

Trần Thị Bảo Châu

Khoảng Đời Lấp Lửng

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Bà Lợi xách giỏ vào đến nhà là đã thấy bộ mặt cau có của chồng:

– Em có thấy cuốn sổ tay của tôi đâu không?

Để cái giỏ xuống đất, bà vừa gỡ nón lá ra phe phẩy quạt, vừa nhíu mày như nghĩ ngợi:

– Tật anh hay để đâu quên đó! Kiểm trên mấy kệ sách, bàn học coi con nó có đẹp không?

Ông Lợi làm thinh, bước đến bên chiếc kệ nhỏ kê giữa hai chiếc bàn học.

Ông khom lưng xốc tới xốc lui chồng sách, rồi miệng lại càu nhàu:

– Có thấy đâu đâu?

Bực bội, ông quơ tay trúng đồng sách trên bàn, vài cuốn rơi xuống đất, ông cúi người nhặt lên ...một tờ giấy pơ-luya hồng xếp tư vuông vức rơi theo.

Ông Lợi tò mò cầm lấy mở ra xem ...

“Mi mi!

Ba ngày rồi không gặp. Anh sắp điên vì nhớ. Tối nay, bảy giờ rưỡi tại công viên. Nhớ đến ...Anh sẽ chờ dù mưa ...

Hôn em.

Gấu xám”.

Ông Lợi giận điên người. Cầm tờ giấy, ông hát hàm đưa vợ:

– Ra mà xem con gái cưng của bà nè!

Bà Lợi ngạc nhiên, tò mò đọc tờ giấy, rồi bà ngược mắt nhìn chồng:

– Mi mi là đứa nào? Trời ạ! Nó lấy biệt danh biệt hiệu có thánh mới biết ...con nào.

Bà Lợi xem lại lá thư lần nữa.

– Đồ mắc dịch!

Bà đỏ mặt rồi lo lắng nghe chồng cần nhân:

– Hừ! Mới bây lớn mà bày đặt yêu đương. Mà yêu cái giống gì, cặp kè ngoài bờ, ngoài bụi là hồng rồi. Để cho bà cưng bà chiều chúng nó. Học cao đẳng hay đại học gì cũng là con nhỏ.

Bà Lợi bối rối ngắt lời chồng:

– Đứa nào? Mà đứa nào mới được chứ! Phải chi nó viết tên họ ra.

Ông Lợi gắt gỏng:

– Bà ở đó mà làm bằm, lằm bằm. Xuống lo nấu cơm đi, đợi tối nay hăng hay!

Ông hằm hằm bước ra sân, rờ ga chiếc Cub chạy mát. Bà Lợi xách giỏ xuống bếp. Lòng bà nặng trĩu nỗi lo lẫn nỗi buồn.

Bà chợt nhớ đến thời con gái của bà. Ngày đó bà nổi tiếng là một cô gái đẹp.

Bà chỉ học đến lớp đệ tứ là gia đình đã ép gả cho ông Lợi để trừ nợ. Bà thờ dài. Lúc ấy bà có thương yêu gì ông đâu. Ông là một gã đàn ông lớn hơn bà gần hai mươi tuổi, với gương mặt lúc nào cũng tai tái, xanh xanh và vóc dáng ròm rõi đến thảm hại.

Mười bảy tuổi, lòng tơ non phơi phới, bà đã khóc và đã định trốn nhà.

Nhưng đêm hẹn ấy bà chờ mãi người con trai trẻ trung khỏe mạnh và bà trót yêu đã không đến để bà lui thủi về nhà chấp nhận làm vật thế nợ.

Ông Lợi cưới được người vợ vừa trẻ vừa đẹp nên yêu thương bà hết mực. Bà Lợi sống với ông như hoàng hậu trong cung cấm, ông đã ban phát cho bà biết bao ân sủng nhưng bà vẫn không thấy hạnh

phúc. Cái hạnh phúc nói ở mặt nào bà cũng không tìm thấy được. Trái tim bà dần dà cũng không còn hướng về mối tình đầu, nó cũng không hướng về ông chồng khô khan chỉ nghĩ rằng vật chất quyết định hạnh phúc con người. Còn thân xác bà ...Trời ạ! Cái thân thể mới ba mươi mấy tuổi đầu của người đàn bà đẹp, tràn đầy sinh lực lúc nào cũng khao khát mà ông Lợi lại quá hời hợt, suốt ngày đi làm về không biết lấy một lời hỏi han người vợ trẻ, chỉ đưa bà giữ những món tiền mà ông nghĩ là bà rất thích, tối đến lăn đùng ra vừa ngủ vừa lên cơn suyễn khò khè như tiếng đầu máy xe lửa đang cố kéo bao cái toa nặng nề đến khốn khổ.

Những lúc ấy bà đã tủi thân đến khóc thào. Trái tim chưa bao giờ hướng về chồng bỗng khao khát đi tìm một trái tim cùng nhịp đập. Hơn một năm nay bà cảm thấy như mình trẻ lại, đắm say sống lại thời hẹn hò thuở mười sáu, mười bảy tuổi. Bà đang có một người tình, để đêm đêm nằm thao thức, bà vẫn tự hỏi lòng đó có phải là chút tình yêu dầu muộn màng không? Hay đó là nỗi đam mê của người đàn bà ngoài ba mươi tuổi.

Bà Lợi thở dài, vung tay quạt mạnh bếp đang cháy âm âm bỗng rực đỏ ...Có ai thấu hiểu lửa lòng bà cũng đang cuồng nhiệt như vậy không?

oOo

Hùng ngồi thòng chân trên một nhánh cây chia ra mặt sông trong khu vườn đầy cây ăn trái của bà ngoại anh. Oanh đang đứng phía dưới. Cầm những trái chôm chôm chín đỏ ném lên, cô vừa ném vừa cười. Hùng một tay đeo chặt cành cây, một tay cố chụp, một số trái cũng

vuột khỏi tay anh rơi tồm xuống sông.

Tố Oanh ngừng tay và đột nhiên thách thức:

– Em đổ anh dám để nguyên quần áo nhảy xuống sông.

Hùng hơi nhú mào, rồi anh nói:

– Chuyện đó có gì phải đổ. Chỉ ngại không có quần áo khô đưa em về cho kịp thôi.

Tố Oanh tủm tỉm cười. Cô biết mình thách bậy rồi, nhưng chưa kịp nói gì thêm thì Hùng đã phóng mình xuống dòng sông. Dòng nước chảy xiết cuốn anh ra hơi xa. Cố gắng lắm, anh mới bơi sát vào bờ vì quần áo vướng níu.

Bám vào rễ cây gừa, Hùng reo lên. Anh ướt loi ngoi, vừa đi vừa cởi áo ra.

Oanh điềm nhiên nhìn Hùng:

– Cừ thật! Em nói chơi mà anh làm thật.

Hùng không trả lời, anh vắt chiếc áo lên một nhánh cây rồi tỉnh bơ cởi nốt chiếc quần dài đang mặt vắt vào một nhánh cây khác. Anh tủm tỉm nhìn Oanh:

– Anh cũng phải cho em xuống nước mới được.

Vừa nói, Hùng vừa bước về phía cô. Oanh cười khúc khích rồi cô chạy vòng vòng gốc cây trong vườn, miệng không ngớt kêu:

– Em không giỡn à nhe!

Hùng cứ lừ lừ tiến tới. Cuối cùng anh cũng bắt được Oanh.

Lần đầu thấy Oanh, Hùng đã bị đôi môi gợi dục và thân hình con gái mới lớn cùng những đường nét hấp dẫn cứ lồ lộ ra mê hoặc. Anh những tưởng mình phải tốn công sức, tốn thời gian để đeo đuổi Oanh lắm. Nhưng không ngờ ở lần hẹn hò thứ ba, cô đã đáp lại sự ham muốn của anh một cách cuồng nhiệt.

Thế nhưng Hùng chưa bao giờ đạt đến mục đích cuối. Đã có những lúc Oanh hầu như ngây dại trong vòng tay ve vuốt của anh, cô ghệt đầu anh vào ngực mình rồi cũng chính cô đẩy mạnh anh ra và quyết liệt chống đối.

Hôm nay cũng vậy, Oanh như mê đi, nhưng rồi cũng chính cô thờ hỏn hển xô mạnh anh ra. Hùng bực bội chạy ra bờ sông, nhảy ùm xuống lội một vòng.

Khi anh trở lại thì Oanh đang ăn lôm chôm, cô mở túi xách đưa anh gói thuốc và hộp quẹt.

Hùng nằm gác một tay sau ót, miệng chập chạp nhả những vòng khói. Oanh tựa đầu lên ngực anh:

– Mấy hôm nay em thấy anh có vẻ quạu quọ quá!

Hùng búng tàn thuốc:

– Chuyện gia đình thôi! Bà vợ sau của ba anh rất khó chịu. Từ ngày bà ta về ở chung, anh bỗng chán tất cả. Thỉnh thoảng, anh lại muốn đập phá một cái gì đó xong bỏ đi cho rồi. Bà Thâu tóm mọi thứ trong nhà, xin được tiền không phải là chuyện đơn giản. Anh như cái gai nhọn trước mắt bà ta. Bà ấy soi mói cả giờ giấc anh. Mấy năm trước còn nhỏ, anh chịu được. Bây giờ anh lớn rồi, anh biết sớm muộn gì anh cũng bỏ đi thôi. Anh không thể nào ở nhà được nữa.

Tố Oanh tròn mắt nhìn anh:

– Không lẽ đó là lý do để thỉnh thoảng anh phải bỏ học. Dầu gì anh cũng đã theo học trường này hai năm rồi. Còn một năm nữa, ráng không nổi sao?

Hùng im lặng rít hơi thuốc cuối cùng rồi búng mạnh chiếc tàn thuốc bay ra xa. Một lát sau, anh nói:

– Trước đây anh nghe lời bà ngoại thi vào cao đẳng chuyên nghiệp

này để trốn nghĩa vụ thôi. Chứ tánh anh không thể nào hợp với việc học lấy một nghề rồi ngày hai buổi cặm cùi với nghề đó mà khổ cực đổi lấy đồng tiền. Bây giờ anh bị gò bó tù túng và bực bội trong gia đình, anh luôn có cảm tưởng như mình là con ngựa muốn cắt vó mà cứ bị ghìm cương lại. Anh chỉ mơ ngày nào đó phá vỡ mọi thứ, ra đời tìm những việc gì đó thích hợp với anh hơn, chứ ru rú một xó trong thành phố anh không chịu nổi.

Tố Oanh ném một hạt chôm chôm rồi đưa tay ra hứng:

– Làm việc gì, làm ở đâu cũng phải học chứ anh. Đàn ông con trai nào cũng có những ước mơ bay bổng. Con gái bọn em tuy thế mà luôn thực tế, ai cũng muốn người chồng của mình cũng là chỗ dựa vững vàng, nghề nghiệp ổn định.

Nói xong, Oanh cười cười, cái cười mỉm như muốn cho anh hiểu rằng còn gì đó cô chưa nói ra hết ý làm Hùng bắt chợt hơi tự ái.

Thật ra, càng ngày anh càng thấy Oanh rõ hơn. Cô không ngây thơ như anh tưởng, suy nghĩ của cô có nhiều điều vượt xa tuổi của cô. Đôi lúc Hùng cảm nhận được những tính toán, nhận xét một vấn đề gì đó qua cái nhìn, lối nghĩ, cách nói của Oanh.

Anh bắt chợt nhìn thật kỹ Oanh, cặp mắt đẹp rất sắc của cô đang mơ mộng gì đó. Anh biết cô có nhiều tham vọng, rồi bỗng dưng anh nhận ra chưa bao giờ Oanh thú nhận là đã yêu anh cả.

Hùng chua chát:

– Em cũng muốn có một chỗ dựa vững chắc chứ gì?

Oanh tư lự. Cô nhếch môi cười:

– Đôi lúc em nghĩ mình cũng cần có một chỗ dựa để tự mình vươn lên, chứ chỗ dựa đó không phải là mục đích để mình mơ ước.

Hùng nhún vai. Ít ra cô cũng đã nói thật lòng mình. Cô là đứa bé mà

Hùng chưa chiếm đoạt điều anh muốn, cô là cô bé có đôi mắt làm Hùng bồn chồn mỗi khi nhìn. Với Oanh, Hùng luôn có chút gì nề nang, e dè, điều đó vì đâu thì anh vẫn chưa biết.

Hùng bước đến gốc cây lấy chiếc quần dài chỉ vừa ráo nước mặc vào. Khoác cái áo trên vai, anh hát hàm nhìn Oanh. Cả hai bước vào nhà. Bà ngoại Hùng đang ngồi trên bộ ván.

– Sao, hai đứa ăn lôm chôm Lái Thiêu đã chưa? Ngoại có nấu cơm nếp để sau bếp. Hùng! Vào lấy cho bạn con ăn với!

Tố Oanh nhanh nhẩu bước đến bên bà:

– Dạ, ngoại để con!

Rồi cô thoăn thoắt xuống bếp rất tự nhiên, bà ngoại chăm chú nhìn theo:

– Con nhỏ này xuống đây mấy lần rồi phải không Hùng. Nó cũng ở Sài Gòn à!

– Dạ!

Bà ngạc nhiên:

– Ủa! Hai đứa bây không còn đi học à?

Hùng ngập ngừng:

– Dạtụi con đang nghĩ ôn thi cuối học phần đừ quá nên mới về Lái Thiêu vừa thăm ngoại vừa cho khuây khỏa.

– Lúc này mà với ba mà thế nào?

Hùng nhìn ra cửa, chỗ đám vạn thọ đang nở vàng nhức mắt.

– Con với ba con cũng bình thường. Có dì Tư thì khó chịu ra mặt.

Nhiều lúc con muốn bỏ đi đâu, hay về đây ở với ngoại cho rồi.

– Tiền bạc thì ba mà cất hay con Tư cất?

– Bả cất, ngoại à! Bởi vậy, sau này con cần có tiền tiêu lật vạt cũng khó mà có. Ba con có bao giờ ngó ngang gì đến con. Ông lo làm ăn

áp phe áp phiết suốt ngày, tối về là đã say khật khưởng. Những lúc đó là lúc để dì Tư kiểm chuyện chửi chó mắng mèo. Con bực bội nhưng nghĩ thương ba nên con ráng nhịn.

Tố Oanh ngồi sau bếp nghe hai bà cháu Hùng nói chuyện. Cô chột thờ dài.

Gia đình Hùng thì rõ là không hạnh phúc. Thế còn gia đình cô thì sao? Oanh nghĩ đến mẹ mình, chuyện gia đình cô cũng lắm điều đáng buồn, thế nhưng cô chưa một lần hé môi nói với ai.

Cô biết mẹ mình còn rất trẻ đẹp, bà sống như dật dờ bên cái xác khô héo của ông chồng già. Bà không hề yêu chồng, điều này bà cũng không hề kể với ai.

Những đứa con của bà cũng chẳng hề quan tâm vì cuộc sống phẳng lặng ngày qua ngày của bà vẫn êm đềm tiếp nối.

Thế nhưng đã mấy lần cô bắt gặp mẹ mình đi với một người đàn ông trẻ hơn ba cô nhiều, những lần đó cô đã hốt hoảng tránh mặt, vì cô cũng đang trốn học để đi chơi với đám bạn. Những lần ấy đã khiến cô có một cái nhìn khác về mẹ mình, nhưng nó chưa tạo cho cô một ấn tượng sâu sắc nào cả. Trừ một lần cô cũng cúp tiết đi chơi, nhưng vòng vòng một hồi không có mục nào hấp dẫn, cô đã chán nản bỏ về.

Đến nhà, cô thấy cổng rào đóng và khóa bên trong. Cô lấy chìa khóa riêng của mình mở ra, nhẹ nhàng dắt xe vào và vòng ngã bếp rút êm lên lầu. Ngang phòng của mẹ, cô hơi ngạc nhiên vì cửa phòng đóng kín lại có tiếng người bên trong.

Một linh cảm mơ hồ làm Oanh nhói ngực, cô cúi xuống nhìn vào ổ khóa ...Lẽ ra cô bỏ đi đâu đó chờ đến tan trường sẽ về, nhưng không hiểu sao cô lủi về phòng của mình nằm như người mất hồn. Những

hình ảnh sống động một cách khủng khiếp làm cô bé vốn sớm phát triển như Oanh vừa sợ vừa thích và vừa giận nữa. Hình ảnh người mẹ đến lúc đó coi như hoàn toàn sụp đổ. Cô nằm trong phòng mình, cố tình mở cửa để chờ bà Lợi đi ngang qua. Bà đã hốt hoảng chạy vào nhìn Oanh, ấp úng:

– Con về lâu chưa Oanh?

– Con mới về! Nhức đầu quá mẹ à!

Giọng bà Lợi tự nhiên hơn:

– Con Phượng đâu?

Oanh ngồi dậy:

– Nó còn ở lớp.

Mắt cô nhìn mẹ ngăm thách thức. Bà Lợi bối rối bước ra khép cửa phòng cô lại. Ất hẳn bà đang đưa người đàn ông đó về. Oanh nằm vật xuống giường ôm lấy chiếc gối, cô run rẩy nhớ lại ...

Rồi từ đó cô có những buổi hẹn hò khác. Trước kia khi cô đậu vào trường X này và quen với Hùng, một anh chàng to con, rất bạo và cũng rất điệu nghệ học trước cô một năm. Từ bao giờ Oanh đã tự cho rằng mình là người lớn với những bí mật của riêng mình. Trong khi đó ba cô và con bé Phượng vẫn không hề hay biết gì cả. Dưới mái nhà có bốn người, có hai người vô tư và thấy mình hạnh phúc, còn hai người còn lại luôn khát khao đi tìm những cái mình không bằng lòng trong cuộc sống, hạnh phúc của họ là những phút giây sống ngoài trách nhiệm, ngoài ràng buộc của gia đình.

Ông Lợi nhìn gương mặt của hai cô con gái rồi ông chột thờ dài. Mặt đứa nào cũng để lộ vẻ ngây thơ, trong sáng, thậm chí biểu lộ nét bất bình vì tờ thư quý quái kia.

Đầu tiên là Phượng, cô chối đây đây:

– Con không biết gì hết. Cuốn sách này của chị Oanh chứ không phải của con.

Bà Lợi có vẻ bênh con bé chị:

– Của con Oanh sao lại nằm trên bàn mầy?

Tố Phụng tròn mắt:

– Con đâu biết.

Ông Lợi nhìn Oanh. Con bé lăm lì nhìn mọi người, cái nhìn của nó ngừng ở bà Lợi rồi đáp gọn lỏn:

– Lá thư không phải gửi cho con. Ba mẹ tin hay không thì tùy ba mẹ.

Hai đứa con đâu có quen ai tên Gấu tên Beo gì đâu?

Ông hàm hàm quát lên:

– Không lẽ là trò đùa? Phải có người nhận thư mới có đứa gửi chứ!

Lớn rồi, không ai cấm các con có bạn. Nhưng tại sao không đưa bạn về nhà cho ba mẹ biết mà lại hẹn ngoài lùm, ngoài bụi ở công viên hả?

Hai chị em ngồi im re. Cuối cùng, Tố Phụng rụt rè:

– Bữa hôm con cho con Phụng Minh mượn cuốn sách này. Dám thư này của nó lắm. Ở nhà nó tên Mini.

Ông Lợi “hừ” một tiếng khô khốc:

– Bắt đầu từ hôm nay ghi thời khóa biểu lên bảng. Tối học thêm Anh văn ba sẽ đưa đi. Hai chị em phải để ý nhau. Bạn bè phải ra bạn bè, phải đàng hoàng tử tế. Muốn gì cũng phải ra trường có công ăn việc làm đàng hoàng. Tụi bây đừng cho rằng mình đã lớn để chê cha mẹ làm cấm, cổ lỗ trong chuyện yêu đương.

Ông bực bội bỏ lên lầu. Bà Lợi nhìn hai cô con gái rồi vội bước theo chồng.

Tố Phụng nhún vai nhìn chị:

– Cho bà ham vui, lần sau thì ráng chịu nhé! Tự dưng bị nghe rầy oan vì bà.

Tố Oanh le lưỡi:

– Đưa chị mượn tập hồi sáng.

Phượng hỏi:

– Này! Gấu xám là tên nào vậy?

Oanh nhăn mặt:

– Cửa con Mai Nhi chứ chị đâu biết.

Phượng trề môi:

– Làm như em ngu lắm! Nói cho mà liệu hồn, nghỉ học hoài không đủ điều kiện xét lên lớp đó.

Oanh thở dài:

– Buồn buồn theo tụi nó về Lái Thiêu kiếm trái cây ăn chơi! Bây giờ tụi lại vừa rồi. Cuối năm lỡ ở lại thì đời tàn.

Phượng vẫn còn thắc mắc:

– Đạo này chị đi chơi với nhóm nào vậy?

Oanh tỉnh bơ:

– Nhóm con Cúc Hoa chứ ai. Tụi nó hỏi sao em không đi?

Tố Phượng vuốt tóc:

– Đi hai đứa một lúc cho chết chùm hả? Với lại, em cũng không khoái. Mà em nghe nói chị xé lẻ rồi mà?

Oanh hơi khựng một chút. Cô chối:

– Nhảm nhí! Xé lẻ với ai?

– Với anh chàng mà thỉnh thoảng học Anh văn chị cũng cúp để đi uống cà phê đó.

Oanh cười gượng:

– À! Với anh ta thì lâu lâu vào quán nghe nhạc, chứ chị không xé lẻ

gì cả.

Tụi nó đồn không hà!

Oanh đứng dậy bước đến trước gương. Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với Phượng nữa vì giấu đầu cũng sẽ lòi đuôi. Con bé cũng ranh lắm chứ đâu phải vừa.

Cô nhìn mình rồi liếc sang Phượng. Rõ là hai giọt nước, chị em sinh đôi không khác nhau nét nào cả. Chỉ một bớt nhỏ trên đùi Phượng như một vết làm dấu của bà mẹ để lúc sinh ra để ba mẹ hai cô không lẫn lộn thôi.

Nhưng về tính nết thì hai người khác xa nhau. Từ lúc nhỏ, Tố Oanh đã là cô bé ít khi thành thật, ích kỷ và ham chơi hơn ham học, ham làm. Điểm nổi bật của cá tính Tố Oanh là cô sẽ làm bất cứ việc gì để đoạt được điều cô muốn. Càng lớn, bản chất của cô càng rõ, bây giờ cô lại thêm cái ma mãnh, thủ đoạn nữa.

Tố Phượng thì trái lại, hiền dịu vô tư, thật thà hay giúp đỡ người khác và thường không giấu kín suy nghĩ của mình đối với người thân.

Bao giờ cô cũng hay kể những chuyện riêng, suy nghĩ của mình cho Tố Oanh nghe. Cô sẵn sàng chia sẻ với chị những lo âu phiền toái một cách hăng hái nhiệt tình. Từ bé đến giờ Phượng đã bao lần đỡ đòn chịu tội “cứu” dùm Oanh rồi! Phượng luôn nghĩ mình phải che chở, bênh vực cho chị, dù việc Oanh làm là ràng ràng có lỗi. Cô vẫn biết tính của Oanh có nhiều cái xấu, nhưng cô không khuyên được chị mình, nên rốt cuộc Phượng như là người cùng chịu buồn vui với Oanh. Miết rồi Oanh có cảm tưởng việc một đứa làm hai đứa cùng chịu là chuyện thường tình, đương nhiên.

Đôi lúc ngẫm nghĩ Oanh cười một mình. Rõ là Phượng đã làm rất nhiều điều tốt cho chị mình. Như làm bài trong lớp, thường Phượng

hay làm luôn cả cho Oanh rồi cùng nộp. Ở nhà, cô vẫn gánh vác những việc vặt để Oanh rảnh mà đi chơi. Tính Phượng giống cha, còn có lẽ tính Oanh giống mẹ. Ông Lợi bao giờ cũng suy nghĩ giản đơn và bằng lòng với cái mình có. Ông ít khi để ý đến vợ con, cứ lâu lâu gọi to “Oanh! Phượng!”, có đứa nào thưa “ạ” là ông yên tâm nằm miết trong phòng với cái tivi, cái cassette hát những tuồng cải lương cũ rích của ông.

Ông bao giờ cũng tin vào người vợ và hai cô con gái cưng mà ông quý hơn mọi thứ trên đời.

Hùng ngồi làm lì bên ly cà phê còn một nửa. Long hỏi:

– Hồi sáng mày đánh đứa nào trong sân trường vậy?

Hùng nhún vai:

– Tao ít muốn gây gổ, đập lộn trong sân trường lắm. Hồi sáng này tao can thằng Hoàng và thằng Đạt đó chớ tao có đấm đá gì.

Uống một chút cà phê, Hùng nói tiếp:

– Cũng tại ông Nguyễn Du mà ra cả! Tự dưng nhắc lại hồi học phổ thông, hai thằng hứng chí đem Từ Hải ra tranh luận. Đứa khen rằng nhân vật này anh hùng, đứa chê Từ Hải là kẻ lụy đàn bà. Có thể thôi mà sanh sự.

Long cười, nháy mắt với Hùng:

– Đàn bà cỡ như nàng Kiều cũng nên lụy mày ạ.

Hùng làm thinh. Long biết mấy ngày nay Hùng “héo” vì không gặp được Tổ Oanh nên mới nói khêu, nói móc.

Hùng hát hàm:

– Mày mà nhắn được Tổ Oanh muốn gì tao cũng đi.

Long so vai, rụt cổ:

– Tao không phân biệt được hai chị em nhà nó, mày ạ! Lỡ nhắn

nhằm con Tố Phụng, nó nói hành, nói tỏi, bẻ lái. Mà ...sao hôm rày em Oanh lặn mất vậy?

Hùng không trả lời. Anh châm thuốc hút rồi thay hộp quẹt cho Long. Từ hôm đi lên nhà ngoại về đến nay, Oanh lặn mất. Cô chỉ viết mấy câu nhờ bà bán thuốc lá ở ngã tư đưa cho Hùng.

Miếng giấy ghi vắn vện.

“Gấu Xám! Nhớ muốn điên, nhưng bẻ rồi, phải tạm xa ...không thì Mimi bị cạo trọc đầu”.

Rồi tới đến, Hùng thấy ông Lợi kè kè Honda theo hai chiếc xe đạp của hai cô con gái. Chờ chuông vào học ông mới về. Tối, chưa đến giờ tan, ông đã đến chờ ở trung tâm sinh ngữ.

Hùng nấu cả ruột. Vào trường, anh chỉ thấy thoáng thoáng hai chị em cô ở cửa lớp, chẳng biết Oanh là ai, Phụng là ai. Xông xộc vào lớp tìm thì thật là bất tiện vì dù sao nah cũng phải nể mặt bọn con trai lớp này chứ!

Một hôm, thoáng thấy bóng Oanh bước về hướng căn tin trong giờ chơi ồn ào, Hùng vội chạy xô theo.

– Tố Oanh!

Anh thật bất ngờ khi cái giọng đanh đá rất dễ thương vang lên:

– Gấu Xám, Gấu Nâu gì ...là anh á hả? Cho biết nhen! Chị Oanh có tui giám sát kỹ lắm rồi, không ai dụ được đâu!

Trời đất! Con bé không khác Oanh chỗ nào cả. Nét môi trề trề cong cong, ánh mắt đen nhánh lúng liếng, mái tóc mượt dài và vóc dáng thon thả gợi cảm.

Có điều Hùng cũng nhận ra ngay đó không phải là Oanh. Phụng có nét gì rất mơ hồ nhưng cũng rất rõ là cô còn ngây thơ, trong sáng chứ không lồi đời như Oanh.

Trước khi quen Oanh, Hùng thấy hai chị em cô một lúc, nhưng trong hai đôi mắt đen rất đẹp chạm mắt anh, có một đôi nhìn với vẻ dửng dưng vô tâm và một đôi mắt nhìn đầy tình ý. Sau đó, Hùng tình cờ gặp Oanh ngoài công viên với đám bạn. Qua cái buông lơi của hàng mi dày, anh biết ngay đôi mắt “có tình” với anh chính là đôi mắt của cô bé này. Quen nhau chớp nhoáng và say nhau đến mức Hùng không để ý đến Phượng. Anh chưa bao giờ gặp riêng, nói chuyện với Phượng cả, nên hôm ấy anh thật sự sửng sốt trước những nét gằn như giống hệt nhau của hai cô gái.

Tiếng Long lại ồ ề vang lên:

– Ê Hùng! Có bao giờ mày đi với con Phượng mà tưởng là con Oanh không?

Hùng cười tủm tỉm:

– Làm gì tệ dữ vậy!

Long nhíp chân:

– Vậy làm sao mày phân biệt được hai chị em nhà nó?

Hùng ra vẻ sành đời:

– À! Thì tao phải có kinh nghiệm riêng chứ!

Long vút chiếc tàn thuốc xuống đất, rồi dùng gót díp díp lên:

– Tao thấy nhiều cặp sinh đôi rồi. Nhưng phải công nhận chị em Tố Oanh, Tố Phượng giống nhau quá sức. Mấy đứa bạn học chung với tụi nó từ hồi lớp mười đến giờ vẫn còn lộn đó.

Hùng chắc chắn:

– Tao đảm bảo không bao giờ lộn.

Long nói tiếp:

– Theo tao biết, con Oanh mê chơi hơn ham học, con Phượng trái lại chăm học không thích đi chơi. Trong lớp tụi nó thích con Phượng

hơn , vì con Oanh của mày ...

Long bỏ lửng làm Hùng bực. Anh hất hàm:

– Không nói thì thôi. Đã nói thì phải nói cho hết.

Long nhún vai:

– Con Oanh tính toán và giả dối. Nó không vừa gì, dám đi chơi với mấy thằng ở lớp tao và xưng là Tố Phượng.

Hùng hầm hầm nhìn Long:

– Mày nói sao cho đúng nghe!

Hùng cười gượng”.

– Tao thân nên mới nói với mày. Phần mày phải tự xem lại coi đúng hay sai chứ? Nếu mày ghét, tao để bụng cười mày chơi, không đã hơn sao?

Hùng lạnh lùng nhìn Long. Giọng anh rất hằn học:

– Mày nói vậy tao cảm ơn. Nhưng nếu mày là bạn tốt thì mày còn nghe thằng nào nói như thế nữa, mày chỉ nó cho tao.

Hùng tức tối xoay xoay chiếc ly trong tay. Anh chọt dần cái ly xuống bàn:

– Sáng mai vào trường tao nhất định phải gặp mặt con bé Oanh. Giờ mày rảnh không, đi với tao!

Long ngạc nhiên:

– Đi đâu?

Hùng vuốt tóc:

– Đánh bài chơi.

Long hăm hở:

– Có lý! Tao khoái châu rìa lắm!

Khoảng Đòi Lấp Lửng

Chương 2

Hùng đứng dậy thất thểu bước ra khỏi sòng bài. Trời đã mờ mờ tối. Đầu óc anh căng ra. Hùng cảm thấy choáng váng trước cuộc đổ đên vừa rồi. Anh đưa tay vào túi quần moi tiền lẻ ra đếm, cũng còn được ly cà phê và điếu thuốc.

– Số mình hôm nay đen quá!

Hùng thở dài bước vô quán cà phê ban chiều. Long cũng vừa vào đến:

– Cháy sạch rồi hả?

Hùng ngồi dựa vào chiếc ghế mây, chán nản:

– Hôm nay xui thật. Hề tay con thì không sao, mà cứ đến lúc làm cái thì bài tao lật lên hết thùng hai bánh xe, lại đến bốn đôi, có ván lại mậu thuận, mậu dĩ, cù lũ. Mà thấy có tức không chứ?

Long đưa tay gỡ đầu nhìn Hùng:

– Bài tao không đến nỗi tệ như vậy, nhưng làm cái thì cứ thua những tụi đặt lớn tiền mới xui. Đổi tay mấy lần, rốt cuộc cũng đi tàu suốt.

Rồi Long rầu rầu:

– Tao đang lo. Một lát phải lựa lời ăn nói làm sao cho ba tao nghe lọt lỗ tai.

Không thì dám ăn đòn lắm!

Hùng ngạc nhiên:

– Mà chuyện gì:

Long xụi lơ:

– Thì thua bài đó!

Hùng phì cười:

– Làm sao ông biết mà mày lo.

Long hất cặn ly cà phê xuống đất rồi rót trà vào:

– Tao lấy tiền thầu vé số cho ông bữa nay nướng cháy hết rồi!

– Ôi! Ba mày thầu vé số, bao nhiêu đó ăn thua gì! Lâu lâu kiếm chuyện phịa một lần, không sao đâu!

Long rầu rĩ:

– Chậc! Hai, ba lần rồi ...mới rầu chớ!

Hùng nhìn Long thông cảm:

– Tao hôm rày cũng khô lắm. Nếu không cho mày mượn tạm. Thôi ráng chịu nghe đây lỗ tai, chớ con cầu tự như mày ông đâu dám roi vọt gì!

Hùng đứng dậy để mớ tiền lẻ trên bàn:

– Thiếu đủ gì chị cứ tính. Mai em trả thêm nghe chị Tám!

Rồi anh và Long bước qua đường. Hùng chán nản. Anh biết làm gì cho qua hết đêm nay đây khi sách vở không còn là món mà anh thích thú. Đạo này anh vẫn sáng sảng đến trường và muốn tìm Oanh. Hùng biết anh không thể nào học được nữa. Thi vào trường Cao Đẳng chuyên nghiệp X này là để trốn tránh một trách nhiệm khác đối với xã hội chớ anh nào có tha thiết gì việc học. Và đạo này, nếu không vì con bé ấy, Hùng đã bỏ mọi thứ từ lâu rồi.

Hùng bước tới cửa lớp của Oanh. Tiếng bọn con gái chanh chua và

đanh đá vang lên:

– Chị em nhà Tô! Có anh chàng nào kiếm kìa.

Hùng đứng khoanh tay dựa cột. Phải công nhận trên đời này khó có chuyện gì giấu được bọn con gái. Anh đã rất thận trọng trong việc quan hệ với Oanh thế mà bọn con gái cũng biết tuốt. Tiếng Oanh nhỏ nhẹ trách:

– Tìm em lộ liễu như vậy ...về nhà bị rầy cho xem.

Hùng vẫn nhìn ra sân giọng tha thiết:

– Chớ nhớ quá ...chịu hết nổi rồi!

Oanh dịu dàng nhưng cương quyết:

– Phải hạn chế gặp nhau tối đa. Dầu gì cũng phải lo nữa chứ! Em chẳng muốn ở lại lớp. Ba mẹ hăm ròi, rớt là chết!

Hùng cười gằn rồi quay lại nhìn Oanh:

– Có thật là em ham học không cưng?

Oanh bướng bỉnh:

– Dĩ nhiên là không ham lắm, nhưng phải học cho xong.

Hùng làm lì:

– Học là một lẽ, ít ra cũng có lúc gặp nhau chứ!

– Làm sao gặp được?

Hùng nói:

– Máy tôi ròi anh thấy ba em đâu có theo hộ tổng nữa.

– Nhưng còn con Phụng. Nó mách cũng đủ no đòn.

Hùng nhìn cô vừa tha thiết vừa hăm dọa:

– Tối nay đi Oanh, ở chỗ cũ, giờ cũ nha. Anh chờ. Em cố thuyết phục Phượng. Nếu không, ngày mai anh sẽ đến tận nhà em.

Oanh ngần ngừ liếc Hùng rồi miễn cưỡng gật đầu. Nhìn Hùng bước đi cô trầm ngâm nghĩ ngợi ...Dạo này cô ít nghĩ đến anh, nếu có thì cũng là nhớ đến những cảm giác Hùng tạo ra cho cô đắm say thôi. Đầu óc anh ta không có gì bên trong cả. Giấc mơ làm người hùng một cõi chỉ là một mặc cảm tự tôn của một anh chàng lười học, ham chơi. Nếu được bên một người con trai lịch lãm khác, biết đâu cô sẽ thích hơn nhiều.

Oanh nhún vai bước vào lớp. Chuông reng rồi. Nhìn quanh đầu bàn bên kia, cô thấy Phượng đang lăm lăm dò bài. Oanh cũng vội mở tập ra. Tiết này là tiết kiểm tra cuối năm. Giáo viên chép đề bài lên bảng rồi mà Oanh vẫn chưa nhớ được gì cả. Cô nhăn nhăn ngó em cầu cứu. Phượng nheo mắt cười. Oanh thấy nhẹ nhõm. Một chút thôi con bé sẽ thả cho cô “bùa”.

Phượng chạy lên lầu thở hổn hển. Oanh ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy?

Phượng ngồi xuống ghế, lấy tờ báo làm quạt:

– Thấy ghét! Tự nhiên theo người ta tới tận nhà. Em đóng cổng rồi chui tuốt lên đây.

Oanh lại hỏi:

– Mà ai vậy?

– Em vừa ở cổng trường ra, tên đó theo hỏi tên, hỏi tuổi tùm lum. Nhỏ Hoải tài lanh khai tên em mới tức chớ. Rồi đây cứ tới kêu réo, ba mẹ rầy nữa cho coi!

Oanh phì cười:

– Vậy mà cũng cuống lên!

Vừa nói cô vừa đến cửa sổ nhìn xuống đường. Một anh chàng cao to đang ngồi trên chiếc Cub cánh én nhìn lên lầu. Mặt anh chàng rạng rỡ khi nhìn thấy cô. Oanh mỉm cười thầm nghĩ:

– Cũng khá đấy chứ! Con Phượng khờ đến buồn cười.

Oanh vờ vĩnh kéo màn lại. Đôi môi mỉm cười vô tư, cô ngồi xuống ghế nhìn Phượng.

– Anh chàng vẫn còn ngồi lì ngoài ấy!

Phượng trở mắt:

– Rồi sao?

Oanh thản nhiên:

– Kệ hán chứ sao!

Tối hôm đó, Oanh xách cà mên vào tiệm mua hủ tiếu cho ông Lợi thì gặp anh chàng to cao ban sáng đang ngồi trong tiệm Anh ta chặn Oanh lại ngay:

– Tôi có thể gặp em được chứ?

Oanh rụt rè, chớp đôi mắt rồi ngó xuống như mắc cỡ. Cô lắc đầu:

– Ba mẹ em khó lắm! Anh đừng làm em sợ như hồi sáng.

Anh chàng nhìn Oanh không chớp:

– Tôi đến nhà Phượng được không?

Oanh lắc đầu, đôi môi cong mòng mọng phụng phịu:

– Tốt nhất là đừng theo. Em sợ

Anh chàng hấp tấp:

– Một lần hẹn thôi! Nếu không, đêm nay tôi đứng ngoài cổng nhà em à!

Oanh lắc đầu. Cô nhỏ nhẹ năn nỉ:

– Cho em về! Ba em chờ lâu, rầy em tội nghiệp!

Vừa nói, cô vừa dịu dàng bước đi. Về đến nhà, đóng cổng lại cô đã nghe tiếng thảng gập. Anh chàng đã ngồi trên xe bên kia đường rồi.

Oanh bưng hủ tiếu vào phòng cho ông Lợi. Ông nhìn Oanh:

– Mẹ con đi đâu?

– Dạ, mẹ đi khai hụi.

Ông Lợi không nói nữa, cắm cúi ăn. Oanh biết ba cô đã có sự nghi ngờ gì đó, nên đã không đi theo đưa đón hai chị em cô những tối học Anh văn nữa.

Ông Lợi và Phượng đâu ngờ rằng khi ba cha con vừa ra khỏi nhà thì bà Lợi cũng đi. Bà biết ông chồng già của bà sẽ tấp vào nhà ông bạn nào đó nhâm nhi ly trà, đánh vài ván cờ đề chờ các con, nên tối đến bà cũng khoác vào người bộ đồ mềm mại, sang trọng trẻ trung nhất để đến với người tình.

Ông Lợi kè kè hai cô con gái cứng hơn nửa tháng rồi cũng chán nên lại ở nhà. Ông như thấy vợ mình có điều gì đó rất lạ.

Nhưng khi ông ở nhà thì bà cũng ở nhà. Tội cho bà Lợi cứ thất thỏm ra vào không yên. Quen rồi ngồi nhà làm sao chịu nổi, thế là một hai ngày bà lại kiếm chuyện để đi.

Cô bước ra cửa sổ, nhìn xuống đường. Anh chàng lì vẫn còn ngồi trên xe mà trồng cây si. Con bé Phượng ôm quyển sinh vật đọc làm thầm như tụng kinh.

Oanh vẫn ao ước mình được vô tư như Phượng. Vì trong sáng và hồn nhiên như Phượng quả là sung sướng.

Giá như bây giờ Oanh là Phượng như anh chàng kia cứ tưởng ...Mà đâu phải chỉ mình anh ta. Đã nhiều thằng ngố tưởng lầm là Phượng rồi đó chứ.

Nghĩ cũng buồn cười, Phượng thì nhát nên tên nào rủ ren, tán tỉnh cô đều về nói lại với chị hết, nhờ chị “cứu bồ”. Thế là Oanh nghiêm nghiêm đóng vai Phượng, đi chơi vài lần, xong rồi làm tỉnh xù khi gặp lại. Phượng không hề hay biết, cô cứ nghĩ đơn giản:

Oanh đã ra tay trị bọn rợn chuyện này hộ cô. Cái trò này cũng vui nên Oanh sốt sắng, chỉ đến khi gặp Hùng thì mới dứt chuyện thay ngôi đổi vị này.

Oanh vừa bước vào bàn ngồi vừa nói:

– Ê Phượng! Anh chàng hồi sáng bên kia đường kia.

– Đâu?

Vừa hỏi Phượng vừa đến bên cửa sổ. Gã con trai đưa tay lên chào cô.

Phượng xịu mặt bước vào:

– Ra tay đi Oanh!

Oanh nheo mắt đưa điều kiện:

– Em không mách ba hả?

Phượng gật đầu:

– Ủ! Có gì em nói ...chị đi mua bánh mì cho em.

Oanh chải lại mái tóc dài óng mượt rồi bước ra sân. Cô cảm thấy thích thú.

Với anh chàng lạ hoắc này, cô sẽ tha hồ ba hoa chích chòe.

Tối nay cô muốn mình là Tố Phượng. Một cô bé Phượng hoàn toàn

ngây thơ, trong trắng mà rất nhiều khi sự hồn nhiên vô tư của em cô đã vô cùng căm ghét.

Ừ! Hình như từ hồi nào nhỏ xíu, cô từng ganh tức vì tại sao lại có một người giống y như mình cứ kè kè kể bên, ăn chung ngủ chung bệnh cũng một lượt, để cùng được ba mẹ cưng chiều y như cô. Rồi nhiều lúc ba mẹ còn bắt cô phải nhường, phải nhịn em nữa chứ! Mà có bao giờ cô nhường nhịn Phượng đâu?

Trái lại con bé Phượng luôn chịu ép vế chị. Người ta bảo chị em song sinh thì không khác gì nhau cả. Thậm chí khi người này bị đau đớn thì người kia cũng có cảm giác như thế, Rõ là láo! Có thể chuyện này xảy ra ở con bé Phượng, nên nó bao giờ cũng nhiệt tình che chở, làm những điều tốt cho cô. Cũng vì thế mà từ sự ganh ghét tự nhiên của cô đối với em dần dần bớt đi.

Đừng nghĩ có một người giống y như mình kè kè kể bên. Hãy nghĩ mình là hai người thì hay hơn, ví dụ tối nay, Tố Oanh sẽ là Tố Phượng, ngây thơ, khờ khạo.

Oanh bước qua đường tay e áp vuốt mái tóc dài. Anh chàng lý mỉm cười:

– Không sợ ba mẹ mắng sao cô bé?

– Sợ chứ! Anh trồng cây lâu quá, em phải đến năn nỉ anh về đi, kéo sương xuống thì ẩm đầu.

Anh chàng thích thú:

– Chà! Khéo lo vậy ...sao không hỏi thử xem anh tên gì?

Oanh cong môi:

– Muốn làm quen thì phải tự khai chứ?

– À! Anh tên Sơn.

Oanh nũng nịu:

– Anh Sơn về đi!

Sơn “lỳ” rất lỳ:

– Phượng! Cho anh một cái hẹn, anh sẽ về ngay!

Oanh cúi xuống:

– Em chẳng dám, vì đâu bao giờ em được đi chơi.

Sơn tấn công:

– Vậy ngày mai anh vào nhà đảng hoàng.

Oanh lắc đầu:

– Không được!

Sơn thất vọng:

– Thế thì biết làm sao?

Oanh liếc Sơn:

– Ngày mốt, trường em tổ chức văn nghệ ở rạp KD ...Nếu muốn gặp em thì đến gần quầy vé, em chỉ xin được đi xem văn nghệ thôi!

Dứt lời, Oanh chạy vụt qua đường, cô vào nhà chốt cổng lại. Phượng thập thò sau bếp:

– Chị nói gì với hắn vậy?

Oanh nhún vai:

– Mới đầu thì năn nỉ. Sau đó hăm dọa là ba sắp xuyt chó ra vì có kẻ rình nhà.

Hắn chạy tuốt.

Phượng nghi ngờ:

– Chị nói cái gì sao nghe cũng dễ hết. Sao em nhát ba cái vụ này quá.

Oanh thần nhiên:

– Tập cho quen đi! Ai hơi đâu cứu bồ em hoài.

Phượng thắc mắc.

– Mà hẳn ta có biết chị là chị em không?

Oanh cười:

– Không lẽ chị nói chị là Phượng?

Phượng im lặng. Cô bước lên lầu và nói giọng xuống.

– Sao mẹ lâu về quá chị Oanh?

Oanh hơi trề môi. Mãi đến bây giờ con bé Phượng vẫn trông mẹ như trẻ con tuổi mẫu giáo. Sao Tố Oanh muốn biến thành Tố Phượng quá sức.

Tố Oanh giả vờ mắc cỡ ngồi xuống đối diện Sơn, tay cô mân mê chiếc ví bằng nhung đen nhỏ xíu chỉ vừa đủ để chiếc khăn tay. Sơn hỏi:

– Sao ban sáng rước cổng trường, em lại làm lơ với anh vậy?

Chớp mắt, Oanh biết ngay là ban sáng anh ta đã gặp Phượng chứ không phải cô.

– Em sợ bạn bè thấy về nói với mẹ em sẽ bị rầy. Như bây giờ ngồi đây chớ tim em nhảy lô tô. Nể lòng anh em mới đến, chớ thật ra em có biết gì về anh đâu?

Sơn cười:

– Làm sao em biết được. Anh đâu phải dân ở đây. Anh ở Đồng Tháp

lên nhà bà cô chơi, lẽ ra về rồi nhưng gặp em anh chưa sao đi được.

Oanh xịu mặt thật dễ yêu:

– Rồi mai một anh cũng đi ...biết đâu có người buồn.

Sơn chớp mắt:

– Phượng uống nước đi!

Tố Oanh lắc đầu!

– Em không khát.

Sơn nhìn cô:

– Như vậy là chưa thật lòng với nhau.

Oanh duyên dáng nghiêng nghiêng mái tóc:

– Anh đừng trách em, ở nhà mẹ dặn nhiều điều lắm, em đã quên lời mẹ để đi đến đây là gan lắm rồi đó.

Sơn mỉm cười:

– Thế thì anh không dám ép.

Oanh hỏi:

– Anh thấy con gái thành phố thế nào?

Sơn liếc Oanh rồi tán tỉnh:

– Các cô khác thì anh không rõ, riêng em thì rụt rè, nhút nhát và rất dễ thương.

Tố Oanh cười. Cô chưa kịp nói gì tiếp thì đã thấy Hùng và hai, ba tên bạn khệnh khạng bước vào. Oanh hơi lo cái tính thích gây sự của Hùng, nhưng cô vội trấn tĩnh. Cô đang là Tố Phượng kia mà! Oanh thản nhiên cúi xuống vẽ những nét vô nghĩa trên mặt bàn, đôi hàng

mi cong nè nhẹ chóp, cô biết ngoài Sơn ra, Hùng đang chú ý nhìn cô.

Đúng là Hùng đã thấy Oanh, anh hơi khựng lại. Từ lần hẹn sau cùng cách đây hai tuần, rõ là Oanh muốn tránh anh. Thế mà bây giờ cô lại ngồi đây với ...Hùng hơi bất ngờ khi nhận ra gã con trai đang mê mải nhìn Oanh là Sơn, thằng cháu của bà dì ghẻ anh vừa từ vùng đất phèn chua lên Sài Gòn.

Hùng cắn chặt hàm lại. Oanh hay Phượng? Oanh có bao giờ em áp rụt rè thế kia? Oanh sao vẫn tỉnh khô khi thấy anh? Hùng ngần ngừ rồi đứng dậy bước đến bên bàn của Oanh. Rất tự nhiên anh kéo ghế ngồi xuống – Cũng là người quen cả! Anh Sơn hay thật! Mới đó mà đã có bạn rồi. Oanh cũng rất tài, làm quen được người thành phố chóp nhoáng.

Vừa nói Hùng vừa nhìn thẳng vào mắt Oanh. Cô dịu dàng trong chiếc áo xoa rộng, rũ mềm, mượt mà màu ngọc thạch. Đôi mắt tròn nai tơ, ngậy ngô chóp nhẹ.

– Anh lầm rồi! Tôi đâu phải là Tố Oanh. Chị Oanh xem văn nghệ mà!

Hùng cười:

– Vậy sao? Tiếc thật!

Sơn ngạc nhiên:

– Bộ chị em Phượng giống nhau lắm hả?

Hùng không rời tia mắt của mình khỏi Oanh, cô vẫn e lệ mân mê chiếc ví da nhỏ bằng nhung đen. Có lần anh đã thấy Oanh cầm chiếc ví như thế chỉ khác là màu ví của cô sắc đỏ thôi. Hùng đáp lời Sơn:

– Hai chị em như hai giọt nước. Sanh đôi mà! Thôi, xin lỗi anh Sơn. Có lẽ trong đời tôi chỉ lầm một lần này!

Anh đứng dậy bước về bàn mình, lòng hậm hực không thôi. Ngồi uống cà phê nghe vài bản nhạc rẻ tiền đến mức ngao ngán, Hùng thấy Sơn và con bé đứng dậy, cô ta khép nép bước theo sau Sơn.

Anh chàng võ vai Hùng rồi chở cô gái áo xanh đi.

Hùng vội lên xe mình chạy theo. Đến rạp hát, Sơn thả Oanh xuống. Cô len lỏi vào đám đông rồi vào trong. Hùng cười gằn. Cảm giác sỉ nhục vì bị qua mặt làm anh ta điên tiết. Quay lại chỗ bán thuốc, Hùng mua nửa gói rồi phóng xe đi mất.

Hùng kiên nhẫn ngồi chờ hai chị em Oanh trước nhà, khuất sau gốc me. Hai chiếc xe đạp mini đã ngừng lại. Anh bước vội qua đường.

– Tổ Oanh!

Chiếc áo xanh giật mình quay sang, nhận ra Hùng cố định vọt xe vào nhà luôn, nhưng anh đã kéo ghi đông và lạnh lùng:

– Rõ rồi! Đóng kịch tài lắm!

Hùng vung tay tát vào mặt Oanh hai cái và bước về chiếc xe của mình rú ga phóng đi. Oanh đưa tay xoa mặt, nước mắt không trào ra mà lòng lại giận sôi lên. Phượng ngơ ngác nhìn chị. Cô cũng đau như vừa bị ai đánh vào mặt.

Đã xong hai tiết dạy, Sang bước ra hành lang, anh bâng quơ nhìn xuống sân trường. Nói là nhìn bâng quơ nhưng thật ra anh đang tìm một cô sinh viên mà anh đã để ý.

Hôm nay Sang không có giờ ở lớp đó, vì vậy anh phải tìm cho ra để ngắm nhìn cô bé mới thôi. Sang còn độc thân nên anh tự nghĩ mình có quyền tìm kiếm, chiêm ngưỡng, và thậm chí có quyền yêu những cô gái đẹp. Mà ở trường anh dạy thì các nữ sinh viên đa số khá đẹp. Lại một điều là cô bé anh đang hết sức để ý lại đến hai chị em, giống nhau như hai viên ngọc trai tròn trĩnh, lấp lánh ánh ngũ sắc. Ở cái trường X này hai chị em cô bé ấy ai mà không biết.

Cũng như Sang, chỉ dạy một vài lớp thôi thế mà sinh viên ba khối đều biết tiếng anh. Sang mỉm cười tự phụ. Anh là con trai duy nhất trong một gia đình buôn bán khá giả, từ nhỏ đến lớn không hề biết làm việc nặng, cha mẹ nuôi ăn học và cưng như vàng. Anh đi dạy để giải khuây chớ tiền lương ấy thì thấm vào đâu.

Lúc nào ở nơi anh cũng có sự vênh váo của con công đang xòe đuôi ra múa, vì bao giờ các cô học trò cũng thích vây quanh làm nũng với ông thầy trẻ, hào hoa, có hơi lả lơi, hảo ngọt mỗi khi uống tí rượu.

Mặc cho các đồng nghiệp có tuổi cau mày khó chịu, Sang không giấu sở thích của mình là thích uống rượu với sinh viên, đi chơi với sinh viên. Đối với nam sinh viên, anh là “anh thầy” chịu chơi, phóng khoáng, cởi mở, gần gũi với giới trẻ chớ không già nua khô chán như những “ông cụ thầy” lớn tuổi. Còn đối với các nữ sinh viên, thì thầy Sang là một ...người lý tưởng về mọi mặt. Đó là một mẫu đàn ông mà nhiều cô bé mơ tưởng:

khá đẹp trai với vóc dáng nghệ sĩ cao, gầy, mềm mại, mái tóc đen tía kéo khéo léo vừa phủ ót tạo thêm nét thanh tú cho gương mặt thanh mảnh như con gái, đôi mắt đen to hơi mơ mộng và chiếc miệng mỏng rộng hay mím khiến cặp môi luôn đỏ hồng đa cảm.

Lúc này, chiếc miệng rộng ấy đang mím lại bực bội. Sang đã rảo mắt tìm mà hình như chẳng thấy con bé đâu cả.

– Sao thế nhỉ? Chẳng lẽ hôm cô ấy nghỉ?

Sang tự trách mình đã hoài công vô ích, biết bao nhiêu cô gái quanh anh, họ đang chờ cái gật đầu, lời tỏ tình dễ dãi của anh. Vậy mà anh lại không thích.

Gần ba mươi tuổi rồi, tình yêu đâu phải là chuyện bí mật mà anh chưa một lần ném qua. Thế sao anh không thể dần trước nhịp đập rộn rã của trái tim mình mỗi lần bước vào lớp ấy.

– Anh Sang đang mơ mộng gì đó! Sao không xuống phòng nghỉ mệt uống nước?

Sang hơi bất ngờ, nhưng vốn là người lạnh trí và bất thiệp nên anh mau mắn:

– À! Tôi đợi Thoa cùng đi cho vui đấy chứ! Vậy này giờ Thoa làm gì mà ra trễ vậy?

Gương mặt mang nặng nét khô cứng rất đàn ông đầy tàn nhang của

Toa hồng lên. Cô sung sướng vì hôm nay Sang tỏ vẻ để ý đến mình. Toa kéo dài cái giọng cứng ngắt như người cô ra cho có vẻ nũng nịu dễ thương làm Sang rờn rợn:

– Ôi! Cũng ba đứa học trò, chúng làm em phát sốt lên vì bực. Bài đã giới hạn tối đa mà vẫn không chịu học, kiểm tra hết môn cứ toàn dưới trung bình. Em thấy chúng nó xin cũng tội, nên lúc này cho làm lại đấy chứ!

Sang cười ra chiều thông cảm. Giọng anh ngọt ngào ve vuốt!

– Sinh viên thích Toa lắm đó! Bọn chúng hay nói với tôi là Toa vừa dễ thương vừa biết thông cảm với học trò ...

Mặt Toa đỏ bừng lên trông cô càng thắm. Lạ thật! Người con gái thường rất đáng yêu khi thẹn thùng mắc cỡ. Riêng Toa thì lại khác, cô nàng mà mắc cỡ là những đốm tàn nhang càng sẫm màu trên gương mặt nhúm lại.

Sang tùm tùm quay đi chỗ khác. Cô gái anh đang tìm bỗng xuất hiện cuối hành lang. Tim Sang rộn lên ...Đi ngang chỗ hai người đứng, cô lễ phép cúi đầu chào rồi chạy vụt vào lớp.

Con mắt lá răm hơi nhỏ so với gương mặt của Toa không bỏ sót một biến chuyển nào trên mặt Sang. Cô nghe nhói ở ngực, mặt cô đang hồng vì sung sướng bỗng xám ngắt đau khổ. Toa không phải là người ác ý nhưng cô chẳng đành được lời mỉa mai:

– Hoa hồng có gai đấy, anh Sang ạ!

Sang hóm hỉnh:

– Thế nhưng rất nhiều gã đàn ông chịu bị gai đâm để hái cho được hoa.

Sang liếc Toa nhẹ nhàng tán tỉnh:

– Tôi lại khác, tôi thích những thứ hoa đơn giản nhưng có hương thơm. Tâm hồn con người rất quan trọng.

Toa cười chớp chớp mắt, bỗng dưng cô có cảm tưởng Sang thân thiết với mình hơn bao giờ hết. Trong trường, mọi người hay ghép cô với Sang. Ngoài miệng cô cứ ỡng ẹo chối đây đẩy, thậm chí giận hờn nữa. Cô biết mình xấu để tự kèm những mơ ước của mình. Nhưng tâm hồn con người rõ phức tạp, nếu người ta trêu thì giận, không ai thèm ghẹo thì lại buồn, rồi tự cô lại nói xa nói gần, khen nức khen nở, nhắc nhắc nhở nhở “anh Sang ...” Cha cô là một người có thể lực, cô được đi du học nước ngoài về, nên dù xấu cô vẫn kên kiệu với những cô gái khác cùng tuổi như cô. Tính Sang thì phóng đãng, hay đẩy đẩy đưa đưa, có lỗi lã gì đâu, lắm lúc còn được nâng đỡ nữa là khác. Vả lại, Sang nghĩ nếu những lời đưa đẩy của anh có tác dụng ngọt mát như mưa, thì cũng nên đưa mưa tưới xuống cho vùng đất quạnh quẽ buồn rầu ấy bớt khô cằn một chút ...

Sang lại thoáng nhìn Toa. Phải chi cô ta đạt được trung bình về nhan sắc nhỉ?

Toa chợt hỏi:

– Anh có đi tham quan Vũng Tàu đợt này không?

Sang lắc đầu:

– Không Toa à! Tôi không thích đi với trường.

Toa ngạc nhiên:

– Sao vậy?

Sang nhìn xuống sân trường rồi nhỏ nhẹ:

– Không thoải mái. Đi với sinh viên thích hơn nhiều.

Toa hơi buồn. Thế là uổng công cô bỏ tiền may đồ tắm mới, cô không tiếc bộ đồ tắm mà tiếc là mình đã vội vàng hy vọng để rồi hụt hẫng khi biết Sang ở nhà.

Toa chợt nhớ đến gương mặt như vẽ và thân hình tài tử của cô bé lúc nãy.

Toa đã nghe sinh viên nói với nhau, ngày đầu tiên thầy Sang vào lớp đã bị hớp hồn, nên cô bé bao giờ cũng được điểm cao môn thầy. Thầy đã tuyên bố với tụi con trai khi đã ngà ngà rằng:

“Người đẹp ưu tiên được thêm một điểm là đúng thôi, vì ông thầy lên lớp bằng lý trí, nhưng trái tim ông ta có lý lẽ của nó, thêm một điểm là vẫn còn quá ít”. Rồi còn gì nữa? À ...”Thầy Sang rất chịu chơi. Thầy nói một người đàn ông trẻ, khỏe, độc thân, có quyền yêu bất cứ người phụ nữ nào miễn cô ta còn tự do”.

Toa bực lắm, nhưng nghĩ lại:

Ai mà đi tin lời học trò. Bọn chúng thì chuyên môn phóng đại, bịa chuyện là tài.

Chuông vào học vang lên. Sang cười rất tươi. Anh phỉ phỉ chút bụi phấn trên cặp tóc của Toa bằng những ngón tay dài dài nghệ sĩ làm cô cảm động.

– Vào lớp Toa nhé!

Nói xong, anh vội bước đi, lòng nhẹ nhõm như thoát nợ.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 4

Sau lần đi chơi đầu tiên, Oanh đã cảm thấy mình mê ngay vẻ điệu dàng, sành sỏi và từng trải, lịch lãm của ông thầy đẹp trai, nghệ sĩ. Cô cứ tơ tưởng đến nụ hôn nhẹ nhàng rất khéo làm cô ngây ngất và những lời thơ ru hồn cô bay bay.

Phượng thì bực ra mặt. Cô đã chờ suốt buổi ấy. Khi Oanh về, Phượng đã nghiêm nghị nói ngay:

– Em không bằng lòng trò chơi này đâu. Một lần với hai cái tát tai của người ta mà chị vẫn chưa sợ. Với em đó đã quá đủ ê chề.

Tố Oanh liếc Phượng trân tráo:

– Em yêu thầy Sang à?

Tố Phượng khó chịu:

– Không! Nhưng em chẳng muốn mang tiếng vì chị.

Oanh ngồi xuống:

– Chị yêu thầy! Điều đó không ảnh hưởng gì đến em để phải mang tiếng cả.

Phượng ngạc nhiên tròn đôi mắt:

– Yêu lúc nào mà nhanh vậy? Còn ông Huy chị để cho ai?

Oanh nhăn mặt:

– Đừng nhắc đến Huy, hắn chỉ là bạn cùng lớp. Còn thầy Sang quả là dễ thương, mới nói chuyện một lần chị đã yêu.

Phượng làm thinh. Cô ngao ngán ngó lơ ra cửa sổ:

– Chị yêu mà chị có nói chị là ai không?

– Có chứ! Thầy rất ngạc nhiên, sau đó thầy cho biết là thầy hợp với chị hơn em.

Phượng đứng dậy. Ngực cô đau buốt, tự nhiên cô cảm thấy tự ái vô cùng. Cô hoang mang không hiểu là Oanh nói thật hay nói dối. Dù thật hay dối cô cũng thấy mình bị xúc phạm. Nếu Oanh nói thật thì thầy Sang chẳng ra làm sao hết.

Còn nếu Oanh nói dối thì chị cô quả thật tệ. Cả hai rút cuộc chỉ nghĩ đến bản thân mình, chẳng ai nghĩ đến cô cả. Phượng nói như khóc:

– Dù chị nói thật hay nói dối thì chị với ông Sang cũng là một cặp xứng đôi vừa lứa.

Oanh làm như ngờ ngác nhìn Phượng, rồi cô nhún vai bước vào phòng tắm.

Có một lần cô nghe Huy người cô đang bỏ bịch nói:

Thầy Sang hỏi cậu ta về Tố Oanh. Sang không dạy lớp cô nhưng anh là phó bí thư đoàn trường nên Sang biết mặt hết các cán bộ đoàn của lớp. Huy là bí thư chi đoàn của lớp Oanh nên cũng khá thân thiết với thầy. Cậu ta vui miệng đã tâm sự với ông thầy có tiếng trẻ trung, chịu chơi này về mối tình của mình. Còn mức độ tâm sự tới đâu thì Oanh không biết được.

Oanh tự lự. Trò chơi này quả cũng thú vị, cô thích cái lấp lửng hư hư thật thật này. Làm sao dám nói với Sang, và cũng không làm sao không đến với Sang được. Chàng quá tuyệt vời, dù thân thể có hơi mảnh dẻ, bù lại lời nói và đôi môi quyến rũ làm sao. Cô chột chán ngán vác dáng vai u, thịt bắp như Huy, vừa nhà quê, vừa cù lần. Rồi cô chột nghĩ đến Hùng, anh ta từng là người một thời cô đắm đuối, giờ Hùng ở đâu. Lâu lắm rồi Oanh không nhớ đến Hùng.

Kể từ hôm đó trở đi, Phượng và Oanh như có một khoảng cách. Oanh biết Phượng bây giờ đã khác cô bé Phượng cách đây ba năm, cô vẫn còn hồn nhiên trong sáng và thành thật, nhân hậu nhưng cô không ngu ngơ, khờ dại để bị người khác qua mặt, cô rất ghét trò lừa đảo. Bằng chứng là cô không ủng hộ Oanh trong chuyện yêu đương này. Tổ Phượng không khuyên răn, ngăn cản được việc làm của chị, cô chống đối bằng cách tránh không nhắc đến thầy Sang.

Vào lớp, cô tỏ vẻ chống đối thầy ra mặt, nhưng cô càng tỏ ra ghét bao nhiêu Sang càng lộ vẻ yêu chiều bấy nhiêu. Phượng đâu biết rằng Oanh rất ranh ma, cô bảo với Sang rằng:

Vào lớp cô sẽ làm mặt lạ, Sang không nhăn nheo, hỏi han gì cô trong lớp cả. Lần hẹn trước sẽ định ngày giờ và địa điểm cho lần hẹn sau.

Sang vô tình không nghi ngờ gì. Lũ sinh viên rủ có gặp Sang với Oanh ngồi quán nước, chúng cũng nghĩ đó là Phượng. Phượng cũng không ngờ điều ấy.

Nhưng Phượng buồn lắm. Càng lúc cô càng thấy mình cô đơn và xa lạ với Oanh. Cô biết Oanh và Sang có những buổi hẹn hò bí mật, nhưng cô đâu nỡ nói ra chuyện của hai người với bè bạn. Cô vẫn là em song sinh với Oanh, cô vẫn là người đỡ đạn cho chị kia mà. Rồi cô an ủi mình:

Dù sao lần này Oanh đi chơi với thầy Sang cũng dưới cái tên Tổ Oanh của chính chị ấy.

Tổ Phượng lơ đãng dắt chiếc xe mini ra khỏi cổng trường. Tâm trí cô lang thang theo những mảng phượng đỏ rực trên cao, nhưng lòng cô vẫn không sao thanh thản được. Chuyện cô bực là chiều nay, trong giờ ôn tập cuối học phần của thầy Sang, Nhân là trưởng ban văn thể của lớp đã đòi hát để giải lao. Cả lớp vỗ tay rần rần, thầy cũng ủng hộ.

Thế là Nhân đồng dục đứng lên bực xin hát tặng thầy và người thầy yêu một bài tình ca. Anh chàng đã hát rất tuyệt bài “Phượng yêu”. Vừa hát, anh ta vừa nhìn Phượng làm cô vừa tức vừa ngượng, vừa như nổi gai, nổi óc khắp cả người.

Các bạn đem đến tặng thầy nhánh phượng mới hái dưới sân, kèm theo tràng cười rộn rã. Thầy Sang đứng dậy nhận hoa rồi nhìn Phượng, cái nhìn của thầy có vẻ hài lòng khiến Phượng hoang mang. Cô còn đang nghĩ ngợi thì thầy Sang đã đi đến bàn cô và đường hoàng đặt nhánh phượng vĩ trước mặt cô.

Phượng đỏ mặt rồi gục đầu lên bàn giữa tiếng vỗ tay, vỗ bàn ầm ầm của cả lớp và giữa tiếng hát của Nhân ...

“Yêu Phượng xong chết được ngày mai Xin yêu dù gian dối, xin yêu tôi dẫu nghi ngờ ...

Trong bơ vơ còn nhiều ...thì đâu chối được tình yêu ...”.

– Sao thế nhỉ! Lẽ nào thầy muốn cả hai chị em nhà Tố.

Phượng âm ức nhớ lại nụ cười và đôi mắt rất tình của thầy Sang. Vừa lúc một chiếc xe hàng chạy cùng chiều bỗng dừng ép sát vào lề làm Phượng hoảng hốt chao tay lái. Bánh trước tung trên một cục đá xanh to làm Phượng té xuống đất. Cô chưa nghe rõ tiếng ai la gì đó phía sau thì đã bị đè lên người tối tăm mày mặt. Đến hồi hoàn hồn cô mới biết là mình đang bị chiếc xe mini của mình đè lên trên, rồi trên chiếc xe mini lại là một chiếc xe Honda và một anh chàng mặt mày sáng sủa cũng đang hót hải. Anh ta gượng ngồi dậy trước đỡ chiếc Honda lên rồi đỡ chiếc xe đạp của Phượng. Cô chống tay định đứng dậy, nhưng sao mà đau đến thế. Phượng nhắm mắt, bặm môi nén tiếng kêu nhưng cô vẫn không sao đứng được.

– Chắc trật chân rồi!

Anh thanh niên ái ngại nói xong, dìu cô vào ngòi đỡ ở lề đường. Chân cô nhanh chóng sưng lên ở mắt cá, hai cùi chỏ tay rướm máu bắt đầu rát. Tự dưng nước mắt ứa ra, cô bật khóc ngon lành làm người thanh niên hốt hoảng. Anh bóp chân cho cô và luôn miệng nói:

– Không sao đâu! Không sao đâu! Đừng khóc!

Tố Phượng vẫn tức tưởi:

– Tại ông chứ ai! Tự nhiên té đè lên người ta.

Chàng trai cự nự:

– Sao lại tại tôi? Đang đi bỗng dưng nhào xuống đường ăn vạ rồi đổ thừa.

Cũng may là sau tôi chẳng có chiếc xe hàng nào nữa, không thì hai đũa ...chết chung đấy!

Phượng đỏ mặt hất tay anh chàng xa lạ ra, cô định đứng dậy nhưng không được.

– Ôi! Đau quá!

Cũng cái miệng rộng lách chách:

– Xem nào! Bong gân hay gãy gì rồi ...Coi chừng cưa luôn thì chết.

Phượng ức lắm. Người gì vô duyên! Cô đang đau mà hắn còn hù nữa. Nước mắt cô lại tràn ra. Phượng vừa thút thít vừa dáo dác nhìn quanh. Rồi tự dưng ánh mắt cô lại ngừng trên mặt của người thanh niên. Anh ta cũng đang chăm chú nhìn cô bằng tia nhìn thật ám và thật dịu dàng. Phượng bối rối chẳng biết làm gì, cô cúi nhìn chỗ mắt cá chân giờ đã sưng to.

– Tôi đỡ cô bé đứng lên, rồi đưa vào bệnh viện, chân sưng to như vậy là không ổn đâu.

Phượng lo lắng nhìn anh ta. Anh ta lại hỏi:

– Đau lắm không?

Phượng trấn an mình:

– Không đau!

– Không đau mà khóc! Bây giờ gọi xích lô đưa vào viện.

Tổ Phượng sợ hãi:

– Tôi sợ vào trong đó lắm.

Rồi cô lại khóc ngon lành. Hai cô gái chờ nhau trên một chiếc xe đạp
trờ tới ngạc nhiên. Phượng mừng quýnh:

– Hồng Loan! Mai Nhi!

Cô gái tóc ngắn tên Hồng Loan tròn mắt:

– Sao vậy? Xe tông hả?

Phượng nhăn nhăn gật đầu:

– Trắc chân rồi! Chờ Phượng về đi Loan.

Mai Nhi liếc xéo anh chàng xa lạ:

– Đụng người ta phải đền chớ!

Tổ Phượng áp úng:

– Tại Phượng vấp cục đá rồi té chớ đâu có ai đụng. Người ta đỡ
Phượng lên dùm đó.

Hồng Loan lém lỉnh:

– Vậy sao! Cám ơn quới nhân đi, rồi Loan chờ dùm cho.

Anh thanh niên nói:

– Không chờ về nhà được đâu. Chân bị như vậy cũng phải vào viện
hà!

Nhìn nét mặt của ba cô gái, chàng trai nói:

– Vào viện, người ta sẽ bó bột băng chân cô lại. Tôi biết mấy ông
thầy chuyên môn trị trắc khớp, bong gân. Tôi có thể chờ cô đi ...nếu
cô thấy tin tôi.

Mai Nhi cười:

– Biết anh là ai, tên gì, ở đâu mà tin?

Anh chàng tỉnh bơ:

– À! Tôi tên Trường, nhân viên xí nghiệp Y.

Tố Phụng nhìn bạn cầu cứu:

– Đi với tao nhe!

Loan gật đầu:

– Ủ. Nhưng ai chở?

Trường nhanh nhẹn:

– Tôi. Đề các cô chở lỡ té lần nữa thì khổ.

Tố Phụng về đến nhà là đã hơn sáu giờ chiều. Oanh vẫn chưa về. Trường ân cần mở khóa cửa đỡ cô vào nhà.

Chân Phụng không phải bị bong gân mà bị nứt xương. Trường phải đưa cô vào bệnh viện để bó bột từ gót lên đến quá mắt cá. Trên đường về nhà, Phụng cứ khóc mãi làm Trường phải dỗ dành như dỗ con nít.

Ngôi nhà vắng vẻ làm Phụng sợCô luôn luôn run trước người lạ cơ mà.

Mai Nhi đã đạp xe cô về rồi, Phụng không hiểu Oanh đi đâu mãi giờ này vẫn chưa thấy có mặt ở nhà.

Giọng đàn ông trầm ấm vang lên nghe thật lạ tai:

– Bây giờ tôi bật đèn, rót nước cho Phụng nha!

Phụng ngồi một chỗ nhìn Trường tự nhiên làm mọi việc trong nhà mình.

Anh đưa cô ly nước rồi hỏi:

– Bớt đau chưa?

Tố Phụng gật đầu khổ sở:

– Anh Trường! Bao lâu mới đi được?

Trường nói rất nghiêm túc:

– Bốn tháng.

Tố Phụng tròn mắt:

– Dữ vậy?

Giọng Trường rất ư thật tình:

– Đó là với những người dễ thương. Còn dễ ghét cả năm không biết đi được chưa.

Phụng im lặng ...Người gì đâu lúc nào cũng đùa được hết. Cô sốt ruột sao mà Oanh lâu về dữ vậy?

Trường nhìn quanh phòng khách:

– Phụng ở với ai?

Phụng trả lời ngắn ngủn:

– Với chị!

Trường tươi cười:

– Chắc bà chị của Phụng khó tính lắm?

Tố Phụng gật đầu:

– Khó lắm! Phụng sợ chị.

Trường đứng dậy đột ngột:

– Tôi phải về.

Tổ Phụng ngập ngừng:

– Phụng cảm ơn anh Trường nhiều lắm.

– Sao lại cảm ơn! Lỗi tại tôi đã té đè lên người ta cơ mà.

Rồi Trường ngần ngừ:

– Tìm một cây gậy để chống khi đi. Nhớ cẩn thận kẻo té!

Anh bước ra sau khi đã cười rất dễ thương với Phụng. Cô cà nhắc bước vào trong. Dầu gì cũng phải thay bộ quần áo lấm lem này ra đã.

Phụng vất vả kéo cái ống quần bó sát ra khỏi bàn chân bị bó bột cứng ngắc.

Vừa trông chiếc áo ngủ vào, cô lại nghe có tiếng kêu:

– Phụng ơi!

Giọng đàn ông làm cô hết hồn. Vội vàng Phụng lại cà nhắc bước trở ra.

Trường đã đứng ngoài cửa. Anh đưa Phụng gói giấy:

– Bánh mì! Ăn đỡ đi. Chắc chắn là Phụng đã đói rồi.

Anh chàng chăm chú nhìn cô làm cô đỏ mặt. Cô lí nhí cảm ơn và lặng lẽ trông theo anh ta bước vội lên xe phóng mất.

Cuối cùng thì Oanh cũng về đến. Cô có vẻ lo lắng khi thấy chân Phụng băng lại như vậy.

Tổ Oanh hỏi trống không:

– Rồi mai em nghỉ học à?

Phượng nhẹ nhàng:

– Chớ biết làm sao. Chị chờ em nhé!

Oanh gõ gõ tay trên bàn như đang nghĩ ngợi điều gì dữ lắm. Phượng âm thầm theo dõi những biến chuyển trên mặt chị. Cô mĩa mai:

– Em vô tình gây khó khăn cho chị rồi phải không? Hồi chiều đến giờ chị có đi với thầy Sang chứ?

Oanh lắc đầu. Phượng không tin:

– Thật hôn!

Oanh bực bội:

– Chiều nay thầy Sang dạy ở lớp em mà! Quyền gì em tra hỏi chị dữ vậy?

Phượng chanh chua:

– Em phải hỏi, vì em biết chị đi chơi với thầy bằng tên em. Chị kỳ cục lắm.

Hồi chiều không lẽ em nói thẳng với thầy chứ ...

Oanh quắc mắt lên:

– Em định nói gì. Chị biết em yêu thầy Sang mà vờ làm bộ làm tịch.

Phượng ức muốn khóc. Cô ghen lời:

– Tại sao chị nghĩ như thế? Em không dễ yêu như chị đâu.

Rồi quên cái chân bị bó bột, Phượng bước vội vào phòng ngủ, cái chân đau không chịu nổi bước đi giậm dỗi của cô đã khuyu xuống. Phượng ngồi bệt xuống sàn nhà khóc nức nở. Oanh lúng túng đến

đỡ em lên:

– Chị xin lỗi! Đúng là chị chưa dám nói thật với thầy chị là Tổ Oanh, vì chị đã yêu thầy mà thầy lại biết chị đang quen với cả Huy nữa. Lúc này chị đã dứt Huy rồi, nhưng ...

Phượng ngắt lời Oanh:

– Thật là vô lý. Chị bảo rằng hai người yêu nhau. Lẽ nào thầy không nhận ra được em và chị khác nhau như thế nào. Vậy thầy có yêu chị thật sự không? Có tìm hiểu gì về gia đình, về bản thân chị không? Thế lúc ở bên nhau hai người làm gì? Nói gì với nhau?

Oanh thở dài. Rõ là cô chưa nghĩ đến lúc kết thúc trò chơi do cô bày ra. Giờ thì cô đã sa vào cái vòng lẩn quẩn rồi. Sang có thật sự yêu cô không? Với Sang, cô đã nghe rất nhiều những lời âu yếm, yêu thương, nhưng cô chưa nghe anh nói một câu nào hứa hẹn chuyện trăm năm. Qua những lời tò mò, lảm chuyện của bọn nữ sinh viên thì anh biết, năm nào thầy Sang cũng có một cô bé học trò xinh xinh. Cô biết khi cô ra trường, Sang sẽ quên cô ngay.

Oanh tựa đầu ra ghế salon. Bộ óc ma mẫn, tính toán của cô bắt đầu làm việc. Phải thật thà nói khi vào học trường học, Oanh rất sợ lúc ra trường phải nhận nhiệm sở nơi xa. Cô luôn bị lối sống phù hoa, hào nhoáng ở Sài Gòn lôi cuốn, cô bị mê hoặc bởi nhiều thứ. Tổ Oanh không thể sống thiếu thốn tiện nghi. Chỉ có cách lấy chồng thành phố thì mới ở lại đây được. Với Sang, cô có thể có điều kiện thực hiện mơ ước của mình. Anh có học, có nghề nghiệp, có gia đình cơ bản, đang rất yêu cô, dĩ nhiên cô sẽ không để anh bỏ rơi mình một cách dễ dàng như đã bỏ rơi nhiều cô gái khác.

Oanh nhìn Phượng, cô giả vờ buồn rầu:

– Em đừng ca cẩm nữa Phượng. Ngày mai chị sẽ nói chuyện với anh Sang.

Sau đó chuyện gì xảy ra với chị, chị cũng chịu hết.

Phượng bối rối. Cô đâu bao giờ muốn Oanh buồn, từ nhỏ đến lớn cô vẫn nhường nhịn và chịu phần thua thiệt đối với Oanh cơ mà. Nhưng

lần này cô bỗng thấy bực bội trong lòng vô cùng. Rồi bạn bè sẽ nghĩ thế nào khi chuyện đó bề ra, hẳn chúng hả hê cho rằng:

thầy Sang đã gom một lúc hai chị em nhà Tố ...

Bỗng dưng Phượng nhớ đến gương mặt không đẹp nhưng rất đàn ông, vui tính với nụ cười ấm áp của Trường, cô nhớ dáng cao to khỏe mạnh của anh ra khi ân cần đỡ cô. Phượng chớp mắt. Có bao giờ anh ấy đến với cô nữa không?

Có bao giờ anh ấy lộn cô với Oanh không?

Giọng Oanh ngọt ngào làm lành:

– Chị mua hủ tiếu về hai đứa ăn nhé!

Phượng lơ đãng gật đầu. Cô đang bực với mình:

“Sao lúc này không nhớ mời người ta lấy một tiếng ... Chắc anh ấy sẽ không trở lại đâu”. Phượng buồn buồn ngả người lên salon. Lần đầu tiên trong đời, trái tim cô bồi hồi vì một người con trai.

Sáng hôm sau, Sang tìm đến tận nhà. Anh vội vàng bước vào khi thấy Phượng ngồi gác cái chân bó bột trên ghế ngoài phòng khách. Cô sợ tái cả mặt khi Sang hỏi hả ôm choàng lấy cô hỏi gấp rút:

– Đau lắm hả cưng! Anh nghe Hồng Loan nói, dạy xong hai tiết là anh đến thăm em liền. Sao vô ý quá vậy bé! Rồi tên nào chở em đi bó chân vậy?

Phượng co rúm người lại, bàn tay nhỏ nhắn của cô cứ đẩy Sang ra. Anh ngạc nhiên:

– Sao vậy Phượng? Bộ giận anh hả?

Phượng lắc đầu rồi cô lấp bắp:

– Không phải em đâu thầy ơi!

– Em nói gì vậy Phượng? Nghĩ là anh không biết em bị tai nạn à?

Phượng bối rối nhìn anh rồi nhìn xuống đôi tay mình. Giọng ông thầy vẫn hết sức ngọt ngào, âu yếm:

– Để yên anh xem chân em.

Vừa nói Sang vừa chồm người về phía trước anh nhẹ nhàng nâng chân Phượng lên để trên đùi mình. Phượng lấy lại bình tĩnh, cô rút chân về:

– Thưa thầy!

Sang cười, anh vuốt má Phượng:

– Hôm nay học trò anh ngoan quá. Sắp vùi vĩnh người thầy yêu thương, hẹn hò không?

Sang ngạc nhiên, anh chẳng hiểu con bé này hôm nay muốn giở trò gì. Sang đâu có lạ những kiểu nghịch ngợm, phá phách của cô bé người yêu rất thông minh và nhiều sáng kiến trong các buổi hẹn hò của mình. Nhiều lúc ấy cô ta khác hẳn lúc này và lúc nghiêm túc trong lớp học.

Sang cười và nói đùa:

– Chắc không phải em. Vậy người yêu của thầy đâu rồi?

Phượng nghiêm nghị:

– Chị Oanh đang học trong lớp ...Hôm nay lớp chị ấy học có ba tiết. Chắc cũng sắp về rồi đó thầy!

Sang trở mắt nhìn Phượng. Anh hoang mang trước vẻ nghiêm trọng khác thường của cô.

– Nghĩa là sao Tố Phượng? Em lại tính đùa trò gì đây?

Nhìn vẻ hậm hực của ông thầy. Phượng bỗng thấy khớp như mình đang bị thầy khảo bài không thuộc. Cô luống cuống:

– Em muốn nói hồi nào đến giờ thầy đi chơi và yêu thương chị Oanh chứ không phải em. Em chưa hề đến với thầy lần nào cả.

Sang ngồi thờ người ra, anh cứ nhìn Phượng mãi như xem cô là ai. Anh không nghĩ là mình bị lừa trong chuyện yêu đương và lừa một cách kỳ cục lần trở trêu như vậy. Sang nhìn Phượng và anh chợt nhận ra sự khác nhau giữa hai cô gái. Cách biểu lộ tình cảm, thể hiện suy nghĩ của Oanh khác hẳn Phượng.

Oanh không bao giờ rụt rè trước khi nói, ánh mắt nhìn của Oanh luôn chứa đựng một hoài vọng, một khát khao nào đó về tình yêu, về một điều gì đó bí ẩn nhưng lúc nào cũng đầy ắp trong cô. Phượng thì ngược lại, cô dịu dàng và luôn nhút nhát thiếu tự tin trước đàn ông, những lần vào lớp đều thấy Tố Phượng như vậy. Cái nhìn đầu tiên cũng thế, cái nhìn hiện giờ cũng thế. Anh đã say mê về nai tơ của cô vô cùng nên mới tìm đến cô.

Thế nhưng ở những lần hẹn hò mà hầu như chỉ diễn ra trong rạp cinê, Sang đã bỏ quên óc phán đoán của mình, phải chăng vì anh quá đam mê? Sang cắn môi mỏng nhìn Phượng đang thắc thỏm không yên. Anh giận lắm, anh thấy tự ái của một người đàn ông, một ông thầy lúc nào cũng cho rằng mình có uy quyền tối cao đối với học trò làm anh phẫn nộ.

Sang gằn giọng:

– Vậy là lâu nay hai chị em em đem tôi ra làm trò đùa phải không? Thật không ngờ, tình cảm chân thật của tôi bị sỉ nhục một cách oái oăm như vậy.

Phượng vội nói:

– Xin thầy đừng nghĩ thế! Chị Oanh rất yêu thầy, chỉ khổ vì thầy vô cùng.

Sang lắc đầu khốn khổ:

– Nhưng ...anh yêu em chứ đâu có yêu Oanh.

Phượng lờ khốc lờ cười nhìn ra cửa. Oanh đã đứng đó tự lúc nào,

một tay ôm cặp, một tay cô đặt lên ngực như cố ngăn xúc động. Đến lượt Sang bối rối, anh đến bên Oanh dịu dàng đưa cô ngồi xuống ghế kế bên Phượng. Hai chị em giống nhau quá sức tưởng tượng. Sang lặng thinh vì xúc động, vì những giọt nước mắt chảy dài trên má Tố Oanh. Cô thẫn thức rồi gục trên salon khóc nức nở. Sang chợt thấy Phượng thoáng mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng như giễu cợt. Cô đứng dậy gượng đau lần theo vách vào trong. Sang bỗng bất nhận trước đôi vai nhỏ, quen thuộc đang run theo tiếng khóc. Anh đợi Phượng khuất bóng là ôm Oanh vào lòng:

– Đừng khóc! Chuyện đã lỡ rồi. Tại sao em lại dối thầy?

Oanh ngược đôi mắt ướt lệ lên thăm thì:

– Vì em quá yêu anh. Em làm sao dám nói thật khi em đến với anh qua tên người khác. Bây giờ anh nói đi, anh sẽ xa lánh, hắt hủi, khinh ghét em phải không?

Sang thở dài ôm cái thân thể mềm mại không thôi thẫn thức trong vòng tay anh. Sang vốn sợ nhất là nước mắt và tiếng khóc. Anh vỗ về:

– Nín đi em, anh chẳng giận em đâu?

Giọng Oanh yếu đuối:

– Nhưng anh có yêu Tố Oanh không?

– Có chứ! Vì Tố Phượng đâu có đến với anh. Tố Phượng chẳng hề yêu anh.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 5

Sang về rồi Oanh đang hát líu lo sau bếp, sáng nay cô đã diễn xuất sắc vai đào thương. Phượng hơi bĩu môi khi nhớ đến tiếng khóc nỉ non của chị mình ban sáng. Cô tự hỏi: “Nếu mình cũng yêu anh Sang thì chuyện gì sẽ xảy ra, chị Oanh có nhúng tay vào không? Chắc chắn là Oanh sẽ chẳng chịu nhường một khi cô để ý đến Sang”.

Tối Phượng cà nhắc chân ra ngoài sân. Chiều đang xuống. Cây mận xào xạc lá, khoảng sân xi măng vẫn còn nóng, bàn chân trần của cô thích thú đón hơi ấm của đất. Tự dưng Phượng cảm thấy mình cô đơn quá, lũ bạn đến thăm chạt nhà cũng đã về hết rồi. Cô bâng khuâng nhớ đôi mắt Nhân, anh ta để ý Phượng từ lâu nhưng không bao giờ dám tỏ tình. Lúc này Nhân cứ nhìn Phượng da diết làm cô bối rối, anh ta rụt rè đề nghị mỗi ngày sẽ đưa đón Phượng đến trường và cô đã từ chối, dù cô cũng đang rầu rĩ vấn đề đi đứng vô cùng. Đường đi đến trường khá xa, mỗi ngày bắt Oanh chở đi chở về bằng chiếc mini nhỏ xíu thì thật là tội cho chịPhượng nhớ lại bài hát “Phượng hồng” anh ta hay hát:

“Mối tình đầu của tôi, nhờ cây đàn xa xôi Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu ...”.

Phượng vẫn hiểu điều đó chứ nhưng rất tiếc cô không thích mẫu đàn ông rụt rè như Nhân.

Tiếng Honda ngừng ngoài cổng làm Phượng hồi hộp. Đúng là Trường. Anh ra dấu cho cô ngồi yên trên ghế đá rồi loay hoay mở cổng bước vào. Một tay anh cầm một cây gậy, một tay anh cầm bó cúc vàng. Chiều nay trông Trường rất lịch sự, áo chemise màu vàng nhạt bỏ trong chiếc quần tây đen may rất khéo và rất đúng mốt. Trông anh như một chàng công tử.

Trường ân cần đưa Phượng bó hoa:

– Bó cúc này xin thay lời tạ lỗi. Nói thật, đêm qua tôi khó ngủ quá, cứ nghĩ rằng tại mình mà Phượng đau chân. Lòng tôi áy náy vô cùng. Chẳng hiểu vì đâu mình lại lơ đãng đến mức té đè lên người khác.

Phượng nhìn Trường bối rối. Cô nâng niu những nụ cúc vàng bé nhỏ trong tay:

– Phượng tưởng anh Trường sẽ không bao giờ đến nữa.

Trường tự nhiên ngồi xuống kế Phượng, giọng anh ấm áp:

– Tưởng thì tưởng như vậy, nhưng nghĩ lại thì khác ...Và Phượng đã rất trông tôi?

Phượng đỏ mặt. Cô ấp úng chối:

– Đâu có!

Trường nhìn Phượng, anh cười tự tin:

– Trên đường đi đến đây tôi luôn nghĩ sẽ gặp Phượng ngồi đợi ở sân. Đến nơi, quả là đúng như tôi tưởng tượng. Cô bé ngồi một mình có vẻ gì cô đơn và buồn bã quá.

Phượng chưa biết nói sao thì Trường đã tiếp:

– Tôi tìm không ra cây nạng, đem cây gậy này đến, Phượng chống đi đỡ ...À!

Chị của Phượng có ở nhà chứ?

Phượng gật đầu:

– Chị Oanh đang bận sau bếp. Để Phượng gọi ...

Trường nhú mày:

– Chưa vội đâu cô bé.

Phượng ngồi im hờ hững. Cô thầm trách Trường sao mau thay đổi ý kiến.

Giọng Trường vang lên:

– Sáng nay Phượng nghỉ học?

– Dạ.

Trường có vẻ lo lắng:

– Mất bài rồi sao chép lại kịp?

Phượng chớp mắt:

– Bạn Phượng chép dùm. Với lại, cuối học phần ôn tập là chủ yếu.

Giọng Trường nhè nhẹ:

– Không đi học rồi biết đâu mà ôn tập?

Phượng rụt rè:

– Chắc mai Phượng đi ...

– Ai chở?

– Chị Oanh chở.

Trường lại hỏi tiếp:

– Bằng gì?

– Xe đạp.

Trường lắc đầu:

– Hơi nguy hiểm, nếu yếu tay lái té nữa thì không biết sao.

Phượng cắn môi. Biết nói tiếp gì bây giờ. Cô đã trông anh suốt ngày, tha thiết được gặp lại anh, thế mà cô chỉ biết trả lời những câu khô khốc như đang bị hỏi cung. Bình thường cô nhút nhát thật, nhưng cũng đâu đến nỗi tệ vậy.

Phượng chồm người ra sau gọi to:

– Chị Oanh ơi!

Trường nghe tiếng “ơi” trong trẻo rồi chừng vài giây sau anh thấy một Phượng nửa dang từ trong bước ra. Trường nhìn sững sờ quên cả chào hỏi.

Oanh mỉm cười, cô hướng mắt nhìn của mình vào Trường:

– Anh Trường phải không? Hôm qua anh có nghe Phượng nói.

Cô nhanh nhẹn ngồi lên chiếc đôn sứ gần đó, vừa vén mái tóc dài đen nhánh sang một bên, Oanh vừa nói tiếp:

– Oanh tưởng tượng anh Trường khác lắm!

Trường vẫn chưa rời mắt mình khỏi Oanh, anh bắt bẻ:

– Khác như thế nào, Oanh nói thử tôi nghe xem mình xấu xí giống ai?

Oanh nghiêng đầu nghịch ngợm:

– À! Oanh nghĩ anh phải to, nặng ký như mấy ông xì thẩu nên em Phượng mới ra nông nỗi như vậy.

Trường cũng trả đũa:

– Tôi cũng tưởng chị Oanh rất khác kìa.

Oanh liếc nhanh cặp mắt ướt long lanh của mình về phía Trường rồi nũng nịu:

– Chắc anh Trường nghĩ chị Oanh của Phượng là một bà gái già quá độ, mặt lạnh như băng, khó đăm đăm chứ gì?

Trường cười đáp:

– Ngờ đâu cô ta cũng chỉ là một cô bé con. Chắc chị em song sanh?

Oanh lại liếc Trường một cái nữa. Cô yếu điệu đứng dậy:

– Xin lỗi! Nãy giờ Phượng chưa mời anh Trường uống nước. Chờ Oanh một chút nhé!

Phượng chợt thấy nhoi nhói ở ngực, một linh cảm mơ hồ làm cô bất an. Cúi xuống Phượng vuốt những nhánh cúc mềm.

– Phượng có thích hoa cúc không?

Phượng cười gượng:

– Có chứ! Hoa cúc bao giờ cũng dịu dàng và dễ thương.

Trường nói theo:

– Và hoa cúc cũng có vẻ trầm lặng, sâu lắng của mùa thu.

Phượng bạo dạn hơn:

– Anh Trường thích hoa cúc?

– Không!

Phượng ngỡ ngàng. Trái tim yếu đuối rụt rè của cô như bị ai bóp đau buốt.

Tiếng “không” lạnh lùng, vô tình của Trường như một lời chối bỏ chút tình cảm mới mẻ vừa chớm nở trong lòng Phượng. Cô ngồi lặng lẽ nhìn Oanh bưng ra ba ly nước chanh và một đĩa bánh, quà của lũ bạn đến thăm Phượng lúc sáng.

Oanh duyên dáng:

– Mời anh Trường ăn bánh, uống nước chanh không đá.

Trường cười rất tươi, anh lịch sự cầm một cái bánh đưa cho Phượng rồi hóm hỉnh nói:

– Trước khi đi, tôi có bấm độn biết là sẽ có lộc ăn.

Oanh bắt bẻ:

– Chỉ có lộc ăn thôi sao?

– À! Cũng có thể còn lộc khác nữa, nhưng nếu nói ngay người ta sẽ chê mình hấp tấp.

Phượng cười. Rõ là Trường cũng chẳng vừa trong khoa ăn nói có thể xứng làm đối thủ với chị Oanh.

Giọng Oanh vẫn ríu rít:

– Con bé Phượng xui mà vẫn còn may. Nếu không phải là anh, gặp người khác chắc con bé chỉ có nước ngồi bên lề đường mà khóc.

Trường đặt ly nước chanh xuống khay:

– Người nào cũng động lòng trước một đôi mắt đẫm lệ. Tôi cũng chưa xuất sắc trong vai người hùng đâu.

Phượng nhỏ nhẹ ăn bánh. Cô cứ ẩn mình trong chiếc vỏ mà nghe Oanh và Trường nói chuyện. Bình thường cô cũng “đanh đá” lắm cơ mà, sao hôm nay cô hiền thế!

Qua câu chuyện, cô mới biết trước đây Trường từng học dở dang ở Tổng hợp Hóa, anh bỏ học không phải vì cuộc sống khó khăn mà vì buồn bực cha mình. Cậu con trai út trong gia đình trung lưu thích cuộc sống phiêu lưu rong ruổi kiểu “Bô-hê-miêng” đã chọn ngay nghề lái xe để tha hồ bay nhảy.

Càng nói chuyện, Trường càng bị Tố Oanh mê hoặc. Trời mỗi lúc một tối, ngồi bên hai cô gái giống nhau đến mức có lúc Trường có

cảm tưởng đó là một người, nhưng cô chị đang biến hóa lúc lặng lẽ âm thầm kín đáo nhìn anh, rồi có lúc hoạt bát, liến thoắng đa tình ở cặp mắt liếc, đôi môi trẻ nũng nịu.

Ở cô chị, Trường bị cuốn hút khi nói chuyện, cô ta trẻ con trong người lớn.

Còn ở cô em, Trường phải để trống thời gian khi nói chuyện, đó là điều anh rất kỵ, cô ta có vẻ rụt rè kín đáo quá, một người lớn trong trẻ con. Nhưng cả hai chị em, người nào cũng dễ làm bọn đàn ông say đắm. Trường khoan khoái nhìn Tố Oanh và Tố Phượng, anh hí hửng với ý nghĩ “bỗng dưng trời đã cho anh một lúc đến hai đóa hoa hương sắc”.

Tố Oanh ngồi trước bàn học nhưng đầu óc cô không có lấy một chữ, những tính toán quỹ quyết hơi phiêu lưu cứ đầy rẫy trong hồn cô.

Kể từ khi biết mình làm, Sang đã chấm dứt luôn những buổi hẹn hò với Oanh. Hẳn là do cô tính sai nước cờ. Oanh chỉ nghĩ đến bản thân mình, nên cô tưởng đồng ý cho Trường hằng ngày chở Phượng đi về hai buổi học là một sáng kiến. Oanh không ngờ việc đón đưa diễn ra hằng ngày trước mắt mọi người từ sinh viên đến giáo viên trong trường đã làm Sang bực bội, tự ái. Anh đã lạnh lùng hướng nhìn của mình về phía Tố Phượng mỗi khi vào lớp. Sang càng thấy Phượng hồn nhiên vui đùa với bạn anh càng nổi giận. Dầu sao bọn sinh viên cũng biết anh và Phượng (chớ không nghĩ là Oanh) có những lần ngồi riêng trong quán nước thế mà bây giờ cô để người khác đón đưa.

Oanh tìm nhiều cách gặp riêng Sang nhưng cũng hiếm hoi khi nào cô được gần anh. Những lần hẹn hò thưa dần đi làm Oanh sầu héo. Rồi nữa, sự xuất hiện của một nữ giáo viên trẻ đẹp mới về trường mấy tháng nay làm Oanh lo. Cô lạ gì tính Sang, trước đó cô đã phụng phịu ghen tương với Sang khi nghe bạn bè đồn ầm là Sang có tình ý với cô Hồng Trang. Nay chuyện đã khá rõ, Sang đã có nơi để trở tài tán tỉnh. Anh lại sẽ thì thầm đọc thư tình cho cô ấy nghe, hào hoa trong cách cư xử sẵn đón, chăm sóc trong những buổi dạy chung giờ, Oanh đã bén mũi ghen tuông.

Giữa lúc Oanh buồn bã thì cuộc chiến tranh lạnh giữa cô Thoa và cô

Hồng Trang đã bắt đầu gay cấn đến nỗi bọn sinh viên cũng biết. Đạo này Sang ra sức chiều chuộng Hồng Trang hơn trước, đôi lúc anh chờ cô về, rồi đưa cô vào trường ngoài những buổi dạy của mình. Oanh khốn khổ vô cùng, mơ ước và mục đích cô theo đuổi phải phứt chốc mà hư hao. Cô đã suy nghĩ rất nhiều cách làm thế nào để Sang phải là của cô.

Buổi chiều vào trường, Oanh nghe bọn con trai rủ nhau đi nhậu, chúng mời cả Sang cùng đi cho vui. Oanh bồn chồn trong lòng nhưng không biết làm sao để gặp Sang. Cô cứ đứng bên gốc Phượng mà thắc thỏm.

Khi bước theo học trò, Sang thấy Oanh. Anh nhìn cô hơi lâu rồi nhỏ nhẹ:

– Em đứng đây làm gì thế Tố Oanh?

Cô nhìn chân mình nói nhỏ:

– Em đợi thầy ...có chút chuyện.

Sang nhìn học trò chờ ngoài cổng:

– Thầy phải đi với sinh viên.

Oanh ngập ngừng:

– Em biết! Nhưng lâu rồi ...

Sang liếc vội cô:

– Ngày mai, bốn giờ, cũng chỗ cũ.

Oanh nhẹ nhõm. Cô biết Sang vì giận đã xa lánh cô, chứ thật ra anh vẫn còn nghĩ đến cô. Nhưng phải làm sao Sang phải là của cô, thuộc về cô kia.

Về đến nhà, Oanh thấy Phượng đang ngồi ngoài sân với Hồng Loan. Cô bé đến hỏi xem tối nay Tố Phượng có vào trực trường không.

Oanh cười:

– Chân với cẳng như vậy làm sao mà trực.

Hồng Loan nói:

– Không đi được nhưng lại được, nói được là được rồi đó. Đông vui mà Oanh. Tụi này muốn nó vào chơi mà!

Oanh thắc mắc:

– Vậy tối nay giáo viên ai trực hờ Loan?

Hồng Loan ranh ma:

– Cô Thoa, cô Trang và thầy Sang ...không biết ai sắp lịch trực cũng độc tài.

Hai cô giáo sẽ phải thức canh cho ông thầy ngủ. Người này sợ người kia là ăn trộm. Hì ...hì ...Cái gì chứ ăn trộm tình yêu thì khó xử lắm.

Hồng Loan cười khúc khích phán tiếp:

– Đạo này phải công nhận cô Thoa diện ác. Áo dài thôi ...đủ kiểu, đủ màu. Cổ sợ Hồng Trang lọt vào trái tim thầy Sang hay sao ấy! Còn ông Sang, từ hồi thấy nhỏ Phượng có người đưa đón ông buồn tình đâm ra ga lăng với cô Trang hết cỡ. Mấy đứa học trò cô Trang, tụi nó nói cổ coi vậy chứ không dễ thương và tận tâm bằng cô Thoa, đẹp thành ra kêu khiếu lắm. Mỗi lần nói chuyện với thầy Sang, cổ những nhăn một cách cố ý thầy mà “rùng rợn” rợn da gà.

Phượng cười trước nét mặt diễn tả quá cỡ của Loan, cô liếc gương mặt bình thản của Oanh mà thắc mắc, không biết trong cái đầu xinh xắn giống y như đầu của cô đang diễn ra những mưu ma, kế quỷ gì. Phượng bất ngờ khi nghe Oanh sột sắng nói với Hồng Loan:

– Tối nay Oanh sẽ vào trực thay Phượng. Đông vui mà!

Phượng phản đối ngay:

– Thôi, không cần đâu chị Oanh! Em có nhờ con Trúc Đào trực thế rồi.

Oanh nhìn Loan rồi rầy Phượng:

– Nhờ làm chi cho mất công mang ơn. Để tối nay Oanh vào trực với nhóm Hồng Loan nha.

Loan cười, cô vô tình nói vào:

– Khỏe thôi! Có nhiều người ít sợVậy tối nay Oanh nhớ vào trực với nhóm Hồng Loan nhe. Giờ Loan về à!

Phượng âm ỨC nhìn Oanh tiễn Loan ra cửa. Oanh trở vào đứng trước mặt Phượng, thẳng thừng nói:

– Chị muốn gặp riêng thầy Sang.

– Nhưng đây là ca trực của em. Em biết chị định có ý đồ gì đó, chớ không phải chỉ là muốn gặp thầy Sang không?

Oanh lạnh lùng liếc em:

– Hứ! Hôm nay em vui vẻ hạnh phúc bên Trường nên đâu thèm biết đến nỗi khổ của ai khác. Chị chỉ muốn gặp anh Sang, em có nghe lúc nãy con Loan nói gì không? Lẽ nào em nỡ để chị bị anh Sang bỏ rơi hở Phượng?

Tố Phượng nhìn lơ ra cửa:

– Nhưng nếu ông Sang bỏ rơi chị thật thì chị gặp thầy cũng vô ích.

Tố Oanh tự tin:

– Sao lại vô ích chứ? Chị có cách của chị.

Phượng vẫn không chịu:

– Nhưng cách đó đụng đến em. Vào trực trường chứ đâu phải hò hẹn.

Oanh nhún vai:

– Có gì mà đụng. Chị vào trực thay em, danh chánh ngôn thuận đảng hoàng mà.

– Nhưng mà sao em biết chị sẽ làm gì?

Oanh nhếch mép:

– Em khờ lắm Phượng à! Dù thế nào chị cũng phải là vợ anh Sang.

Phượng trở mắt nhìn chị. Cô nghe Oanh nói rồi bắt chợt cô phá ra cười. Cô cười đến nỗi Oanh tái cả mặt vì tức:

– Im! Làm gì em cười?

Phượng bĩu môi:

– Nghe trái lỗ tai quá nên em phải cười chứ sao nữa. May mà chị nói với em, chớ chị mà nói với mẹ thì chắc bị dũa.

Oanh sa sầm nét mặt:

– Em đừng nói đến mẹ, chị không thích đâu?

Phượng khó chịu:

– Đến mẹ mà chị còn nói thích với chẳng thích, huống hồ chi em. Em biết, chị sẽ bắt chấp mọi thứ để đạt được mục đích của chị. Em nói rồi, tối nay chị không có đi trực gì hết á!

Oanh sấn tới trước mặt Phượng:

– Quyền hành ghê thật! Lý do gì em buộc chị ở nhà?

Rồi Oanh cười nhạt:

– Chị biết em yêu thầy Sang mà làm bộ làm tịch. Em muốn chị phải khổ em mới hả dạ phải không?

Phượng tựa người vào lưng ghế, khoanh tréo hai tay trước ngực, cô cao giọng:

– Chị nói thế cũng chẳng ăn thua gì đến em đâu. Đừng vu khống, nhảm lảm rồi Oanh ơi! Còn ai yêu thầy Sang? Chị chỉ thích thầy để ý tới thôi. Nếu thầy Sang chỉ là một người tầm thường chị đâu để ý đến, chẳng qua chị muốn được vượt ve chiều chuộng bởi một người đặc biệt hơn những tên con trai xung quanh chị, đó là một ông thầy uy quyền trên bục giảng, thần tượng của biết bao trái tim. Chị đã nắm được trái tim của thầy Sang, chị đâu muốn nó vượt khỏi tay chị.

Oanh trợn mắt lên, cô cứng họng vì những lời lạnh lùng độc đáo của Phượng. Oanh ngòì im lặng rất lâu, rồi xuống nước năn nỉ:

– Phượng! Để chị vào trường tối nay!

– Sao lại phải vào tối nay? Thiếu gì lúc chị có thể gặp thầy?

– Nhưng đây là cơ hội của chị.

Phượng lạ lùng:

– Chị định làm gì chứ?

Oanh dụi dàng:

– Chị sẽ năn nỉ anh ấy đừng vì chút tự ái mà làm khổ nhau.

Phượng bĩu môi:

– Em không tin trái tim tự cao của chị sẽ năn nỉ người nào cả. Em biết chị định âm mưu gì đó nhằm mục đích trở thành vợ thầy Sang. Em không dại dột như hồi nhỏ đâu Oanh. Em chán những lời dối như cuội của chị quá rồi.

Oanh đứng dậy không thềm nói gì với Phượng cả. Phượng nghẹn ở cổ. Cô áp úng vì biết mình đã thua:

– Nếu tối nay chị đi, tuần này mẹ lên, em sẽ mách mẹ.

Oanh thần nhiên cười:

– Chị có làm gì đâu mà mách mẹ? Mà em có mách, mẹ cũng ủng hộ chị thôi!

Phượng tức giận:

– Chị quá lắm rồi đó!

Oanh bước xuống bếp dọn cơm. Cô gọi:

– Phượng! Xuống ăn cơm đi! Thế nào một chút nữa Trường cũng đến chơi.

Phượng chợt nhói tim khi nghe Oanh nhắc đến Trường. Cô có một linh cảm mơ hồ là Trường rất thích Oanh, anh đưa đón cô mỗi ngày cũng là để gần gũi với Oanh thôi. Cô thở dài buồn bã, lo âu. Oanh đâu vừa gì, cô cũng rất đẩy đưa với Trường dù cô biết em mình đã đặt tình cảm vào anh ta khá sâu đậm. Hai chị em chẳng ai nói với ai một lời. Phượng tức gì đâu, nhưng đầu cô chợt lóe lên ý nghĩ ...cứ để Oanh đi tối nay. Cô sợ mất Trường? Phượng thấy hổ thẹn vì bỗng dưng cô lại đồng lõa với Oanh chỉ vì nghĩ tới chút tình cảm của mình. Oanh chợt hỏi:

– Cô Hồng Trang có dạy em không?

Phượng nuốt vội miếng cơm:

– Không! Mà sao?

Oanh ngập ngừng một thoáng:

– Thế ...em thấy chị với bà ta, ai hơn ai?

Phượng nhăn mặt:

– Hỏi gì kỳ cục, không biết mắc cỡ.

Oanh tỉnh bơ:

– Chị em với nhau có gì giấu giếm mà mắc cỡ. Đương nhiên với thiên hạ, chị chẳng bao giờ hỏi như vậy.

Phượng mỉa mai:

– Thật là chị không có gì phải giấu em không.

Oanh lẻo lự:

– Giấu và không nói ra là hai chuyện khác nhau. Mà sao? Trả lời đi chứ?

Phượng nghĩ ngợi rồi cười cười:

– Đương nhiên chị hơn cô Hồng Trang về tuổi trẻ và sắc đẹp, nhưng địa vị và tiền tài thì phải còn xét lại. Lúc nãy chị nghe Hồng Loan nói đó. Đúng là lúc này bà Trang đeo ông Sang dữ lắm, đến nỗi cô Thoa phát bệnh vì tức.

Oanh nhếch môi:

– Ưc một cách lảng nhách. Sang có là gì của cả hai đâu mà đeo mà bệnh. Chị sẽ cho hai bà già đó ể luôn.

Phượng bắt bình:

– Lúc nào chị cũng nói những lời nghe ác khẩu.

Oanh long đôi mắt đẹp lên:

– Ác khẩu à! Trong tình yêu không có chuyện ác hay hiền mà chỉ có chuyện được hay thua thôi. Với chị thì không có chuyện nhường nhịn.

Phượng chua chát:

– Đối với em cũng vậy?

Oanh cười giả lả:

– Em thì khác, em đâu có yêu thầy Sang.

Phượng buông đũa đứng dậy, cô vừa nghĩ đến Trường. Oanh sẵn đón:

– Để đó chị dọn cho!

Phượng lảng lạng chống cây gậy ra sân. Cô luôn luôn bất lực và yếu đuối trước Oanh. Chị Oanh khi đã muốn điều gì rồi thì sẽ làm bằng được mới thôi.

Bao giờ Phượng cũng chịu thua Oanh hết.

Khoảng Đòi Lấp Lửng

Chương 6

Toa cầm sổ trực đến điểm danh sinh viên. Cô liếc Oanh rồi lấy giọng thật dịu dàng:

– Chân hết đau rồi sao Tố Phượng?

Oanh hơi ngạc nhiên. Hóa ra cô Toa cũng quan tâm đến Phượng nhiều đó chứ. Oanh nhỏ nhẹ:

– Thưa cô, chân Tố Phượng vẫn còn đau. Em là Tố Oanh, em trực thay Phượng.

Giọng Toa thương hại:

– Ôi, thật khổ! Sao lớp không phân công em khác thay mà lại trực thế kỳ vậy?

Oanh mỉm cười:

– Em xung phong vào trực cho đông vui mà cô.

Hồng Loan láu táu:

– Cô ngồi xuống chơi với tụi em đi cô.

Yến Thu cũng lách chách:

– Cô ngồi đây chơi một chút đi cô. Tụi em có nhiều món đặc biệt lắm cô ơi.

Đi cô!

Thoa mỉm cười ngồi xuống. Mai Nhi nói:

– Tiếc ghê! Tụi em không được cô dạy. Máy đứa bạn em học cô, nói thích dữ lắm.

Hồng Loan vờ vĩnh:

– Cô trực với ai vậy cô?

Thoa vô tình:

– À! Cô trực với cô Hồng Trang và thầy Sang.

Mai Nhi vừa lấy trong giỏ xách ra hai trái bưởi và hỏi:

– Cô Trang và thầy Sang chưa vào hả cô?

Thoa ậm ự?

– Cô chưa thấy! Với lại, cô là trưởng nhóm trực nên phải vào sớm hơn thầy Sang và cô Trang.

Bọn sinh viên vừa cười khúc khích vừa nháy mắt nhìn nhau làm Thoa bực bội. Chắc hẳn chúng đang nghĩ rằng Sang và Hồng Trang đang đi chơi với nhau.

Thoa bình thần nhìn Tố Oanh, nãy giờ cô bé có vẻ hơi lạc lõng trầm

tư và cũng có vẻ như đang ngóng trông.

– Em là chị hay em Tố Phượng?

– DạEm là chị ạ!

Thoa nhìn Oanh chăm chú. Đúng là hai đứa bé y như nhau. Đẹp thật. Thoa nuốt tiếng thở dài vào trong, làm thân con gái trời bắt xấu quả là còn hơn mang tội tù chung thân. Đừng trách chi bọn đàn ông, ngay cô khi vào lớp dạy, Thoa cũng thích ngừng ánh mắt của mình trên những gương mặt sáng sủa để coi hơn là phải nhìn những người xấu xí, thế thì quả là bất công, nhưng biết làm sao khi ai cũng thích quanh ta toàn là cái đẹp.

Thoa hỏi Oanh:

– Rồi dạo này Tố Phượng nghỉ học à?

Oanh chưa kịp trả lời thì Hồng Loan đã xen vào như muốn nói rằng chuyện Phượng nghỉ học hay đi học bằng gì thì Thoa đã biết rồi ...

– Nó vẫn đi học mà cô! Có một anh chàng đẹp trai xung phong làm bác tài, đưa rước ngày hai buổi, làm bao nhiêu cây si già, non đều tàn tạ xác xơ.

Thoa phì cười trước câu nói dài dòng, ca kệ của Hồng Loan. Cô nhìn con bé rồi hỏi:

– Cây si ở đâu mà lấm vậy? Cây già rồi lại cây non nữa?

Mai Nhi ân cần mời Thoa miếng bưởi:

– Cô ăn đi cô. Bưởi nhà em đó.

Yến Thu hồn nhiên:

– Cô biết hôn, trong lớp em, tụi con trai thích Tố Phượng lắm. Nhân trường ban văn thể nè, Vũ chôm chôm nè, rồi Tâm kháo nè ...cả thầy Sang nữa. Bởi vậy, tụi con gái hay chọc mấy cây si Tố Phượng là “một đời người một rừng cây” đó cô.

Thoa nghe ghen ngang ngực. Oanh vội gạt ngang:

– Các bạn nói vậy chứ thầy Sang không có để ý gì Phượng đâu. Tánh Phượng không thích bồ bịch nó như bà vãi tu trong chùa vậy đó.

Mai Nhi nhìn Oanh cười cười:

– Oanh nói đúng. Nhi học chung với hai chị em nhà mi từ hồi phổ thông thì làm sao không biết tính Phượng cho được. Phượng thì như bà vãi trong chùa, nhưng bà vãi đâu cấm được người ta yêu mình. Thầy Sang cũng vậy, Nhi biết Phượng nó sợ thầy Sang lắm vì thầy có để ý nó ...Có điều từ lúc anh Trường đưa đón Phượng thì thầy Sang chuyển “tông” rồi.

Hồng Loan nháy mắt với Nhi rồi nói:

– Yên Thu! Mi có đem bộ bài theo không? Xủ vài quẻ xem cuối năm đậu hay rớt tốt nghiệp.

Mai Nhi và Tổ Oanh cũng sốt sáng hưởng ứng. Yên Thu đến bên giỏ xách lấy ra bộ bài.

– Cô coi chơi cô. Em coi cô quẻ đầu tiên cho ứng.

Thoa phân vân. Đúng là học trò. Bao giờ chúng cũng có những trò bói toán, cầu cơ, rù rì chuyện bồ bịch, trêu ghẹo, cặp đôi người này với người khác. Thoa lắc đầu:

– Cô có biết gì đâu mà coi.

Hồng Loan đốc vào:

– Coi cho biết cô! Nó bói hay lắm đó.

Mai Nhi quảng cáo:

– Tuần rồi nó dám bói thầy Sang sẽ lấy vợ trong năm nay. Thầy cười quá trời cô. Rồi bữa hôm nó coi cô Mai, nó bảo cổ coi chừng mất

của. Đúng là hôm sau cô đi chợ bị chúng rạch bóp, lấy không còn một đồng.

Cả bọn nhao nhao lên:

– Coi một quẻ đi cô!

Thoa cười cười, cô vớ tay cầm bộ bài. Bọn “tiểu yêu” là một cái rần, rồi vỗ tay thích thú.

Yến Thu nghiêm trang:

– Cô xóc chín cái bằng tay phải rồi kinh. Vừa xóc bài, cô vừa vái tên tuổi, điều mong muốn của mình.

Thoa ngượng ngập làm theo lời hướng dẫn của Yến Thu. Bọn con gái ngồi yên, chúng tựa lưng vào nhau nhìn cô. Ngoài khoảng tối sân trường, gió thổi những chiếc lá gòn xào xạc. Đầu Thoa bỗng trống không. Cô nghĩ đến một người đàn ông mà chợt chạnh lòng quá đỗi. Gần ba mươi tuổi rồi, lẽ nào trái tim ta không có một bóng hình nào khác hơn để nghĩ tới? Thoa lưỡng lự rồi ý nghĩ cũng lại tập trung về một người.

Yến Thu nói:

– Bên tay phải cô rút một lá, bên tay trái cô rút một lá, lá nào cũng được.

Thoa làm theo. Bọn con gái rì rầm khi thấy cô giơ lên lá già chuồn và đầm bích. Thoa hồi hộp nhìn những lá bài được xếp thành từng hàng theo bàn tay nhanh lẹ của Yến Thu.

Cô bé ngồi nghiêm hồi lâu rồi nói một hơi:

– Cô đang buồn bực. Nghĩa là bản thân cô lúc nào cũng buồn buồn không vui.

Cô vừa có một món tiền khá lớn. Tiền hay là lộc, của ai cho chứ không phải do cô làm ra. Thời gian tới, cô sẽ gặp rắc rối vì mắc lời ăn tiếng nói. Có thể cô phải làm một việc gì đó đụng chạm tới người cô

rất yêu. Người này rất đào hoa, quanh ông đang có hai ba bà. Cô đang bị một người nữ để ý ganh ghét và có ý hại cô.

Hồng Loan châm vào:

– Yên Thu! Mà y tả những người đó cho cô biết đi để cô đề phòng.

Yên Thu nói như thật:

– Người đàn ông này cao ráo, nho nhã, đẹp trai, trắng, môi đỏ, đôi mắt đen luôn mơ mộng.

Thoa cười gượng. Cô thấy mình ngốc nghếch đã để học trò xem bói ...mắc vào bẫy của chúng, rồi chúng sẽ đồn rùm beng cho coi. Cô định bảo “thôi” thì con bé Yên Thu lại tiếp:

– Hiện tại cô đang buồn, nhưng sắp tới cô còn buồn gấp mấy nữa.

Mai Nhi xuýt xoa:

– Sao mà biết?

Yên Thu chỉ lá ách bích nằm chúi mũi xuống kể bên lá bồi rô.

– Rõ ràng bài hiện ra như vậy. Cô buồn vì anh chàng bồi rô đào hoa này nè.

Thoa mỉm cười:

– Cô có nghĩ tới ai đâu mà mấy đứa nói chàng rô với chàng lóc.

Yên Thu tủm tỉm:

– Coi chơi cho vui mà cô. Đen tình đỏ bạc, cô còn có tiền nữa. Tóm lại về tình cảm thì cô sẽ gặp chuyện buồn, cô cần chú ý những chuyện rắc rối mà cô phải đôi chối hay làm chứng, chú ý bạn xấu và một người đàn ông nào đó. Còn tiền thì cô chẳng bao giờ thiếu.

Thoa nhìn Yên Thu:

– Em nên xem cho em một quẻ coi ngày mai có được cặp hột vịt nào không?

Cả bọn cười ầm lên. Hồng Loan nịnh:

– Tụi em mà học cô thì chắc không bao giờ phải ăn trứng.

Tổ Oanh nãy giờ ngồi bó gối nhìn dãy hành lang có hai phòng trực dành cho giáo viên. Phòng dành cho các thầy vẫn tắt đèn. Cô hỏi:

– Cô ơi! Sao trường không mượn bảo vệ để thầy cô phải trực thế này.

– Có chứ! Nhưng mấy tháng nay bác ấy bệnh nghỉ, chưa kiếm được người thay đó thôi.

Mai Nhi hất hàm nhìn Thu:

– Mà y xủ tao một quẻ xem tuần này tao có tiền không?

Hồng Loan trề môi:

– Không cần bói cũng biết. Phòng tài vụ vừa thông báo lớp phó đời sống ngày mai lên lãnh học bổng hồi chiều này đó chịHai.

– Vậi thôi, tao khỏi coi mà y đi!

Hồng Loan lắc đầu:

– Bụt nhà không thiêng mà y ạ! Nó thân tao quá nên nhắm mắt bói cũng trúng.

Tổ Oanh nhìn Yến Thu vừa đùa vừa thật:

– Oanh định làm việc không biết thành công hay không. Nhờ bà thầy xem hộ.

Yến Thu nhún vai:

– Bò xóc bài chín cái rồi cứ vái. Thu coi thử cho!

Tố Oanh cầm bài lên, cô buồn cười. Cô chưa hề tin vào một thứ gì trên đời này hết trừ việc tin vào bản thân cô. Vậy mà hôm nay cô cũng bói toán. Ôi! Hãy coi như một cách ghét thời gian vậy mà. Tố Oanh vừa xào bài vừa nghĩ ngợi mông lung, cô không tập trung được ý nghĩ của mình vào một nơi nào, người nào cả, dù người đàn ông đang trông ngóng hiện giờ là Sang.

Yến Thu chia đều bài ra. Tất cả những lá bài đều úp xuống. Cả nhóm ngồi chăm chú nhìn Yến Thu tráo những lá bài một cách nhanh nhẹn. Cuối cùng khi đã thấy lá bài cuối cùng còn trên tay xuống đúng vị trí của nó, Yến Thu gật gù.

– Điều bói đang định làm chắc chắn sẽ thành công.

Cũng con bé Mai Nhi thắc mắc:

– Sao mà dám chắc?

Yến Thu cười:

– Thì mà nhìn bài tao gỡ được hết trơn những lá bài nằm đúng hàng, đúng loại, đúng vị trí từ nhỏ đến lớn. Nếu không thành công sức mấy mà gỡ được như vậy.

Quay sang Tố Oanh, Yến Thu đắc ý:

– Yên trí, cuối năm nay chắc chắn sẽ thi đậu.

Tiếng động cơ xe chạy vào trường rồi tiếng xe thắng cái két trước chỗ ngồi của năm thầy trò nghe thật chát chúa. Hồng Trang ngồi trên xe đảo mắt một vòng. Làm như không thấy Thoa, cô cất tiếng:

– Thầy Sang chưa vào hồ mấy đũa?

Nhóm con gái im lặng, Thoa cũng thế. Hồng Loan lễ phép một cách miễn cưỡng:

– Thưa cô chưa ạ! Nhưng cô Thoa vô rồi.

Hồng Loan xích sang một bên như để Hồng Trang nhìn cho rõ. Mỉm cười, Hồng Trang bước xuống xe, thướt tha bước đến. Tố Oanh đứng dậy nói:

– Thưa, cô ngồi với tụi em.

Đôi mắt một mí nhưng khá to, rất sắc của Hồng Loan nhìn xoáy vào Tố Oanh, miệng cô như trề ra như khinh thường rồi ngồi xuống kế Thoa:

– Chị Thoa biết hôn? Em chuẩn bị sớm lắm chứ mà chờ mãi chẳng thấy ảnh đâu hết trơn, em giận ghê nời. Tính ở nhà luôn rồi, nhớ lại sợ chị trông nên xách xe vô đây.

Thoa còn hoang mang nhìn những nụ cười tinh nghịch, thông minh của bọn học trò thì Hồng Trang đã nói tiếp như để giúp Thoa đoán ra xem ảnh” là ai?

– Em chợt nhớ ban sáng bọn sinh viên có nói với em là “xin phép cô chiều cho bọn em mời thầy Sang một chiều bia”, nghĩ lại mình đã đồng ý với bọn chúng rồi mà lại đi giận anh ấy quả là bậy.

Tố Oanh không hiểu rõ cô Thoa đang nghĩ gì trong lòng, riêng Tố Oanh vẫn thản nhiên cười đáp lại cái nheo mắt ranh ma của Hồng Loan. Cô dần cái giận xuống để thấy tội cô Thoa ghê, khi nghe giọng cô run run:

– Chắc một tí nữa anh Sang sẽ vào tới thôi. Tôi đã sắp xếp phân công các em trực rồi.

Hồng Trang chẳng màng quan tâm đến việc trực, cô vẫn vô tình một cách ác ý:

– Nhậu nhẹt gì cũng phải nhớ đường về chứ! Thật, nữa rồi chẳng biết ra sao.

Thấy ghét!

Dầu sao giữa Hồng Trang và Sang vẫn chưa là của nhau, nghe giọng trách móc của Trang có vẻ quá lố, Thoa sợ học trò nghe thì kỳ

nên cô dịu dàng:

– Mình vào phòng trực đi Trang. Bao giờ Sang vào, chúng ta qua gặp anh ấy.

Hồng Trang nhìn đám học trò rồi đổi giọng:

– Nãy giờ các em làm gì vậy?

Yến Thu nhanh miệng:

– Tụi em ngồi thi kể chuyện vui, cô ơi!

– Kể tới đâu rồi. Kể tiếp cho cô nghe với!

Mai Nhi gãi đầu:

– Dạ, kể xong rồi. Bây giờ qua tới mục đố. Con Hồng Loan đố tụi em chớ ...xe của vui đi gọi là long xa, áo vui mặc gọi là long bào. Vậy vua đánh bài gọi là long gì? Rồi con gái vui chưa chồng thì gọi là long gì?

Hồng Trang ngẫm nghĩ một hồi, cô tò mò:

– Cô nghĩ không ra thật ...

Hồng Loan cười tít mắt:

– Cô chịu thua há cô?

– Ủ, cô chịu thua.

Hồng Loan nháy mắt với Yến Thu rồi nói:

– Vua đánh bài gọi là long sèn, con gái ế của vua gọi là long châu.

Hồng Trang vẫn chưa hiểu ra:

– Mà sao kỳ vậy?

Hồng Loan giải nghĩa:

– DạMuốn đánh bài thì phải lên sòng, lên sòng là long sèn. Gái ế là gái lâu chồng. Lâu chồng là long châu ạ! Đúng hôn cô?

Hồng Trang phá ra cười to. Còn Thoa thì cười gượng.

– Đúng là chỉ có bọn đứng sau ma quỷ như tụi em mới nghĩ ra lắm thứ trên đời.

Hồng Trang gật gù rồi nói:

– Cô lại nghĩ con gái vua chưa chồng thì gọi là long đanh mới phải chứ.

Hồng Loan ngạc nhiên:

– Sao lại là long đanh hả cô?

Hồng Trang tủm tỉm:

– Ông bà mình nói “Gái không chồng như phản gỗ long đanh” đó.

Lần này thì bọn học trò ra về thích thú khi được cung cấp thêm một ý mới trong bộ “sưu tập” của chúng. Hồng Loan xách né:

– Như vậy long châu hay long đanh gì cũng đồng nghĩa như nhau ...Này! Coi chừng đừng chạm vào mấy cái long châu ở trường mình nghe em. Đụng vào đó nguy hiểm lắm. Vì đồ cổ thường dễ bể.

Thoa choáng váng người vì tức. Học trò thì vô tình, còn Hồng Loan thì cố ý.

Cô bặm môi im lặng “Hồng Trang cứ y như con nít, vênh váo, háo thắng, tự hạ mình cho học trò xem lưng mà không hay”.

Thoa đứng dậy:

– Cô vào trước, các em trực theo bản phân công nhé!

Rồi Thoa lẳng lặng bước dọc theo hành lang. Hồng Trang mỉm cười đắc thắng, cô vui vẻ:

– Thế nào, chúng ta nói chuyện tiếp nhé! Lớp em học thầy Sang phải không?

Cả bọn lãnh đạm gật đầu. Mai Nhi vờ té vào vai Hồng Loan nói nhỏ:

– Bà ta bắt đầu “khai thác” học trò để biết về thầy đó. Cảnh giác nhé bọn bây!

Hồng Trang nhìn Tố Oanh:

– Cô bé là học trò cưng của thầy Sang?

Oanh nhìn các bạn như cầu cứu. Mai Nhi lắc đầu:

– Không phải đâu cô. Thầy Sang thương đồng yêu đều lắm. Có cái con gái được thầy ưu tiên nhiều mặt so với con trai.

Hồng Trang nhìn Mai Nhi:

– Ưu tiên hơn về vấn đề gì?

Yến Thu lơ lửng:

– Tụi em cũng không biết. Chỉ nghe thầy nói vậy thôi.

Hồng Loan chêm vào:

– Chắc thầy ưu tiên thăm hỏi, chăm sóc. Ví dụ Tố Phượng bị gãy chân, thầy vội đến nhà hỏi han chăm sóc dù thầy không phải là giáo viên chủ nhiệm.

Hồng Trang sa sầm mặt xuống:

– Có thể nữa à!

Yến Thu ...thật thà:

– Dạ! Thầy Sang thương con gái lớp em lắm. Thế nào một lát thầy cũng mua bánh đem vào cho tụi em.

Hồng Trang nhìn Oanh hỏi đánh “độ” một câu:

– Từ hồi em có người đưa đón đến giờ, thầy Sang còn thăm viếng không?

Oanh gượng gạo:

– Các bạn nói đùa cho vui chứ thầy đâu có thăm hỏi gì đâu cô ơi!

Hồng Trang nhìn Oanh như muốn nói thêm gì đó nhưng không hiểu sao cô im lặng và cáo lui:

– Máy đưa ở trực nhé! Cô vào với cô Thoa.

Hồng Trang vừa đi đến hành lang là cả bọn đã cười bò ra. Yến Thu coi tướng:

– Nhìn cô Trang tao thấy:

Thứ nhất, tao thấy bà này chúa ghen; thứ hai cái miệng múm múm nói thì cái môi méo méo qua một bên cho thấy bà Trang vừa hay ganh tỵ vừa hay thóc mách. Bà ta đẹp nhưng tính tình không bằng một góc cô Thoa.

Mai Nhi hỏi:

– Sao mà không coi bả một quẻ. Rồi dựa vào bài toán tương lai cho bả thất kinh chơi.

Yến Thu rút vai:

– Không dám đâu! Ủy viên ban chấp hành Đoàn trường là cô Trang tao không dám giỡn mặt thật à. Cỗ cho làm kiểm điểm thì tao tiêu. Hì ...hì ...trong mấy cách bói, không có cách nào báo trước là có làm tự kiểm hay tự phê đâu, con quý nhỏ.

Tổ Oanh để bọn con gái vừa ăn bữa vừa đùa ngòi đó, cô đứng dậy

bước ra giữa sân về hướng cột cờ. Gió thổi những chiếc lá bàng to xào xạc dưới chân Oanh và thổi mái tóc óng mượt của cô lòa xòa. Cô chậm rãi bước từng bước trên từng phiến lá khô giòn rụm. Oanh chợt nghĩ đến Sang. Nếu có anh đi kể bên, hẳn là cô đã nghe anh đọc khe khẽ:

“Con nai vàng ngơ ngác Đạp trên lá vàng khô ...”.

Oanh đâu phải là con nai vàng ngơ ngác. Có chăng con nai ấy là Tố Phụng.

Oanh lại nghĩ đến Phụng. Nếu cô bé ở đây thì thế nào Phụng cũng là “Đừng giẫm lên! Nó đau!”.

Oanh mỉm cười. Con bé cũng lạ, đôi khi lẩn thẩn như bà cụ, thảo nào anh chàng Trường vẫn thích nói chuyện với Oanh hơn. Đã vài lần Oanh nhận lời đi uống với anh ta. Có sao đâu, cô chẳng làm điều gì để thấy mình như có lỗi với em hết. Cô đã tránh ánh mắt ám áp, lời nói ỡm ờ đầy tình ý của Trường, dù thật lòng cô cũng thích thú. Oanh đã so sánh thầy Sang và Trường, có thể bề ngoài Trường xem được hơn Sang nhưng địa vị thì không có. Một tài xế trong xí nghiệp làm sao bằng một ông thầy đầy hào quang trên bục giảng, ông thầy đó lại là con trai cưng duy nhất trong một gia đình giàu có.

Rồi thầy Sang cũng vào tới, lũ học trò gái ồn ào vây quanh ông thầy đã hơi chệnh choáng. Anh đưa bịch kẹo cho Hồng Loan:

– Có ba em trực thôi sao?

Yến Thu cười:

– Dạ, còn Tố Phụng nữa, nó đang tập đi ngoài kia kìa thầy.

Sang nhìn theo hướng tay của Yến Thu nên không thấy bọn con gái bám theo cười khúc khích. Anh bước về phía cột cờ đến bên Tố Oanh, cô vờ như không hay có người đến gần mình, vẫn chậm rãi bước tới và chậm rãi đạp lên những chiếc lá bàng khô. Sang thì thào:

– Oanh phải không?

Cô im lặng ngược đôi mắt to đen say đắm nhìn Sang. Đôi môi mọng lại phụng phịu như khóc.

– Bao giờ con gái cũng thiệt thòi khi chờ đợi.

Sang dịu dàng:

– Làm sao anh biết là em vào trường để chờ anh chứ?

Oanh hờn mát:

– Em đâu dám chờ thầy. Có cô Hồng Trang và cô Thoa chờ rồi, còn chỗ nào nữa cho em ...Người ta đang giận thầy đó, vì thầy mãi mê với học trò bên ly rượu mà quên đến tận nhà rước người ta vào trực chung.

Sang mỉm cười trước những lời trách móc như trẻ con đó, anh nhìn mái tóc dài của Oanh một cách mê mải và anh muốn được úp mặt vào vùng tóc mềm thơm dịu dịu ấy vô cùng.

Sang nói nhỏ:

– Lại nghi ngờ vớ vẩn! Một lát đến với anh đi cưng.

Oanh lắc đầu nũng nịu:

– Làm sao em dám! Mà để làm gì cơ chứ?

Sang thở gấp:

– Dạo này anh nhớ em lắm.

Oanh vân vê đuôi tóc:

– Nhớ ...mà lần tránh em.

Giọng Sang hơi xẵng:

– Hừ! Em và Tố Phượng cố tình bêu xấu anh. Không cần đến anh,

mỗi ngày có người đưa rước ...Dù không rước em nhưng đó là điều sỉ nhục đối với anh.

Oanh vuốt giận:

– Sao anh lại nghĩ như vậy? Em là con gái, một thân một mình không ai giúp đỡ, chị em em biết làm sao. Lẽ ra anh phải đến với em, những lúc như vậy em cần anh biết bao.

Nhìn Oanh ngật ngừng rồi nghẹn ngào như muốn khóc, Sang vội nói:

– Đừng khóc, người ta thấy kỳ lắm. Anh vào một lát đến với anh nhé. Anh muốn có em kể bên hơn bao giờ hết.

Tố Oanh cắn môi:

– Anh gọi thì em mới dám, không làm sao bỏ các bạn đi một mình được.

Sang gật đầu. Anh khoan khoái bước vào, những chai bia ban nãy chẳng hề làm anh mệt. Cái chén choáng nhẹ nhẹ, lâng lâng chỉ làm óc tưởng tượng của anh phong phú hơn, trái tim đa tình của anh dễ xúc động hơn, lý trí của anh dễ buông xuôi cho bản ngã hơn và thân thể thanh xuân sung sức của anh rạo rực hơn thôi.

Khoảng Đòi Lấp Lửng

Chương 7

Tố Phượng cúi gằm mặt vào trang vở trên bàn, cô cố tập trung nhớ những câu mình đọc nhưng không cách nào nhớ được. Trong lớp, bọn con gái cứ tùm nhum lại xì xào, thỉnh thoảng chúng lại phá lên cười.

Chuông vào học hơn mười phút rồi mà giáo viên vẫn chưa đến lớp.

Dũng trưởng lớp từ hành lang chạy vào đưa tay lên trời, mặt cười hớn hỡ:

– Về các bạn ơi! Thầy Sang nghỉ!

Một tiếng huýt gió nghe xé tai. Rồi giọng con trai ồ ồ vang lên:

– Ha ...ha ...Thầy được tạm nghỉ dạy để chuẩn bị cưới vợ kẻo không kịp trong năm nay như lời của chiêm tinh gia Yến Thu đã phán.

Dũng nhăn mặt:

– Đề nghị các bạn trật tự vì lớp ké bên đang học. Các bạn không được phát biểu linh tinh. Tối hôm qua là ca trực của lớp mình, các bạn nói bậy là các bạn chịu trách nhiệm nghe.

Giọng Vũ chôm chôm vang lên:

– Chẳng kẻ nào dại mà đi nói bậy. Nhưng khi nói về sự thật, người ta thích thêm thắt cho nó diễn cảm, ướt át, muối mẫn cho nó trở nên thật hơn cả sự thật thôi.

Hồng Loan đanh đá:

– Nghe sự thật cũng đã đủ chết người rồi. Mấy bạn còn muốn sự thật hơn cả sự thật nữa thì đúng là các bạn không có lương tâm.

Bọn con trai đập bàn ầm ầm. Vũ chôm chôm cảm thấy như được ủng hộ, bèn vuốt mái tóc ngắn chĩa chĩa ra như trái chôm chôm rồi nhảy lên đứng chấp tay sau lưng trước bảng đen, giọng sang sảng như đang giảng bài:

– Mấy cô biết gì mà lý sự! Khi nói là “sự thật hơn cả sự thật” tức là chúng ta nói đến cái điển hình ...của sự thật. À! Biến cái sự thật ấy thành hình tượng ...À!

Hình tượng văn học ...khi sự thật đã trở thành hình tượng thật sự rồi nó sẽ nhanh chóng đi vào trái tim các cô. À! Để từ đó ...nó ...nó ...À!
....nó ...

Yến Thu sùng sộ:

– Đề nghị bạn trở về chỗ. Bục giảng không phải nơi ai muốn lên đứng nói xàm cũng được đâu!

Vũ xụ mặt:

– Làm gì dữ vậy! Mình có dám thế thầy Sang đâu mà bọn ong óng:

Bọn con trai cười rần rần và kên lên:

– Xuống! Xuống! Vũ ơi là Vũ, đừng phẫn khởi trước tin thầy Sang lấy vợ mà phát biểu nghe “phô” quá ...Thầy cưới cũng chỉ được một vợ mà thôi. Còn thì chừa cho mày ...

Tổ Phượng xếp vở lại, cô gom mọi thứ vào xách tay rồi bước ra hành lang.

Chân cô hôm nay vẫn còn đau, bọn con gái nhìn cô khắp khểnh mà tội. Mai Nhi ra theo đi kể Phượng, cô hỏi:

– Phượng! Oanh có nói gì với mày không?

Tổ Phượng ngập ngừng:

– Nói về chuyện gì?

Mai Nhi đeo chiếc túi xách bụi đời trên vai:

– Chuyện trực trường hồi tối.

Phượng nhìn Mai Nhi khe khẽ lắc đầu, dầu cô cũng đoán ra việc gì rồi:

– Mà chuyện xảy ra như thế nào vậy Nhi?

Mai Nhi kéo Phượng ra ngồi trên ghế đá dưới cây bàng lá đỏ. Cô sắp xếp những ý mình sẽ nói trong đầu rồi ngược mặt lên nhìn Phượng:

– Hồi tối chắc thầy Sang làm hai chị em nhà mày. Cũng tại tội tao

đùa, bảo với thầy rằng Oanh là Phượng, gặp lúc thầy hơi ngà ngà nên đâu nhận ra. Thầy vào phòng trực lâu rồi một lúc trở ra, ông gọi con Oanh đến phòng trực nhờ cộng điểm gì đó. Bọn tao ở ngoài nói chuyện tào lao cũng quên để ý. Tao đang mơ mơ ngủ thì nghe tiếng cô Trang hét lên như bị cái gì khủng khiếp, đau đớn lắm. Cả bọn hết hồn chạy lại thì thấy cô Trang té ngồi trước phòng trực của thầy Sang, hai tay ôm lấy mặt la khóc om xòm. Cô Thoa hình như đang ngủ cũng chạy vội đến một lúc với bọn tao. Tất cả ngỡ ngác nhìn cô. Trong phòng, thầy Sang bước ra. Cô Trang đứng phất dậy hét lớn:

– Đồ điều giả, vô lương tâm! Thầy giáo mà đi mò mẫm học trò.

Cả bọn mình chững hững trước câu nói như ...búa tạ của cô, nên chỉ biết im lặng nhìn nhau. Cô Trang lại lồng lộn lên:

– Anh ...anh là một thằng Sở Khanh!

Tội nghiệp cô Thoa! Lúc ấy mặt cổ cũng tái mét tái xanh, cổ run rẩy ôm chặt cô Trang lại, miệng lắp bắp:

– Bình tĩnh Hồng Trang! Đừng la như vậy không nên!

Thầy Sang với gương mặt lạnh lùng đưa mắt nhìn cô Trang:

– Tôi không ngờ có người đi rình rập những việc riêng tư của người khác như chị. Tôi làm gì mà chị lại dám mạt sát như vậy?

Cô Trang hơi hững hờ trước cách xưng hô và cử chỉ lạnh lùng của thầy, nên cô đã nhảy dựng lên như đĩa phải vôi.

– Làm gì à! Con bé đó còn trên giường của anh kia kìa.

Thầy Sang tức giận:

– Thì đã sao! Chúng tôi chẳng làm gì sai quấy. Tôi đang nhờ em ấy phụ cộng điểm.

Cô Trang hét lên:

– Láo! Anh ...anh ...và con bé mới nức mắt ấy xoắn lấy nhau.

Cô Thoa bịt miệng cô Trang lại, năn nỉ:

– Trang ơi! Bình tĩnh lại đừng la hét như vậy! Cả anh Sang cũng thế!

Lúc ấy thầy Sang bình tĩnh lại. Thầy bước đến bên cô Thoa, nhỏ nhẹ:

– Thoa! Đừng hiểu lầm, tôi làm điều gì xấu cả.

Quay sang bọn tao, thầy bảo:

– Các em về nơi trực đi!

Một lúc sau Oanh mới ra. Mắt đỏ hoe, Oanh vừa khóc vừa kể:

– Khi vào phòng thầy, Oanh cũng lo lắng vì nghe các bạn nam ở lớp nói thầy uống rượu vào có tật quờ quạng. Oanh bảo để Oanh xuống kê thêm các bạn lên phụ cho nhanh thì thầy không chịu, thầy nói “đông đưa vừa làm vừa giỡn ồn ào, lộn xộn dễ sai sót hơn là làm một mình”. Thầy ngồi chỉ cách cho Oanh làm rồi ra giường nằm. Oanh ráng làm cho nhanh để xuống với các bạn. Vừa xong thì thầy kêu Oanh lại ...bắt gió dùm thầy ...Lúc ấy Oanh nghe tiếng cô Trang hét om sòm ngoài hành lang ...Trời ơi! Chắc chết! Oanh chưa tiếp xúc với thầy Sang lần nào cả. Tự nhiên va vào, đụng chuyện kỳ cục, thật khổ!

Mai Nhi nhìn Phượng đang im lặng, cô cười cười ranh mãnh:

– Phượng nè! Tao hỏi thật, điều này tao chưa nói với đứa nào cả ...Vậy chứ có thật là Tố Oanh chưa bao giờ đi chơi với thầy Sang không?

Phượng lắc đầu:

– Sao Nhi hỏi vậy?

Mai Nhi nhún vai:

– Tại nhớ hồi học năm thứ nhất, chuyện con Oanh lấy tên mày đi chơi với tụi con trai, đâu phải bọn tao không biết.

Ngẫm nghĩ một lát, Mai Nhi nói tiếp:

– Chuyện lẽ ra không có gì ầm ĩ. Tại cô Trang ghen quá, đơng đơng lên mới ra nông nổi. Mà cô ấy cũng dở, làm như vậy mắt mặt giáo viên. Không hiểu sáng nay cô Trang và cô Thoa đã nói gì với ban giám hiệu mà thầy Sang không được lên lớp.

Tổ Phụng hỏi:

– Bộ mày nghĩ là thầy Sang bị đình chỉ công tác à?

Mai Nhi gật đầu:

– Thật là như vậy chứ tao đâu có nghĩ gì đâu, thầy nói với Dũng mà ...Chuyện nhỏ xé ra to. Ông thầy với học trò mà ở chung một phòng như y như rằng phạm tội. Tại sao người ta cứ nghĩ thế nhỉ? ...Mà cũng lạ! Bà Trang đâu là gì của thầy Sang, nửa đêm một mình tìm đến phòng của thầy làm gì để nhảy dựng lên. Cổ ghen khiếp thật, còn hơn vợ ghen chồng.

Mai Nhi nhìn Dũng đang chờ mình trước cổng, cô nói:

– Tao về trước nhe, để Dũng đợi nãy giờ rồi. Đừng lo! Có gì, bọn tao sẽ bênh con Oanh.

Phụng ngồi thừ ra ghế:

– Thế là bà Oanh đã cố đấm ăn xôi. Oanh đã cố tâm làm cho được điều mình muốn.

Sang nằm trên giường nhìn Oanh đứng trước gương chải tóc. Cô vừa hát nho nhỏ vừa vén những sợi tóc qua một bên.

– Tóc em dài quá, Oanh ạ!

– Anh không thích sao?

– Thích chứ!

Tố Oanh liếc mình trong gương rồi quay lại nhìn Sang, cô giả vờ cong người hất mái tóc ra sau. Bên trong chiếc áo ngủ mỏng tanh, Oanh không mặc thêm một mảnh gì cả. Đó là thói quen của cô khi lên giường ngủ.

Sang thường đùa:

– Vợ anh có thói quen chết người khi đi ngủ.

Mà thật thế! Cứ nhìn thấy Oanh gần như khoác hờ hững chút khói sương như vậy là Sang không thể nằm yên được. Anh cứ lao vào cô vợ trẻ suốt đêm này qua đêm khác rồi mệt nhoài lăn ra ngủ say như chết. Oanh càng ngày càng đẹp ra, lộng lẫy, quyến rũ và tuyệt vời trong vòng tay dạy dỗ của thầy Sang. Cô bé học trò ngày nào giờ nghiêm nhiên có quyền lực tuyệt đối với ông thầy đẹp trai hơi hảo ngọt. Anh chồng ham hố những trò chơi xác thịt bị con búp bê trời chặt, ngày càng ròm rõi xanh xao, chẳng khác những tay trác táng đầu đêm.

Sang đã ngủ say. Oanh nhẹ nhàng đắp mền ngang người cho chồng. Cô uể oải vương vai nằm vùi kế bên. Nhìn Sang ngủ ngon lành, Oanh ám ức thờ dài.

Dạo này rõ là sức khỏe anh suy yếu. Anh chỉ làm cô bực bội thôi khi anh muốn chứng tỏ mình vẫn là người mạnh trên giường và cả trong gia đình. Sang luôn nghĩ mình là chồng, là người có quyền tuyệt đối với vợ, vì dù sao anh cũng là người thầy trước khi là người chồng cô cơ mà!

Oanh hiểu Sang cũng rất lo, vì đối với anh, làm tình là một nhu cầu không thể nào thiếu được, với anh nhu cầu ấy như ăn, như ngủ vậy ...Rồi càng lo lắng, Sang càng lao vào một cách cuồng nhiệt như để lấp đi cái mặc cảm mà anh ngỡ rằng cô vợ trẻ ngây thơ của anh không biết. Để sau phút giây ngã rớt vì đuối sức, anh ôm hôn vợ tới tấp lên gương mặt giận dỗi của vợ như nhận lỗi rồi lăn ra ngủ.

Oanh lại trở mình. Có lẽ đêm nay cô sẽ khó ngủ(!) cô về sống với Sang mới đó mà đã hai năm, yên ổn và dường như hạnh phúc (?) Gần đây bà Phan mẹ chồng cô hay nói gần nói xa nghe mà nhức mình ...Nào là lúc này thằng Sang sao mà xanh xao, mệt mỏi, ăn

uống tắm bồ bao nhiêu cũng như không, trong khi vợ nó ngày càng phây phây, càng trắng da dài tóc. Rồi bà đặc ý khoe với mọi người. Ai có phước ba đời mới làm dâu nhà bà.

Tổ Oanh để ngoài tai tất cả những lời ấy. Cô nhớ lại và thấy rõ là từ cái nhìn đầu tiên cô đã không có chút cảm tình với người đàn bà mà cô sẽ gọi là mẹ, dù bà ta đẹp và sang lắm. Sang giống mẹ hơn giống cha ở cái đôi môi đỏ, mỏng nhưng trông lại tham lam, ham hố về xác thịt mới kỳ lạ. Bà Phan không như những bà mẹ chồng khác độc ác, khó khăn với nàng dâu như Oanh thường nghe người lớn kể, cô càng thấy hình như bà có điều gì giả dối với cô chừng nấy.

Ngôi nhà ba tầng đồ sộ của cha mẹ Sang cũng là một tiệm bán quần áo may sẵn khá lớn. Lúc mới về, cô tỏ ý muốn phụ ba mẹ chồng trong việc làm ăn nhưng không ai đồng ý. Sang và cô không phải động móng tay vào bất cứ chuyện gì trong nhà, ông bà Phan đã có người phụ. Mà hình như buôn bán quần áo chỉ là bề ngoài, bên trong ba mẹ chồng cô có buôn bán thứ gì khác nữa mà có lẽ cả Sang cũng không biết.

Oanh nghiêng người nhìn chồng. Rõ là gương mặt đẹp của Sang có nét gì không trọn vẹn, phải chăng nét đẹp của anh là nét đẹp của người thích sống về nhục dục, nó thiếu mất phần trong sáng của nét cơ bản cần phải có của tâm hồn?

Rồi nữa, về sống chung với anh, cô mới nhận ra tất cả những vòng hào quang, câu thơ đều là ảo tưởng. Sang chỉ là một người yếu đuối, ỷ lại. Anh hoàn toàn không có một suy nghĩ nào về sự tự lập của mình cả. Anh lười biếng và thích hưởng thụ, ích kỷ nhưng lại rất tự cao, không có năng lực thật sự ngay cả trong chuyên môn nhưng hay khoe khoang phách lối. Dần dà, Oanh hiểu ra và biết ra nhờ miệng của những người trong trường rằng:

Tiết dạy của anh sinh viên thích, chẳng qua anh có khiếu nói năng lưu loát, dẫn chuyện tầm phào vào bài dạy, khi thi thì tập trung giới hạn và ôn tập ngay trọng tâm nên bảo đảm sinh viên làm được bài của môn anh dạy. Lúc đầu vì bệnh chồng, Oanh cho rằng người ta cố tình nói xấu anh nhưng rồi từ từ cô đã nhận ra sự thật.

Oanh nhắm mắt. Cô muốn ngủ để ngày mai có sức khỏe đi làm. Một

ngày buồn tẻ lại trôi qua. Lâu rồi, Oanh không còn nhớ những ước mơ của cô trước lúc có chồng.

Tổ Oanh đóng dấu vào tờ giấy giới thiệu và đưa cho Hồng Trang, cô ta cầm lấy rồi quay người đi không một lời cảm ơn. Oanh thản nhiên nhìn theo cái dáng kệnh kiệu, khinh người đang cố tình gõ guốc thật mạnh ấy mà thăm cười thích thú.

– Rõ là cô ta vẫn còn hận mình lắm.

Sau đêm trực trường ấy, Sang và Oanh đã gánh chịu nhiều búa rìu dư luận.

Dù bào chữa là được bọn sinh viên của lớp trực ủng hộ cách nào, Sang cũng bị đình chỉ việc giảng dạy, cách chức phó bí thư và khai trừ khỏi Đoàn. Oanh lại bị xem như nạn nhân (!). Bên gia đình cô, ông Lợi cũng đến gặp riêng Sang để nói mềm nói cứng, nói nhạt nói ngọt, nói phải nói quấy với anh. Cuối cùng, Oanh đã thành vợ của Sang. Khi tốt nghiệp xong, Sang bằng miệng mồm khôn khéo, tiền bạc dồi dào đã chạy chọt xin cho cô ở lại trường làm công tác văn thư. Dần dà, cái ác cảm, cái dư luận xấu về cô cũng phai nhạt. Mọi người đã số mển Oanh vì dù sao cô cũng bé nhất trường, xinh đẹp, khôn khéo, biết trên biết dưới, chiều lòng mọi người từng chút. Thế nhưng duy nhất có Hồng Trang, cô không những ghét ra mặt mà còn xem Oanh như tình địch của mình. Dù cô đã có chồng trước khi Oanh là vợ Sang.

Hồi đó, bọn nam sinh viên kháo với nhau rằng chúng nó thấy tận mắt cảnh cô Trang khóc lóc, van vãn thậm chí đòi tự tử trước mặt thầy Sang chỉ vì cô cầu xin thầy đáp lại tình cô, thế mà thầy Sang chẳng chút động lòng, lạnh lùng cười nhạt, bỏ đi uống bia với bọn sinh viên.

Rồi cũng từ bàn bia, lời tâm sự của thầy Sang được loan đi khắp các lớp ...Bọn con gái lại rù rì với nhau rằng thầy Sang sẽ cưới Oanh vì Oanh là cô bé trong trắng vô tội vạ, chỉ tại lòng đố kỵ đầy ác ý của Trang nên bị mang tiếng oan (?). Thầy Sang không vô lương tâm để cô bé khốn khổ vì do cái nụng cảm của thầy mà đánh mất duyên con gái ...Cả bọn con gái lại rúc rích cười khi nghe kể như thế. Thầy thú thật rằng trước vẻ đẹp như mơ ấy, thầy đã không ngăn được xúc cảm của một người đàn ông có trái tim nhạy cảm như thi sĩ nên đã

nặng cảm, vuốt má, cho cô Trang nổi máu ghen lên làm toán loạn. Chính lúc nhìn thấy Oanh run rẩy, rồi khóc nức nở vì sợ cô Trang là lúc thầy bồi hồi xúc động. Một đàng như nụ hoa hàm tiếu nghiêng ngả trong cơn mưa, một đàng nhảy dựng như ác phụ tru tréo chồng, thì hỏi sao thầy lại không yêu Tố Oanh chọn được.

Hồng Trang vì tự ái đi lấy chồng, cô lấy một người cao hơn mình rất nhiều tuổi đời nhưng lại thấp hơn mình rất nhiều về thước tắc. Đám cưới ở nhà hàng rất lớn. Oanh nghe kể, cô dâu hôm ấy thay không biết bao nhiêu chiếc áo mà đếm, thế nhưng những thứ quần áo ấy không nâng bằng được cái chênh lệch quá cỡ về chiều cao cũng như số tuổi của tân lang và tân giai nhân.

Tố Oanh vẫn cứ nhớ lại “câu chuyện tình yêu” của hai người. Mọi việc đều do cô đạo diễn. Cô đã dùng nước mắt, mưu mô và danh dự của mình để có Sang. Oanh đã tính toán, sắp xếp, nắn nỉ Sang rêu rao như thế với học trò để phần nào vơi chút uy tín còn lại của mình.

Dù tin hay không, cái điều chân- giả lẫn lộn ấy cũng giúp Oanh đạt được mục đích. Oanh đã là vợ Sang, là một nhân viên của trường mà bọn sinh viên những khóa đàn em mỗi bận đến liên hệ với phòng hành chánh quản trị đều phải một thưa cô, hai thưa cô rậm rấp. Dù sau lưng bọn con trai, không thiếu đứa đã trở mòi tán tỉnh bà cô trẻ đẹp, xinh xắn như con búp bê này.

Oanh lên đến lầu ba và bước vào phòng, cô thấy Sang ngồi làm lì bên bàn viết. Anh đưa mắt nhìn đồng hồ.

– Gần sáu giờ rồi còn gì? Sao hôm nay em về muộn vậy?

Oanh hơi bực trong lòng nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ:

– Mưa lớn quá! Em đợi tận mưa rồi đợi anh nữa.

Sang ngắt lời vợ:

– Nhưng anh chàng nào chở em về đây?

Oanh giận dữ:

– Đi xe buýt về chớ ai chở. Ở nhà mà chẳng chịu đi rước vợ, đã vậy còn tra, còn hỏi ...

Sang gượng cười nhìn Oanh thay quần áo. Lẽ ra lúc này anh đã đi rước cô rồi, nhưng vừa dắt xe ra là mẹ anh đã sa sầm mặt xuống, rít lên:

– Còn bệnh mà đội mưa đi, về nằm giãy đành đạch ra đó lại khổ thân tôi.

Sang rụt rè nhìn mẹ rồi lại dẫn xe trở vào.

Bà Phan liếc con:

– Đã uống hết chén thuốc chưa?

Sang nhăn nhó:

– Đáng quá mẹ ạ!

Bà Phan gắt:

– Đầu hai thứ tóc tới nơi rồi mà như trẻ con. Biết một thang thuốc bỏ là bao nhiêu tiền không? Hừ! Bằng tháng lương của hai vợ chồng cậu đấy! Phải ráng uống hết dùm tôi, ở đó mà nhằn nhè là đáng với chả cay!

Để Oanh dầm mưa về Sang cũng xót lắm chớ đâu phải không, nhưng nhớ lại thân mình “nắng không ưa, mưa không chịu”, anh đành bầm bụng ngồi nhà.

Sang không bao giờ muốn thả rong cô vợ đẹp của mình bất cứ ở đâu vì cô ta quá đẹp và quá sắc sảo. Anh đã bị đôi mắt đa tình của cô hấp hồn và làm điều đứng nên anh rất lo. Tính khí Oanh coi dịu dàng thế, nhưng luôn có cái gì đó làm lòng Sang bất an. Anh hay bực dọc, nghi ngờ mỗi lúc Oanh đi đâu về muộn.

Anh muốn giữ vợ trong tay như nhốt con chim trong lồng. Cái tính đào hoa, hảo ngọt của anh cũng bay đâu mất từ khi có vợ. Anh chung tình với Oanh nên anh muốn cô cũng thế. Anh muốn lúc nào

Oanh cũng có mặt kể bên anh, chăm sóc, lo lắng cho anh.

Độ này sức khỏe Sang xuống dốc. Cách đây hai tuần, anh bị té khá nặng.

Hôm ấy anh có uống với học trò, nhưng Oanh mơ hồ đoán biết đó không phải là lý do để anh ngã như vậy.

Sang thờ dài nói với Oanh.

– Anh định đi đón em rồi, nhưng sợ trúng mưa bệnh lại, nên ngồi nhà mà nóng ruột.

Oanh nhún vai. Cô rất ghét nghe từ bệnh hoạn. Cô nghĩ người đàn ông mà cứ đau ốm rề rề thì thật ...hết xài. Nhưng cô vẫn đến bên Sang cúi xuống bá cổ anh, âu yếm:

– Ăn cơm nhe!

Sang ghịt đầu Oanh xuống, anh hít tóc vợ:

– Sao toàn mùi thuốc lá không vậy?

Oanh tròn mắt nhìn chồng, cô kéo tóc đưa lên mũi ngửi rồi ngạc nhiên:

– Ủ nhỉ! Thôi đúng rồi! Lúc nãy trên xe buýt đông nghẹt sũng hơi mưa, hơi người, và khói thuốc lá làm em không thở được, chắc nó thấm cả vào tóc ...

Sang nghi ngờ:

– Lẽ nào khói thuốc trên xe buýt nhiều đến độ tẩm vào tóc em nhanh dữ vậy.

Trên xe chớ đâu phải rạp xi nê bít bùng.

Oanh âm ức:

– Trời mưa tóc ướt, chỉ một chút khói thuốc thôi đủ bám vào đầu rồi,

nói chi xe kín mít lại toàn những tên đàn ông bất lịch sự thích hút thuốc nơi công cộng.

Anh bỏ vợ cù bơ cù bất thì đừng có tra với hỏi nữa.

Oanh giận dỗi lấy lược chải tóc rồi lấy dầu thơm xịt vào ót, vào đầu. Cô đến bên quạt máy mở hết cỡ. Những sợi tóc dài của cô bay sấp sải, hương ngào ngạt tỏa ra khắp phòng làm Sang dịu bớt sự hoài nghi. Anh đứng dậy nói trống không:

– Ăn cơm cho rồi!

Oanh ngồi trước bàn phấn, tóc búi cao, cô chăm chú thoa kem dưỡng da lên mặt và cổ. Mùi kem thơm nhẹ nhàng và chất kem mát lạnh làm cô dễ chịu.

Oanh lăn người trên giường nhìn Sang còn ngồi soạn bài. Cô tìm cuốn tiểu thuyết đọc dở ra xem tiếp. Ngoài trời, mưa vẫn rơi nhỏ nhỏ.

Oanh ngủ thiếp đi. Một lúc sau, cô chập chờn thấy Sang nằm kế bên. Anh đưa tay vuốt bờ vai cô. Oanh định hất tay Sang ra, nhưng nghĩ cũng tội. Hai tuần rồi anh bệnh, Oanh đã cố tình thờ ơ, Sang bực bội lắm nên hầu như ngày nào anh cũng kiếm chuyện ghen tuông tra hỏi cô. Oanh cũng khao khát chuyện yêu đương, nhưng cô sợ giữa chừng anh lại bỏ cô một mình nên Oanh dần lòng dưỡng sức cho chồng. Chiều nay anh ghen cũng vì hôm qua anh đòi ...mà cô thì ...không cho, anh kéo sát Oanh vào người. Cô hờn mát:

– Chê tóc người ta hôi thuốc lá sao mà còn ôm với ấp.

Sang cắn nhẹ vào dái tai cô:

– Anh đâu có chê. Ở nhà chờ vợ lâu quá, sốt ruột anh phải nghi ngờ chứ sao.

Oanh mê đắm trong vòng tay Sang. Cô thì thầm:

– Nhớ ...em nhiều không?

Môi Sang mơn man trên cổ Oanh. Anh thở gấp:

– Nhớ! Cả nửa tháng nằm kế bên mà như tu. Anh đắc đạo rồi đó!

Oanh cười, giọng giễu cợt:

– Hôm nay anh thật khỏe chưa?

– Hay nhỉ! Anh có làm gì đâu mà không khỏe?

Oanh trêu tởm:

– Thế sao mẹ lại bắt uống thuốc bổ?

Sang gục đầu lên ngực cô, giọng anh sung sướng:

– Ôi! Tại mẹ ham có cháu nội. Cho anh một thằng cu tí đi Oanh.

Oanh nhắm mắt tránh nhìn mặt chồng. Cô chưa bao giờ ham có một đứa con, cô chẳng hiểu vì sao nữa. Cả những lúc như thế này cô cũng nghĩ để thỏa mãn dục tình thôi, chớ không phải là để có con.

Sang lại tiếp tục thủ thỉ bên tai cô những lời âu yếm ...

Lúc hai người rời nhau ra thì Sang hầu như đã kiệt sức. Anh nằm thẳng người trên nệm. Oanh nhẹ nhàng ngồi dậy mặc áo vào. Cô ái ngại nhìn chồng:

– Em pha cho anh ly sữa nhé!

Oanh vừa nói vừa bước vào nhà tắm. Cô nghĩ đến chuyện có đứa con.

Thường ở tuổi ngoài ba mươi, đàn ông ham con lắm. Sang lớn hơn Oanh gần mười tuổi, không bệnh tật, rất thích chuyện tình dục, cả hai đều không kiêng cử thế sao lại chậm có con nhỉ? Hay tại trong lòng cô đã không muốn chuyện con cái?

Oanh giật mình khi nghe như có tiếng ngã rất mạnh xuống sàn nhà, cô vội vàng và hốt hoảng la lên:

– Ba mẹ ơi! Ba mẹ ơi!

Trên nền gạch bông, Sang nằm ngửa, tay chân run bần bật và co quắp, mắt trợn trắng dã, miệng sùi bọt mép trên gương mặt méo mó trông khủng khiếp.

Oanh sợ hãi đứng nhìn, cô cứ la chớ không dám đến gần chồng.

Ba và mẹ chồng cô đã vào tới. Bà Phan nhìn Sang vẫn còn nằm co giật trên sàn gạch một cách đứt ruột rồi liếc nhanh Oanh:

– Xuống bếp lấy chanh lên đây!

Oanh lập cập chạy xuống ba tầng lầu. Khi cô mang chanh đến thì ba và mẹ chồng cô đã khiêng Sang để lên giường. Ông Phan đang cố kềm hai tay anh lại, miệng Sang vẫn còn cắn chặt và nước bọt vẫn trào ra. Bà Phan dùng cái muỗng trong ly sữa cạy miệng anh ra rồi vắt chanh vào. Oanh đứng nhìn chồng với bộ mặt tái xanh.

Bà Phan vội trấn an:

– Bình tĩnh đi con, một chút nó tỉnh lại ngay!

Oanh bước vào phòng tắm lấy khăn ra nhúng nước bình thủy ấm ấm lau mặt cho Sang. Anh mở mắt vô hồn nhìn mọi người rồi nhắm nghiền trở lại.

Ông Phan nhìn cô đắp mền cho Sang rồi nói:

– Cứ để nó nằm yên như vậy, một lát sau nó sẽ khỏe. Đừng động vào người nó lúc này, không có gì lo ngại cả.

Nói dứt lời, ông đi xuống nhà dưới. Bà Phan lấy giọng nhẹ nhàng:

– Chồng con bị chứng động kinh từ nhỏ, ba mẹ chạy thuốc thang tốn kém bao nhiêu cũng không tiếc nhưng nó vẫn chẳng hết. Mạnh trong người thì thôi, chứ sức khỏe chỉ cần xuống một chút, rồi không biết giữ gìn, chơi bời, rượu chè vô độ là lại lên cơn.

Oanh thờ người nhìn Sang. Giọng bà Phan như tha thiết hơn:

– Con thấy đó, họ nhà này rất hiếm hoi, chỉ sinh con một, mà gần như là con cầu tự. Ba mẹ cưng quý thằng Sang còn hơn vàng bạc nên nó lớn tuổi rồi mà vẫn coi như trẻ con, nó ưng ai thì cưới đó ...mẹ không nề hà chấp nhất con là học trò của nó, hay nghe dư luận rì rầm về chuyện đại dột của con trong đêm trực trường. Con mẹ yêu ai, mẹ lo tới nơi tới chốn.

Ngừng một chút, bà Phan nói tiếp:

– Thằng Sang có vợ trẻ đẹp, mẹ sẽ có cháu mà ấm lòng. Phải chi nó như người ta thì mẹ đã lên chức bà nội rồi.

Oanh cắn môi, cô thấy nóng trong lòng. Thì ra là vậy ...Oanh còn ức với suy nghĩ của mình thì cô đã nghe bà Phan chép miệng:

– Mẹ nói con đừng buồn. Con phải kiên cữ gần chồng thường xuyên. Người đàn ông khỏe mạnh mới dễ có con, chứ vô chường vô đỏi thì chết con ạ.

Oanh đỏ mặt, cô có cảm tưởng bà Phan muốn ám chỉ việc Sang lên cơn tối nay là do cô.

Oanh lững thững bước đến đóng cửa phòng lại, cô cay đắng với ý nghĩ bị lừa. Thì ra trước nay bà mẹ chồng cô săn sóc, yêu chiều cô là vì thế. Cái giả dối mà từ lâu cô cứ ngờ ngợ trong ánh mắt, cử chỉ bà là đó sao? Người ta đã cố tình giấu cô chuyện Sang bệnh, ngay cả Sang cũng thế. Để làm gì? Oanh bỗng thất vọng hoàn toàn về người chồng mà cô đã dùng nhiều mách lới để chiếm cho được. Bây giờ thì đáng đời cho cô ...Rõ là “vỏ quít dày có móng tay nhọn”.

Oanh nhẹ nhàng lên giường nằm sát vách mừng, sợ làm động Sang sẽ thức giấc. Oanh len lén nhìn gương mặt anh hơi cau lại một chút dưới ánh sáng mờ của chiếc đèn ngủ, lòng cô dấy lên một niềm thương xót lẫn ngao ngán.

Bây giờ rõ mặt Sang chỉ là một anh chàng yếu đuối, nhu nhược không biết kiềm chế những ham muốn của bản thân, đối với vợ thì độc đoán ghen tuông và bủn xỉn. Oanh không hiểu sao, lẽ ra lúc này anh đang bệnh phải là lúc cô lo lắng yêu thương thì Oanh lại thấy cô

chỉ nhìn ra những cái xấu mà từ lâu cô cố tình coi như không có, phải chăng, không đúng.

Đã vỡ tan rồi niềm ao ước ở lại chốn phồn hoa với một người chồng hào hoa, bật thiệp, đã tàn rồi giấc mộng trở thành phụ nữ đài các vào ra những nơi dành cho những giới trí thức, thượng lưu. Thì ra những lời kể tán hươu, tán vượn lúc yêu nhau của Sang chỉ là do trí tưởng tượng của anh thôi. Rồi những thói quen tiêu xài rộng rãi của anh cũng biến mất khi anh đã là người chồng. Sau đám cưới, có đôi lần Sang đưa cô đi chơi tối, xem ca nhạc ở các vũ trường. Anh nhảy cũng đẹp, nhưng lại không thích, rồi tò vè bực bội khi thấy Oanh thích thú nhảy với những người khác. Sang lạnh lùng bảo với Oanh rằng anh không muốn cô sống như “Tây” khi cô đã là của anh. Từ đó, Sang hầu như không đưa cô đi đâu cả, họa hoàn đám cưới, sinh nhật bần bè, Oanh mới được ăn diện đề cùng chồng đi dự. Sang thích thú nghe mọi người khen vợ mình đẹp, nhưng lại rất bực bội khi các đôi mắt hau háu hướng về Oanh.

Oanh nhắm mắt lại. Hai năm nay đúng là cô bị nhốt trong cái nuông chiều giả tạo để lấy lòng của ba mẹ chồng, bị giam lỏng trong vòng tay cuồng nhiệt lửa yêu đương, lòng ích kỷ của chồng. Mọi người trong gia đình này đã biến một cô gái ngạo mạn, nhiều khát vọng, đam mê ra một người khác rồi sao?

Oanh lắc đầu. Cô buồn bã nghĩ rằng chính cô đã sa vào cái bẫy do cô giăng ra thôi. Nhưng chính cô cũng sẽ thoát ra khỏi bẫy, vì cô không phải là mẩu đàn bà dễ buông tay đổ thừa cuộc đời mình cho số phận, nếu thật sự số mệnh đó đang nhếch môi giễu cợt cô.

Khoảng Đòi Lấp Lửng

Chương 8

Mai Nhi hậm hực bước nhanh ra khỏi phòng, cô bực dọc bước lên Honda phóng vút ra đường. Thái độ thản nhiên của Đình làm cô chán ngấy. Cũng có thể anh ta sợ cũng nên, chớ ai thấy lợi mà không ham ...Nhi vọt xe qua khỏi ngã tư lúc nào không hay. Nhi sực tỉnh:

– Quái! Mình chạy đi đâu thế này Nhi tấp dạp vào lề tính vòng xe lại thì đã nghe tiếng càu nhàu:

– Đẹp mà chạy ẩu quá!

Mai Nhi chẳng nhịn, cô “hứ” một tiếng rồi đáp lại:

– Thì đã sao nào?

Anh chàng chẳng trả lời cảm cú đi tiếp. Nhi đưa mắt nhìn dọc đường phố tấp nập người qua. Cô chợt nghĩ:

“Sao không ghé nhà Tổ Oanh xem cô nàng và ông thầy mình dạo này ra sao”.

Mai Nhi phải chờ khoảng năm, bảy phút mới thấy Oanh từ trong nhà đi ra.

Oanh mừng vô cùng khi thấy Nhi, cô cầm tay bạn vỗ vập:

– Lâu quá không thấy mày ghé chơi!

Nhi cười hóm hỉnh:

– Tao cũng phải dè chừng thầy mình chứ! Đến hoài, ông tưởng tao rủ ren gì cô vợ trẻ thì khổ.

Vừa nói, Mai Nhi vừa chăm chú nhìn Oanh:

– Thầy Sang nuôi vợ khéo quá! Càng lúc mày càng đẹp ra đấy Oanh ạ! Sao, con Tổ Phụng có thường lên thăm mày không?

Oanh kéo ghế cho Nhi ngồi, rồi cười:

– Nó về quê ở miết luôn. Vớ lại, dạo này ba tao mất rồi, chỉ có hai mẹ con nên nó cũng ít lên đây.

Mai Nhi trầm ngâm:

– Lâu quá không gặp nó cũng nhớ. Nghĩ cũng lạ, hai chị em tụi bây

rốt cuộc đưa một nơi, đưa một cuộc đời, một thân phận. Mà coi vậy mà sướng đó ...Quên! Thầy tao đâu rồi? Tao phải thừa gởi đàng hoàng chứ?

Tố Oanh nói:

– Anh Sang không có ở nhà! Chiều nay trong trường họp hội đồng ra đề thi tốt nghiệp. Anh họp xong rồi chắc đi lai rai với học trò hay sao ấy, bỏ tao đi xe buýt về một mình.

Mai Nhi ngạc nhiên:

– Mà mày không có xe riêng à?

Oanh cười gượng:

– Anh ấy không muốn vì sợ tao bị tai nạn!

Nhi cười ranh mãnh:

– Chớ không phải thầy Sang sợ quản lý mà mày không nổi hả?

Oanh liếc Nhi rồi ra dấu chỉ vào nhà. Cô rửa bẹn:

– Đồ quý! Có chồng rồi phải an phận thủ thừa chứ.

Nhi lắc đầu, cô giữ ý nói nhỏ hơn:

– Tao lại nghĩ khác. Người như mày ở lại thành phố một là để làm ăn, hai là nếu đã có tiền thì phải hưởng thụ. Chớ chuyện an phận như con gái quê chắc mày nói đùa.

Oanh im lặng. Nhi tò mò:

– Thầy Sang coi bộ đâu phải cù lần, ổng chịu chơi nhất trường mà!

Tố Oanh im lặng. Chồng cô chỉ có được lớp vỏ bề ngoài, nếu cô không là vợ anh có lẽ cô cũng tưởng thế. Oanh nói:

– Thì anh Sang lúc nào không là người chịu chơi nhất trường? Về

nhà, anh ấy là một con người khác. Vào lớp, anh ấy là người khác mà ạ!

Mai Nhi thắc mắc:

– Bây giờ mà mới nhận ra điều đó à?

Oanh đáng cay:

– Có thức khuya mới biết đêm dài chớ mệt.

Mai Nhi nhìn Oanh:

– Đi một vòng với tao cho thoải mái.

Tố Oanh ngần ngừ rồi đứng dậy, cô vào trong đem ra một lon nước ướp lạnh:

– Uống đi nhỏ! Chờ tao thay quần áo!

Bà Phan bệ vệ từ trong đi ra đưa mắt nhìn Nhi. Cô vội đứng dậy chào:

– Thưa ...bác vẫn khỏe!

– Cảm ơn! Cháu là bạn Oanh?

Nhi mỉm cười:

– Dạ, cháu cũng là học trò của thầy.

Giọng bà Phan có vẻ cởi mở hơn:

– Vậy sao! Bây giờ cháu làm ở đâu?

Mai Nhi e dè:

– Hồi mới ra trường, cháu về làm thủ kho ở xí nghiệp Y. Bây giờ cháu chuyển công tác chỗ khác rồi bác ạ.

Bà Phan có vẻ quan tâm:

– Con gái mà làm thủ kho chắc cực lắm! Thế xí nghiệp của cháu sản xuất thứ gì?

Mai Nhi lúng túng:

– Dạ, xí nghiệp sản xuất hàng nhựa. Kho cháu giữ chủ yếu là các loại hạt nhựa tổng hợp, hóa chất nhựa ...

Bà Phan gật gù ra chiều hiểu biết:

– Những thứ đó có giá lắm đấy. Rồi bây giờ cháu sang làm ở đâu?

Nhi nói:

– Bây giờ cháu làm kế toán ở công ty Xuất nhập khẩu S.X ạ!

Bà Phan nhìn thấy Oanh đang trong nhà đi ra, bèn hỏi ra oai dù lúc này Oanh đã xin phép rồi:

– Hai đứa định đi đâu:

Nhi mau miệng:

– Dạ, con xin phép bác cho Oanh đi cùng đến thăm đứa bạn gái chung lớp mới sanh ạ!

Bà Phan tò mò một cách đố kỵ:

– Vậy à! Con trai hay con gái?

Nhi cười:

– Dạ, nó sanh con trai, nặng ba ký bảy lạng đấy bác.

Bà Phan nhìn Oanh:

– Các cậu thời nay hình như chẳng ham con. Vợ chồng thằng Sang cũng vậy.

Lâu con ghê đi ...Thôi con đi thăm bạn rồi về sớm!

Oanh ngồi sau lưng Nhi, khoan khoái nhìn thành phố buổi chiều.
Oanh nói:

– Lâu lắm rồi tao mới được đi vòng vòng như dạo phố kiểu này.

Mai Nhi ngạc nhiên:

– Thật à! Ông Sang nhốt vợ kỹ dữ vậy?

Oanh chán nản:

– Tao bây giờ như chim trong lồng, vào trường cũng không bạn bè. Vì trong trường toàn người vai thầy, vai cô nói chuyện phải ý tứ, chiều chuộng, thưa gửi, đâu phải muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm. Ngay trong công tác cũng phải e dè, đợi ý, nghe lời chỉ bảo, vâng, dạ mãi đâm ra chán ngấy mà lương chẳng bao nhiêu. Hết giờ về nhà lại khép nép phụng mạng ông chồng cũng là ông thầy của mình, miết rồi không thấy đâu hạnh phúc.

– Vậy thì có đại đưa con đi cho đỡ buồn! Tao thấy coi bộ mẹ mạ thầy Sang ham có cháu lắm!

Oanh cười cười:

– Làm như muốn có con là được. Không dễ đâu!

Nhi quay lại:

– Vào ăn kem mà! Quán kem ở đây hấp dẫn lắm, nhất là món kem dừa.

Nhi kéo ghế ngồi xuống, cô nheo mắt:

– Oanh này! Tao thấy thường vợ chồng son sọ có con sớm mất vui, chứ ít ai sợ không có con ...Mày nói vậy là sao? Bộ thầy tao tệ lắm hả?

Oanh không trả lời, cô trách Nhi:

– Mà y bà đặt chuyện đi thăm để làm chi. Về nhà, thế nào bà mẹ chồng tao cũng than vắn thở dài chuyện cháu đích tôn nữa cho xem.

Nhi vuốt tóc:

– Thường mấy bà già nghe đi thăm người sanh để chịu lắm. Nói vậy mà y mới đi được yên thân. Mà sao, trả lời câu hỏi của tao đi chứ!

Oanh thở dài, cô chờ người phục vụ để kem xuống bàn rồi mới nói:

– Mà y chưa có chồng, tao nói không biết mà y thông cảm không ...Nhưng số tao không sướng như mà y tưởng đâu Nhi, dù bề ngoài ai cũng cho rằng tao hạnh phúc!

Mai Nhi nhìn Oanh, chiều nay cô trông rất mi-nhon khi mặc chiếc áo bằng ren hồng nhạt và chiếc quần tây xám. Nhi cố tìm ra trên gương mặt đẹp có cặp mắt sắc sảo này những điểm khác thời con gái, nhất là cái thời còn học chung với hai chị em Oanh hồi ở phổ thông trung học. Hồi ấy Nhi chơi với cả Oanh lẫn Phượng. Vào lớp, cô thân với Phượng ở khâu chăm học, siêng làm, nhưng cô thích đi rong nên cũng cặp kè với Oanh cúp tiết đi Suối Tiên, núi Bửu Long hay xuống Lái Thiêu vô vườn chôm chôm phá phách. Nhi biết tính Oanh rất quý quái nên dù Phượng không hề hé môi, cô cũng đoán chắc giữa Oanh và Sang phải có mối liên hệ mật thiết trước khi xảy ra câu chuyện trực đêm lý thú đó.

Bây giờ nghe Oanh than thở, Nhi vừa tội vừa tò mò, dù cô tìm không ra sự thay đổi nào của Oanh cả. Có chăng là một chút gì như chán chường nhẹ tựa khói sương len vào mắt Oanh khi cô ngồi xa vắng nghĩ ngợi, để bộc bạch nỗi lòng mình như lúc này đây.

Mai Nhi dụi dàng:

– Mà chuyện gì, nói tao nghe coi?

Oanh lưỡng lự rồi nói:

– Tao lấy chồng một người lớn hơn mình cả chục tuổi, đó là điều

nhiều người cho là tốt, vì dù sao một con bé ham chơi như tao cũng sẽ được chồng chăm lo đầy đủ về mọi mặt vật chất lẫn tinh thần. Bản thân tao lúc ấy cũng nghĩ mình sẽ tìm thấy chỗ dựa thân tốt nhất. Thầy Sang được xem như thần tượng của các nữ sinh viên và cả giáo viên, làm vợ thầy thì không gì vinh dự bằng. Nói thật, để được làm vợ Sang, tao cũng thức nhiều đêm để suy nghĩ. Nhi cười ngất lời Oanh:

– Đêm vào trực thay Phượng là mục đích của mày? Mày đã cặp với ông Sang từ trước?

Oanh im lặng, gượng gạo thú nhận:

– Coi như tao sa bẫy mày ạ! Có ở chung mới thấy, thầy Sang của mày tính tình quá quái. Ông ta là con cầu con tụt mà, đã quen thói muốn gì được nấy, trời con một cõi rồi, nên đối với vợ, Sang cũng thế. Anh ấy rất yêu tao, yêu như kiểu giam lỏng vợ trong nhà, không muốn tao tiếp xúc với ai. Lúc đầu tao thích và ngu ngốc với ý nghĩa mình được chồng yêu quá đỗi. Mà mày biết hôn, anh Sang rất kỳ ...

Mai Nhi trở mắt nhìn Oanh, cô hỏi:

– Kỳ cái gì?

Oanh đỏ mặt:

– Về chuyện ấy ...anh ấy lúc nào cũng rất tích cực, nhưng vẫn không có con.

Nhi cũng mắc cỡ, cô nói lảng đi:

– Ôi! Từ từ rồi có con chứ gì mày lo! Tao tưởng ông lại quơ quào học trò nữa chứ!

Oanh nửa đùa, nửa thật:

– Anh ấy còn phong độ như xưa đâu mà quơ với quào! Dạo này anh ốm lắm, bệnh kinh niên mày ạ!

Mai Nhi ngạc nhiên:

– Bệnh gì?

Oanh buông lời ngấn ngùn:

– Động kinh.

Mai Nhi trợn mắt nhìn Oanh.

– Thật sao?

Oanh nhún vai:

– Không lẽ tao bịa! Cả gia đình họ giấu, tao mới hận chứ! Anh Sang bệnh từ nhỏ, lâu lâu đuối sức lại lên cơn, làm sao có con được.

Mai Nhi thắc mắc:

– Lên cơn ...là ...thế nào?

Oanh ngừng ăn:

– À! Lúc ấy thì ngã lăn đùng ra đất, tay chân co giật, mắt trợn trắng mồm sôi bọt mép.

Mai Nhi chắt lưỡi. Cô như đang tưởng tượng ra cái dáng thanh lịch, nghệ sĩ của thầy mình ra sao khi ...lên cơn.

Oanh rầu rĩ:

– Tao nói thật, từ bé đến giờ tao ớn nhìn người khác bệnh lắm. Nhi à! Hồi tao còn ở nhà, ba tao bị suyễn kinh niên. Mỗi lần trở trời, ổng lên cơn kéo ò e tao sợ hết sức dầu tao rất thương ba tao. Bây giờ anh Sang bị chứng này, tao không biết phải nói sao.

Mai Nhi vừa nhấm nháp kem vừa nói:

– Vậy mỗi lần thầy Sang lên cơn, mà y làm sao?

– Lần đầu thấy ảnh lên cơn, tao đâu có biết. Sợ quá trời, tao hét thất

thanh. Ba mẹ ảnh chạy qua, đỡ lên giường, kèm tay chân nhỏ chanh vào mồm, từ từ bình thường trở lại.

Mai Nhi thở ra:

– Như vậy cũng đâu có gì đáng sợ.

Oanh gượng cười:

– Nghe kể thì có gì đâu phải sợ. Mà nhìn kìa mới đáng ghê ...Nhất là lúc ...

Nhi tròn mắt nhìn Oanh. Cô đợi nghe bạn mình nói tiếp nhưng Oanh lại im lặng. Cô đứng dậy bước ra quầy mua một điều thuốc lá, cô mời lửa xong trở về chỗ, chậm rãi phà từng ngụm khói.

Mai Nhi há hốc mồm nhìn Oanh:

– Thầy Sang tập cho mày hút à?

Oanh lắc đầu:

– Không! Anh ấy chỉ tạo cho tao thói quen xấu này thôi.

Mai Nhi nhăn mặt:

– Nhưng mà để làm gì cơ chứ?

Oanh búng tàn thuốc xuống đất, cô nhún vai:

– Để dụi bớt những căng thẳng, phiền muộn, bực bội, tởm lợm.

Rồi Oanh cười nửa miệng; – Giống như sau buổi cơm ăn với mắm, với cà, người ta cần một chút khói cay cay cho đỡ tanh miệng vậy mà! Tao hút thuốc đầu tiên để ngăn mình đừng phải nữa.

Nhi hỏi:

– Vì sao chứ?

Oanh lắc đầu rít thêm một hơi nữa rồi vút điếu thuốc. Cô nhớ lại đêm ấy ...

Hình như Oanh đã van xin Sang để cô ngủ nhưng anh không chịu. Anh đã uống rượu ở đâu ngà ngà rồi. Mà thường thì uống rượu về có bao giờ Sang ngủ ngay. Hôm ấy sức khỏe anh không được tốt, cô cố gắng dịu dàng dỗ anh ngủ, thế mà Sang đã lồng lên như quỷ dữ, anh dùng hết sức mình để vật cho bằng được cô xuống giường và tha hồ giày xéo cô một cách thô bạo. Giữa chừng, Sang bỗng rùng mình ói thốc ói tháo xuống mặt Oanh rồi giãy đành đạch lên cơn. Oanh khiếp đảm đẩy đại Sang xuống nệm, cô đứng phất dậy chạy vào nhà tắm mở to robinê. Cô cũng ói thốc ói tháo bởi cái mùi tởm lợm kia.

Khi trở vào, Oanh vẫn thấy Sang úp mặt trên đồng ói mửa của mình mà co giật. Cô chẳng kéo anh ra nổi thành ra đành phải la lên kêu cứu.

Ba và mẹ chồng Oanh chạy đến xoa bóp, làm ấm người Sang lại rồi đỡ anh qua phòng khác. Oanh ngồi chết trân trên ghế, cô không thể thảng được sự ghê tởm của bản thân mình để đến sẵn sóc, lo lắng cho Sang như những lần trước.

Cô tránh đôi mắt lạnh lùng chứa đầy sự oán trách của bà Phan. Bà làm sao biết những cảm giác khốn nạn mà cô vừa trải qua. Oanh ngồi nhìn những thứ gớm ghiếc còn lại trên chiếc giường ngủ trắng tinh ... Cô muốn mửa nữa ... Oanh tìm không ra chai dầu nước xanh là lại thấy gói thuốc lá nằm trên bàn. Cô đã ngăn cơn buồn nôn bằng những cơn ho sặc sụa, bằng khói thuốc lá cay khô cổ và bằng cả những cái nuốt xuống để buộc mình đừng khóc.

Mai Nhi nhìn Oanh:

– Thầy Sang biết mày hút thuốc lá không?

Oanh nói:

– Tới hôm nay chắc đã biết dù tao chưa phà khói thuốc trước mặt anh bao giờ.

Mai Nhi nghe xốn xang trong bụng. Cô ôn tồn hỏi thay vì khuyên:

– Như vậy để làm gì và có ích gì hở Oanh?

Oanh buồn buồn:

– Làm sao tao trả lời được cơ chứ, khi mà không phải là tao ...Mà này! Nãy giờ mà hỏi nhiều quá rồi đó. Còn mà thì sao? Chỗ làm mới thế nào?

Nhi cười:

– Cả lương lẫn lậu một tuần chắc chắn phải hơn lương mà một tháng. Đó là chưa kể mách mung chút chút kèm thêm nhe nhỏ!

Rồi Mai Nhi lại hỏi:

– Này! Sao hồi đó ông Sang không xin cho mà vào một nơi nào mà phải xin giữ lại trường nhỉ? Làm ở đó thầy chẳng phải thầy mà trò cũng chẳng phải trò, dở dở ương ương như mà thật khó trong cách cư xử mà lương lại không bao nhiêu.

Oanh im lặng nghe Nhi nói tiếp:

– Cùng ra trường một lượt với bọn mình, tụi nó giờ đỡ lắm. Đứa tệ nhất đứng bán trong các hợp tác xã lương cũng còn hơn mà. Số còn lại là thủ kho, bọn này to hơn thủ trường là cái chắc. Rồi nhiều đứa làm chủ nhiệm hợp tác xã, học đại học tại chức để làm kế toán trưởng trong các công ty đối ngoại xuất nhập khẩu. Ôi! Tụi nó lên Dream, xuống Cúp là chuyện bình.

Oanh cười gượng:

– Mà có thua gì bọn nó đâu! Con bé Phượng nhà tao cũng thế. Làm ra tiền bỏ túi riêng sắm xe, cơm nhà ba má tao lo. Khỏe ra!

Mai Nhi nghiêm mặt:

– Oanh này! Thật sự mà với thầy Sang ra sao?

Oanh ngáp ngừng:

– Không hạnh phúc. Thiếu tự do. Tiền cũng hơi “hèo”.

Nhi nhìn bạn:

– Chuyện hạnh phúc hay không tao không lo được. Nhưng nếu mày muốn, tao có thể tìm cho mày chỗ làm ngon lành đúng với chuyên môn. Không thì lại phí đi công học mấy năm mà lại ngồi bàn làm văn thư, tối ngày chỉ đi trình giấy cho người ta ký tên rồi mang về đóng dấu. Trong khi chữ ký của mày có thể làm ra tiền nếu ngồi ở một chỗ khác.

Oanh nhìn ngoài phố, người người nhộn nhịp đông vui, các cặp tình nhân nắm tay nhau thong thả dạo bước. Có những cô gái nhí nhảnh cầm kem cây vừa đi với bò vừa ăn, họ hồn nhiên và trẻ trung đến thế. Oanh chợt tiếc thời con gái ngẩn ngủ của mình. Cô đã vội vã lấy chồng lúc cô còn quá trẻ, giờ mới hai mươi lăm tuổi đời đã thấy ê chề trước cái hạnh phúc mong manh đổ vỡ rồi.

Oanh đứng dậy:

– Về thôi Nhi! Chuyện đó để tao sẽ tìm mày sau!

Nhi gật đầu. Hai cô bước ra quán. Oanh nghe loáng thoáng giọng ca trầm trầm bài hát của Trịnh Công Sơn.. “Người nằm xuống, nghe tiếng ru ...

Cuộc đời đó, có bao lâu mà hững hờ”.

Oanh nhắm mắt tựa cằm vào Mai Nhi:

– Ủ! Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ.

Khoảng Đời Lấp Lửng

Chương 9

Trường luôn tay vào trong mở chốt cổng rồi dẫn xe vào sân. Nặng chiều vàng vọt hắt một vệt vào trong nhà. Anh bước vô và đưa tay đóng cửa lại rồi sà xuống hôn cô gái nằm dài trên chiếc ghế salon ngoài phòng khách.

Nụ hôn kéo dài làm cả hai đều không dần lòng được sự ham muốn, đôi tay cô gái ôm vòng lấy lưng anh siết mạnh. Môi Trường từ từ đi lần xuống chỗ trũng của vùng ngực đầy đặn, chiếc áo ngủ rất mỏng đã tuột khỏi bờ vai tròn.

Bất chợt cô gái đẩy anh ra và ngồi dậy tựa người vào thành ghế, tay cô thản nhiên vén mái tóc dài qua một bên.

Cả hai nhìn nhau im lặng. Trường đẩy ánh mắt của mình vờn trên chiếc cổ nhỏ nhắn, đôi vai trần và khoảng ngực để lộ ra sau chiếc áo ngủ màu trắng trông vừa khêu gợi vừa thơ ngây. Rồi chính Trường lên tiếng trước, giọng anh trầm nhỏ đủ để phá tan cái im lặng đáng sợ đầy mê hoặc đang trôi qua trong tiệc nuối:

– Nụ hôn của người đàn bà thật tuyệt so với nụ hôn của một cô gái. Cảm ơn Oanh đã nằm chờ tôi ở đây!

Tổ Oanh cười nhạt.

– Sao anh lại làm thế?

Giọng Trường không có vẻ gì chế giễu dù nụ cười đã hiện ra trên mặt anh:

– Sao Oanh ...lại để cho tôi làm thế?

Oanh ngập ngừng:

– Tôi nghĩ ...lúc ấy anh làm tôi là Phượng.

Trường cười thành tiếng:

– Oanh sợ tôi hụt hẫng thì tội nghiệp, trong khi Oanh thì không làm tôi với ai cả mà!

Môi Trường bỗng tha thiết:

– Oanh biết đấy! Tôi chưa bao giờ làm Oanh với Phượng. Lúc này tôi hôn em vì tôi muốn thế. Có lẽ nào Oanh ngu ngơ đến mức không biết tôi đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên.

Oanh nghiêm nghị:

– Đừng nói nữa! Phải nhớ rằng tôi là chị của Phượng và dầu gì anh cũng là chồng nó.

Trường thở dài:

– Tôi đâu phủ nhận chuyện tôi sẽ là chồng Phượng. Có điều Oanh cũng không cấm được tôi yêu em.

Nhìn Oanh đang ngồi bó gối trên salon như con mèo đang chờ tay người ve vuốt. Trường ngó ngẩn hỏi:

– Tại sao ngày đó ...Oanh lẩn tránh tôi để ưng làm vợ Sang. Có phải vì Oanh không muốn Tố Phượng đau khổ không? Hừ! Để bây giờ cuộc đời của chúng ta không ra làm sao cả.

Oanh cười mỉa mai:

– Không nên kéo tôi vào cái “chúng ta” của anh. Vì tôi thấy cuộc đời tôi không dính gì đến cuộc đời anh cả.

Rồi tia mắt ranh ma của cô lóe lên một ánh nhìn thoáng mau quá mặt Trường, cô nhỏ nhẹ:

– Còn chuyện ngày đó ...qua lâu quá, nhắc lại làm gì. Tìm hiểu làm cho cho những cái cũ xì ấy phá hỏng cái hiện tại rất đẹp của anh và Phượng.

Trường bắt chợt vò điều thuốc vừa lấy ra khỏi bao lại vút xuống đất, rồi sấn đến bên Oanh. Anh lắc mạnh vai cô, gằn giọng:

– Oanh nói được những lời dửng dưng như thế nghĩ cũng tài. Mà em nói thật đó chứ? Hừm! Em thừa biết xưa kia tôi đến mỗi ngày đưa đón Tố Phượng là vì em mà. Thậm chí nay mai tôi cưới Phượng cũng là ...để được gần em hơn.

Oanh giễu cợt nhún mạnh:

– Thậm chí hôm nay anh đến đây cũng vì tôi. Tại sao kỳ vậy? Tôi và Phượng có gì khác nhau đâu? Anh yêu Phượng thì đúng hơn vì tôi chưa bao giờ và không bao giờ yêu anh cả.

Trường chống chế:

– Em nói dối! Đôi môi và vòng tay ôm của em cho tôi biết rằng em đã nói dối.

Oanh lạnh lùng:

– Anh nên đến đây khi nào có Phượng. Còn bây giờ về đi, tôi không muốn chơi trò phiêu lưu chút nào cả!

Trường lấy ra một điều thuốc khác, anh châm lửa rồi phà khói, mắt không rời khỏi gương mặt Oanh. Mái tóc dài của cô vén gọn bên trông thật dễ yêu.

Gương mặt đàn bà còn rất trẻ con của cô vẫn giống y gương mặt Tố Phượng, thế nhưng không biết lẽ gì nó làm buốt rít tim anh. Có phải hai trạng thái đối nhau của tuổi tác và tâm hồn đã làm Oanh quyến rũ hơn Phượng không? Rồi đôi mắt sắc lẹm của cô nữa, đôi mắt ấy ẩn dưới hàng mi cong một cách nhu mì nhưng hình như nó đang nói với anh rằng những lời cô vừa thốt ra đúng như lòng cô đang nghĩ đâu.

Trường xón xang cho rằng hẳn là Oanh rất khổ tâm khi phải dối lòng mình.

Từ ngày cô lấy chồng anh vẫn ngóng tin cô để tin rằng điều mình

nghĩ là đúng:

“Oanh không có hạnh phúc với chồng. Từ lâu Oanh yêu anh nhưng vì thương em mà Oanh lảng lạng đi lấy tên đàn ông lớn hơn mình cả chục tuổi. Một thằng trí thực rởm, đôi mắt lúc nào cũng mệt mỏi kiểu giả tạo, như đang suy tư điều gì rất hệ trọng, trong khi thật ra đầu hẳn toàn chứa những tính toán tầm thường, như kiểu làm thế nào để đi “cua” học trò mình ...Giờ đây vợ chồng Oanh đã chia tay (đúng như Trường đã đoán, không sớm thì muộn). Oanh đang cô đơn và khổ sở vì hạnh phúc của em mình, nên cô vẫn một mực từ chối tình yêu dù lòng cô đang khao khát biết bao với nụ hôn say đắm vừa rồi”.

Đứng dậy bước ra đến cửa, Trường quay lại nhìn Oanh, giọng anh trầm hẳn xuống như một nốt nhạc thật thấp, đánh lên thì khó mà nghe rõ, nhưng nếu thiếu nó chắc bài nhạc sẽ mất hay:

– Anh biết em sẽ nghĩ lại! Anh biết anh sẽ có cả Tố Phượng lẫn Tố Oanh như buổi tối lần đầu anh ngồi bên em và Phượng, anh đã cầu xin được như thế.

Oanh buông người xuống salon, cô nhắm mắt lại nghe tiếng xe của Trường xa dần, nhỏ dần.

Nụ hôn mạnh bạo, cuồng nhiệt đầy mùi thuốc lá rất đàn ông làm Oanh rạo rực, nó nhắc cô nhớ đến một người nào đó trong quá khứ ...Lâu lắm rồi cô đã không nhớ đến Hùng, tên con trai của một thời vụng dại với bao nhiêu đứa bạn.

Bây giờ đám bạn đâu hết rồi, cả anh chàng lười học thích làm người hùng từng dạy cô cách hôn, cách ve vuốt nhau, không biết có ai còn nhớ đến Tố Oanh không? Có ai rảnh rang, thanh thoi ngồi trong căn phòng vắng giữa buổi chiều tà để nhớ đến những người quen cũ đã mất hút trong hiện tại như cô không?

Oanh lắc đầu, cô bực bội với cái đầu lẫn thẩn của mình. “Xem chừng mình sắp giống con bé Phượng với những suy nghĩ vớ vẩn vô ích:.

Cô nhòm người dậy chồm đến chiếc ví xách tay lấy ra gói thuốc lá, tay cô hơi run khi châm lửa. Oanh không hiểu sao mình đã buông thả đến mức đón nhận môi hôn của Trường và ôm lấy thân thể anh ta

một cách khao khát như vậy, dù lần rồi những ham muốn trong cô như đã lụi tàn. Mỗi lần nhớ đến, Oanh đều ghê tởm bản thân và oán trách mẹ con Sang. Họ đã xem cô như một cái máy nhằm đáp ứng nhu cầu khi muốn, còn tình yêu và xúc cảm không cần phải có. Lâu lắm rồi, Oanh mới nhận được cảm giác cái hôn ... Cô không muốn tìm hiểu tại sao cô đã buông thả với Trường, tìm hiểu để làm gì? Cô đâu phải là người thích điều đạo lý, nhân nghĩa. Từ lâu rồi cô là người thích làm theo sở thích của mình mà, cô chỉ vì cô thôi.

Tiếng Honda ngừng trước cửa. Phượng đã về. Oanh chậm rãi phà từng ngụm khói, cô cẩn thận bóc lớp giấy bóng kiếng bên ngoài hộp thuốc lá ra rồi gạt tàn vào trong. Cô băng khuâng khi nghĩ:

“Rồi mình sẽ đi sắm một chiếc gạt tàn bằng pha lê có hình con thiên nga vỗ cánh mà không bao giờ bay lên được ... Buồn thay, mình không sắm cho một người đàn ông nào cả, mà lại cho mình ...”.

Phượng vứt chiếc túi xách xuống bàn và ngồi lên chiếc ghế, cô nhìn Oanh rất vô tư:

– Anh Trường có ghé chưa chị Oanh?

Oanh lại rít vào một hơi dài, thong thả hưởng cái thú vị của người đang say thuốc rồi mới trả lời:

– Đã ghé, nhưng không thấy em, anh chàng đi về tuốt.

Phượng nhíu đôi mày rất thanh:

– Anh ấy chẳng nhắn gì em cả sao?

Oanh lắc đầu:

– Có lẽ ông ta sẽ trở lại thôi! Mà này chuyện của em đến đâu rồi?

Phượng ngã người trên salon, cô cởi giày ra bóp bóp đôi chân:

– Hy vọng là đầu tháng này sẽ bắt đầu đi làm. Nghĩ cũng buồn. Bạn bè học chung từ nhỏ đến lớn, nó tệ hơn mình nhiều thứ, tới khi ra đời nó làm sếp mình.

Oanh nhếch môi cười khinh bạc:

– Bây giờ cứ tạm thời làm lon ton cho nó. Đòi còn dài, hơi đâu mà em so bì.

Mặt Phượng đỏ lên như người làm điều xấu bị bắt quả tang, cô bối rối xua tay:

– Ô! Không phải em so bì đâu! Dù sao Mai Nhi cũng rất tốt, nó đã xin việc làm cho chị rồi bây giờ lại cho em. Em nói ra vì tự nhiên em thấy hình như mỗi người một cái số, không ai giống ai được cả. Dù có muốn giống cũng không, có tưởng là như thế cũng không phải. Ngay cả đôi khi chỉ đưa tay là bắt được điều mình mơ ước, thế mà cũng chưa chắc sẽ được.

Nhìn Oanh vẫn còn thả hồn theo khói thuốc, Phượng ấp úng nói tiếp:

– Ngay cả với hai chị em mình, cùng ở cùng một bụng mẹ ra đời một lúc, giống nhau đến là như thế nhưng rõ là mỗi đứa có một hoàn cảnh sống hoàn toàn khác nhau, hạnh phúc hay khổ đau ai mà lường trước được.

Oanh hờ hững búng tàn thuốc:

– Đến hôm nay mới nghĩ ra được điều đó à, nhỉ?

Phượng cười hiền lành:

– Chắc điều rất mới này của em đối với chị đã quá cũ?

Oanh tránh đôi mắt bao giờ cũng đầy áp vô tư và trong sáng của Phượng, cô đứng dậy bước đến đẩy cánh cửa sổ ra. Nắng đã đi về đâu hết cả rồi! Cái ánh sáng âm âm, tối tối của buổi hoàng hôn làm Oanh bất chợt thấy lạnh, khi tưởng đến căn phòng quạnh quẽ mà một lát nữa cô sẽ rúc vào như lần tránh khi Trường đến với Phượng.

– Cô đơn! Cô đơn! Trời ạ! Phải đó là số mệnh của mình không nhỉ? Hay đó là cái giá phải trả sau những mưu toan ích kỷ?

Đôi môi mọng của Oanh hơi trề ra một chút. Hừm! Cô luôn nghĩ rằng mình là người cầm số mệnh của mình. Điều gì cô muốn, cô đều làm cho bằng được.

Cô chưa bao giờ là kẻ thất bại khi cô đã tính toán bằng cái đầu lạnh rất tỉnh, và bằng trái tim nóng rất ích kỷ. Cuộc tình vừa rồi cũng do cô muốn mà có, rồi cũng do cô quyết mà tan. Thế là số mệnh chiều ý cô hay cô đã tuân thủ số mệnh? Điều đó xem ra chưa có câu trả lời rõ ràng.

Oanh quay vào hỏi Phượng:

– Lẽ ra đến hôm nay em đã là vợ Trường rồi. Sao lúc ba bệnh, em không chịu làm đám cưới chạy tang để khỏi chờ ba năm? Đó có phải là cái số không, hay do em muốn thiên hạ thấy mình duy nhất là đứa con có hiếu ...

Phượng ngạc nhiên:

– Sao bữa nay chị lại hỏi vậy?

Rồi giọng cô hơi đổi:

– Chị nghĩ rằng em có thể làm khác trong khi em rất thương ba à?

Oanh vội nói:

– Ý chị không muốn hỏi như vậy nhưng tại em đang nói về số mệnh, khiến chị nghĩ đến nhiều chuyện ...Chị nghĩ cơ hội cũng là bạn đồng hành của số mệnh. Cơ hội không bao giờ ghé thăm ta lần thứ hai đâu. Bỏ lỡ cơ hội tốt cũng là có nghĩa là đùa giỡn với số mệnh. Bởi vậy ai nói gì thì nói, chị không bao giờ bỏ lỡ cơ hội nếu nó đã mỉm cười với chị.

Phượng im lặng, cô thông thả bước ra ngoài sân ngồi chờ Trường mà lòng dấy lên một linh cảm mơ hồ bất an.

Bỗng dưng cô ám ức khi nghĩ tới hình ảnh Oanh nửa kín, nửa hở trong chiếc áo ngủ mỏng tanh với Trường suốt buổi chiều. Ý nghĩ mới đến này và lời nói vừa rồi của Oanh như nhát dao chém phụp

vào trái tim vô tư của Phượng ...hai người đã làm gì, nói gì với nhau khi không có cô nhỉ?

Phượng cắn môi, cô lắc đầu như xua đi bóng tối ghê tởm mà cô vừa tưởng tượng ra. Cô biết từ hồi Oanh chưa lấy chồng, Trường yêu Oanh chứ không hề yêu cô. Cô đã âm thầm đau khổ vì chẳng nghĩ ra tại sao:

hai chị em cô giống nhau như hai giọt nước, người ta đã nhìn thấy cô trước, ân cần săn sóc, lo lắng cho cô trước, thế mà lại yêu cái phiên bản của cô. Tại sao Trường không yêu cô mà lại yêu Oanh khi anh đã từng thốt lên rằng:

hai chị em cô tuy hai mà một, tuy một mà hai.

Phượng còn nhớ rất rõ hôm ấy Trường đến chơi, vừa đúng Oanh bước ra xe với thầy Sang. Phượng đã đứng trong sân nhìn dáng anh buồn buồn dõi theo đôi vợ chồng sắp cưới kia. Lúc ngồi xuống chiếc ghế đá ngoài sân, Trường đã rất tự tin khi trao cho Phượng một bó cúc vàng, anh nói bằng giọng pha chút giễu cợt cố hữu:

– Người ta thường cho rằng hoa hồng là loại hoa độc tôn tượng trưng cho tình yêu. Cái hoa hồng ấy tôi không hái được, đóa cúc vàng mà em rất thích này có cho tôi niềm hy vọng nào không nếu tôi bảo rằng tôi yêu em?

Lúc ấy Phượng đã nhìn Trường bằng đôi mắt bao dung và rộng lượng, dù trái tim cô đang khốn khổ vì câu nói của anh:

“Khi người ta không hái được hoa hồng, người ta vẫn tạm bằng lòng với những nụ cúc vàng đơn sơ mộc mạc”.

Biết thế đấy mà sao cô vẫn run rẩy cầm bó cúc - thứ hoa mà Trường không ưa - rồi bồi hồi xúc động. Nước mắt cô ứa ra là cái cớ để Trường nâng cằm cô lên và đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

Phượng đã đón nhận nụ hôn ngọt ngào ấy với tất cả tình cảm đầu đời. Thế nhưng tới lúc Trường tiếp tục đặt lên môi cô nụ hôn thứ hai, thứ ba rồi ghì cô vào người với nỗi đam mê lẫn khát khao thì trái tim non của Phượng chợt thất lại, vì cô chợt hiểu rằng Trường đang nghĩ

về một người khác dù anh đang ôm cô và vuốt ve cô.

Thế đấy, lúc nhận mối tình đầu cũng là lúc cô tự dối lòng mình để ngồi thật ngoan ngoãn để lắng nghe Trường nói. Phượng cứ thẫn thức khi nghĩ rằng anh không đang nói với cô, anh đang làm cô là Oanh đó thôi. Một sự hiểu lầm cố ý oan trái!

Rồi đám cưới Oanh diễn ra với đủ lễ nghi làm rạng rỡ gia đình. Oanh ở lại thành phố này, còn Phượng trở về nhà chăm sóc ông Lợi vì ba cô lúc này bệnh luôn. Dù thế đám hỏi của cô và Trường vẫn tiến hành đúng hoàng. Cái bó cúc đêm nào Phượng không vút mà đợi có thật khô đem cất nó vào hộp giấy.

Phượng cũng chẳng hiểu vì sao cô lại làm thế khi lúc này tình yêu của cô đối với Trường đã vơi bớt mà thay vào đó lại là lòng thương hại khi biết rằng Trường bám vào cô như bám vào một cái phao. Chính vì chút không trọn vẹn đó mà Phượng đã để Trường chờ cô ba năm mới cưới. Nếu đó là định mệnh thì cô cũng đành chịu, cô không thể làm khác suy nghĩ của mình.

Phượng đứng dậy mở cổng cho Trường vọt xe vào. Xong, cô trở lại chiếc ghế đá. Anh mỉm cười nhìn Phượng:

– Em mới về à?

Cô lắc đầu:

– Cũng lâu lắm rồi!

– Sao không thay quần áo ra?

Phượng lí lắc nghiêng nghiêng đầu:

– Vì em đoán anh sẽ chờ em đi một vòng.

Trường kéo cô vào lòng và cúi xuống tìm môi cô anh chột ngạc nhiên khi thấy Phượng có vẻ nồng nàn say đắm, quyến rũ và âu yếm anh nhiều hơn bình thường. Trường vờn môi trên vành tai cô nói nhỏ:

– Hôm nay em có vẻ gì ...phấn chấn ...dữ.

Phượng cười rất khế:

– Có gì đâu ...Em chỉ muốn khi bên em, ôm em và hôn em, anh đừng nhằm lẫn với ai khác.

Trường gượng gạo:

– Em nói gì lạ vậy? Anh có bao giờ làm em với ai đâu, kể cả với người giống y như em là Tố Oanh.

Phượng rúc người vào ngực Trường, cô thủ thỉ:

– Nghĩa là khi anh yêu, anh biết rõ là anh yêu ai, giống như hoa hồng không thể thay bằng thứ hoa cúc tầm thường mà anh không ưa.

Trường ngó người ra một chút, anh cầm tay cô bóp nhẹ:

– Đúng là trông em là lạ! Lạ từ cái hôn đến cách nói. Sao vậy? Cái đầu bé bé của em sẽ rất đáng yêu nếu em nhắm mắt lại và bảo rằng: "Hôn em một cái trước khi chở em đi một vòng". Em chỉ là Tố Phượng chứ không phải ai khác. Dù em có thể tưởng tượng hay bắt chước mình đang là ai đó.

Phượng nóng bừng mặt. Trường bao giờ cũng hiểu cô đang nghĩ gì. Nhưng thật là quá quắc khi anh nghĩ rằng cô đang bắt chước Tố Oanh. Tại sao Trường lại đọc được điều thầm kín ấy, nếu không phải vừa rồi giữa anh và Oanh đã có xảy ra chuyện gì. Cô thở dài. Cái hoa hồng ngày nào Trường ao ước giờ vẫn còn tươi nguyên ở độ mãn khai rực rỡ, anh chỉ cần với tay là có thể hái được. Còn đóa hao cúc vàng kia giờ đã khô héo, nằm trong chiếc hộp giấy phủ bụi không người nào ngoài cô biết nó vẫn còn ở đó.

Trường cất tiếng hỏi:

– Sao, bé con? Mình đi một vòng chứ?

Phượng gật đầu, cô bước vào nhà lấy chiếc ví. Thấy Oanh vẫn còn nửa nằm nửa ngồi trên ghế, Phượng bắt chọt bực bội, cô lạnh nhạt nói:

– Chị trông nhà! Em và anh Trường đi chơi vài vòng.

Rồi cô bước vội ra ngoài leo lên ngai phía sau lưng Trường. Để Oanh ở nhà một mình cũng tội nhưng làm sao Phượng dám mời Oanh theo mình. Cô không lạ gì tính Oanh, người thực hiện rất linh động phương châm: "Cứu cánh biện minh cho phương tiện". Phượng không muốn mất Trường dù tình yêu của cô đối với anh không trọn vẹn. Làm sao Phượng yên tâm khi từ miệng của Oanh đã trắng trợn bảo rằng: "Sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội nếu nó đã mỉm cười với cô".

Phượng chẳng làm điều gì ác với chị mình, nhưng cô đâu thể tạo cơ hội để Oanh có thể chen chân vào tình yêu của cô.

Trường nghiêng đầu ra sau:

– Oanh ở nhà một mình hờ Phượng?

Cô thản nhiên:

– Chị Oanh có vẻ mệt mỏi nên em không rủ chỉ đi chung với mình.

Trường dọ dẫm:

– Em thấy ...Oanh dạo này ra sao?

Phượng hỏi cắt cớ:

– Ý anh muốn hỏi về "lĩnh vực" nào. Tình yêu? Tiền bạc ...hay công danh?

Trường chặc lưỡi:

– Nếu được trả lời cả ba lĩnh vực thì càng tốt.

Phượng tựa đầu vào vai anh, cô cười:

– Vậy theo anh thò chị ấy dạo này thế nào?

Trường hơi bất ngờ, anh đáp bừa:

– À! Thì cô đơn, buồn, tiếc nuối mỗi tình đầu.

Phượng cười tươi:

– Cô đơn thì có đấy, nhưng tiếc nuối mỗi tình ấy thì chắc không đâu. Tình yêu đối với chị Oanh chẳng mang màu sắc trừu tượng hay lãng mạn, mà trái lại tình yêu đến với chị rất cụ thể, cụ thể đến mức giống như chị ấy nắm được nó trong tay, nếu không sử dụng được nữa thì chỉ sẵn sàng vứt nó đi.

Trường nhíu mày:

– Hình như sau một thời gian hai ba năm sống xa nhau, hai chị em đã không hòa hợp nhau nữa, Phượng có lẽ chưa thông cảm với Oanh lắm thì phải.

Phượng bối rối. Đúng là cô không nên nói về Oanh như thế với chồng sắp cưới của mình. Anh ta làm sao hiểu được hai chị em cô, anh ta làm sao hiểu được rõ Tố Oanh cơ chứ? Đúng là hai chị em cô đều qua rồi thời thiếu nữ ngây thơ, hai người đã bước vào đời với những toan tính trong công việc. Oanh đã có chồng, còn Phượng dầu sao cũng có bên mình một người đàn ông, cô cũng có đời sống riêng của cô. Sau những việc làm của Oanh để được làm vợ Sang, Phượng hầu như chán ngấy chị mình. Phượng bây giờ luôn có những dè dặt đối với Oanh, nên bao giờ nói về Oanh, với Oanh, Phượng cũng đặt trước mình một khoảng cách an toàn cần thiết, vì Phượng nhận ra cái tính ích kỷ, sống vì mình, tính toán ma mãnh trong Oanh còn nhiều hơn ngày xưa. Có điều những tính xấu ấy được Oanh nén xuống sâu hơn để người khác khó thấy, vì cái bề ngoài đẹp náo lòng của cô quá nổi bật. Người ta đã bị cái hào nhoáng ấy làm mờ mắt, và cũng ít ai quan tâm xem trong đầu cô gái đẹp đang nghĩ gì, hầu hết người ta chỉ muốn xem cô đang nghĩ gì mà thôi.

Phượng nói nhỏ nhẹ:

– Ý em muốn nói chị Oanh ly dị được thầy Sang chỉ mừng lắm, thế nên chỉ đâu có gì mà hối tiếc. Có điều khi rời khỏi nhà chồng, chị Oanh chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng.

Giọng Trường có vẻ ngạc nhiên:

– Không lẽ gia đình trí thức mà tệ vậy sao?

– Trú thức là để nói về chỗ đứng về học vấn của con người trong xã hội, còn lương tâm thì nó có chỗ đứng của nó trong trái tim của những con người nhân hậu tốt bụng. Chắc anh cho rằng hễ trí thức là có lương tâm à? Chị Oanh xem như phải đánh đổi tất cả những gì mình có để thoát ra khỏi cái gia đình trung lưu trí thức ấy với hai bàn tay trắng.

Rồi Phượng ngậm ngùi nghĩ thầm trong bụng: “Xem ra “vỏ quít dày có móng tay nhọn”, sợ chị Oanh cứ cho rằng việc chị làm là đúng để rồi tiếp tục con đường trước mắt” ...”.

Trường hỏi:

– Mẹ em có giúp gì cho Oanh không?

– Chi Oanh định về mượn em chiếc xe Cup cầu ba để làm phương tiện đi lại.

– Thế em thấy có được không?

Phượng thở dài. Cô không muốn ai nhắc đến mẹ mình cả. Uể oải cô đáp nhỏ:

– Em nghĩ chắc mẹ sẽ cho ...

Rồi cô dựa người vào lưng Trường:

– Sao em thấy buồn buồn kì quá Trường ạ!

Trường im lặng, anh cũng thấy lòng mình trĩu xuống một nỗi buồn. Từ chiều đến giờ đầu anh cứ vág vát nụ hôn của Oanh sự thỏa mãn được phạm tội làm anh không được bình thường khi nói chuyện với Phượng. Tại sao anh vẫn muốn có một lúc cả hai chị em Tố Oanh, Tố Phượng? Từ khi quen hai chị em cô, anh luôn luôn ray rức vì ý nghĩ này, đến lúc Oanh có chồng thì cái ray rức đó biến thành một

thứ ham muốn cuồn cuộn:

muốn vợ người khác là của mình. Chính ham muốn này đã khiến anh mở lời tỏ tình cùng Phượng, nhưng sau đó Trường không tiến xa hơn nữa mà cứ thả trôi chuyện yêu đương của hai người ròng rã hai năm trời. Mãi đến lúc Phượng khéo léo nhắc nhở, anh mới tiến tới xin hỏi (Anh nghĩ dầu sao cô cũng sợ mất anh vì hai người ở xa cả nửa tháng mới gặp nhau một lần). Trường và Phượng đồng ý chờ Phượng mãn tan cha mới đám cưới.

Trường thờ dài. Quả là ngày đó anh đã thực hiện những điều trên một cách quán tính. Anh không dám hi vọng một ngày nào đó vợ người ta sẽ nằm trong vòng tay cuồng si của anh, nhưng anh biết, khi anh đã là một thành viên trong gia đình của Tổ Phượng thì anh vẫn còn nhiều cơ hội để gặp Oanh. Bây giờ điều gì sẽ xảy ra thì anh mơ hồ đoán biết ...

Trường mỉm cười tự tin. Đối với đàn bà, nụ hôn là khởi đầu cho cuộc tình.

Còn đối với đàn ông, nụ hôn là bằng chứng ghi dấu sự chiến thắng của họ sự kết thúc của một cuộc chinh phục, khi đã hôn được người đàn bà là họ đã đạt được điều họ muốn.

Trường háo hức vận ga. Chắc chắn anh sẽ đạt được điều anh muốn. Rồi ngày đó ra sao? Anh không cần đếm xỉa đến cái ngày ấy.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 10

Tổ Oanh ngừng giữa, cô ngắm soi những chiếc ngón tay hồng hồng rồi trề đôi môi bao giờ cũng rất mọng ra hỏi Mai Nhi:

– Nếu mày là tao hiện giờ thì mày sẽ có thái độ ra sao và đối xử thế nào với lão Duy?

Mai Nhi cho thổi chocolate cuối cùng vào miệng rồi cười cười trước khi trả lời:

– Tao không phải là mày nên cũng khó nói. Có điều tao nghĩ:

nếu tao có một ông sếp kiêu hay hấp háy đôi mắt đã bắt đầu kèm nhem, rà rà rề rề ái thân hình phì nộn thì dứt khoát tao phải làm sao cho ông ta mê mệt, điên cuồng đến mức sẵn sàng quỳ gối trước mặt tao, giống như mấy tên hiệp sĩ quý tộc phương Tây quỳ trước mặt các lệnh bà rồi tao mới cho đụng vào người tao. Dĩ nhiên đẹp như mày thì mới dám làm cao như thế được.

Nhìn Oanh đang mỉm cười, Nhi thích chí nói tiếp:

– Bây giờ mày còn trẻ, còn đẹp, tội gì không lợi dụng vốn trời cho để tiến thân. Thì mày cũng thấy rồi đấy, bọn đàn ông chẳng khoái đàn bà thông minh, sắc sảo bao giờ. Nhất là các lão hói đầu. Tao thấy đầu càng hói, các lão càng thích mấy con bé nai tơ ngư ngư, khờ khạo mày ạ Tổ Oanh nheo mắt:

– Xem chừng mày có kinh nghiệm khi nói về các lão già mất nét dữ! Tao thấy ở chỗ tao làm, mấy con bé nhân viên trẻ khoái tít mắt khi được lão Duy đầu hói gọi “anh anh, em em”. Chúng nó sẵn sàng xỉ vào mặt nhau vì lão ta chứ không phải chơi Nhi cong cớn trả lời Oanh:

– Kinh nghiệm bản thân thì quả chưa, nhưng mắt thấy tai nghe thì tao đã từng chứng kiến y như mày vậy ...Ấy! Cũng vì sợ mấy ông thủ trưởng hảo ngọt mà tao mới thay đổi công tác đó. Chứ bên chỗ mày làm hiện giờ ngon ăn lắm đấy, nên tụi nó mới đối xử với nhau như thế.

Oanh gật gù:

– Tao biết! nhưng rầu một nỗi là bây giờ còn thiếu vốn, thiếu phương tiện và tao cũng chưa nghĩ ra là sẽ làm gì ...

Mai Thi hát hàm về đàn chị:

– Lo gì chuyện không biết làm gì! Mà mày đừng nên làm mà nên

buôn một thứ gì đó. Còn phương tiện à, nó nằm trong nhà máy mà máy không hay.

Oanh ngạc nhiên:

– Phương tiện nào mà nằm trong nhà tao đâu?

Nhi ra bộ bí mật:

– Không biết thật hả? Rõ phí của trời! Tao đã từng nhờ hẳn nhiều lần. Có điều phải bí mật vì uy tính ủa cả hai bên.

Oanh cắn môi, mắt cô lóe sáng:

– Trường à?

– Chớ ai! Tài xế xí nghiệp như ông ta có lý đó. Kiếm một tay tài xế từng ngồi đôi ba năm đại học đâu phải chuyện dễ. Tài xế như hẳn đúng là có miếng hơn là có tiếng máy ạ. Chàng em rề máy xem ra được việc lắm. Xốc vác và kính miệng. Con Tố Phượng lên đây một thời gian, hai vợ chồng nó khá ra ngay.

Tố Oanh làm thình. Cô biết Mai Nhi rất giỏi. Thời gian Oanh an phận thủ thừa làm vợ Sang, ngày hai buổi mẩu mực làm văn thư trong trường, là thời gian Mai Nhi xông xáo kiếm ra tiền bằng những chuyến buôn hàng lậu thuế, mà qua công việc Mai Nhi đã tìm hiểu, quen biết, chạy chọt cấu kết để làm. Nhi đã có một số vốn kha khá, dạo này hình như đang bị cú “sốc” tình cảm nên cô đang rối, không còn mảnh mung gì nổi nữa.

Còn tên em rề si tình kia! Thì hẳn cũng khá đấy! Đỡ cho Oanh một mối.

Tố Oanh tính toán rồi cười thâm. Việc điều khiển Trường là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng vốn liếng thì ở đâu ra bây giờ?

Mai Nhi cắt đứt dòng suy nghĩ của Oanh:

– Ê nhỏ! Tao thấy cha Lân Đình tướng tá cũng phong chứ mậy! Mà chê à?

Oanh lắc đầu:

– Không phải là chê. Nhưng ông ta có vẻ cao ngạo khi người làm sao ấy, tao thấy chẳng hợp tí nào. Trong khi trong công ty còn có khối kẻ quỳ lụy tao, thề thì cần gì phải để ý tới kẻ ...mặt sắt lạnh tanh ấy. Lúc này tao đang suy nghĩ xem mình phải làm gì đối với Duy. Nhưng mà mày nói là phải để bọn đàn ông mê mệt khốn khổ, khốn nạn vì mình rồi mới cho ... đặng đến bàn tay. Tức là trong đầu mày chất lãng mạng còn hơi nhiều.

Mai Nhi tròn mắt nhìn Oanh để chờ nghe cô nói tiếp:

– Tao chẳng cần ai quỳ gối trước mặt mình. Tốt nhất. hãy đứng thẳng người lên và nói với tao về cái túi của ông ta hiện giờ ra sao, chứ đừng nói với tao trái tim ông ta đập thế nào. Phải thực tế thôi! Tao cần cái túi chứ có cần trái tim già nua để bị nhồi máu cơ tim của lão Duy già.

Mai Nhi phá lên cười:

– Mày đúng là hồ ly tinh hiện đại, rù quén người ta không phải vì tình yêu.

Oanh so vai ra chiều bất cần rồi cô nói:

– Tao hỏi thật, Lâm Đình là loại người như thế nào?

Nhi để hai chân lên ghế, cầm tựa trên đầu gối lim dim đôi mắt có hàng mi dày đen nhưng không cong:

– Ông ta thuộc mẫu người có máu nóng, nhưng biết kiềm chế mình vỏ bọc lạnh lùng, cao ngạo. Ông ta năng động, tính toán nhanh, nhạy cảm trước mọi việc, thông minh và khá sắc sảo. Ngày tao còn làm ở đó thì công ty hợp doanh này thua lỗ miết, tao vừa chán vì đã không kiếm chác được bao nhiêu, lại bị tên kế toán trưởng sàm sỡ nên tao mới xin nghỉ để đi chỗ khác. Lúc này Lâm Đình chỉ là một nhân viên nhưng phải nói ông ta là một tay chạy việc, chạy hàng rất giỏi.

Mai Nhi uống một hớp nước rồi nói tiếp:

– Sau này xí nghiệp đó được giao lại cho tư nhân thì Lâm Đình bắt đầu làm ăn khấm khá, ông ta lên làm giám đốc thì quả là đời sống công nhân có đỡ ra.

Lâm Đình quan hệ làm ăn rộng lắm mà ạ! Mà vào làm thời điểm này là “sa hủ nếp” đó.

Tố Oanh nhíp nhíp bàn tay xuống ghế:

– Đúng đấy quý nhỏ! Có thể tao đang được “sa hủ nếp” cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, trong lúc tao đang muốn làm lại tất cả ...

Cô đưa bàn tay vuốt mái tóc dài:

– Làm lại tất cả ở tuổi hai mươi lăm khi đã làm đàn bà, có một đời chồng ... Bắt đầu với cái vối lý lịch như thế không phải dễ dàng gì, khi hai bàn tay thì trắng tinh, cuộc đời lại đen sì và tình yêu thì tím ngắt.

Nhi ngạc nhiên:

– Ê! Làm gì mà bi quan dữ vậy?

Oanh bĩu môi:

– Tao mà bi quan à! Đó là sự thật, phải đối mặt với nó thì mới vươn lên được chứ!

Nhi im lặng rồi cô chọt lái qua chuyện khác:

– Nè Oanh! Tao không hiểu lý do gì mà con Phụng một hai đời trở lên đây.

Tố Oanh dửng dưng như không quan tâm:

– Thế nó nói gì với mà?

Nhi nhún vai:

– Sắp cưới rồi, “mình một nơi, nàng một nơi” sao tiện. Có lẽ cô nàng

sợ mất anh tài xế.

Oanh giễu cợt:

– Đã có chồng tài xế thì phải chịu tính lẳng nhăng củ mấy ông chứ làm sao đua đường trường nổi với họ mà ghen với tuông.

Mai Nhi bỗng nghiêm giọng:

– Tố Phụng không nói ra nhưng tao biết, hình như nó buồn phiền gì bác gái nên mới trở lại đây. Thế nó không nói chuyện gì với mày sao?

Oanh làm thinh, nét mặt cô vẫn bình thản. Một lát sau cô khéo léo nói trớ:

– Có lẽ nó sợ mất Trường thật nên mới lên đây ở. Chớ con Phụng mà đời nào nó giận ai, nhất người đó là mẹ tao.

Mai Nhi lạnh chanh:

– Tính con Phụng buồn vui để bụng, âm thầm chịu đựng một mình. Thật sự là nó giận bác gái mà.

Tố Oanh gằn giọng:

– Không phải đâu.

Mai Nhi hơi hẫng khi thấy Oanh bực bội. cô im lặng. Cả hai nhìn lên trần nhà với những suy nghĩ của riêng mình.

Oanh lại đốt cho mình một điếu thuốc. Cô khó chịu khi có người chõ mũi vào gia đình cô với kiểu cách của một kẻ bề trên, một kẻ nghĩ rằng họ có quyền phê phán, góp ý cho cô chỉ vì kẻ ấy đã giúp cô được nhiều chuyện. Mai Thi đúng là đã làm được nhiều điều tốt cho cả chị em cô, nhưng Mai Nhi không nghĩ rằng cô cũng chỉ là một phương tiện để Oanh đạt được mục đích.

Oanh phà thuốc ra một cách uể oải. Mai Nhi vừa nhắc đến mẹ cô. Thế thì sao cô không về thăm mẹ một chuyến nhỉ? Có thể lần trở về

này sẽ có lợi cho Oanh nhiều đấy!

Tổ Oanh bước chậm rãi theo con đường đất râm mát một màu dịu mắt nhưng vẫn không làm dịu nổi xốn xang trong lòng Oanh khi cô nghĩ về mẹ mình.

Từ khi trở về Mỹ Tho với ba cô, mẹ cô gần như là một chiếc bóng cô đơn buồn bã. Bà không than van lấy một lời và tận tình chăm sóc chồng đến khi ông lìa đời.

Nhưng chỉ vài tháng sau đó, bà đã đưa một người đàn ông khác về thế chỗ ba cô. Tổ Phụng đã bàng hoàng đau đớn, khóc lóc, đấm ngực kêu la, năn nỉ nhưng bà bỏ ngoài tai tất cả. Không thể nào chịu nổi, Phụng đã bỏ lên Sài Gòn và bà cũng không hề ngăn cản.

Thở dài, Oanh dõi mắt theo con đường trước mặt. Cô bước nhanh hơn dầu đáy lòng cô chẳng hề có chút gì nôn nóng khi trở về mái nhà xưa của ông bà nội, nơi mà hai chị em cô đã sống những ngày tháng tuổi thơ thật đẹp.

Người đầu tiên Oanh thấy không phải là bà Lợi mà là một người đàn ông.

Ông ta đang nằm nghỉ trưa trên chiếc ghế bố hồi còn sống ba cô thường nằm.

Tự dưng lòng oanh dấy lên một nỗi đau khó tả, cô lạnh lùng gạt đầu chào ông ta với một ác cảm không dấu giếm.

– Tổ Oanh phải không? Cháu mới đến à!

Oanh gạt đầu nhìn như xoáy vào ông ta rồi bước vào bếp. “Hừ”! Lão ấy còn trẻ và tràn đầy sinh lực thảo nào mẹ chẳng mê”.

Oanh có thông cảm với mẹ mình hơn ngày xưa vì cô cũng là một người đàn bà không được như ý trong hôn nhân, nhưng cô cũng biết chẳng thể nào cô tha thứ những gì mẹ cô đã làm. Cô giận mẹ vì biết Phụng bỏ nhà đi cũng vì bà, thế mà bà chẳng thèm bước chân đến xem chị em cô sống ra sao. Hình như bà đã quen luôn rằng bà có hai cô con gái lớn. Và nếu chuyện gia đình Oanh êm xuôi thì bây giờ mẹ

cô cũng đã là bà ngoại rồi.

Vào tới bếp, Oanh hơi bất ngờ một chút khi thấy bà Lợi thật trẻ trung yêu đời trong chiếc áo ngủ màu hồng ...Bà đang pha một ly nước chanh ...

Oanh gặp lại gương mặt và ánh mắt bối rối như bị bắt quả tang phạm tội của mẹ mình lần đó mà Oanh không thể nào quên:

– Con mới về tới hả Oanh?

Cô vớt chiếc túi xách trên bàn, trả lời khô khan:

– Vâng! Và con sẽ đi ngay, không có gì để mẹ phải lo.

Bà Lợi dịu dàng:

– Sao lại nói vậy? Đây là nhà con mà.

Tổ Oanh cố tình khích bác:

– Thì là nhà con nên con mới về, và ở hay đi tùy thích. Chớ nếu nhà thiên hạ có mời con cũng không đến.

Bà Lợi gượng cười:

– Để mẹ pha thêm ly đá chanh nữa ...con ăn cơm nhe Oanh?

– Con không đói đâu mẹ.

Bà Lợi im lặng, Oanh nhìn bà pha nước cho mình và cô thấy rõ ràng cô bây giờ là một người khách. Người đàn ông đã chinh tề trong bộ quần áo đang bước xuống xởi lởi:

– Em xem dọn cơm cho con nó ăn đi.

Oanh mỉm cười. cô tự nhủ “ Phải khôn ngoan và mềm mỏng hơn với ông ta.

Nhưng đối với mẹ mình phải thật tàn nhẫn”.

Tổ Oanh nhỏ nhẹ:

– Cám ơn dượng. Con ghé quán ăn hủ túi rồi mới về nhà.

Bà Lợi thở phào nhẹ nhõm khi nghe Oanh nói thế. “Ít ra thái độ của con bé chị cũng làm ấm lòng bà lại. Chớ như con bé Phượng thì thôi ...”.

Bà đơn đả mở tủ lạnh lấy ra một đĩa sabôchê gọt sẵn:

– Ăn đi con!

Tổ Oanh lơ đãng nhìn tấm vách tường cũ kỹ, trên đó có hình người ta khắng khiu, ốm đối với đôi mắt to mở trao tráo mà hồi bé cô đã vẽ lên bằng than bếp.

Ngày ấy cô nói rằng cô vẽ con bé Phượng, nó chề xấu, thế là hai chị em đã cãi nhau, và dĩ nhiên người chịu lép vế không phải là cô ...

Gương mặt bà Lệ vang lên đều đều kể lể:

– Năm nay trái cây trúng. Cũng nhờ có dượng Năm đỡ đàn một tay, chớ một mình, chắc mẹ cũng bỏ luôn vì làm không xuể.

Oang vẫn dụi dàng:

– Con biết mẹ không quạnh quẽ một mình nên con lâu về thăm mẹ.

Bà Lợi chợt hỏi:

– Con Phượng tìm được chỗ làm chưa?

Rồi bà thở dài:

– Chắc nó cũng còn buồn mẹ lắm ...thật khổ, em con lúc nào cũng trẻ người non dạ, chẳng hiểu chuyện một đời người khôn khổ ra sao ...

Ông Năm chợt đứng bật dậy:

– Hai mẹ con nói chuyện với nhau. Tôi phải đi công chuyện một chút. Em xem đi chợ mua món gì ngon ngon cho con nó ăn với.

Tổ Oanh nhìn theo bước chân mạnh mẽ vững tin của ông ta rồi lên tiếng:

– Con thấy dường năm so với ngày trước không già hơn chút nào.

Bà Lợi sững người nhìn con. Oanh thản nhiên nói tiếp:

– Ông ấy vẫn mang dáng dấp bệ vệ như lần đầu con biết, dù lần đó dường Năm không đường đường chính chính như hôm nay.

Bà Lợi ấp úng:

– Con đã gặp ông ấy ở đâu, với ai?

Oanh tủm tỉm cười nói một cách hỗn láo cay độc:

– Ông ta chẳng lảng nhãng với ai khác đâu, mẹ đừng lo ...Bộ mẹ quên rằng chính mẹ đã đưa dường về lúc con nhúc đầu nằm trên lầu sao?

Bà bỗng rùng mình và tục như mới trở về sau một chuyến đi dài. Bà nhận ra cái cây non mình ươm ngày nào bây giờ đã trở thành cây to. Cái cây ấy đang uốn mình trước gió bão một cách cố tình như bảo với bà rằng:” Tôi đã sống, lớn lên từ rất lâu không hề có bà trong đời tôi”.

Bà ấp úng:

– Thì ra con đã biết từ lâu à, Oanh?

Oanh không trả lời, cô thông thả nhồm một miếng sabôchê, từ tốn nhai và tận hưởng mùi thơm, vị ngọt của thứ trái cây mà khi xưa ông nội cô đã từng trồng.

Giọng cô như cao và nhọn hơn sau khi ăn xong miếng quả ngọt ấy:

– Hồi đó ba hay nói đùa là trong nhà mình có hai phe, vì ba cho rằng

con giống tính mẹ, bé Phượng giống tánh cha. Lúc ấy con thích lắm. Quả thật con có nhiều điểm giống mẹ đến mức nghĩ rằng con không được để lộ ra những gì xấu của mẹ, vì con có khác mẹ đâu?

Nhìn bà Lợi ngồi im, Oanh nói tiếp:

– Tuy cùng một tuổi với con Phượng, nhưng khổ sao con không vô tư như nó.

Lúc đầu nhỏ, con đã hiểu mẹ không hề sung sướng khi làm vợ ba. Mẹ đã lén lút có riêng cho mình một người đàn ông khác. Và mẹ luôn sống trong nỗi đam mê vụng trộm đó.

Tố Oanh trầm giọng nhỏ xuống một cách cố ý:

– Hừ! Đạo đó con bênh vực mẹ và con cho rằng mẹ là một phụ nữ lãng mạng đáng thương hại.

Bà Lợi gượng gạo:

– Oanh! Con nhắc lại những điều đó nhằm mục đích gì? Hãy để những thứ tội lỗi của mẹ được nằm yên đi. Mẹ van con mà!

Bà Lợi nhắm mắt lại ...”Nó sắp đến mục đích của nó rồi đấy”. Bà bảo:

– Muốn bao nhiêu tiền cứ nói đi. Mẹ đưa cho. Đừng hành hạ mẹ nữa.

Oanh thẳng thừng:

– Tạm thời con cần chiếc xe để đi lại và một số vốn chừng hai cây để làm ăn.

Bà Lợi trợn mắt thốt lên:

– Quá nhiều so với khả năng của mẹ có.

Tố Oanh lắc đầu:

– Con không đòi hỏi gì ở mẹ cả. Con chỉ xin lại những gì của ba thôi.

Bà Lợi cười gằng:

– Ba con có tiền của gì nhiều đâu! Tất cả còn là đất đai và cái Cub đó.

Oanh nhìn thẳng vào mắt mẹ lạnh lùng:

– Ba đã quá tin mẹ để bình thản nhắm mắt sau khi cho mẹ toàn quyền mọi thứ. Chuyện đó cũng bình thường chẳng có gì phải nói, của chồng công vợ mà.

Nhưng lẽ nào mẹ không nghĩ đến con cái? Chúng con đã trưởng thành và dĩ nhiên đứa nào cũng phải có một cái gì đó ...như là sự nghiệp ...rồi nghĩ đến chuyện phụng dưỡng mẹ lúc tuổi già.

Bà Lợi ngập ngừng:

– Nhưng mẹ làm gì có ngàn ấy vàng để cho con. Chẳng lẽ bán cả đất hương hỏa à!

Tổ Oanh chớp mắt yên lặng. Một lát sau cô ấy dịu giọng:

– Nếu thế thì chắc con phải về đây ở với mẹ thôi! Vì làm chỗ này xa, không có xe làm sao đi, tiền lương cũng chẳng bao nhiêu. Mà nếu về nhà con phải đỡ đàn mẹ nhiều thứ, mẹ không phải than phiền với mọi người là sống đơn độc một mình. Con sẽ thế vai trò đàn ông trong căn nhà này, mẹ không cần phải nuôi dưỡng Năm nữa ...

Bà Lợi nén giận khi Oanh nói câu chốt:

– Con nói thật chứ Oanh!

Rồi bà tựa vào thành ghế mỉm cười:

– Mẹ không tin được điều mẹ vừa nghe. Nhưng mẹ hiểu con muốn nói gì.

Con định làm tiền mẹ hờ Oanh Oanh thản nhiên:

– Mẹ nghĩ sao cũng được! Chỉ còn có ba mẹ con thôi! Mẹ đã có chỗ nương tựa, mẹ có cần đếm xỉa gì tới con. Bé Phượng xem như đã có chồng thì thằng Trường sẽ lo cho nó. Chỉ còn thân con, ngã ngựa một lần vẫn còn ế ẩm, tiền của không có một đồng ten. Mẹ biết đó, thời buổi này không tiền thì sẽ không tình yêu, không hạnh phúc và không tất cả.

Bà Lợi mím đôi môi được tô một lớp son hồng nhạt trẻ trung rất khéo, rồi thong thả nói:

– Đây là nhà ông bà nội con để lại, con cứ về ở. Nếu u chịu khó phụ mẹ và dưỡng Năm thì con vẫn có đủ tiền tiêu như lúc con còn ở nhà với cha mẹ.

Tổ Oanh nhìn tấm vách tường có vẽ người ôm đóm – tác phẩm bằng than hồi nhỏ của cô – rồi cười:

– Thật là lạ! Tại sao con phải phụ dưỡng Năm khi con là con của mẹ. Mẹ nói giống như con là một đứa thất nghiệp đang đi xin việc làm. Mẹ hiểu con quá mà cố tình làm khó con.

Bà Lợi tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón tay áp út ra và bảo:

– Mẹ chỉ có thể cho con bấy nhiêu. Còn chiếc xe thì phải đợi cả con Phượng rồi tùy hai chị em bày giàn xếp với nhau.

Oanh cất giọng rất cương quyết:

– Nếu thật tình trong mẹ chỉ có ngàn ấy thì con đâu dám lấy. Con đành mượn tạm chiếc xe vậy Bà lợi lắc đầu nhẹ nhàng, nhưng giọng cương quyết không thua giọng Oanh:

– Con muốn lấy xe thì phải đợi ý bé Phượng. Nó cất giấy tờ xe của ba con.

Tổ Oanh buột miệng:

– Nó đã có xe rồi! Và nó cũng chẳng cần thứ này như mẹ với con đâu! Rồi mẹ không muốn đưa, con cũng có cách của con.

Rồi Oanh đứng dậy:

– Con phải về thôi!

Bà Lợi ngạc nhiên:

– Vội vậy con! Không ở nhà được vài hôm sao?

Oanh nhếch môi nhìn bà Lợi:

– Con lên lầu đốt nhang cho ba rồi đi!

Tố Oanh tần ngần trước phòng của ba mẹ cô. Một thoáng lóe sáng trong đôi mắt đẹp của Oanh vụt rụng nhanh khi cô chớp đôi hàng mi cong. Oanh đẩy nhẹ cửa lách mình vào rồi khép lại.

Phòng này hôm nay không chê vào đâu được.

Chiếc tivi trắng đen cũ xì, hay nhảy nhức mắt được thay bằng một chiếc tivi màu phủ ren bên ngoài, kế đó là một chiếc đầu máy đa hệ nằm chễm chệ không xa cái giường nệm phủ drap hồng thật gợi cảm.

Chiếc cassette rè rè cổ lỗ sĩ cũng được thay bằng chiếc máy mới hai loa và một kệ băng nhạc tân cổ đủ thứ.

Trời ơi! Tội cho ba cô quá! Lòng Oanh chợt dâng lên một niềm phấn uất và tự nhiên tâm trí cô trở nên thanh thản vô cùng ...Oanh xăm xăm bước lại chiếc giường nệm, cô lấy trong túi xách ra một chùm chìa khóa rồi khom người chui xuống gầm giường ...

Ở dưới đáy giường có một ngăn tủ bí mật mà con bé Phượng khờ khạo không bao giờ ngờ đến và cha mẹ Oanh cũng không bao giờ ngờ rằng cô biết có nó.

Tố Oanh thở phào khi mò tay sờ thấy chiếc hộp sắt tây vẫn còn trong ngăn tủ. Cô chui ra khỏi gầm giường, ngồi bẹp trên nền gạch mở hộp ra ...ba cô để vàng nhiều hơn cô tưởng, cô lấy phân nửa rồi cất chiếc hộp vào chỗ cũ. Số vàng này hơn hẳn số vàng mà hồi nãy cô xin bà Lợi. Oanh lấy chìa khóa mở hộc bàn lục lạo. Cô tìm thấy giấy xe,

chìa khóa, Oanh thản nhiên bước xuống thang.

Bà Lợi ngồi rửa chén bên sàn nước. Oanh đắc thắng đưa chìa khóa cho mẹ xem rồi gằng giọng:

– Con đành phải ăn cắp, tại vì mẹ không muốn cho.

Nước mắt Oanh ứa ra. Cô ào khóc tức tưởi. Cô bước thụt lùi trên nền nhà trên, trong lúc bà ợi run rẩy bước theo cô, miệng lắp bắp:

– Mà không được lấy xe đi. Tao giết mà chết ngay!

Tố Oanh căm hờn thách thức, cô xô mẹ vào vách:

– Mẹ giết thì chết, con nhất định lấy xe đó!

Hai chân bà như đứng không vững khi nhìn Oanh dẫn xe ra cổng. Bà nhin nhục vuốt mắt vào lòng.

Bà hỏn hển dục vào vách nghe Oanh nói:

– Xét cho cùng, con chỉ lấy chỉ lấy những gì là mồ hôi nước mắt của ba thôi.

Những thứ còn lại vẫn đủ mẹ và chồng sau của mẹ sống phủ phê mà.

Bà Lợi chưa kịp hiểu sâu hơn những gì Oanh nói thì cô rồ ga phóng đi mất.

Oanh quẹt giọt nước mắt sau cùng vừa lăn trên má cô. Rồi thì cô cũng đạt được mục đích khi cô trở về nhà, nhưng cái giá cô phải trả quả là cao đến mức cô không ngờ đến.

Ngày xưa, lúc còn nhỏ lắm, có một lần chơi trốn tìm, cô nấp phía sau tấm ri đô trong phòng ngủ của ba mẹ, cô đã tình cờ nhìn thấy ông Lợi mở ngăn tủ bí mật của mình. Oanh cứ bị ám ảnh mãi. Đến khi lớn lên, cô đã đánh cắp chùm chìa khóa và làm cho mình một chùm y như thế. Có vài lần cô mở thử ngăn tủ bí mật đó, Oanh chưa dám làm gì cả. Cô chột thờ dài. Tâm hồn Oanh ngày ấy còn trong sáng

quá!

Tố Oanh chạy nhanh hơn chiếc xe đồ trước mặt phun khói mờ mờ. Oanh đã lạnh người khi nghĩ đến cô đã lên đến lầu mà không hề tới tủ thờ để đốt được cho ba mình một nén hương, Trái tim Oanh thất lại, một nỗi sợ huyền bí nào đó khiến cô làm bầm:

– Ba ơi! Hãy tha lỗi cho con ...Và cho cả mẹ nữa!

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 11

Mai Nhi đứng trước gương ngắm nghía mình rồi mỉm cười. Hôm nay trông cô trẻ ra ít nhất là ba bốn tuổi với hai đuôi tóc được buộc cao hai bên bằng ruyơ – băng sa – tanh hồng nóng loáng. Bộ đồ Nhi mặc cũng thật đúng mode càng làm cô dễ thương hơn khi cười khoe chiếc răng khểnh.

Suốt ngày nay Nhi đã làm được rất nhiều việc:

khui hụi tuần, hụi tháng, một ngày nghe bao nhiêu giọng đàn bà bát nháo lung tung lên, thế nhưng Nhi cũng đã làm xong đầu vào đó, rồi đi gom hụi ngày nữa chứ! Việc này đòi hỏi tốn thời gian, nhưng bù lại không mệt như ngày cô còn thấp thỏm lo cho những chuyến hàng lậu của mình. Cô đã chuyển “nghề” bây giờ nghề phụ của cô là làm chủ hụi ở cái xóm này ...

Nhi lại liếc mình một cái nữa trong gương, rồi lẩm bẩm một vài câu thơ mà anh chàng gàn bướng của cô hay vừa phì phà điều thuốc, vừa ngâm nga đọc mỗi lần ngồi chờ cô trang điểm.

“Soi gương lạ mặt bao giờ Nửa đêm lẳng đặng tôi mờ bóng tôi” ...

Lần đầu nghe đọc, Nhi đã ngừng tay kẻ lằn chì xanh lên mi mắt và

hỏi:

– Nghĩa là sao hở anh?

Triết (tên anh chàng gàn) đã mỉm cười:

– Chỉ là một câu thơ, vui miệng thì anh đọc, thế thôi! Nggĩ ngợi làm gì ...kể tiếp đường chì ở mắt bên kia đi. Không thôi, anh lại thấy một gương mặt lạ nữa bây giờ.

Nhi phụng phịu một mình. Cô không bao giờ nghĩ rằng mình có thể yêu và lụy một gã đàn ông kiểu như Triết.

Tố Oanh đã bĩu môi một cách không giấu giếm khi Nhi hồ hởi phấn khởi dặt :ý trung nhân” đến ra mắt hai chị em cô. Nghĩ lại, lòng Nhi vẫn còn ức ức nhớ cái giọng lạnh vô tình đến như cố ý của Oanh:

– Anh ta là một người luôn sống trên mây với những thứ tưởng thánh thiện, trong sáng khác nào trẻ con. Mà yêu hắn ta là khổ đó!

Hôm đưa Triết đến nhà chơi không có Phượng ở nhà, Oanh nói chuyện với Triết và Nhi với thái độ rất lịch thiệp, hiếu khách. Nhưng khi còn mình Nhi, cô đã “độp” nhiều câu không thương tiếc ...

Khi Nhi bảo Triết là người rất căm thù mọi sự dối trá thì Oanh đã mỉa mai:

– Thì ra đó là lý do để mày dạo này bỏ cái nghề chạy mách. Mày lậm rồi đó con ạ! Muốn chân thật thì đừng nghĩ đến cái việc làm giàu. Làm chủ hội cũng chưa phải là nghề chân chính và yên ổn lắm đâu.

Lúc Oanh nói thế thì Nhi cười. Vì cãi với Oanh quả là không có lợi. Con bé đã nhìn chuyện mọi người bằng con mắt của chính nó:

khe khát, ích kỷ và độc đoán. Lại nữa, Oanh ít bao giờ muốn nghe tâm sự của ai, cô không phải là con người có tâm hồn dễ đồng cảm, có trái tim bao dung để sẵn sàng ngồi nghe, an ủi, khích lệ người khác như Tố Phượng. Oanh luôn tỏ vẻ dửng dưng, nếu có nói chêm vào cũng là những lời mỉa mai.

Dần dà, Nhi không còn muốn tâm sự với Oanh nữa, giữa hai người như có một khoảng cách nào đó. Nghĩ cũng khổ! Khi có một tình yêu, người ta có nhu cầu nói về tình yêu lẫn người yêu của mình với kẻ thứ ba. Ở Tố Phượng, Nhi luôn tìm thấy sự yên ổn và cảm thông một cách chân thật.

Nhi mở cửa cho Triết bước vào. Cô duyên dáng tựa vào vách nhìn anh rồi phụng phịu:

– Anh bao giờ cũng là người trễ hẹn.

Triết cười. Đôi mắt hơi xéch rất sáng cầu anh nheo lại một chút.

– Nói như vậy cũng oan cho anh. Trí tưởng tượng của anh thì vọt đi bằng vận tốc của một chiếc Dream, trong khi cái khả năng khốn khổ của anh lại bò bằng vận tốc của chiếc xe bò ...Thế là hớ! giống như khi đến nhà em, anh nghĩ là anh đang phóng xe honda, ai ngờ đầu mình đang lọc cà lọc cọc trên chiếc xe đạp sút sên, rơ líp. Ấy đến thế là trễ. Nghèo đủ thứ khổ hết nhỏ à!

Nhi liếc Triết. Cô tủm tỉm:

– Miệng lưỡi của anh giống như miệng lưỡi của mấy ông tởng thuật bóng đá quá ...”dzô rồi không dzô”, tởng không trễ hóa ra trễ, tởng chạy honda ai ngờ đạp “xé điếc”. nhưng đối với tình yêu cầu em, anh không tởng tởng được đâu nghe!

Ngồi xuống ghế salông:

– Anh đi suốt tuần, loanh quanh trong khu nhà ổ chó, ổ chuột rồi trở về giam mình trong phòng kín. Suốt một ngày một đêm thức trắng, anh đã dựng ra một thế giới mới trên cái đồng ổ chó, ổ chuột đó với biết bao là số phận.

Nhi bùi môi:

– Anh còn hơn cả thượng đế toàn năng, dám tạo ra thế giới chỉ trong vòng một ngày. Đúng là trí tưởng tượng của anh vọt bằng vận tốc của chiếc Dream ...

Triết tỉnh bơ nói tiếp:

– Trong khi cái khả năng khôn khéo của anh lại bò bằng chiếc xe bò, nên thế giới anh tạo ra sụp hết rồi.

Triết lấy thuốc ra châm hút. Mai Nhi chăm chú nhìn anh. Mới hơn mười ngày không gặp nhau thôi mà Nhi có cảm tưởng Triết già và ốm hẳn đi. Cô biết ngoài mặt anh nói tếu, chứ trong lòng anh đang buồn điều gì đó.

Nhi xót xa với những lời nói đùa ban nãy của mình. Cô nhỏ nhẹ:

– Có chuyện gì, nói cho em nghe đi, đừng tự dần vặt mình như nữa!

Triết im lặng. Anh hít thêm vài hơi thuốc rồi dụi đi. Đẩy chiếc gạt tàn ra xa, Triết kéo Nhi vào lòng:

– Mọi người cho anh là thằng ngông, chỉ thích làm những trò lập dị. Tại sao em lại yêu anh hả Nhi? Yêu anh em sẽ khổ lắm đó!

Nhi cười khúc khích, cô cọ má mình vào bộ râu lười cạo của Triết:

– Sợ khổ thì đã không thèm yêu. Mà đã ...lỡ yêu thì nhắc chi đến chuyện khổ ấy. Làm như anh hỏi em câu hỏi ngớ ngẩn ấy thì mọi sự sẽ khác đi, em sẽ không khổ nữa nếu cứ lì lợm vậy anh tiếp.

Triết thở dài. Nhi vừa đùa vừa dọa dẫm:

– Đừng nản chí anh hùng, chàng Đông – ki – sót thời đại! Nhà văn 1710 đối với mọi độc giả ...nhỏ. Bộ bản thảo bị trả lại hả anh?

Triết ậm ự:

– Nói là “bị trả lại” thì cũng không đúng.

Rồi anh thở hắt ra, tựa đầu vào lưng ghế:

– Mà thà người ta trả lại còn hơn là bảo anh phải viết lại bản thảo.

Nhi tròn mắt:

– Viết lại toàn bộ bản thảo à?

Triết nhè nhẹ lắc đầu.

– Không! Chỉ sửa lại một số đoạn chính cho hợp với thị hiếu người đọc thôi.

Cắt chỗ này, thêm chỗ kia. Thiên hạ ví cuộc truyện như con đường có ổ gà, ổ voi cần phải ra sức vá vúi đặng xe hơi chạy cho ngon.

Nhi chắt lưỡi:

– Rồi anh có bằng lòng “vá vúi” không?

Triết cười như mèo:

– Làm sao mà vá cho được. Anh đem bản thảo về bực muốn chết đi.

Nhi nhói nhói trái tim. Cô đã từng tự hào về người yêu của mình biết bao anh trần trở miệt mài viết không nghỉ. Tác phẩm đầu tay của anh đã được giải thưởng. Thế mà các nhà xuất bản ngại lắm, họ lắc đầu không dám in sách của Triết. Họ bảo:”Sách anh in ra để mà ôm ...Ai mà dám ôm sách của nhà văn có tầm cỡ ...từng được trao giải như anh ...Hãy viết những gì người ta đang khoái, chứ đừng nên viết những gì mà người ta đang mê, viết cái anh tâm đắc thì chỉ mình anh đọc” ...Nhi đang miên man suy nghĩ thì bất chợt Triết hỏi:

– Còn em, nửa tháng nay em hái ra bao nhiêu tiền rồi bà chủ hụi?

Nhi dụi dàng:

– Sao lại nói em vậy? Công việc của em vẫn bình thường. Một ngày như mọi ngày. Trời không cho em được trí tưởng tượng phong phú như anh. Em thực tế lắm với những bài toán, xấp tiền. Thực tế trù trụi, đến mức em cứ lo, sao một người như anh có thể yêu được em? Một con bé đọc tác phẩm được giải thưởng của người mình yêu mà không cảm nhận được anh ta muốn nói gì trong nó. Lẽ ra em phải nói với em rằng:”Anh, em không phải là độc giả đầu tiên của anh.

Em đọc tác phẩm của anh không phải vì lòng say mê văn học mà chỉ vì em yêu anh”.

Triết siết Nhi vào lòng. Anh hồi hải nói:

– Anh yêu em chính vì những điều em vừa nói với anh. Tại sao anh phải bắt em cảm nhận được tác phẩm của anh cơ chứ? Anh chỉ cần em hãy “cảm nhận”.

con người anh. Và em biết anh, rất hiểu anh, phải không Mai Nhi?

Mắt anh ấm áp nhìn cô. Một anh nòng nân say đắm. Nhi bất chợt thấy mình như trẻ con trong vòng tay ôm của Triết, cô muốn nụ hôn cứ kéo dài mãi, vì chính những phút giây quên mình như vậy anh mới thật sự là Triết của cô ...

Nhi đẩy vội anh ra khi nghe tiếng gọi ơ ơ ngoài cổng.

– Cô nhi ơ! Cô Nhi ơ!

Môi Triết vẫn tham lam giữ miết lấy môi cô, vòng tay anh càng xiết chặt hơn nữa, đôi mắt xé của anh bùng những tai nóng bỏng.

– Cô Nhi ơ! Cô Nhi ơ!

Nhi néo vào hôn Triết rồi bật cười khi đã thoát được anh:

– Chờ em một chút!

Cô kéo chiếc ruy – băng cột tóc cho ngay rồi bước ra ngoài. Triết chậm rãi đốt cho mình điều thuốc thứ hai. Cái âm thanh vui nhộn hơi chói tai của người gọi Nhi lại vang lên:

– Cô phải để tui vào trong nhà mới được. Tiền lẻ không hà, chưa đếm, chưa xếp gì hết, làm sao giao cho cô đây?

– Vậy chị để mai đưa em cũng được mà!

– Không! Không tui mắc đi vĩa Bà ba bốn bữa mới về. Phải giao hụi

cho rồi, nhẹ mình nhẹ mảy đi mới hên chứ cô.

Triết nhìn thấy một người đàn bà to béo đi phía sau Nhi. Chị ta xách chiếc giỏ đựng khá lớn, gương mặt tròn xoe một cách hài hước. Thấy Triết, chị hơi ngạc nhiên một chút nhưng cười và chào anh ngay:

– Ôi cha! Tui đâu có biết cô đang có khách. Thật phiền ...Mong cô cậu thông cảm, tui mới đi bán về chưa kịp đếm tiền.

Dứt lời, chị ta ngồi xổm xuống đất, trút chiếc giỏ đựng ra, tiền như những chiếc lá úa cũ nhàu nát rơi lả tả thành đống. Nhi liếc Triết rồi nhìn người đàn bà:

– Bộ năm nào chị cũng đi vía Bà hết hả chị Ba?

Mặt vẫn hướng về Nhi, những bàn có móng sơn đỏ, hình như bóng láng vì dính mỡ của chị Ba vẫn nhanh nhẹ vượt những tờ giấy bạc nhăn nheo ra cho thẳng. Chị gật đầu nói:

– Thành như cái lệ rồi cô à! Không đi thì trong mình bồn chồn, khó chịu muốn bệnh luôn. Mỗi năm một lần, nói sợ cô cậu cười chớ ...linh lắm!

Rồi đôi mắt ranh mãnh sắc lẹm của chị liếc Triết một cái. Giọng nói chói tai tự nhiên nhỏ hẳn lại, như cố tình để mình Nhi nghe thôi:

– Cậu ...đây là văn sĩ phải không cô Nhi nghe thôi:

Nhi ngạc nhiên đến mức bối rối:

– Sao ...sao chị biết?

Triết ngồi phì phà điều thuốc, cười thầm vì cái mỹ từ “văn sĩ” vừa lọt ra khỏi miệng bà hàng thịt. Thì anh cũng nổi tiếng đó chứ!

Chị Ba vẫn nói nhỏ với Nhi:

– Biết chớ! Tui nhìn mặt cậu thấy quen quen.

Nhi tủm tủm cười:

– Chị đã gặp ảnh hồi nào đâu mà thấy quen quen.

Nhi tủm tủm cười:

– Ôi dào! Đâu phải gặp mới quen cô! Hình cầu hà rằm, hà rì trên báo. Mà báo thì hôm nào tôi chẳng cầm trên tay, không xài tới nó. Nhìn hình hoài rồi nhớ mặt. Chẳng biết người ta thì sao chứ. Tật tôi khoái gói thịt bằng giấy báo lắm cố Ngồi bán chậm chậm, buồn buồn mình đọc bậy cũng có nhiều cái hay.

Như chợt nhớ ra, chị Ba cao giọng:

– À! Mà nếu cậu đây là văn sĩ có hình trên báo thì đúng là cầu được lãnh thưởng gì đó về truyện cầu viết phải hôn?

Cho là mình đoán đúng, chị Ba quay sang Triết nói luôn:

– Cậu văn sĩ biết không? Tui mê đọc tiểu thuyết tình cảm xã hội lắm. Bởi vậy đi coi cải lương tui cũng lựa tuồng xã hội. Phải công nhận bây giờ có nhiều nhà văn viết tiểu thuyết xã hội hay thiệt. Nói ra ...cô cậu đừng cười. Tui coi bực sự vậy chứ dễ động lòng trắc ẩn lắm ...Đọc chuyện khóc hoài nè! Tội nghiệp mấy vai chính quá!

Thấy Triết ngòì nhìn mình như khích lệ, chị Ba hứng chí tâm sự tiếp, trong khi đôi tay múp míp loáng mỡ của chị vẫn đếm tiền thoăn thoắt:

– Cậu văn sĩ biết hôn! Tui thấy báo quảng cáo truyện được giải thưởng người ta không dám mua về cho mượn. Nghe cũng lạ tai, nhưng tui đâu có hỏi tại sao vậy, sợ thẳng chả chê mình dốt, chẳng hiểu mẹ gì mấy cái vắn đề của văn sĩ ...Về ngòì bán thịt ế, bóc bậy mấy tờ báo coi, tờ nào cũng có hình cậu, thấy cũng đẹp trai, vậy mà không được đọc truyện của mình trong hình, nghĩ cũng tiếc.

Nhi nheo mắt nhìn Triết, cô thấy anh đang cười, nụ cười méo mó trông rất thương. Chị Ba lại thao thao bất dứt:

– Cô Nhi tới nhà tui thâm tiền hụi mấy lần nên biết rõ, nhà tui cho tụi sinh viên ở trọ. Tại thấy mấy đứa đọc cuốn sách được giải thưởng đó đó bèn kêu tụi nó cho mượn. Quỷ thần ơi! Nó cười hô hô rồi nói rằng:

Chị mà đọc sách nầy cái gì? Không vô đâu. Sách nầy để dân trí thức nghiền ngẫm của nợ nầy để thảo luận cho chị Ba thân mến Nghe Nhi phá ra cười, chị Ba ngơ ngác rồi trầm giọng:

– Cậu nhà văn ơi! Té ra cậu viết sách có giải thưởng là để mấy người có ăn học nghiền ngẫm rồi đem ra thảo luận, quảng cáo đăng bài trên báo. Chà! Phải chi cậu viết sách cho người buôn bán như tui đọc thì khoái biết mấy!

Triết nhú mày ra về nghiêm nghị:

– Chị Ba à! Sách tôi viết là cho tất cả mọi người đọc. Bọn sinh viên chọc chị đó. Rồi tôi sẽ gửi tặng chị một cuốn. Chỉ sợ rằng họ chê dở thôi!

Chị Ba thích chí”.

– Cậu tặng tôi à! Nhất định tôi sẽ đem khoe tui quý ôn ấy cho xem. Tui có khối thời giờ để nghiền ngẫm sách của cậu ...

Nhi tiễn chị Ba ra cổng xong trở vào. Triết lắc đầu nhìn Nhi. Cô chống nạnh nhìn trả lại anh một cách tinh nghịch:

– Em đang tưởng tượng ra xem gương mặt nhà “văn sĩ lớn”, đẹp trai sẽ như thế nào khi tờ báo bị nhả nhú và dính mỡ.

– Anh lại đang nghĩ tới những dòng chữ được rút ra từ tim óc của mình lem luốc, dơ bẩn ra sao khi sách của anh bị xé toạc để gói thịt.

Nhi nhún vai:

– Sao anh lại hứa tặng sách cho chị Ba rồi lo chỉ xé sách của mình ra gói thịt?

Triết xua tay nói giọng chế giễu:

– Chị Ba không đem sách anh đi gói thịt đâu. Vì tình cảm, chỉ sẽ cố ... nghiền ngẫm ...sách anh. Nhưng Nhi nè! Dù tác phẩm đoạt giải Nobel đi, thì mình cũng đâu cần được người ta xé nó ra để gói hàng

phải không?

Nhi gạt đầu nhè nhẹ. Cô đang nghĩ cách lôi Triết ra khỏi câu chuyện văn chương của anh lên tiếng:

– Cô bạn Tố Oanh của em giỏi phớt lờ đến tài tình như diễn viên.

Nhi ngạc nhiên:

– Ủa! Anh gặp nó ở đâu?

– Anh gặp cô ta ngoài đường, đang ôm eo ếch tên tài xế chuyên chạy mánh với em dạo trước.

Nhi cười thích thú:

– Lộn tiệm rồi nhà văn lớn ơi!

Triết tự tin:

– Sao lộn được chứ!

Nhi dẫu môi:

– Lộn được chứ sao ...hông! Tại anh không biết. Tố Oanh có đưa em song sinh tên Tố Phụng. Con Phụng là vợ ông Trường mà!

Triết nhíu mày, anh nghĩ ngợi một hồi quả quyết:

– Chắc chắn là Tố Oanh chứ chẳng phải Tố Phụng nào hết. Trông thấy anh, cô ta hơi khựng một chút rồi mới làm lơ. Anh không lộn đâu.

Nhi lắc đầu ngắt lời Triết:

– Lại cãi bướng! Anh không lộn chắc anh chàng Trường lộn vợ.

Triết nhếch môi:

– Chuyện đó có thể lắm chứ. Còn cố tình lộn hay vô tình lộn thì ái

chà, để anh thử nghĩ xem ...Nếu anh ở địa vị của hấn ta thì anh sẽ suy tính gì trước hai cô gái đẹp y như nhau.

Triết nheo mắt cố tình giả đều:

– Sự lựa chọn nào cũng đau khổ hết. Vớ một lúc cả hai thì tuyệt.

Nhi háy anh:

– Đúng là đầu óc của nhà văn lớn với trí tưởng tượng thật độc. Vậy còn em.

Anh để đâu?

Triết vuốt cái gáy rất gợi cảm của Nhi, anh nịnh đầm:

– Hình bóng nàng thì anh để trong tim. Nói đúng như các “nhà văn sĩ” thường viết trong tiểu thuyết chịu chưa?

Mắt Nhi hấp háy một cách tinh quái:

– Để em trong tim thì được quá đi chớ! Em chỉ sợ anh trân trọng để em vào trong một bản thảo nào đó thì buồn lắm. Vì tác phẩm của anh cứ được cất kỹ ở các học tủ của nhà xuất bản, tháng này qua năm nọ mãi. Mà em sợ bị chết già trong quên lãng lắm.

Triết nheo mũi Nhi:

– Ác khẩu vừa thôi ...bà chủ hụi!

Nhi chột hỏi:

– Mà sao anh nghĩ người Trường chớ là Tố Oanh?

Triết từ tốn nói:

– Đôi mắt với cách nhìn đó thì của cô ta chứ không thể ai khác được. Mỗi người có một cách nhìn khác nhau. Dù anh chưa gặp Tố Phượng lần nào nhưng anh dám cá với em, người Trường chớ ngồi sau ôm eo cứng ngắt là chị vợ chớ không phải vợ anh ta đâu.

Nhi hoang mang nhìn Triết:

– Sao ...sao anh lại tưởng tượng ra chuyện độc ác như vậy?

Triết so vai:

– Anh nào có tưởng tượng ra chuyện độc ác như vậy?

Nhi vẫn giữ ý kiến của mình:

– Chắc anh lộn ai đó! Không phải con Oanh đâu!

Triết kéo người Nhi lại sát anh hơn. Anh xoa dịu:

– Thôi thì cứ nghĩ là anh lầm, vì anh chưa gặp Tố Phụng bao giờ.

Nhi tựa vào ngực Triết. Cô vẫn còn ám ức ...Tố Oanh thì có thể tự nhiên như Triết thấy lắm. Còn Trường thì sao? Dù “tiến bộ” cỡ nào đi nữa thì chị vợ, em rể cũng đâu thể thân mật quá sức như thế. Rồi cô giật thót mình. Lẽ nào vì cô đã chỉ cho Oanh một phương tiện có sẵn, mà Oanh lại nhấn tâm mỗi chài cả chồng sắp cưới của em mình. Có thể lắm chứ! Chuyện gì mà con nhỏ hồ ly đó không dám làm.

Nhi thở dài. Ngực cô hơi nhói một chút khi nghĩ đến Tố Phụng. Nếu sự thật độc ác như vậy thì cô sẽ nói gì với một người có trái tim bao dung và tâm hồn trong sáng như Tố Phụng?

Tố Oanh ngồi dựa người vào chiếc ghế bọc nệm xoay tròn được, hai tay cô khoanh chéo trước ngực một cách lạnh lùng và ngạo mạn. Bên phía bàn đối diện với bàn làm việc của cô, tiếng máy đánh chữ vẫn lộp cộp vang lên một cách cáu gắt, bực bội.

Oanh lắng nghe và cười thâm. Nhìn gương mặt xụ xuống của Mỹ Linh, Oanh biết cô đang rất ghét mình. Nhưng chuyện đó có nhằm nhò gì đâu. Cô ta đâu đáng là đối thủ của Oanh. Hừ! Nhưng cái thái độ khinh khỉnh kia thì thật đáng tội. Để cho bỏ ghét, Oanh sẽ hành hạ cô ta dài dài.

Đưa tay hất mái tóc dài lúc nào cũng được chăm sóc, chải gỡ kỹ ra

sau, Oanh yếu đuối đứng dậy cầm xấp báo cáo dày cộm để trước mặt Mỹ Linh, giọng hết sức ngọt ngào:

– Chị Linh ơi! Một tí nữa đánh dùm Oanh báo cáo này nhe. Anh Duy cần gấp để đưa cho ông Đình đó!

Mỹ Linh chẳng thèm ngước mặt nhìn Oanh, miệng làu bàu:

– Gáp! Gáp! Bao giờ anh ấy chẳng cần gấp! Cô qua đây mà đánh gấp để còn gửi lên ông Đình.

Oanh vẫn tươi cười:

– Hồi sáng em định đánh rồi ...tại anh Duy không cho. Ảnh bảo người nào việc nấy, em có phải là thư ký đánh máy đâu mà ôm đồm cho mất sức.

Mỹ Linh liếc Oanh bằng đôi mắt lá răm khá lẳng được kẻ bằng chì màu tím hơn sậm:

– Tôi biết. Cô là thư ký riêng ...của giám đốc Duy. Nè, tôi cho cô hay, ông Duy xem thế khó chiều lắm! Thư ký riêng mà không biết ý một chút thôi, anh ta thay người mới ngay. Còn thư ký chung như tôi vậy ...làm bền lắm. Đến tổng giám đốc Lâm Đình cũng chưa chắc dám cho tôi nghĩ.

Oanh cố tình không hiểu câu nói xỏ xiên của Mỹ Linh. Con mẹ gái gài này đang khoái Duy lắm. Từ dạo Oanh vào làm đến giờ, cô để ý và biết nhiều điều thú vị về mối tình của ông giám đốc đầu hói và bà thư ký đánh máy này ...Trước khi Oanh về làm ở công ty này thì tình cảm hai người thế nào cô chỉ nghe phong phanh loáng thoáng thôi. Nhưng khi được phân công làm thư ký của Duy, thì Oanh đã nhiều lần nghe ông ta vờ vĩnh ta thán về sự chăm sóc quá đáng mà Mỹ Linh dành cho mình. Duy cố tình làm như ông ta chưa bao giờ và sẽ không bao giờ có mối quan hệ nào tình cảm với Mỹ Linh hết.

Nhưng sự thật về những chuyện xảy ra từ trước có lẽ không như vậy, nên Mỹ Linh tỏ thái độ căm tức Oanh ra mặt, khi cô ta thấy Duy dần nhạt nhẽo với mình để theo sẵn đón cô gái tuyệt đẹp này.

Tố Oanh đâu phải con nai vàng khờ khạo, dễ dàng sa bẫy của các tay thợ săn lão luyện. Cô là con hồ ly tinh, mà đã là giống chồn tu luyện lâu năm thì vua lẫn hoàng hậu cũng còn chào thua, nói chi là giám đốc một công ty và mục nhân ngài vừa già vừa xấu như thế nào.

Ấy thế cho nên Mỹ Linh dù nói xỏ nói xiên gì, Oanh cũng độp lại trúng phóc. Cô giả vờ tròn mắt thán phục:

– Em nghe anh Đình và anh Duy khen chị không tiếc lời ...nào là dù có tuổi nhưng cần mẫn các cô gái trẻ khó làm việc kíp. Em phải công nhận, chị cực thật đấy. Em mà hãy ngồi một chỗ rồi đánh máy suốt như chịchắc đau tim quá.

Trái tim chị tại vì cô đơn nên nó chai đá quen rồi, nó mới chịu nổi những cú gõ như đinh đóng của những đôi tay đó ...như tay đàn ông. Em chỉ nghe tiếng máy chữ thôi mà nhói cả ngực.

Nhìn Oanh làm bộ làm tịch đưa bàn tay thon thả với những ngón tay hồng lên ngực mà Mỹ Linh muốn nhào tới xé cho toạc cái bề ngoài đồng đánh ấy.

Hừ! Con yêu này chê mình một cách ranh ma và hỗn láo. Nó làm như bản thân nó là một tiểu thư đài các, cao sang chưa bao giờ phải làm việc động tới móng tay, còn mình còn phải làm suốt ngày như một mục đầy tứ cọc cằn thô lỗ ...

Mỹ Linh chẳng vừa, cô ta hơi trề môi mỏng, khô không đáng chán và nhẹ nhàng trả đũa:

– Nghe cô Oanh nói, tôi có cảm tưởng cô đây là một tiểu thư kín công cao tường, thuộc dòng danh giá thế phiệt, chưa bao giờ phải làm động đến móng tay ...Mà thật, nhìn bề ngoài ai biết trước đây cô cũng phải đi làm bằng xe buýt và đã lỡ một đời chồng.

Oanh hơi bất ngờ. Cô giấu kỹ lý lịch của mình ...thế sao con mẹ này biết được nhỉ? Đã thế thì chơi tới bên luôn, Oanh thản nhiên:

– Lỡ một đời chồng có sao đâu chị Linh. Em đang làm lại cuộc đời và đã nhận được khá nhiều đơn đăng ký, nên cũng chẳng có gì buồn cả ...Có nhiều bà gái già lỡ thì, rồi lỡ cả một đời người mà sao ...họ

chẳng biết lo cho bản thân, mà lo chỗ mũi vào chuyện đạo lý của thiên hạ để làm như mình vì chính chuyện đức hạnh chẳng màng đến chuyện yêu đương vớ vẩn lằng nhằng, nên chưa chọn được một người quân tử để nâng khăn sửa túi. Chớ thật ra thiên hạ, ai cũng biết tổng rằng họ muốn lấy chồng gần chết.

Mỹ Linh kéo rột xấp giấy than ra khỏi hộp. Tay cô run run sắp xen kẽ một tờ thơ – luya lên một tờ giấy than đen ngòm. Cô chưa kịp tìm ra lời thật cay độc để nã đạn lại cho thật đau thì đã nghe tiếng đàn ông vang lên:

– Cô Oanh! Đem cho tôi xem lại mấy bản hợp đồng mà tôi nhờ cô thảo hôm qua.

Oanh mỉm cười cất giọng thật êm:

– Em đem tới ngay, anh Duy ạ!

Rồi cô liếc Mỹ Linh một cái thách thức và trở về bàn làm việc của mình.

Oanh cầm sấp bìa chemise nhẹ nhàng đi vào phòng bên trong. Duy đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường qua khung kính màu xanh hơi nhạt. Trong phòng thật dễ chịu bởi máy điều hòa không khí. Oanh để xấp hồ sơ lên bàn rồi nũng nịu một cách quyền hành:

– Hồng lẽ gọi người ta vào đây chỉ vì mấy bản hợp đồng ...

Vương Duy quay lại, tỏ vẻ thích thú khi nghe cái giọng trẻ mít đót đát của “cô ta”. Duy nhìn không chớp mắt cái thân hình có chiều nét cong hấp dẫn ả ả hiện hiện sau áo trắng mỏng, rồi ồm ờ:

– Thế cô bé muốn gì nữa nào! Nói ra nếu được anh sẽ sẵn sàng chiều ý.

Mắt Oanh lúng liếng ngay thơ, môi Oanh phụng phịu:

– Em có dám ...muốn gì đâu. Chỉ dám ...buồn cho thân cò thôi. Ngồi ở phòng ngoài thui thủi chẳng ai trò chuyện, họ bảo em là thư ký riêng của giám đốc ...khó chơi lắm. Nghĩ đi nghĩ lại, em thấy em có

lỗi gì đâu. Đôi khi thấy anh Duy làm nhiều việc mệt, em muốn vào xem anh có chỉ bảo, sai bảo gì không mà nào có dám. Ngay cả việc pha nước cam cho anh, người ta cũng dè bủ.

Duy không ngờ Oanh lại nói như thế, nên ông lúng túng khi ông thấy đôi mắt nai kia rưng rưng:

– Kia Oanh! Sao lại mau nước mắt vậy! Ngồi xuống đây cái đã!

Ông ta kéo Oanh ngồi xuống chiếc ghế giám đốc, còn bản thân ông ta thì ngồi trên bàn, chống tay nhìn cô đang khép nép lọt thỏm trong màu nhung tím sẫm của chiếc ghế quá to. Duy dịu ngọt:

– Đàn bà là vua ganh tỵ. Họ ganh tỵ vì không bằng một gót chân em. Mặc kệ họ bù lại, em được anh nâng đỡ hết sức và lo lắng đủ điều ...em chưa vừa lòng và hiểu bụng dạ anh sao bé con?

Oanh vờ bối rối, cô cúi đầu xuống nhìn đôi bàn tay đan vào nhau của mình, cô nói như muốn người đối diện phải cuối sát ...gần mặt cô hơn nữa nghe mới được:

– Em biết lúc nào anh Duy cũng lo lắng chăm sóc cho em như chăm sóc một đứa em út trong nhà ...Ngoài ra, anh đâu cần quan tâm gì thêm nữa. Em là một người đàn bà chớ nào phải là cô bé con như anh nghĩ, và dĩ nhiên em biết, em không là gì với ...người ta cả để có một hoài vọng cao hơn.

Duy hơi bất ngờ, vì hồi nào tới giờ Oanh luôn luôn giữ một khoảng cách an toàn trong quan hệ giữa hai người. Đã nhiều lần ông muốn phá vỡ bức tường thành vô hình bao bọc lấy cô nhưng ông đều thất bại. Con bé ranh ấy khôn lắm, khó mà sờ được vào người nó. Với con bé này, Duy phải có cách khác, ráng chịu khó săn sóc, rĩ rĩ rả rả ngày này qua ngày nọ. Ấy Mưa lâu ngày đá cũng phải hao mòn nói chi trái tim con người ...biết đâu trái tim mà ông biết rất đa tình kia đã thấm ròi ...

Vương Duy bồi hồi nâng gương mặt rất đẹp lên, ông mê mẩn nhìn đôi mắt chớp chớp liên hồi vì bối rối, rồi làm như rất khổ tâm, khó xử, ông thở dài thốt lên:

– Anh đã già rồi và nghĩ rằng trái tim mình đã chai sạn, nào ngờ trái tim khốn khổ vẫn trúng tên thêm một lần nữa.

Tố Oanh hờn tủi:

– Một lần dang dở em sợ lắm, xin đừng nói những lời an ủi để thương hại.

Anh có biết không? Ở đây người ta cho một người đàn bà lỡ một đời chồng như em thì có khách chi các cô gái đứng đường, bao giờ cũng chờ để sẵn sàng khoác tay một người nài đó đi ngang qua.

Duy kêu lên:

– Sao lại bi quan và yếu thế như vậy hờ Oanh? Đừng mặc cảm và tự dày đọa mình. Đối với anh, em bao giờ cũng đáng được trân trọng. Em không muốn bị anh chê là hấp tấp. Nhưng ở tuổi anh, người ta ít ai cho phép mình chần chờ một cái gì đó hơi lâu ...

Duy ngần ngừ một chút, đầu ông cúi thấp hơn và tay ông nâng gương mặt liêu trai của Oanh lên cao hơn.

Oanh để yên cho ông Duy vuốt nhẹ cằm mình, cô không thấy một chút nào xúc cảm, mà thấy thích thú lẫn háo hức giống như cô đang xem một đoạn gây cấn của tấn bi kịch, dù biết trước việc gì sẽ xảy ra trên sân khấu, cô vẫn hồi hộp theo dõi diễn tiến.

Rõ là Duy cũng đang diễn kịch như cô, ông diễn rất đạt. Cái làm Duy diễn đạt đến thế kia là cái tự tin, vì ông cho rằng con bé Oanh khờ khạo đang vô cùng cảm động:

Duy nói nhỏ vào tai Oanh bằng giọng ngai ngái:

– Oánh Có thể em không thềm đến tình yêu già cỗi của anh, nhưng em cần một nơi nương tựa, một người chồng có yêu quyền để ngược mặt ...trên đời. Em hãy nhìn vào mắt anh đây ...anh có thừa những cái em cần có đó chứ!

Đúng Oanh đang nhắm mắt lại, cô chán nhìn ông ta quá! Oanh thờ dài, làm sao Duy có thể hiểu rằng cô rất muốn thốt lên một lời gì đó

như một tiếng chửi cho thật đã:”Mẹ kiếp! Lời tỏ tình nào nghe cũng hay ho cả”.

Tố Oanh chợt nhớ cái giọng nói rất ngọt ngào truyền cảm như đọc thơ của Sang khi tỏ tình cùng cô trong bóng âm âm của rạp cinê. Rồi giọng gấp rút, nóng nảy như vừa vang lên vừa hăm dọa kèm theo nụ hôn cháy bỏng của Trường. Bây giờ mới tức thì đây, Duy cũng tỏ tình với cô. Một cách tỏ tình khá độc đáo, nó giống như một cuộc trao đổi về công việc làm ăn hơn là trao đổi những cảm xúc yêu thương.

Duy lại lên tiếng:

– Em đang nghĩ gì đó! Có lẽ anh đã quá vội về khi nói những lời yêu thẳng thừng như thế. Nhưng ở tuổi anh, anh làm sao có thể tỏ tình như tên con trai mới lớn chỉ biết đem tặng người yêu trái tim đầy nhiệt huyết của mình. Tình yêu ở lứa tuổi năm mươi luôn luôn được bảo kê bằng những thứ khác để nhìn dễ thấy và dễ sử dụng hơn trái tim.

Nước mắt Oanh ứa ra. Cô xấu hổ vì gã đàn ông kia thấu hiểu tim đen cô quá.

Đúng là làm gì có một tình yêu chân thật giữa hai người như Oanh và Duy.

Nhưng cô đâu có thể im lặng như đồng ý với suy nghĩ của ông ta được.”Con nhà ...gia giáo ...được nuôi ăn học đến nơi, đến chốn như mình, ít ra cũng phải có thái độ gì đó như phẫn nộ, như phản đối khi nghe ông ta tỏ tình như thế chứ!” Dù Duy nghĩ thế nào thì cô cũng phải làm màu làm mè để vớt vát chút đỉnh sự trong trắng nào đó của mình chứ.

Oanh cắn môi chờ cho nước mắt rơi xuống nhiều hơn nữa cô mới thõn thức:

– Quả là em đang cần chốn nương thân, cần một người đàn ông thật sự để làm chỗ dựa tinh thần. Với em, chỗ dựa đó là tình yêu kia. Nhưng qua lời anh nói, em bỗng thấy em khác nào một người không có trái tim, không hề biết rung động yêu thương mà chỉ đam mê những vật chất tầm thường. Anh đã nghĩ quá thấp về em. Lẽ nào em

tệ dữ vậy. Anh xem em như những cô gái đến với anh sao?

– Không! Không! Anh ...anh.. Oanh ngắt lời Duy bằng cách đứng dậy, cô vờ như mình sắp chạy ra khỏi cái phòng mát rượi vì máy lạnh này làm Duy chạnh lòng. Ông giữ cô lại bởi đôi tay còn rất khỏe:

– Ngoan nào! Ai lại đi dỗi như một đứa trẻ thế! Anh xin lỗi. Em nhiều tự ái quá và còn nhiều lý tưởng quá trong tình yêu, trong khi anh lại thực tế một cách trần tục.

Duy vừa nói vừa âu yếm chùi nước mắt cho Oanh, cô lạnh lùng:

– Em nghĩ, anh nên xem em như một người em gái, như từ lúc em chân ướt chân ráo vào làm ở đây.

– Chẳng thực tế chút nào em gái ạ. Vì anh không bao giờ nghĩ về em như nghĩ về một cô gái em. Và thiên hạ cũng chẳng ai chấp nhận quan hệ anh em “lấy vải thừa che mắt thánh” thế này ...Bao giờ chúng ta cũng cần có nhau bé con ạ!

Duy điệu dàng kéo Oanh ngồi xuống ghế. Cô nhìn ông ta, thắm nuốt nước miếng thờ dài. Một con cáo già và một con hồ ly (như Mai Thi đã từng gán cho cô) xem ra khá phù hợp. Cô ngao ngán khi nghĩ tới lúc phải âu yếm cái thân thể đã qua rồi thời trai trẻ, một thân thể dư mỡ đang mang trên vai cái đầu hói bóng láng khá quý quý. Tạm thời phải chịu thôi. Đời cô còn dài lắm kia mà. Oanh bắt chợt tức giận khi nghĩ tới Tổng giám đốc Lâm Đình.

Tiếng Duy vang lên làm cô bưng tỉnh:

– Chiều nay đi ăn với anh nhé?

Tố Oanh lắc đầu:

– Cám ơn anh! Chính ta nếu là bạn nếu không phải là hai anh em ...Mà đã là bạn thì sẽ có dịp khác nữa đúng không anh?

Duy mỉm cười.

Một cô gái mà ông đã tốn khá nhiều thời gian để sẵn đón ít ra cũng

phải khác cô gái từng ông ở một số điểm nào đó chứ!

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 12

Tố Phụng vội vã chạy vào bên hiên một quán cà phê, cô vừa vuốt mặt vừa nhìn màn mưa trắng xóa giăng đầy phố.

Mưa đổ bất ngờ và ào ạt như muốn trút nỗi niềm gì đó xuống đời. Phụng ngại ngùng đứng nép vào một bên. Cô biết trong quán có rất nhiều đàn ông, có thể họ đang chú ý đến cô, biết đâu chừng ngồi phì phà những điều thuốc bên những ly cà phê có cả những người cô quen.

– Tố Phụng!

Phụng giật mình quay lại cô bối rối cần môi khi thấy Sang từ một góc quán bước tới. Anh nhỏ nhẹ:

– Vào đây cho đỡ lạnh. Em ướt hết cả rồi!

Tố Phụng còn tần ngần chưa biết trả lời sao thì Sang đã tới kể bên ân cần đưa cô đến chỗ ngồi. Thầy Sang bao giờ cũng ga lăng với phụ nữ cơ mà!

Cô e dè ngồi xuống và rụt rè vuốt mái tóc hơi ướt của mình. Cố giữ vẻ tự nhiên trước đôi mắt nóng bỏng của Sang, Phụng nói:

– Lâu lắm em mới gặp thầy ...ơ ...gặp anh Hai.

Sang im lặng. Anh dụi tắt điếu thuốc đang hút dở rồi nhẹ nhàng tán công:

– Cám ơn Phượng vẫn xem anh là người nhà. Lâu rồi không tin tức gì, đôi lúc chạnh lòng anh nghĩ chắc chị em nhà Tố đã vớt anh ra khỏi đường không thương không tiếc.

Phượng dịu dàng :

– Sao anh Hai lại nói vậy? Chẳng qua là do đời sống qua sôi động bọn em không có thời gian ...

Rồi cô im lặng. Sang thấy mình quá lời khi chỉ biết trách người mà không nghĩ đến ta, nên anh vội giả lả:

– Đùa cho vui mà Phượng! Tại lâu quá không gặp Phượng và Oanh ... Thế em lên đây bao giờ?

– Dạem lên lâu rồi. Em chuyển công tác và lên đây ở luôn.

Sang nhíu mày như nghĩ ngợi điều gì đó, rồi ánh mắt anh nhìn ngay vào mặt Phượng, miệng cười nói:

– Đã cưới rồi chứ?

– Dạ chưa.

– Vậy là hai chị em lại ở chung?

– Dạ!

Sang tựa người vào ghế nhìn ra đường. Chiều nay bỗng dưng mưa to quá.

Anh trầm ngâm. Đối diện với Tố Phượng trong không khí lạnh lạnh đầy hơi nước của một quán cà phê, Sang thấy lòng mình băng khuâng hồi tiếc thế nào ấy. Anh thở dài, mình đã để vượt cái lẽ ra mình đã chọn.

Sang đọc nho nhỏ :

Mưa vẫn nao lòng trên mái phố Ta trách trời mưa hay trách ai Tường dẫu bụi mờ không nhớ nữa Mưa ướt làm chi giọt vẫn dài ...

Phượng chớp hàng mi cong." Ông ta vẫn còn mơ mộng như ngày xưa được ... Cũng hay!".

– Oanh bây giờ sống thế nào hả Phượng?

Phượng cười cười:

– Anh vẫn còn quan tâm đến chị Hai em à?

– Dù sao cũng có một khoảng thời gian dài Oanh là máu thịt, là hơi thở của anh. Tay đứt còn biết đau, nói chi đứt đoạn nghĩa vợ chồng.

Phượng nói:

– Thì sau một thời gian ... thất nghiệp vì xin nghỉ ở trường đột ngột, chị Oanh đã tìm được việc làm.

Sang ngắt lời:

– Chuyện đó thì anh biết. Anh muốn hỏi xem cuộc đời của Oanh có gì khác chưa?

Tố Phượng lắc đầu:

– Điều này quả thật em không rõ. Càng lớn chị Oanh càng kín miệng. Tính chị ít bộc bạch, tâm sự, ngay cả chuyện buồn vui của anh và chị trước đây em cũng không rành. Đùng một cái, mẹ và em ngỡ ngàng khi nghe chị ấy nói đã ly dị. Lúc ấy xem như chuyện đã xong rồi.

Nhìn Sang bằng cái nhìn rất lạnh, Phượng nói tiếp:

– Sau này em nghe chị Oanh với mẹ thì mới biết chính bác gái là người tác động anh và chị đi đến ly dị. Vì theo bác, hai người không hợp nhau cả tâm hồn lẫn thể xác.

Cô chua chát:

– Bác gái đúng là bà mẹ tiến bộ, tân thời.

Sang gượng cười:

– Không hẳn là như vậy đâu Phượng. Đúng ra chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Mẹ anh chỉ là người cho ý kiến sau cùng.

Phượng cười. Đôi môi mọng rất giống đôi môi của Oanh hơi trề ra. Anh ta càng phân trần càng để lộ cái tính hèn nhát, ỷ lại của mình. Một gã đàn ông gần bốn mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn bám váy mẹ, nghe lời và sợ mẹ Dĩ nhiên chuyện Sang và Oanh bỏ nhau còn nhiều lý do nữa nhưng nếu bà mẹ Sang là một người khác, biết vun vào, xới lên thì đâu đến nỗi. Chỉ vì bà không muốn một con dâu cứng đầu, chống lại ý bà. Mà Oanh thì sau một thời gian dài chịu đựng chồng, rậm rập nghe lời mẹ chồng đã bắt đầu trở lại với chính con người của mình. Cô bắt đầu "vùng lên" thì bà Phan cũng bắt đầu đổi cách cư xử.

Phượng bắt giác nổi nóng khi nghĩ rằng qua cách nói, Sang ngụ ý mọi nguyên nhân dẫn đến chuyện đổ vỡ của hai người chủ yếu là do Oanh.

Cô nghiêm mặt:

– Vậy nguyên do từ đâu? Anh nói đi anh Hai!

Sang làm thinh. Cái bản chất hảo ngọt, đa tình lâu nay ngủ yên vì trách nhiệm làm chồng ràng buộc, hôm nay bất chợt bừng lên khi nhìn cô gái một thời anh ao ước đang ngồi trước mặt, khi anh hăm hở cho rằng, bây giờ mình là một gã đàn ông tự do. Anh có quyền yêu và có quyền tán tỉnh, tỏ tình như ngày xưa nào ấy chứ!

Đốt cho mình điều thuốc, anh đổi thế ngồi cho có vẻ suy tư trầm lắng hơn.

Đôi mắt đen to ướt át của Sang hơi xa vắng một chút, rồi dừng lại trên gương mặt đẹp của Tố Phượng:

– Nếu anh nói rằng mọi đổ vỡ bắt đầu từ em thì em nghĩ sao Tố Phượng?

Phượng ngẩn người một chút. Đúng là cô hoàn toàn bất ngờ khi

nghe Sang nói như vậy, khi nhìn thấy đôi mắt buồn bã rất thực của Sang cô chỉ biết bối rối phản đối:

– Sao lại tại em ! Anh đùa gì ác thế?

Sang hơi chồm người về phía trước, hai bàn tay bám vào cạnh bàn cất giọng khỏ sở:

– Anh có đùa bao giờ đâu mà ác ! Thật là như vậy mà. Qua mấy năm chung sống rồi xa nhau, anh đã chua xót với kết luận anh chưa hề yêu Oanh thật sự.

Cả Oanh cũng vậy, cô ta không hề yêu anh. Cả hai đã yêu bằng ảo tưởng.

Giọng Sang bỗng trầm hẳn xuống yếu đuối, run rẩy nhưng cũng quyết liệt, dữ dội:

– Lẽ ra ...lẽ ra em làm vợ anh mới đúng. Vì tình cảm đầu tiên trong sáng nhất anh có được anh đã dành cho em. Em không nhận thì thôi lại đành lòng đánh tráo bằng Oanh để anh phải khốn khổ. Hừ! Cuộc tình duyên bắt đầu bằng trò gian lận thì làm sao có được hạnh phúc, và đời sống vợ chồng đã đổ vỡ như em thấy đó. Tố Phượng! Ngày ấy sao em nỡ đối xử với anh như vậy?

Phượng lắc đầu tránh né:

– Chuyện đã qua rồi anh nhắc lại làm gì.

Sang chăm chăm nhìn Phượng:

– Anh phải hỏi cho ra lẽ. Vì có bao giờ Phượng cho anh cơ hội để anh đến gần mà tìm hiểu tại sao em đùa cợt với anh đâu, để mấy năm rồi nỗi đau ấy cứ canh cánh trong lòng anh.

Dứt lời, anh khẽ kéo chiếc ghế dịch ra xa chiếc bàn rồi ngồi ôm đầu chứng tỏ mình đang đau khổ.

Phượng thừ người ra, ánh mắt tránh nhìn vào Sang. Cô bối rối đến mức có cảm tưởng mình mất cả sáng suốt để hiểu và nhớ hết những

lời Sang vừa nói mà trả lời anh. Từ lâu lắm rồi, cô tránh không gặp Sang một mình, cô sợ anh hỏi những điều cô về cái trò chơi mà Oanh đã thành thạo, cô sợ anh hỏi cô những điều mà cô luôn nghĩ đó là một phần lỗi của mình. Thế đấy! Cơn mưa bất ngờ đầy tai ương đã khiến cô gặp Sang tại đây và anh đã hỏi những điều cô sợ.

Cô vụng về bóp đôi tay, giọng ấp úng:

– Anh trách thì em chịu ... thật ra ngày ấy em chẳng hề ... có ý gì với anh hết. Em thề là em không hề biết chị Oanh đã đến với anh bằng tên em. Mãi đến khi mọi việc đổ bể ra thì ... thì ...

Tố Phụng khổ sở im bật. Tâm hồn trong sáng của cô không chỉ cho cô biết phải tự bênh vực mình như thế nào trước những chuyện ngày xưa ấy. Cô chỉ biết nói dối một cách thật thà rồi ngượng ngùng ngồi im ... Lúc Oanh đến với Sang cô biết quá đi chớ sao lại không? Nhưng vì cô yếu đuối chưa bao giờ ngăn cản được Oanh điều gì, nên trước chuyện này cô cũng đành giả lờ. Tại vì cô muốn yên thân trước sự tấn công của Sang nên khi thấy ông thầy chuyển đối tượng cô cũng an tâm. Và sau cùng ở đêm trực trường tai tiếng đó, cô vì mất đi tình yêu đầu đời của mình, cô sợ mất Trường nên đã bằng lòng để Oanh trực thay. Phải chăng cô chỉ là một người nhỏ mọn, ích kỷ chỉ sống vì mình, cho mình?

Nhìn những diễn biến trên gương mặt, trong cử chỉ của Phụng, Sang lại cho rằng cô đang cảm động trước những lời anh vừa nói. Phấn khởi trong lòng, anh tiếp tục mở lời:

– Phụng biết không? Khoảng thời gian gần đây anh luôn sống trong sự sám hối. anh đấm ngực hàng đêm như tín đồ ngoan đạo để tự trách mình ngày đó quá nông nổi, mới chạm vào cái bóng của tình yêu mà đã tưởng mình đến tận thiên đường hạnh phúc. Yêu một người mà gần gũi âu yếm một người, thật là oái ăm! Rồi đến lúc biết mình đã làm vẩn yếu hèn buông theo những đam mê thói thường như một cậu trai trẻ, để phải sa chân vào chiếc bẫy của hôn nhân.

Khẽ liếc Phụng để xem thái độ của cô ra sao, Sang tiếp tục xỉ vả mình:

– Trong cuộc hôn nhân gian dối đó, anh lại bị Oanh xỏ mũi dắt đi như

một con rối. Vì tình yêu trong sáng và cao cả đối với em, anh đã yêu thương Oanh, mượn hình bóng Oanh để nhớ em. Tưởng thế đã là hạnh phúc, nào ngờ Oanh không phải là em, cũng không phải là mẫu người anh tưởng. Trong một lần cãi vã, Oanh đã xô toẹt vào mặt anh rằng Oanh thừa biết anh và em yêu nhau, nhưng vì Oanh muốn có một người chồng giàu có, Oanh muốn ở lại thành phố nên cô ta dùng nhiều thủ đoạn để làm vợ anh, mặc cho em đau khổ ...

Phượng tái mặt, cô lắp bắp:

– Anh nói dối! Chị Oanh không phải là là hạng người như vậy! Em không đồng ý anh đổ mọi lỗi lầm cho chị Oanh đâu. Anh là đàn ông, anh người chủ động trong mọi trường hợp mà. Có lẽ anh quên rằng đang nói chuyện với ai rồi.

Sang hơi ngây cười. Anh không nghĩ bình thường Phượng rất nhỏ nhẹ, dịu dàng ít làm mất lòng ai lại phản ứng như vậy. Nhưng vốn là người ứng xử nhanh nên trong thoáng tích tắc ấy anh đã nhũn nhận:

– Anh xin lỗi đã tự dưng đột ngột tâm tình với em những điều chẳng hay về Tố Oanh, anh đã hấp tấp muốn nhanh chóng trình bày những nguyên nhân dẫn đến đổ vỡ của anh và Oanh với em, và đã làm em hơi hẫng vì sự thật.

Nhưng mong em tin những lời anh vừa nói, Oanh không hề yêu anh.

Phượng nghiêm mặt:

– Sao anh lại để bụng lời nói lúc chị Oanh đang mất bình tĩnh vì nóng giận rồi khẳng khẳng cho rằng chị không hề yêu anh?

Lặng im một chút, Phượng tiếp:

– Cho đến hôm nay em chưa hề nghe chị Oanh hé răng thở than một lời nào về những ngày làm vợ, làm dâu ở nhà anh. Nhưng một lần tình cờ gặp cô Thoa, em đã nghe cô nói về trường hợp của anh và chị Oanh.

Sang hơi ngỡ ngàng, anh vội hỏi:

– Thoa à! Cô ta thì biết gì chuyện gia đình người khác mà nói.

Phượng nhích môi cười cố dấu sự khinh bỉ vào trong và thản nhiên nhắc khéo:

– Tại anh Sang quên đó chứ! Cô Thoa nằm trong ban chấp hành công đoàn lo vấn đề "cơm lành canh ngọt" của từng gia đình công đoàn viên thì làm sao lại không biết chứ.

Sang sụ mặt xuống :

– Ối dào! Ba mươi mấy tuổi đầu chưa tìm được cho mình một mảnh tình máng ngang vai mà lại phụ trách giải quyết chuyện gia đình người khác. Có kinh nghiệm gì đâu mà thông cảm cơ chứ! Phượng đi tin các bà, các cô ấy thì có mà loạn chuyện.

– Có thể cô Thoa không giải quyết được việc của người khác, nhưng chắc chắn cô Thoa biết đúng và đã nói đúng chuyện của gia đình anh. Anh Hai này! Em biết lý do để chị Oanh buồn bực là tại anh bệnh ... mà chị Oanh thì không chịu được chuyện đó, phải không?

Sang đỏ mặt. Anh không thích bất cứ ai nói đến cái khuyết điểm khốn khổ của mình nên gạt phăng đi.

– Không phải vì vậy mà ly dị đâu.

Tố Phượng gạt đầu mai mỉa:

– Đúng, không phải vì anh bệnh mà vì cách sống bệnh hoạn của anh, cách đối xử của bác ...

– Phượng không đành lòng nói tiếp khi thấy Sang bối rối như kẻ đang làm điều tội lỗi. Chính cô Thoa nói với cô những lời Oanh tâm sự, chính cô Thoa kể với cô, bà Phan mẹ Sang đã vào trường khai xấu con dâu ra sao, và chính bà đã nhờ công đoàn trường làm "công tác tư tưởng" để Oanh buông thả bé nhà bà ra sao cho Phượng nghe.

Tội nghiệp! Dầu sao cô Thoa cũng có một thời đắm say Sang nên khi nghe bà Phan tỉ tê to nhỏ, cô đã tin rằng nguyên nhân để Sang ốm

đau rề rà là hoàn toàn do cô vợ quá sức của anh. Cô Thoa càng có thành kiến hơn nữa khi nghe bà Phan xẹt xùi kể lể cả chuyện bà phải năn nỉ con dâu xuống ngủ chung với bà để "thằng nhỏ được nghỉ ngơi đôi chút", đến nửa đêm bà giật mình thì nó đã lén vào với chồng. Cuối cùng khi ngủ, bà phải khóa cửa phòng thì mới yên trí bảo vệ sức khỏe con trai(?).

Tội nghiệp! Cô Thoa đã mắc cỡ đỏ mặt tía tai khi được bà Phan "tin tưởng".

mà kể hết mọi chuyện của "chúng nó" cho cô nghe, để khi nói chuyện với Phượng, cô vẫn còn xấu hổ, rồi ầm ức vì thắc mắc nhiều thứ về chuyện đó mà chẳng dám hỏi ai. Để rồi cô kết luận đơn giản:

Oanh ly dị Sang là đúng, vì tiếp tục sống với nhau thì Oanh giết Sang chết mất. Cô an ủi Phượng khá nhiều, để qua những lời an ủi đó Phượng hiểu, cô Thoa không trách chị Oanh mà cô Thoa mừng vì có thế thì Sang mới được "trả tự do", và cô mới có dịp trở tài làm công tác công đoàn của mình, đối với một đồng nghiệp bệnh hoạn đang cần có người chăm sóc thể xác lẫn tâm hồn.

Sang nhìn Phượng làm tỉnh mà lòng anh hơi mắc cỡ. anh biết vì tế nhị nên Phượng không nói tiếp về cách đối xử của mẹ anh đối với Oanh, sau này khi anh không dần lòng mình để cứ "lên cơn" luôn. Nhưng cái "hơi mắc cỡ" ấy chỉ kịp lóe lên chưa kịp làm anh nóng mặt thì đã tắt ngay ... Phượng im lặng không nói tiếp là cô nhân nhượng, cô sợ Sang mất lòng ... Ít ra "con bé" cũng có nghĩ tới anh. Sang vờ tươi lên để lấn cái sự ngỡ ngỡ còn rơi chút xíu trong mình ra ngoài.

– Anh không biết Thoa đã hiểu gì về anh để nói với em. Nhưng anh nghĩ, anh và Oanh chia tay là đẹp, là hay và là đúng cho cả hai. Một sự giải phóng đúng nghĩa!

Phượng lại tiếp tục ngồi yên trong ngao ngán. Ngoài trời mưa vẫn rơi ... Cô chột chán ngấy người đàn ông này. Rõ là cái nhìn đầu tiên của cô không sai. Cô đã bảo "gương mặt thầy Sang đẹp thật, nhưng nó thiếu một cái gì đó ..." Cái thiếu ấy đã lộ ra trước mắt cô lúc này, nhưng cô vẫn chưa tìm được cho nó tên gọi thật đúng.

Giọng Sang bắt chột ngọt ngào một cách cố ý :

– Tổ Phụng! Những lời anh nói với em, em đừng nghĩ là anh nói xấu Oanh. Anh chỉ muốn em thông cảm, hiểu anh hơn ...

Phụng nhìn ra đường. Cô đang cầu trời hết mưa để cô đi khỏi nơi đây, để cô khỏi phải nghe những lời dối trá khủng khiếp kia.

Thấy Phụng làm lì làm thính, Sang biết cô đã chán nghe những lời ca cẩm của mình, nên anh đột ngột chuyển câu chuyện:

– À quên! Trường dạo này thế nào hả Phụng?

– Dạ, anh ấy vẫn bình thường.

– Em ...yêu ...anh ta lắm phải không?

Tổ Phụng nhè nhẹ gật đầu. Cô khó chịu khi nghe cách Sang nói có vẻ gì ganh ghét. Cô chợt nhớ ra ... hình như Sang và Trường không hề ưa nhau. Đã có nhiều lần ... Trường xót xa với cô:

– Anh không hiểu tại sao Tổ Oanh có thể yêu và lấy một con gà trống thiên ba hoa làm chồng Và anh chẳng thêm giấu sự khinh bỉ của mình đối với Sang. Sang cũng thế.

Hai người đàn ông sẽ là "anh em cột chèo" họa hoàn lắm mới gặp nhau khi tết nhất, giỗ quải, chỉ lẳng lặng bắt tay nhau rồi mỗi người đi một chỗ, thậm chí trong bàn nhậu, họ tránh không uống cùng một ly với nhau.

Những khi ấy Phụng có để ý thấy nhưng cô vẫn chưa hiểu vì sao họ hàm hừ nhau lạ thế!

Giọng Sang ra vẻ quan trọng làm Phụng chú ý:

– Phụng nè! Có thể em sẽ tiếp tục nghĩ xấu về anh, nhưng anh vẫn phải nói một cách trung thực suy nghĩ của mình.

Phụng cảnh giác:

– Về điều gì vậy anh Hai?

– Từ lâu nay anh cứ thắc mắc là tại sao em lại yêu được Trường, một gã rỗng tuếch, tâm hồn nông cạn, khô khan, không phù hợp chút nào với một người trong sáng, nhạy cảm sâu sắc, sống vong thân vì người khác như em.

Phượng nuốt bực vào lòng, cô nói cho qua:

– Làm sao em giải thích cho được. Anh cứ xem như em và anh bổ sung cho nhau. Em cần một người đàn ông thật đàn ông, mạnh bạo để che chở.

Sang hơi mỉa mai:

– Vậy thì em yêu một cái khiên thì đúng hơn. Anh nói thật, không xứng với em chút nào.

Phượng đưa tay vuốt tóc, rồi thông thả nói:

– Người đàn ông này thường nhìn ra khuyết điểm của người đàn ông nọ qua sự thiếu sót và ngu dốt của chính bản thân ông ta. Thật tội tệ khi chê chồng hay yêu một người đàn bà trước mặt mỗi mình họ. Đó là sự nói lên và nói xấu thô bỉ nhất.

Mặt Sang tái đi, nhưng cặp môi đỏ của anh vẫn cười:

– Đúng đó, nhưng anh nói với em lại khác. Vì em chẳng có yêu anh ta. Và Trường cũng không hề yêu em.

Phượng uất nghẹn người:

– Anh bịa ra những lời độc ác ấy nhằm mục đích gì?

Sang dựa người vào ghế thờ dài, giọng anh bùi ngùi, thương xót:

– Xin lỗi! Anh thật trơ trẽn khi nói với em như vậy. Nhưng tại em thật thà, trong sáng và lý tưởng trong tình yêu quá nên em có thấy gì đâu. Trái lại, anh là một kẻ đa nghi, ích kỷ, tội tệ, thô bỉ, nhỏ mọn, bệnh hoạn và hàng lô hàng lốc những thứ xấu khác như Oanh đã từng nguyên rủa, nhưng anh lại thấy nhiều cái hay hay. Anh biết chắc

Trường chỉ yêu cái bóng của em. Hấn yêu Tố Oanh đó thôi!

Phượng giận run người :

– Lòng ghen tuông đã làm anh điên rồi. Thật đúng như chị Oanh đã nói ...Anh có thể ghen chị Oanh với bất cứ ai cho thỏa cái trí tưởng tượng bệnh hoạn của anh. Tại sao anh lại nói tới Trường? Phải chăng anh muốn trả thù em chuyện ngày xưa đã không đến với anh? Em đã luôn nghĩ tốt về anh, vì anh đã từng là thầy của em. Nay em rõ rồi. Quả anh là người độc ác, nhỏ mọn khi muốn hai chị em chúng tôi phải thù ghét nhau vì miệng lưỡi rắn độc của anh.

Sang không hề biến sắc mặt, anh ôn tồn như đang đứng trên bục giảng:

– Tố Phượng, bình tĩnh lại nào, hãy nghe anh nói! Nếu Tố Oanh vẫn còn là vợ anh, thì không đời nào anh nói ra điều tồi tệ đó. Khốn khổ thay cô ta bây giờ là một phụ nữ tự do, có thể quan hệ với bất cứ thằng đàn ông nào mà cô thích. Phượng không hiểu chị mình bằng anh hiểu vợ đâu. Em phải nhìn vào thực tế để mà đối phó kẻo lại lỡ làng.

Tố Phượng đứng phắt dậy ghen ngào:

– Đủ rồi! Em không muốn nghe nữa!

Dứt lời, cô vụt chạy ra ngoài. Mưa vẫn còn trắng xóa.

Trời ơi! Thầy Sang đã nói gì vậy?

Vết thương sâu tận hồn cô, người ta đã chạm tới, đau muốn ngắt đi. Điều cô cố gắng nghĩ là không hề có đã bị người khác nói xỏ toạc ra chẳng chút thương hại.

Phượng ngoác một chiếc xích lô và leo lên như kẻ vô hồn. Mưa lớn quá và cô thì ướt cả rồi. Hình như có tiếng Sang gọi nhưng cô không hề quay lại.

Cô thồn thức một mình trong nhịp lắc của chiếc xe, trong nhịp mưa vội vã lạnh buốt. Cô có yêu Trường không? Trăm ngàn lần là có. Cô

có nghi ngờ những điều Sang vừa nói không. Có chứ! Phượng nào nề nghĩ tiếp. Cô có biết Trường yêu Oanh không? Trăm ngàn lần là có. Chuyện ấy giờ đây là sự thật vì đã có người cũng biết để nói lên cảnh cáo cô.

Phượng chua xót:

– Thì ra hai gã đàn ông kia ghét nhau là vì thế. Cả hai đều không được người đàn bà mình muốn nên họ đã hậm hực nhau.

Phượng bắt chợt choáng người khi nghĩ đến Oanh. Chị cô có thể làm những điều cô không bao giờ dám nghĩ tới ...và biết đâu điều đó đang xảy ra ở nhà.

Xe đã ngừng trước cổng Phượng hồi hải bước vào. Cửa khép hờ, chỉ một mình Oanh ngồi ngoài salon nghe nhạc và hút thuốc. Cô lên tiếng khi thấy Phượng ướt nhẹp từ đầu đến chân hỏn hển đứng nhìn cô.

– Trường đi rước em rồi. Sao không chờ mà lại đội mưa về như vậy?

Phượng im lặng. Cô thấy người rả rời và xấu hổ ghê gớm với những ý nghĩ đen tối trong đầu. Ghen tương là một thứ thuốc độc tự hủy và ghen tuông cũng là một thứ thuốc kích thích tội ác. Cô thở dài. Phải chi chiếc xe của mình đừng hư để phải đi bộ, phải chi trời đừng mưa để phải gập và nghe những điều dễ sợ đó. Và phải chi trên đời này chỉ có Tố Phượng thôi chứ đừng có Tố Oanh.

Phượng đau đớn với ý nghĩ sau cùng. Một ý nghĩ hời nào đến giờ cô chưa bao giờ nghĩ đến. Tâm hồn trong sáng của Phượng lại đánh động trái tim luôn sống vì kẻ khác của cô. Ôi! Thì ra cô đã quá ích kỷ khi muốn rằng đừng có một phiên bản y như mình tồn tại bên cạnh mình chỉ vì cô sợ mất đi người cô yêu.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 13

Tố Phượng cầm chiếc áo ngủ bước vào phòng tắm để trút bỏ cho rồi bộ quần áo rin rít rất khó chịu trên người. Đưa tay bới tóc lên cao, cô vội vàng xối ào vài lon nước, nước lạnh ngắt làm cô thót cả ruột. Vội vàng cô chạy lên lầu quơ chiếc áo len mặc vào.

Ngồi chải tóc, cô thẫn thờ nhìn vào khoảng không trên cao của những mái nhà đối diện. Mưa vẫn rơi nhưng còn to nữa, từng giọt rỉ rả nghe mới thấm thía làm sao.

Lòng cô cồn cào một nỗi lo kỳ lạ, một nỗi nghi ngại day dứt làm cô bồn chồn. Lẽ nào nọc độc từ miệng Sang phun ra đã bắt đầu thấm vào tận góc ngách tâm hồn, thấm thấu tận làn da, sớ thịt cô rồi?

Phượng thở dài bước đến giường của mình buông người nằm xuống. Tiếng thở dài của cô nghe khốn khổ thế nào ấy! Phượng rất ghét thở dài, dầu có chuyện gì buồn cô cũng cố kềm để đừng phải thở dài. Thế mà hôm nay cô không kềm được lòng mình.

Cô đã nghe Triết – anh chàng nhà văn lớn của Mai Nhi một lần hứng chí ngâm nga.

“Thở ra không hện thở vào Thở ra ta khác, thở vào khác ta Nỗi lòng như thác nước sa Đứt thôi lại nổi, dờ ma dờ người”.

Con người ta có thể thay đổi theo từng nhịp thở hay sao? Cô lo lắng suy gẫm lại mình:

“Ta có một mối tình nhưng ta luôn canh cánh một nỗi lo kỳ lạ. Ta có một người yêu sao vẫn thấy cô đơn. Mà con bé khờ kia, đó có phải là tình yêu không hay ta đã nhận vợ vào cho có đôi có lứa lúc ta chỉ mình ta chiếc bóng với nỗi đam mê bùng bột nhất thời. Để đến giờ ta chợt bàng hoàng nhận ra ta chưa hiểu gì về tâm hồn Trường, người mà ta sẽ gọi là chồng. Rồi Trường nữa, anh ấy nào có yêu ta như ta vẫn tưởng. phải rồi! Từ lâu ta đã cố tin rằng Trường yêu ta nhưng

thật ra Trường chỉ đến với ta vì những cảm giác, những lời âu yếm, những cái vuốt ve mê đắm, mông muội của một người đang đi tìm bóng dáng cô gái mình yêu qua kẻ khác. Bây giờ hãy bình tĩnh đối mặt với bóng mình trên vách và hãy trả lời đi con bé khờ:

– Mi có can đảm dứt ra khỏi vòng tay cuồng nhiệt ấy để đứng bên lề, nhìn người ta thản nhiên đi với kẻ khác không?

Phượng mệt nhoài với trái tim đau. Cô để hồn trôi theo những câu thơ mà nước mắt ứa ra.

“Nỗi lòng như thác nước sa Đứt thôi lại nổi dờ ma dờ người”.

Tình cảm của Phượng hiện giờ có khác chi dòng thác ấy! Em phải làm sao nếu thật sự lòng anh tới hai bên đổ, hở Trường!

Phượng vùng ngồi dậy, cô bật đèn và tìm quyển sách đang đọc dở dang. Nó không có trên giường cô cũng không có trên giường Oanh. Cô bực bội đưa mắt nhìn quanh. Cô đang cần tìm quên, cần đọc để không phải “dờ ma dờ người” vì những xung đột đang diễn ra trong lòng, mà cứ nằm trên giường trên tiếng ru của mưa, của cơn trùng cô sẽ khóc đến cạn khô nước mắt. Thế mà quyển sách lại mất đâu rồi!

Ánh mắt Phượng dừng lại ở chân giường Oanh. Quyển sách của cô và chiếc gối của Oanh nằm dưới đất như bị gạt rơi từ nệm xuống.

Cô thần thờ nhặt vội hai thứ, quyển tiểu thuyết trên tay Phượng nhăn rách như bị dằn xéo đè lên rất dữ dội, mạnh bạo chuyện gì vậy? Trực giác bỗng làm Phượng chới với. Cô có cảm giác chiếc giường của Oanh còn mang hơi ấm của da thịt con người bởi những dấu xộc xệch của chăn nệm bị xô lệch.

Phượng nghẹn cứng cả hàm khi thấy cái nút của chiếc áo quen thuộc của Trường mà cô đã từng đi lựa vải đưa đi may nằm ở mép giường. Đúng là chiếc áo màu xanh phở đây mà! Vì có gì nó lại nằm trên giường của chị cô. Người ta đã vô vấp, hối hả, điên loạn đến mức bứt tung, xé bỏ mọi thứ vương vãi trên người để ...

Tổ Phượng chết đứng trước những gì mình thấy và mình suy diễn. Cô run lẩy bẩy bước vô hồn trở về nằm vật xuống giường mình.

ngực Phượng buốt đau đến mức cô ước gì mình được la hét hay đập phá một thứ gì đó.

Nhưng không! Cô chỉ là một người yếu đuối, cô chẳng làm gì khác ngoài việc để mặc nỗi đau giày xéo, làm tình làm tội. Cô chỉ mong một cách hiền lành là mình ngất đi cho đỡ khốn khổ.

Ừ, phải chi cô lịm dần cho quên thực tại. Thực tại còn con như chiếc nút áo cô đang cầm trong tay.

– Phượng ơi!

Tiếng Trường vang lên rộn ràng mà làm Phượng kinh hoàng hơn nghe tiếng sấm sét. Cô ngồi bật dậy mắt thất thần trông ra cửa phòng. Trường bước vào mạnh bạo và tự tin :

– Sao mặt em xanh mét vậy? Lạnh à?

Phượng nhìn anh không chớp mắt. Cô cố ngăn trận bão trong lòng để tưởng tượng xem Trường đang nghĩ gì để đóng kịch với cô khi rồi là chiếc áo chemise anh mặc đứt đầu mất chiếc nút ở để phạch khoảng ngực vạm vỡ, khoảng ngực ấy bao nhiêu lần cô đã tựa đầu vào tin tưởng và an phận.

Trường ngồi xuống kế bên Phượng, gương mặt với những nét cứng rất khỏe của anh vẫn bình thản làm Phượng phân vân. Anh cầm bàn tay lạnh giá vô cảm của cô rồi kéo cô nằm dài xuống theo mình. Giọng anh vẫn ấm áp và ngọt ngào:

– Hết lạnh chưa? Sao không chờ anh đón mà lại dầm mưa về vậy? Ngông thật!

Phượng cười và nghe tiếng cười của mình thật lạ. Nó vừa giống tiếng ròn rã của chiếc ly bằng pha lê bị rơi từ cao xuống, vừa giống tiếng va chạm rất mạnh của những mảnh kim loại bén lạnh để âm thanh sắc đến rợn người. Cô vẫn đề yên cho ve vuốt rồi bảo:

Hồi nhỏ, có lần em đã đánh lộn với một bọn lớn hơn em để bênh chị Oanh.

Em bị chúng ném đá u đầu, về nhà ba phạt quỳ gối cả hai đứa, rồi ba rầy em vừa lì vừa ngông. Bị ném đá bị quỳ gối em không khóc, mà chỉ nghe ba nói thế em lại khóc tức tưởi. Chị Oanh quỳ gối kể bên liền trêu em là mít ướt, em càng khóc to hơn vì ức.

Trường cười, anh nói gạt ngang như không muốn nghe Phượng nhắc đến Oanh:

– Em bao giờ cũng mau nước mắt và yếu đuối.

Phượng nhú mày:

– Thế sao! Nhưng lần đó em khóc không phải vì mít ướt hay yếu đuối, mà vì chị Oanh cố tình phủ nhận việc em làm cho chỉ, tại chỉ.

Kín đáo quan sát Trường, Phượng làm như vô tình nói tiếp:

– Chị Oanh bao giờ cũng vậy! sống cho mình bất cần biết đến ai khác.

Trường im lặng anh cảm thấy có điều gì bất ổn, Mắt anh liếc vụng trộm về chiếc giường rồi tự nhủ:

"lại có tật giật mình, có phải đây là lần đầu mà sợ!

Nhưng cần thật tỉnh táo để lỡ có gì thì kịp thời mà đối phó". Anh nói lảng đi:

– Hôm nay trời mưa, nằm một mình buồn nên em nhớ và nghĩ những chuyện không đâu phải không?

Phượng lắc đầu:

– Không! Em đang cố gắng xem xét coi mình có phải là kẻ "yếu đuối ngông cuồng" không, hay em là "kẻ ngông cuồng lì lợm".

Trường im lặng. Bao giờ nói chuyện với Phượng, anh cũng cảm thấy không thoải mái như với Oanh. Vì cô còn một chút gì đó ở sâu trong hồn mà trái tim và tâm trí anh chưa bao giờ đến được. Dạo sau này khi ở gần cô, cái mặt cảm phạm tội luôn làm anh phải phòng thủ và

âu lo. Anh đã xa đà trong tình yêu và anh đã thật sự trở thành kẻ lừa đảo. Trước sự tin cẩn, yêu thương của Phượng anh đã khổ sở vô cùng, nhưng khổ nạn thay thứ trái cây si mê vụng trộm này nó lạ lắm. Anh đã đứng thấp mà chờ đợi thèm thường nó con cáo thèm chùm nho bao lâu rồi. Nay trái cấm đã trong tay, đã cắn một lần thì làm sao người ta có can đảm khước từ không ăn nữa, khi cái mùi vị ngây ngất ấy vẫn còn đọng lại trong chân răng đầu lưỡi.

Nhiều đêm nằm suy tư một mình, anh chợt thấy rõ là Phượng có yêu anh, nhưng rồi anh cũng thấy nếu không có anh, chắc cô vẫn sống bình thản với chút gì riêng tư của cô, mà anh đã đầu hàng. Phải vì chính từ nhận xét đó nên anh đã mạnh dạn tìm đến với Oanh không?

Bống dựng anh chép miệng:

– Nếu em và Oanh cộng lại thành một người thì thật là tuyệt.

Tố Phượng tối sầm mặt:

– Anh nói thật đó chứ! Rất tiếc điều ấy chẳng bao giờ có. Vì nếu có chắc chắn Tố Phượng sẽ là người bị triệt tiêu trước những cá tính rất đậm và rất độc đáo của Tố Oanh.

Trường gương gạo:

– Anh chỉ đùa thôi!

Phượng đau rát trái tim:

– Em biết! Tại anh thấy em yếu đuối quá nên anh mới lo lắng mà buộc miệng nói thế. Nhưng chẳng sao đâu anh. Người yếu đuối xem vậy chớ khó chết vì đau khổ lắm, thường họ chịu đựng giỏi và dai hơn những kẻ sống liều.

Có lẽ tại lúc nào họ cũng lo sợ đủ thứ, đến khi cái sợ thành cái thật thì họ đã quá quen rồi, có khổ hơn bình thường một chút đã sao đâu nào!

Trường dè dặt:

– Chiều nay em nói chuyện nghe là lạ, anh khó mà hiểu nổi.

Phượng chua xót:

– Hình như chưa bao giờ anh hiểu em và cũng chưa bao giờ anh tìm hiểu để hiểu em. Anh chỉ luôn tìm xem ở em có điểm gì giống hay không giống một người nào đó ...Anh chỉ yêu cái bóng của em thôi, Trường à!

Trường bối rối vô cùng khi nghe Phượng nói như vậy, nhưng anh trấn tĩnh lại ngay vì anh biết tâm hồn yếu đuối của Phượng cũng là tâm hồn vị tha chứa nhiều điều thiện, nhiều tình cảm trong sáng, chân tình giữa người với người, nên dù cô có nghi ngờ, không tin anh điều gì đó thì cũng là thoáng qua thôi ...rồi đâu cũng vào đó cả mà Trường vừa lấp liếm vừa tự trấn tĩnh mình:

– Sao lại nói vậy! Em thật kỳ cục, giống như đang ghen tuông anh với ai ...

Tố Phượng cắn môi:

– Em chẳng hề ghen với ai, huống chi ghen với cái bóng của mình.

Ngừng một chút cô tiếp:

– Có điều em nghĩ, dù yếu đuối cách mấy em cũng phải cứng cỏi nhìn vào sự thật. Em biết anh không hề yêu em. Anh đến với em bằng tâm trạng của một kẻ đắm tàu cần tìm một chiếc phao để bám vào đất liền, rồi có ai còn nhớ đến chiếc phao vẫn mãi dật dờ trên sóng nước không.

Trường khôn khéo đánh trống lảng:

– Vớ vẩn! ghen làm chi với cái bóng nào đó. Anh không bao giờ bỏ em đâu mà nghĩ quẩn nghĩ quanh cho khổ em, khổ anh, khổ cả đôi mình ... Quay mặt lại anh bảo coi chừng!

Trường hồi hả bịt miệng Phượng bằng chiếc hôn dài. Cô nằm yên để mặc anh âu yếm. Trường là như vậy đó, bao giờ cũng vồ vập, mạnh bạo cuốn hút cô vào vòng tay cuồng nhiệt của mê đắm, nhưng sau

đó chỉ là cái khoảng cách trống vắng không gì thấu ngấn lại được của hai người. Rõ ràng chưa bao giờ tâm hồn hai người cùng hướng về nhau và hiểu nhau. Cô trách anh không hiểu cô, nhưng cô cũng đau đớn nghĩ ra là cũng chưa bao giờ cô hiểu anh ...

Cô chợt rùng mình đẩy mạnh Trường ra khi nhớ rằng lúc này thôi trên chiếc giường hẳn là anh đã được thỏa mãn hơn tất cả những giờ phút bên cô.

Phượng xoay một vòng lăn ra xa làm Trường bực bội. Anh cố gắng tăng sự phấn nộ của mình một cách giả tạo:

– Sao không tin anh hở Phượng? Tự dưng lại ghen tuông một cách vô lý chẳng nguyên nhân, không chứng cứ. Em ghen cái gì? Ghen với ai mới được chứ!

Tổ Phượng nuốt nghẹn xuống. Quả là cô ghen vô chứng cứ, những cái cô thấy không phải là chứng cứ, đó là sự nghi ngờ thôi, dù sự nghi ngờ đó có thể hết chín mươi phần trăm là đúng. Cô áp úng:

– Em không ghen. Nhưng em muốn biết ... phải là anh không hề yêu em không?

Trường lắc đầu, anh khôn ngoan né tránh:

– Khi yêu, phụ nữ bao giờ cũng đòi hỏi sự tuyệt đối. Em nên nhớ, với đàn Ông bao giờ cũng có những giây phút ngoài vợ, ngoài chồng. Anh yêu em và em sẽ là vợ anh, nhưng khổ nỗi vốn là giống đa tình, anh không sao cầm được trái tim mình đập hỗn loạn khi trông thấy một cô gái đẹp nào đó ...Anh trả lời như vậy được chưa cưng?

Phượng làm thinh, bao giờ cô cũng ứng xử chậm chạp, lúng túng trước những tình huống bất ngờ, vì thế cô luôn nhường nhịn trước những tấn công của người thân yêu. Bây giờ cũng vậy, cô bối rối im lặng nhìn Trường đang cố giận dữ:

– Thôi anh về. Xe em sửa xong rồi. Thế nào thì mai trời cũng hết mưa. Anh nhớ người ta hay nói:

sau cơn mưa trời lại sáng. Hừ! Chúc ngủ ngon! Thức giấc em lại thấy trời đã sáng. Mọi việc lại tốt lành. Em vẫn là của anh.

Tố Phượng ngồi một mình với sự ngạc nhiên, cô không ngờ mình lại tài tình đến mức không hề khóc, dù lòng cô biết bao đau đớn và giày vò.

Cô đưa tay bấu chiếc gối nằm, cố gạt mọi suy nghĩ của mình ra khỏi Oanh.

Đúng là cô đã khốn khổ vì ghen, nhưng cô còn đủ sức chịu đựng để không hé môi với Trường người cô ghen chính là chị ruột mình. Vì rõ điều ấy quá tòi tệ, quá sức tưởng tượng so với một cô gái luôn nghĩ về kẻ khác như cô.

Phượng cắn môi. Lúc này cô đã kể cho Trường nghe chuyện cô và Oanh bị phạt hồi nhỏ, nhưng cô kể chưa đúng sự thật, rồi câu chuyện chưa dẫn dắt đến đâu đã bị Trường bẻ sang chỗ khác. Phượng nhớ lại ...Ngày đó hai chị em cô bao giờ đi cũng có nhau. Tố Oanh thì táo tợn, xông xáo, hay gây sự và mánh khoe khi chơi với bạn nên bọn chúng rất ghét. Tố Phượng thì rụt rè, yếu đuối nên ít làm mất lòng ai. Dĩ nhiên với bản tính đó Tố Oanh có rất nhiều "kẻ thù".

hơn bạn.

Một lần đi học về, hai chị em đã bị chặn đánh vì tội:

Tố Oanh đã bắt mực vào chiếc áo mới của một đứa. Khi bị chặn lại, Phượng òa lên khóc trước, trong khi Oanh vẫn kên kiệu hất mặt lên thách thức. Đến lúc bọn chúng nhào tới đánh thì Oanh bỏ chạy để mặc Phượng, cô hét hồn chạy theo chị, khi nhìn thấy một thằng tướng bậm trợn xông vào ghệt tóc Oanh bỗng dưng Phượng không còn biết sợ, cô nhào tới đánh túi bụi vào nó, miệng hét to bảo Oanh chạy trước ...

Và Oanh đã bỏ chạy thật để mình cô ở lại chịu trận. Một hòn đá bay trúng đầu Phượng máu tuôn xối xả, bọn kia hét hồn bỏ chạy để mặc Phượng vừa khóc vừa lấy áo lau máu, vừa đau, vừa sợ đi về tới nhà.

Bất giác Phượng đưa tay sờ lên đầu, cái sẹo nhỏ vẫn tồn tại dù năm tháng đã trôi qua.

Hôm ấy, ông Lợi đã nổi cơn thịnh nộ thật sự. Xúc thuốc vào vết thương cho Phượng xong, ba cô đã bắt hai chị em xuống bếp quỳ gối. Tố Oanh chối leo lẻo mọi chuyện. Cô đổ thừa Phượng dám gây sự bọn mất dạy. Cô bảo "thôi", Phượng đã không nghe còn đánh trước, cô can không được đành phải bỏ chạy vì quá sợ. Lúc đầu Phượng làm thinh chẳng nói năng gì, cô nghĩ nói ra lắm thứ Oanh lại bị đòn nên thôi, nhưng khi nghe Oanh bẻm mép khai láo, Phượng quá ức lòng òa lên khóc tức tưởi.

Tố Phượng cắn môi ngăn giọt nước mắt sắp tràn ra. Chị Oanh bao giờ cũng là như vậy hết. Thế sao từ bao lâu nay cô vẫn nhường nhịn và lo lắng cho Oanh, chia sẻ với Oanh tất cả rồi nhận phần thiệt về cho mình.

Phượng còn nhớ rõ. Hôm ấy khi thấy Phượng khóc, Oanh làm bộ khóc theo.

Ông Lợi hầm hừ la hét rồi bỏ đi lên. Oanh lau mặt tỉnh khô, Phượng tủi thân cứ thút thít mãi. Oanh thản nhiên vô tâm trêu em là mít ướt. Oanh đã lấy than vẽ lên vách bếp hình người ta ốm đói vì bị phạt phải nhịn cơm. Oanh vẽ đôi mắt to mở trao tráo cái mồm há toang hoác với hai ba cái răng sún rồi đặc ý tuyên bố đó là con bé Phượng. Lúc ấy Phượng tức lắm, còn nhỏ nhưng cô cũng đủ nhạy cảm để phán đoán con người của chị mình:

độc ác, gian xảo, nhẫn tâm và có lẽ cả thủ đoạn nữa.

Phượng ngậm ngùi ... có thể lúc đó cô giận nên chỉ thấy toàn cái xấu của Oanh. Thế nhưng thời gian đã chứng minh rồi, cứ cho là ngày xưa Phượng đã nặng lời, nhưng bây giờ ai dám cho rằng Oanh không có những cái thói xấu trên.

Phượng đưa tay vuốt ngực. Khốn khổ sao khi buồn phiền, người ta hay đau ở trái tim, nó có tội gì kia chứ?

Cô chợt nhớ những ngày cô nuôi ba mình bệnh, ông đã nói chuyện rất nhiều với cô. Người già những phút sắp xa lìa trần gian luôn có

cái nhìn sáng suốt.

Điều mà cô cảm động là ông rất hiểu cô. Ông đã ân cần nhắn nhủ Tố Phượng hãy thương lấy Tố Oanh, hãy lo lắng, đừng bỏ rơi Oanh, cô bé chị mà ba cô trước khi lìa đời vẫn xót xa nghĩ rằng cuộc đời nó sẽ gặp nhiều bất hạnh vì bản tính thích gieo gió bão.

Phượng thở dài. Lúc đó cô đã khóc và hứa làm theo lời nhắn nhủ của ông.

Giờ đây trước tình yêu và hạnh phúc của mình cô phải làm gì, đối xử ra sao với người chị thích gieo gió bão ấy?

Rồi nữa, Phượng nheo nhói khi nghĩ đến mẹ. Lâu rồi cô không dám nhớ lại câu ba cô hay nói:

"Bé Oanh giống tánh mẹ, bé Phượng giống tánh cha". Hôm ba cô chết, cô khóc cạn khô cả người. Ai đó đã nửa đùa nửa an ủi cô "chết cha còn mẹ, chẳng lẽ mồ côi".

Vậy mà cô tự xem mình mồ côi. Mẹ cô đã như thế ấy, bà có nhân tình từ lúc ba cô còn sống. Mĩa mai thay, cô là người sau cùng biết đó, và may mắn lẫn chua xót cho ba cô, ông không hề biết mình là người đàn ông bị vợ cấm sùng.

Hôm mở cửa mả, Phượng đã cố không muốn nhưng vẫn nghe những lời đay nghiến của bà thím gần nhà văng vẳng: "Hừ! Nó chỉ vái ngày vái đêm cho chồng chết để dắt trai về nhà ngay! Nó chẳng thèm nghĩ tới hai đứa con gái ...".

Tố Phượng nhắm mắt lại. Cô rất sợ phải nghe những lời dè bĩu về những chuyện linh xình giữa hai chị em cô và một gã đàn ông. Điều ấy rõ nhục khi người đời hay vợ đũa "mẹ nào con nấy". Trời ơi! Tại sao thêm một lần nữa, nốt tên đàn ông lại xen vào giữa hai chị em cô. Lần đầu, cô đã cúi đầu nhục nhã thay cho Oanh lúc còn học ở trường vì chuyện thầy Sang, lẽ đâu lần này rùm beng lên vì Trường, người bấy lâu nay cô luôn nghĩ sẽ là chồng mình. Phượng nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay áp út. Chiếc cùm trói buộc nhỏ xíu bằng vàng đây mà. Một sự trói buộc thiêng liêng của hạnh phúc lứa đôi mà xem chừng người ta mang cùm vào để chừng nào thì càng tháo ra

nhanh chóng ấy.

Như Oanh đã kể, Oanh đã từng tháo chiếc nhẫn kim cương ném vào mặt Sang trước khi ra đi. Phượng xoay xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay mà cô nghĩ chắc chị Oanh đã rất hả hê khi làm như vậy vì bản tính của chị, thích gieo gió gặt bão, thích khuấy động thì phải như thế mới hả mới vừa lòng.

Còn Phượng, cô có can đảm tháo chiếc nhẫn tình yêu này không? Cô cắn môi khổ sở. Chắc là cô chẳng chịu nổi đâu. Thế cô có can đảm đeo tiếp nó không? Chắc cô cũng chẳng chịu nổi những dằn vặt ghen tuông ...Làm sao thì cũng khổ. Nhưng tại sao cô khổ cơ chứ? Vì cô yêu Trường hơn tất cả mọi thứ hay vì cô yêu bản thân mình rồi lo miệng lưỡi thế gian bêu rếu "chị em nhà nó xài chung một chồng".

"Thờ ra không hện thờ vào Thờ ra ta khác, thờ vào khác ta ...".

Mới khi ngồi nói chuyện với Sang đây thôi, Phượng tưởng rằng mình yêu Trường chết được, sao giờ phút này lòng cô nguội lạnh đến thế! Có phải vừa rồi Trường đã bắt cần để rơi chiếc mặt nạ của anh ra, chiếc mặt nạ mà suốt bao năm tháng qua Phượng đã cố nhủ lòng:

hãy tin đó là bộ mặt thật của anh, hãy tin đó là tình yêu thật của anh. Bộ mặt đó chính là chiếc gương hoen ố để Phượng soi lại tâm hồn mình.

Tổ Phượng đứng dậy lắc đầu cương quyết. hai tay cô bóp chặt, nước mắt tuôn rơi. Cô òa khóc nức nở. Không! Dù biết đứt khoát với Trường là cô chết cả nửa người nhưng cô không thể tiếp tục lừa gạt trái tim mình nữa, cô không thể nào tiếp tục yêu một người giả dối, hai lòng, cô không thể yêu bằng ảo tưởng.

Cuối cùng, cô không thể để Oanh khổ nếu chị ấy vì cô mà phải lén lút đến với Trường.

Mưa đã tạnh từ lâu lắm rồi mà Phượng vẫn đứng thừ người ra bên khung cửa sổ. Hình như đã có một cơn bão dữ dội vừa đi qua hồn cô. Cơn bão ấy đã thổi thốc, thổi bạt hết thảy những thứ mà cô từng mê muội gọi là hạnh phúc ra khỏi đời. Bây giờ chỉ còn đổ vỡ hoang tàn. Phượng ngơ ngơ như người bị phá sản đang tiếc của, tiếc

những gì một thời mình đã nâng niu như báu vật.

Cô vô hồn bước đến ngòai bên bàn trang điểm với tay lấy chiếc dao lam mới tinh còn nằm trong bao. Phượng chậm chạp tháo chiếc nhẫn đính hôn ra. Cô khẽ rùng mình khi lưỡi dao lướt nhẹ trên da thịt. Dưới ánh sáng trắng đục của đèn néon, mặt Phượng xanh mét như như người chết ...

"Vĩnh biệt nhé chút hạnh phúc về vời quyền rũ. Vĩnh biệt nhé cơn mơ hồng hoang của mộng tưởng ...".

Phượng cắn răng rạch chéo hai nét tạo thành chữ thập ngay đốt tay còn in dấu chiếc nhẫn, máu tứa ra nhỏ giọt xuống bàn.

Cuối cùng của quyết định thi giữa hai chị em, Phượng vẫn là người tự nguyện nhận phần thua thiệt. Nhưng cô thề với lòng mình đây là lần thua thiệt sau cùng cho bài học xương máu đầu tiên, vết thương rồi sẽ lành, cái sẹo chữ thập trên ngón tay đeo nhẫn sẽ là dấu ấn để Phượng nhớ những gì cô đã làm.

Phượng để mặc cho nước mắt chảy dài. Bao giờ cô cũng là kẻ yếu đuối so với Tố Oanh. Giờ đây kẻ yếu đuối ngông cuồng bắt đầu sống một cuộc sống với trái tim ngông cuồng không hề yếu đuối.

Chiếc xe du lịch bóng láng đang phóng vun vút trên con đường vắng bóng thảng gặp trước một biệt thự nhỏ kín đáo, nằm ẩn trong một góc phố, xung quanh được che bởi những thứ dây leo chằng chịt lấp cả những hàng rào.

Tin ...Tin ...Tin ...Tin ...

Tố Oanh cười ròn rã, cô đưa tay đập liên tục lên kèn xe du lịch rồi háo hức giương to đôi mắt có hàng mi cong về phía cánh cổng vẫn còn im lìm như chờ đợi xem đằng sau cái ranh giới ấy là gì. Duy cầm tay lái ngòai kế bên cũng tùm tùm khi thấy bóng dưng Oanh lại nhộn như trẻ con.

Tin ...T ...i ...n ...

Oanh lại nhấn một hồi kèn dài nữa. Cô ngả ngón cười thích thú khi

thấy cánh cửa vội mở rộng ra nhấp nháy, y như rằng nó biết sợ uy cô. Duy nhấn ga vọt nhanh xe vào trong sân. Bước xuống trước và đi vòng qua phía bên phải ông hơi khom người mở cửa cho Oanh:

– Mời ...lệnh bà vào nhà!

Oanh chớp mắt tình tứ liếc Duy rồi điệu nghệ đưa tay cho ông đỡ. Cô khoan khoái thở một hơi dài. Ngồi trong xe có máy lạnh vẫn không sao sáng khoái bằng tận hưởng khí trời buổi tối. Đêm ở đây yên ắng lạ lùng, Oanh hơi ngạc nhiên với chính mình khi chợt nhận ra chút lãng mạn còn sót lại trong tâm hồn, cho cô cảm được mùi hương "Hoàng hậu", mùi hoa ấy dễ làm người ta say khi kề cận người tình.

Đôi giày bít gót màu huyết dụ của Oanh giẫm lên sỏi nghe xào xào. Cô bước chậm rãi nhìn quanh. Khu vườn có cái đặc biệt của nó, đó là cái hư ảo đầy huyền bí của đêm.

Đến bên một hồ nước tròn nhỏ được xây theo kiểu hòn non bộ, Oanh ngồi lên thành hồ, khóa tay xuống nước nhìn những mảng ánh sáng vỡ ra lấp lánh, rồi Oanh lại ngược nhìn những nhánh dương liễu lơ thơ trên đầu.

– Một góc thiên đường bé cho một đôi tình nhân. Đúng là nơi em từng ao ước.

Duy mỉm cười:

– Em nói như đang đọc thơ vậy!

Oanh gượng gạo:

– Tại em không nghĩ là nhà anh thơ mộng như vậy khi đêm xuống.

Hai người bỗng im lặng. Oanh hơi khó chịu khi nghe Duy bảo "cô nói như đang đọc thơ". Lẽ nào cô đã nhiễm cái tật hay dùng lời hoa mỹ, sáo rỗng của Sang rồi? Từ lâu rồi cô muốn gạt phẳng mọi ảnh hưởng của anh ra khỏi đời cô mà!

Duy bước lên ngồi kế bên Oanh, giọng buồn buồn:

– Ngôi nhà này của cha mẹ anh để lại. Ngày xưa nó từng là tổ ấm, là một mái gia đình hạnh phúc. Từ lúc cô ấy bỏ anh mà đi thì nó đã thành mộ địa lạnh căm.

Tố Oanh mơ màng tựa đầu vào vai Duy:

– Sao hồi đó anh lại không đi?

Duy khẽ cười:

– Anh là người Việt gốc Hoa. Quê hương đối với những kẻ tha phương cầu thực như cha mẹ anh, rồi sau đó đến đời anh có lẽ chỉ là một khái niệm khá trừu tượng.

Nhặt một hòn sỏi ném ra xa, Duy bồi hồi nói tiếp:

– Phải chăng quê hương là một số phong tục tập quán được giữ gìn trong gia đình, trong tình cảm của những người đồng hương và trong tiếng nói. Với anh ngoài cố hương trong tâm tưởng ra thì ở đâu sinh sống được, nơi đó là quê hương. Định cư một lần rồi, nghĩ đến chuyện bôn ba để tìm một nơi định cư mới quả là một điều anh không muốn.

Oanh hơi ngạc nhiên:

– Chẳng lẽ vì vậy mà anh để chị ấy dẫn con đi?

Giọng Duy chột khô khan:

– Dĩ nhiên còn nhiều chuyện nữa, phải nói là cô ấy trốn theo một người khác là đúng nhất.

Quay lại nhìn Oanh, Duy đổi giọng âu yếm:

– Vào nhà nhé nữ hoàng đêm nay?

Oanh vờ vấp dựa vào người Duy để ông dìu đi, như kiểu một anh chàng trai trẻ, sung sức đang dìu một cô bé nai tơ đi trong buổi hò hẹn đầu tiên. Những ly rượu ở nhà hàng giờ đã thấm là cô rạo rục và mơ mơ màng màng một cách sáng khoái. Bây giờ Oanh thềm đặt

mình xuống một chiếc giường nệm phủ drap sa tanh êm mát và thềm một bàn tay.

Vào đến nhà, Duy để Oanh ngồi xuống bộ salon màu xám lông xù như lông gấu, mắt cô lơ đãng nhìn quanh. Ánh sáng vàng của những chùm đèn đặt dọc vách tường tạo cảm giác hư hư thực thực cứ khiến người ta nôn nao mong muốn một điều gì đó rất thực của yêu đương phải xảy ra ngay, xảy ra gấp.

Duy chòm người bấm cái chuông điện trên vách, thoáng chút xú đã thấy một người đàn bà xuất hiện. Đó là một người có tuổi, gương mặt choắt chiu vẻ cam phận, đôi mắt không hề nhìn lên nhưng đã nhạy bén ngó trộm Oanh thật nhanh. Bà ta mặc áo xảm màu tím than, tóc thắt một đuôi sam dài, nhỏ tí lúc lắc sau gáy trông ngồ ngồ.

Oanh tròn mắt nghe Duy xí xô xí xào một tràng chuỗi âm thanh líu ríu với bà ấy. Khi người đàn bà cung kính lui đi, cô tò mò hỏi:

– Anh nói gì vậy?

Duy cười:

– À! Anh bảo dọn cho mình món gì đó để ăn .

– Bộbà ta không biết tiếng Việt à?

– Điều đó có nghĩa lý gì, vì dù có rành rẽ tiếng Việt thì cũng không được nói với chủ trong gia đình này.

Oanh hơi giễu cợt:

– "Ông chủ" oai đến thế sao? Trong khi anh nói tiếng Việt rất chuẩn và rất đúng ngữ pháp. lần mới đầu, em đâu nghĩ anh là dân Chợ Lớn.

Duy nheo nheo con mắt xé ra chiều đặc ý:

– Vợ anh là người Sài Gòn, nữ sinh của một trường nữ trung học nổi tiếng.

Nếu anh không nói thật chuẩn, thật ngọt thì làm sao tán được cô ta chứ?

Oanh giả vờ hờn mát ghen tuông:

– Đó là chuyện của quá khứ, em thắc mắc làm gì.

Rồi ông vừa cười lảng lơ, vừa khoái trá:

– Ghen sao bé con?

Tổ Oanh cố ý không trả lời, cô ngả người ra salon, hai tay gác sau ót như người đang nghĩ điều gì mông lung lắm. Duy chòm người theo, đưa tay vuốt mái tóc dài của Oanh qua một bên, ông xoa nhẹ bờ vai trần mịn màng mát rượi của cô rồi hỏi bằng một giọng ồm ờ:

– Điều anh muốn em giải đáp là tại sao hôm nay em đồng ý ở lại với anh, trong nhà anh một cách tự nguyện rất ư là dễ yêu vậy.

– Oanh lim dim đôi mi cong, cô vươn vai, ưỡn ngực lên một cách tự nhiên đầy khiêu khích rồi vòng tay bá cổ Duy:

Ngày mai em hết là thư ký riêng của anh rồi thì em phải làm cái gì đó ... riêng của anh chứ! Mà anh có sợ mất em không?

Duy vừa vuốt ve Oanh, vừa thông thả đáp một cách tự tin:

– Nếu anh sợ anh đã không đồng ý cho em đi. Nói thật nhé bé! Các cô gái đến với anh thường sợ mất anh hơn là anh sợ mất họ

– Thật không? Đúng không?

– Ừ ... thật, nhưng không đúng. Nếu đúng thì phải nói trừ vợ anh ra ...

Oanh cười tự kiêu:

– ... Và cả em nữa chứ!

Duy hơi bất ngờ một chút trước câu nói tự cao của Oanh. Ông nhún

vai:

– Điều đó còn chờ thời gian trả lời. Thật sự mà nói, em về làm thư ký riêng của ai thì anh còn sợ em, chứ làm thư ký riêng của Tổng giám đốc Lâm Đình thì chẳng có gì mà anh phải lo. Dù so với anh hẳn có nhiều điểm trội hơn:

trẻ tuổi, đẹp trai, "sếp" của anh về mặt nào đó trong công việc làm ăn.

Oanh thích thú:

– Anh chủ quan quá!

Mắt Duy bỗng lóe lên tia sáng khoái trá kỳ lạ, ông tủm tỉm cười:

– Nếu Tổng giám đốc là ai khác anh đâu chủ quan để "mỡ gần mè" như vậy. Đằng này hẳn ta ...

Duy lại cười bỏ lửng câu nói làm Oanh không ngăn được sự tò mò:

– Hẳn ta làm sao hở anh?

Cái trán trượt nằm dưới cái đầu hói mà Oanh từng đánh giá khá quý quýet của Duy hơi nhúu lại rồi giãn ra như vừa ý vì đã tìm được một giải đáp tốt:

– Người ta đồn hẳn bị bắt lực, đối với phái đẹp hẳn không biết bị rung động là gì cả. Mà có lẽ họ đồn đúng, nên tất cả mọi khả năng, tinh túy của giống đực hẳn dồn tất cả cho công việc làm ăn. Hẳn ta không biết khổ mà còn hồ hởi tự khoe "một mình làm bằng ba bốn người".

Oanh buột miệng:

– Lẽ nào lại như vậy! Em thấy ông ta vẫn bình thường mà!

Cao hứng với cái khoái cảm hơn kẻ khác, Duy vờ lắc đầu như thương hại sự khờ khạo của Oanh:

– Chẳng lẽ hẳn để lộ cái bất thường khốn khổ ấy cho em thấy à?

Oanh làm thinh. Tư duy trong lòng cô dâng lên một sự thất vọng ê chề. Thì ra là vậy! Thảo nào ở lần trình diện đầu tiên, rồi những lần gặp sau, cô luôn nhì thấy một gương mặt lạnh lùng mà cô vô cùng bực bội.

Oanh nhớ hôm đến gặp Đình lần đầu, cô đã bỏ thời gian trang điểm rất lâu, cô tỉ mỉ tần mẩn chăm sóc làn môi, mi mắt công phu đến mức nhìn thoáng qua khó ai ngờ rằng gương mặt đẹp như vẽ kia có những cái không thật.

Thế nhưng cô đã hoài công vô ích, cô đã đối diện với một tượng đồng lạnh tanh, thượng đồng ấy cũng có trái tim, nhưng trái tim ấy không hề biết rung động. Đình có đôi mắt rất sáng và đẹp tiếc thay đôi mắt ấy không để ngắm những thứ gì khác hơn là những con số, những chông hồ sơ, kế hoạch, dự thảo quỹ quái gì đó nhằm phát triển hơn nữa các công ty thuộc tổng công ty của ông ta.

Nói tóm lại, Đình không hề để mắt tới Oanh, một người đàn ông ngoại lệ thờ ơ trước sắc đẹp của cô, mà lần cô mới gặp, Đình đã tiếp cô một cách hời hợt miễn cưỡng của một ông chủ ... Thế nhưng bây giờ ông ta lại cần đến cô. Không biết tại cái vốn sinh ngữ của cô hay vì sắc đẹp của cô. Bất giác Oanh cười tự phụ. Mọi ám ức lâu nay đối với tay tổng giám đốc hắc ám bỗng rụng tan mất, bù lại những tượng lãng mạn Oanh dành cho ông ta cũng vỡ theo. Coi như cái kỳ vọng đại loại cô từng ao ước làm bà tổng giám đốc chẳng bao giờ là sự thật.

Nuốt tiếng thở dài vì vỡ mộng, Oanh tựa đầu vào ngực Duy, tay cô vòng qua bụng ông, cái bụng của người có tuổi gốc Chợ Lớn vẫn chưa quen với cô. Mặc cho Duy vuốt ve, Oanh thản nhiên nằm dài trên salon giương đôi mắt to thách thức về phía "bà quản gia" của Duy khi bà ta đặt một cái khay nhỏ đựng thức ăn lên bàn. Đôi mắt một mí của bà nhìn xuống tạo thành một nét cắt ngang bí hiểm trên gương mặt hơi cau lại khi thấy cô quá tự nhiên với ông chủ của mình.

Duy lại lú lo, xí xô một hồi dài. Bà quản gia nhăn nhuc cúi đầu nghe và rút đi êm không một tiếng động.

Oanh lại hỏi:

– Anh nói gì vậy!?

– À! Anh bảo pha nước ấm có dầu thơm vào bồn cho em tắm. Bây giờ phải – ăn một chút gì cho vững bụng. Một phút thôi nhưng chất lượng cao. Oanh nhìn Duy bưng một chén kiêu có đậy nắp đưa cho cô bằng ánh mắt dò hỏi. Duy dụi dăng:

Em ráng một chút. Không ngon đâu, nhưng tốt lắm. Vị thuốc bắc mà!

Liếc Oanh một cái tình tứ, Duy nói khẽ vào tai cô:

– Rồi em sẽ thấy, tác dụng rất tuyệt.

Oanh bỗng nóng ran người. Ông ta lúc nào cũng chuẩn bị chu đáo và không hề hối hả, hấp tấp trong chuyện yêu đương. Hướng chi đây là tại nhà ông với biết bao điều kiện lẫn tiện nghi có sẵn. Cả hai còn cả một đêm dài huyền hoặc cơ mà.

Oanh vờ e lệ nhâm nhi từng muỗng rồi bất chợt hỏi:

– Bà quản gia nhà anh trông lạnh lùng làm sao ấy.

Duy nhú máy:

– Em để ý làm chi đến bọn kẻ ăn người ở. A Lìn lúc nào cũng bì xì gương mặt, nhưng trung thành lắm. Từ khi cô ta bỏ đi đến giờ anh chưa đưa một người đàn bà nào về nhà. Em là người đầu tiên lại được anh ôm ấp thế này nên A Lìn mới tỏ thái độ lạnh như vậy. Tâm lý chung của phụ nữ mà.

Oanh ngừng ăn và hỏi:

– Làm sao vợ anh nói và hiểu được A Lìn?

– Chậc! Thì cô ta phải học và nói ngôn ngữ của dân tộc anh chứ! Xuất giá tòng phu mà!

Oanh đặt chén xuống khay. Mắt cô long lanh nhìn Duy. Với người đàn ông này cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ chung sống lâu dài. Nếu là chồng ắt hẳn ông ta là một người chồng quyền hành, độc đoán, gia trưởng. Trái lại nếu là một người tình thì ông là một nhân tình mà tất cả đàn bà đều muốn. Vừa thoát khỏi tên độc tài, bệnh hoạn, thì hiện giờ Oanh đâu thích bị ràng buộc bởi một ông chồng, nhất là một ông chồng già giặn, quỷ quyệt. Cô tự nhủ:

Tạm thời mình hãy bằng lòng với người tình có tuổi từng trải và lịch lãm này cái đã ...

Duy lên tiếng:

– Vào tắm đi cưng!

Oanh nhỏng nhảnh bá vai Duy:

– Anh phải hứa là sẽ dạy em nói tiếng Tàu thì em mới chịu tắm.

Ông cười hài lòng:

– Chuyện đó dễ thôi! Nhưng cần có thời gian.

Oanh nũng nịu như con gái mới lớn:

– Em thông minh lắm. Ngay bây giờ em vẫn có thể nói được một câu rất tuyệt bằng tiếng Tàu dù em chưa được ai dạy hết.

Thấy Duy có vẻ bán tín bán nghi, Oanh thích thú cười khanh khách và dẫu môi nói từng tiếng với giọng điệu đót đất của trẻ con:

– Ngộái ...nị

Duy bật cười khoái trá, đôi mắt xéch của ông bừng lên những tia ham muốn.

Ông đứng dậy kéo tay Oanh:

– Anh sẽ chiều em từng chút một, yêu nữ ạ. Đêm nay em giống một nhân vật đầy ma lực nào đó của Bồ Tùng Linh quá! Khổ nỗi anh lại

thích được hành hạ dưới tay yêu nữ mới ác chứ!

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 14

Tố Oanh khoác chiếc Kimono bằng lụa Lèo màu hoa thiên lý vào người.

Cô cột lỏng lẻo dây lưng đến bên cửa sổ nhìn xuống khu vườn đêm. Cô đang thềm một liều thuốc vô cùng.

Duy bước ra theo Oanh. Ôm cô vào lòng, ông nhỏ nhẹ:

– Sao không ngủ? Phiền hà anh điều gì thì nói.

Oanh lắc đầu. Cô chạnh lòng một chút khi nghe ông ân cần hỏi thế. Phải! Cô vừa cảm hận nhớ đến Sang, anh chồng ngã ngựa giữa chùng cửa mình, kẻ đã gây cho cô nỗi ám ảnh chưa xóa mờ được mỗi lần cô gần một người đàn ông nào đó.

Tiếng Duy lại vang lên:

– Xem chừng anh chồng bệnh hoạn của em vẫn còn quấy rầy tâm tưởng và thân xác em khá nhiều.

Oanh xoay lại nhìn Duy, cô luôn luôn khó chịu khi bị người khác đọc được suy nghĩ của mình. Nhưng với Duy, cô đã kèm được sự bực bội, cô vờ đau khổ cụp vội hàng mi cong và khẽ thở dài:

– Anh là người đàn ông tinh tế và nhạy cảm, em chẳng giấu anh được điều gì. Quả là anh vẫn còn ám ảnh em như một bóng ma.

Đôi mắt cô nhìn như van lơn rồi lại nhìn xuống bàn tay mình. Oanh e

dè:

– Em xin lỗi đã lại làm anh mất vui.

– Sao em lại nói vậy. Tại anh không còn trẻ để có thể yêu em trọn vẹn hơn ...

Duy khẽ nhăn mặt khi nói như vậy. Trong khoảnh khắc Oanh chợt thấy ông như già đi bao nhiêu tuổi. Cô ngao ngán đưa mắt nhìn nhì một ánh sao lẻ loi đang nhấp nháy trên trời. Vừa rồi tại ông cũng chẳng làm trọn vẹn phận sự của một gã đàn ông nên cô mới không hứng thú, hay tại dấu ấn mà Sang để lại trong tâm hồn cô còn quá đậm, nên dù với Trường ào ạt cuồng điên như sóng xô bão táp, Oanh vẫn không sao nhận chìm được mình trong biển rung cảm của yêu đương. Rồi với Duy ân cần, nâng niu, nhẹ nhàng, khơi gợi càng làm cô co rúm người trong bực dọc.

Trời ơi! Mọi cảm xúc chết đâu cả rồi!

Oanh cắn môi nhăn cảm niềm phẫn uất đang dâng để rồi cô buột miệng:

– Tại sao em không thích thú gì hết. Em lãnh cảm rồi sao? Bệnh thật rồi sao?

Duy vội an ủi:

– Đừng nghĩ như vậy, em có bệnh gì đâu. Tại em tưởng tượng đó thôi. Với anh, từ từ em sẽ sung sướng. Anh sẽ trị bệnh cho em.

Oanh cười thâm trong bụng. Cô biết anh ta chẳng đủ sức làm việc đó, nhưng cô vẫn gật đầu và nhìn ông tha thiết. Duy vỗ nhẹ vào vai cô. Có lẽ ông đang tự mãn với những lời vừa nói. Ông không hề biết rằng trong giây phút ấy Oanh lại nghĩ tới một người đàn ông khác:

Lâm Đình, một người được bao quanh bởi nhiều giai thoại khá độc đáo mà cô đang háo hức khám phá. Dù Đình là người thế nào, Oanh cũng làm hấn ta khốn đốn vì tội tự cao, lạnh lùng, xem cô bằng như mọi người con gái khác. Ngày mai cô sẽ ở bên hấn, có dịp cô sẽ cho

mọi người thấy tổng giám đốc Lâm Đình là một kẻ dùng quyền lực và công việc để che giấu những cái khiếm khuyết khốn khổ của mình.

Oanh lại mỉm cười. Chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa là ngày mai rồi!

Mai Nhi hài lòng nhìn lọ hoa để trên bàn tiếp khách. Cô ngắm nghía rồi trầm trồ:

– Mày cắm hoa trông có hồn đó Phượng.

Tố Phượng chỉ hiền lành đáp lời:

– Tao cũng mới học, cắm đại chứ có theo trường phái nào đâu mà có hồn với vô hồn.

Nhi nói:

– Phải chi tao được một xíu thôi khéo léo như mày chắc ông Triết khoái lắm! Ông ấy thích nghệ thuật nói chung. Còn tao thì ...Hì ...hì ...Nói riêng cũng có thích văn học, nghệ thuật nhưng không có khiếu để sáng tạo, chỉ biết ngắm, ngắm, ngắm, xem thôi, nên có đi học như mày cũng chả làm nên trò trống gì. Nhiều hôm đi chợ gặp bông đẹp tao mua về, tĩa tới cắt lui, cuối cùng cho cả vào một lọ, trông chẳng khác đám rùng. Tao bảo với Triết đây là trường phái loạn.

Phượng cười tủm tỉm:

– Mày lúc nào cũng pha trò. Thảo nào ông Triết không yêu sao được, có buồn cách mấy nghe mày cùng vui mà quên buồn.

Nhi hát hàm:

– Vậy là độ này mày hết buồn rồi chứ gì, nên đâu thèm ghé tao đùa cho vui.

– Nhảm! Tao buồn hồi nào đâu mà hết với còn. Lòng tao lúc này hoàn toàn thanh thản, không chút gì vướng bận. Nhờ vậy tao mới ở không đi học nữa công gia chánh, làm sao ghé mày được. Mà Nhi nè! Mày đi học với tao đi, đàn ông thích ăn ngon lắm, có nhiều ông không bỏ vợ được vì mê nghề nấu nướng của bà xã thôi.

Mai Nhi trề môi:

– Nói như mày là nói có một chiều. Thời buổi bây giờ đàn ông họ thích nhiều thứ động trời, còn ăn ngon, có tiền ở đâu mà chẳng có món ngon, kèm theo phục vụ tươi mát.

Tố Phượng nhẹ nhàng:

– Mày cũng chỉ nói có một chiều thôi, kiêu vợ đũa cả nắm. Thế anh Triết chưa bao giờ được mày đãi cho một bữa cơm nào sao?

Mai Nhi thành thật:

– Ít lắm Phượng à! Tao không có thời gian rảnh. Thường là bọn tao đưa nhau ra tiệm, thích món gì kêu món đó. Hôm nào đầy túi thì gọi món sang, xẹp túi thì vào quán cơm đĩa, cơm phần bên lề đường cũng xong.

Tố Phượng sôi nổi:

– Vậy hôm nào mày trở tài nội trợ rồi mời Triết thử xem. Anh chàng sẽ phục lẫn và thích thú vô cùng vì người yêu của mình cũng đâu thua ai.

Mai Nhi nheo mắt nghịch ngợm:

– Hỏi thật nhé, anh tài xế Trường thường từng thích món gì ... của mày nhất?

Phượng đỏ mặt, cô háy Nhi rồi trầm giọng:

– Chắc món nào anh ta cũng thích hết. Vì khi đến với tao rõ ràng Trường có mục đích. Cái mục đích đó khiến con người ta ăn ngon hơn bình thường mày à!

Nhi nhìn Tố Phượng. Ngoài gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng vì câu hỏi lắt léo của cô, tuyệt nhiên Phượng chẳng có chút gì buồn phiền. Phượng nói ra suy nghĩ của mình về Trường như đang nói về một người quen nào đó trong cuộc sống. Lòng Mai Nhi chợt nhẹ nhõm.

Rõ là trong trái tim chân thật của Tố Phụng, hình ảnh anh chàng Trường chẳng còn chỗ. Có lẽ cô đã xóa sạch rồi những dấu vết của mối tình đầu, mà ngày xưa Mai Nhi đã từng cho là "hơi vội vã, giống như ai đang lấp khoảng trống ở hồn khi thấy bè bạn quanh mình ai cũng có lứa, có đôi".

Thở hắt ra một cái, Nhi gạt đầu:

– Rồi tao sẽ tìm cho mày một người đàng hoàng, dễ yêu. Quên Trường đi là phải.

Phụng xua tay:

– Cho tao yên thân Nhi ạ! Tao sợ rồi ... tự tao tìm còn không đúng đối tượng, huống chi người khác tìm dùm. Chắc tao khó lòng mà yêu lần nữa.

Mai Nhi lắc đầu:

– Chắc với lép! Đời còn dài, tao cũng chống mắt lên xem chị em nhà Tố ra sao. Nghĩ con nhỏ Oanh cũng lạ, tình yêu với nó như một canh bạc, được thua gì nó cũng lao vào, chẳng khác gì loài phù du lao vào ánh sáng, rồi ra sao thì ra. Với nó, cách sống, cách yêu không rõ ràng đâu vào đâu cả. Nó sống nhớn nhỡ, lấp lửng, nó yêu cũng lấp lửng kiểu thả mồi bắt bóng.

Tố Phụng kêu lên :

– Kia Nhi!

Mai Nhi cắn môi, cô nhún vai:

– Xin lỗi, tao quên con Oanh là chị mày! Mà nói thì vẫn nói đã có sao? Nó chẳng dễ mềm lòng, xúc động, tự ái vì máu mủ, huyết thống như mày đâu Phụng à. Trên đời này nó chỉ biết có nó thôi.

– Vẫn biết thế nhưng mày đừng nói ra thì hay hơn. Vì dầu sao bà ấy cũng là chị tao mà.

Nghe Phụng thật thà thốt lên một cách khốn khổ, Mai Nhi nao lòng.

Cô đứng dậy:

– Ôi, tự nhiên nói chuyện đâu đâu! Mà ra sau phụ tao gọt khóm, xong cắt khoai, ướp đường, rót vào tí rượu. Món này anh Triết thích lắm.

Tổ Phượng nhếch môi cười. Cô không nỡ giận những lời bóp chát thật lòng của Nhi. Nén buồn vào trong, Phượng cao giọng:

– Hay tuyệt! Được đó, ít ra mày cũng biết sở thích của Triết chứ. Tao sẵn sàng phụ cả hai tay. Chùng nào ông ta tới?

– Cũng sắp! Gọt bây giờ đã là trễ, tại tao quên.

Dứt lời, Nhi lẹ xẹp đôi dép lười chạy vào phía trong bếp. Phượng bước theo cô nghe tiếng Nhi vọng ra:

– Mở nhạc lên nhỏ! Ở nhà một mình không có nhạc chắc tao chết vì cô đơn.

Tổ Phượng lặng lẽ trở ra phòng khách mở hết cỡ volume máy cassette.

“Tôi đang lừa dối em, mà sao em không biết Những lời nói tình yêu, với tôi không cần thiết Khi ta tìm đến nhau, là tìm vui trong chốc lát ...”

Bài hát gì ghê sợ vậy? Phượng tự hỏi mình rồi với tay lấy chiếc băng khác thay vào. Với cô, lúc này và mãi mãi đến hết cuộc đời không có gì ghê tởm bằng sự giả dối.

Mai Nhi vừa nhả nha rửa những chiếc tách cà phê bằng sứ trắng tinh vừa dè dặt hỏi:

– Phượng nè ...Mày nói sao với ông Trường vậy?

– Tao có nói gì đâu. Tao trả lại ông ta chiếc nhẫn hỏi và chiếc nút áo sơ mi màu xanh tao lượm được trên giường chị Oanh, kèm theo một lá thư khá dài.

Bao nhiêu đó đủ rồi chứ gì!

Ngừng tay, Nhi kêu lên:

– Ông ta chẳng thanh minh, phân trần gì cả sao?

– Tao tránh gặp mặt! Có lẽ làm vậy đỡ phiền, ông ấy khỏi phải khó xử.

– Hấn quả tệ thật! Đểu! Còn Tố Oanh cũng hay! Tao thấy nó cứ tro tro cái mặt, mỗi lần đến đóng hụi, tao kêu nó ở lại chơi, nó lắc đầu nguầy nguậy bảo rằng bận lắm.

Phượng vẫn không đổi cái giọng đều đều:

– Chắc chị Oanh bận thật! Bả đi suốt ngày, tối về lăn ra ngủ, mà hôm nào về sớm nhất cũng mười một giờ. Oanh có nói với tao đọc nhất một câu "Chị không hề yêu Trường. Hấn với cái xe tải cũ kỹ của hấn chỉ là một phương tiện sắp lỗi thời". hôm ấy Oanh say bí tỉ, tao phải nhủ lòng đừng buồn khi nghe người say nói. Đến bây giờ, mấy tháng qua rồi, tao không nghe Oanh nhắc gì cả.

Còn Trường hầu như không ghé nhà tao. Thế là xong cái chuyện mà tao nghĩ sẽ khó khăn vô cùng khi phải ép trái tim mình, luyện cách nói để nói với người mình từng yêu và bà chị từng chung bụng mẹ chui ra một lúc với mình.

Giọng Tố Phượng băng khuâng:

– Tao đã làm! Chỉ có tao ngu ngơ, khờ dại nên mới thấy "vấn đề" khó giải quyết thôi. Với hai người nhạy cảm và sống rất thật vì mình kia thì điều ấy chẳng có ý nghĩa gì. Ngay cả một lời an ủi cũng không ai cho, tao có cảm tưởng mình mò côi mày ọ. Cha chết, mẹ có chồng khác, chị vô tâm, người tình gian dối. rất nhiều lúc tao nghĩ đến mày, nhỏ bạn thân. Mày giúp đỡ chị em tao rất nhiều. Nhưng tao ngại đến thường vì ở cạnh mày còn có anh Triết, biết anh ta có thích kể khác chia sẻ tình cảm với người yêu của mình không?

Mai Nhi lộ vẻ bất bình:

– Sao lại nghĩ vậy! Triết là mẫu đàn ông vị tha, rộng lượng, ảnh sống rất tình người. Không phải tao khoe người yêu của mình nhưng thật sự Triết là như vậy.

Ở ảnh có vẻ gì lý tưởng đến mức kẻ khác cho rằng ảnh ngông, sống ở trên mây, rờm đời, đạo đức giả.

Nhẹ nhàng đặt cái tách đã sạch bong vào rổ, Nhi nói tiếp:

– Nhưng tao hiểu Triết hơn ai cả. Thời buổi người ta sống ào ào chẳng cần đạo đức luân thường thì Triết là một hạt ngọc, không tỳ vết. Dù bị vùi dập đến đâu thì ngọc vẫn là ngọc, nó vẫn có ánh lóng lánh riêng của nó.

Tổ Phụng ngừng tay nhìn Nhi rồi trầm nghĩ:

“Hình như mình chưa bao giờ có những nhận xét hay cảm tưởng nào tượng tự như vậy cho Trường. Tình yêu của mình đối với anh ta đơn giản quá. Thì ra yêu đâu phải cần có một người bên cạnh để nhung nhớ lúc chia xa, yêu nghĩa là phải biết chia sẻ, hy sinh ...”.

Giọng Mai Nhi vang lên cắt ngang dòng nghĩ của Phụng:

– Trước đây tao sống rất khác bây giờ. Đầu óc quen tính toán làm ăn khiến tao cũng tính toán khi yêu. Tao đã sai bài toán tình yêu đầu đời với một gã đàn ông nhiều tuổi, kẻ đã dạy tao chạy mách, dạy tao cách sống bằng tiền. Cũng may tao đã gặp Triết, cảm động trước sự chân thật của anh ấy, tao yêu và dần dà nhận ra mình. Nếu nói Triết đã cảm hóa tao thì hơi quá, phải nói ảnh đánh động những cái đẹp còn lại trong tao bằng chính con người và tình yêu của ảnh.

– Khi yêu, ai cũng nói về người yêu của mình nghe hay ời là hay!

– Tao chỉ nói thật về Triết chứ tao không nói hay về ảnh.

Tổ Phụng cười. Cô rắc đường lên những khoanh khóm cắt mỏng rồi rót vào tí rượu trái cây. Mở tủ lạnh, Phụng cho tô khóm vào, cô lấy cho mình một ly nước lạnh và từ tốn uống từng ngụm nhỏ.

– Tao về thôi Nhi à!

Mai Nhi giã gạo nảy lên:

– Giỡn hoài mà, tự nhiên đòi về!

– Ở đây giống kỳ đà ...thấy mò!

Giọng Nhi quyết liệt:

– Phải ở lại trông nhà giúp, cho tao đi thu hụi.

– Hay chưa! Không có tao thì ai coi nhà cho mày đi thu hụi?

– Thắc mắc làm gì. Phải sắp xếp mọi thứ theo cái nó có. Tao biết mày không bao giờ từ chối giúp đỡ người khác, nhất là kẻ ấy lại neo đơn như tao.

Tổ Phượng cười cười làm thinh. Cô không phải mẫu người thích nghe phỉn nịnh, cũng như cô biết để gì Nhi cho cô về vào lúc này.

Phượng đã gặp Triết nhiều lần, và ở lần đầu tiên anh nhận ra cô là Tổ Phượng. Hai người chóng thân thiết với nhau theo kiểu anh em, bè bạn có cùng xúc cảm, suy tư trước một vấn đề, một góc cạnh cuộc sống.

Đối với Tổ Phượng, Triết có một tình cảm đặc biệt mà cô luôn nhìn thấy rất rõ trong đôi mắt sâu lắng, thông minh của anh. Có thể hai người rất hợp nhau ở một điểm nào đó, để Phượng phải tự nhủ với mình rằng:

Cuộc sống bao giờ cũng có ranh giới. Ai không biết được đâu là ranh giới của trái tim mình thì kẻ đó sống sa đà, không những họ sẽ làm khổ bản thân mà còn làm khổ những người khác nữa.

Phượng bồi hồi với xúc cảm chợt ứa đến. Đã có một lần cô ao ước phải chi người yêu của cô có tính như Triết:

Điềm đạm, sâu sắc lẫn mạnh mẽ trong tâm hồn, trong cách sống. Có thể trên đời này còn nhiều người đàn ông có lòng tốt thật sự lẫn sự tinh tế và hiểu biết rộng về con người, về tình yêu, về mọi thứ, nhưng

cô chưa được gặp đó thôi.

Trở ra phòng khách với tiếng nhạc buồn buồn và với mùi hương hoa cẩm chướng ngọt ngào lan nhẹ nhẹ, Tố Phượng bắt chợt thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết, dù việc quanh quẩn một mình là việc rất thường xảy ra với cô.

Một lát nữa đây, Mai Nhi sẽ đi công chuyện về, Triết cũng sẽ đến, hai người sẽ rít rít bên nhau, còn cô sẽ góp phần cười hùn và nói vun vào cho câu đùa của Mai Nhi thêm phần hóm hỉnh duyên dáng, cho câu chuyện Triết kể thêm phần sâu lắng thâm trầm. Rồi cô sẽ về nhà lặng lẽ, âm thầm soi mình trong gương và cố dỗ giấc ngủ.

Bỗng dưng Tố Phượng thềm có một tình yêu thật sự như Nhi và Triết. Một tình yêu cả hai phía, người này yêu có sự đáp trả của người kia, hai người thu hút nhau, sống vì nhau và hoàn toàn bình đẳng, không ai phải nơm nớp lo sợ mất người kia vì mình yêu nhiều mà họ chỉ đùa chơi. Phượng ao ước một tình yêu bền bỉ và có sức mạnh đến mức nếu không lấy được nhau thì đó là điều đau đớn lớn nhất đời. Cô ao ước một mối tình mà cả hai phải biết liều mình dẫu thân vì nhau không e ngại, nề hà kể cả cái chết.

Nhớ đến Trường, Phượng xót xa, tình yêu ấy hoàn toàn chẳng có chút gì như cô vừa ao ước. Đó không phải là tình yêu. Đó là một lỡ lầm. Một tình yêu phải là sự say mê thuần túy về tâm hồn, về cái thiện trước tiên, để cho toàn bộ sự xử sự với nhau phải trên cơ sở đó. Tình yêu phải là một khối tình duy nhất đáng tin đến độ người ta sẽ sống chết hy sinh vì nó. Đã có bao giờ cô yêu như vậy đâu, nên khi chia tay với Trường, cô lại tìm thấy sự thanh thản của tâm hồn, sự bình yên của trái tim ...

Tiếng xe ngừng rồi tiếng còi xe vang lên ngoài cổng. Chắc là Triết đến. Anh gàn không thềm đi nhờ Cub của người yêu mà chỉ cọc cà cọc cạch chiếc xe đạp cũ rích vì sĩ diện, hôm nay ngồi xe của ai thế? Phượng vừa ra mở cửa vừa thềm thắc mắc ...

– Nhi vừa đi độ năm phút. Nhi nhắn anh Triết chờ một tí.

– Chờ một tí đâu có sao. Người ta có thể chờ nhau hết cả đời để được có nhau mà.

Giọng Triết vui vẻ vang lên kèm theo tiếng gọi ngược về hướng cổng.

– Vào đây Đình, mà đi đâu vậy?

Phượng nghe ai đó vừa bước trở ra vừa đáp:

– Toa mua gói thuốc rồi vào ngay!

Triết dựng xe sát mé sân và hỏi:

– Phượng đến lâu rồi phải không?

– Sao anh Triết biết hay vậy?

– Dễ thôi, vì có đến chơi lâu Mai Nhi mới nhờ ...trông nhà để cô ấy đi công chuyện.

Rất duyên dáng, Phượng vừa bước theo Triết vào phòng khách vừa trêu:

– Trên đời này anh Triết là người biết và hiểu Nhi nhất.

Khoan khoái ngả mình trên ghế, Triết trầm giọng:

– Hy vọng là như thế! Hiểu một cô gái nhất không có nghĩa là hiểu hoàn toàn về cô ta. Hiểu hoàn toàn một cô gái nào đó họa chăng có thượng đế tối cao.

Tổ Phượng nghiêng nghiêng mái tóc dài được kết thành một bím to trông rất dễ yêu:

– Hiểu hoàn toàn một người đàn ông nào đó theo em lại là điều không tưởng:

– Chẳng lẽ bọn đàn ông chúng tôi khó hiểu dữ vậy sao?

– Không phải đàn ông các anh khó hiểu mà là không thể hiểu được.

Triết dài giọng hơi chế giễu:

– Phượng khe khát quá khi nói như vậy. Hãy yêu đi rồi sẽ thấy bọn đàn ông đáng ghét kia cũng có lắm cái dễ thương.

Tố Phượng cười theo tiếng cười sáng khoái của Triết. Mắt cô chợt dừng lại nơi cửa. Người đàn ông đi chung với Triết đã vào đến, anh ta đang nhìn cô trân trân, như vừa lạ, vừa quen vừa ngạc nhiên về một điều gì đó khó đoán ra nhưng đầy thú vị. Mối Phượng vẫn chum chim cười rất dễ thương, nhưng trước cái nhìn dữ dội của người đàn ông lạ, cô bỗng dậm ra lúng túng và mau chóng rúc vào lớp vỏ nhút nhát của mình. Cô chớp liên tục đôi mi cong, rồi mở to đôi mắt đen tròn nhìn sang Triết dò hỏi:

Anh khách lạ xem ra khá quen với căn phòng này. Anh ta ngồi xuống kế bên Triết, mắt vẫn thích thú nhìn cô như vừa giải mã xong một điều bí ẩn. Triết chợt lên tiếng:

– Xin giới thiệu đây là Đình, bạn rất thân của tôi, còn đây:

Tố Phượng bạn rất thân của Mai Nhi. Hai người cứ tự nhiên nhe!

Dứt lời, Triết đứng dậy:

– Nhờ ông phân làm chủ nhà cho tôi. Quý vị “đại biểu” ngồi đây, tôi vào tìm nước uống.

– Để việc nước nôi cho em!

Phượng vụt đứng dậy theo, Triết xua tay ra về trách móc:

– Làm vậy sao được! Phượng muốn Nhi về rầy ...rà tôi vì tội không biết ga lăng với phái yếu chắc?

Quay sang cười rất tươi với Đình, Triết bước thật dài vô bép.

Tố Phượng bắt đầu lúng túng thật sự. Bao giờ tiếp xúc với người lạ, bất kỳ nam nữ Phượng cũng lúng túng. Cái nhược điểm cố hữu lâu đời vẫn còn bám lấy cô, dù cô đã ra đời, đi làm việc, tiếp xúc với biết bao nhiêu người khá lâu rồi.

Đình bắt đầu với giọng đàn ông trầm ấm:

– Tố Phượng có chị hoặc em là Tố Oanh phải không?

Phượng khe khẽ gật đầu. Thì ra cái nhìn ngạc nhiên lẫn thú vị của anh nãy giờ là vậy. Cô chợt nhớ ra họ tên trọn vẹn của Đình- Khuất Lâm Đình, cái tên mà một buổi sáng nào đó Tố Oanh vừa ngồi trang điểm trước gương vừa dè bĩu cầu nhàu:

– Khuất Lâm Đình, chẳng biết có họ hàng gì với ông Khuất Nguyên bên Tàu không. Hừ! Tên nghe tràn đầy “chất” văn học mà người thì thật hắc ám. Chị chỉ mong lão ta ...khuất ...mất chị cho rồi. Giám đốc gì mà đối với nhân viên thôi là tệ ! Lão ta có vẻ tự phụ, tự mãn và cho mình hơn hết mọi người. Cặp mắt lão chẳng hề nhìn tới ai ...Hừ! Biết thế cứ làm thư ký cho ông Duy còn thích hơn nhiều Hôm ấy nghe Oanh làm bầm, Phượng biết chị mình rất bực dọc ông sếp mới.

Nếu không, để gì cô hé môi dầu chỉ để trút bầu tâm sự với em gái, trừ khi cô đanh quá tức tối. Thế nhưng dù nghe chị làm bầm, Phượng cũng chẳng biết vì đâu Oanh tức giận.

Lúc đó Phượng lại thấy tội chị, nhưng cô chỉ im lặng. Với Tố Oanh, cô bao giờ cũng im lìm giấu suy nghĩ, cảm xúc của mình vào trong, làm như vậy rõ là cô ích kỷ, nhưng cô chẳng biết mình phải làm sao hơn.

Bây giờ, ngồi đây với “lão giám đốc” của Oanh, Phượng bỗng tò mò muốn xem lão ấy hắc ám đến cỡ nào. Cô trấn an mình, nghiêm mặt lại và nhìn ...lão ta.

Xem nào! Anh ta trạc ngoài ba mươi tuổi, cái tuổi “tam thập nhị lập” này có cái chức tổng giám đốc làm Đình có nét rất trầm tĩnh và đạo mạo. Dĩ nhiên đó là những nét đặc trưng mà nghề nghiệp tạo ra cho anh ta thôi. Còn cá tính của Đình có lẽ ẩn ở đôi mắt áp ám sâu lắng và khá đẹp. Cái đẹp không mơ màng lảng lơ như đôi mắt của Sang, cũng không táo tợn đến nhiều lúc sẵn sàng ham muốn như mắt của Trường. Đôi mắt của Đình nghiêm nghị nhìn người khác, cũng không giống đôi mắt Triết tìm tòi, phê phán, giễu cợt.

Tố Phụng chớp bờ mi. Một người có đôi mắt và lối nhìn hay hay như thế này mà bị quở là lão ...hắc ám thì cũng tội. Rõ là chị Oanh không công bằng khi nói về “thủ trưởng” của mình, còn lý do gì để Oanh phải nói vậy, Tố Phụng chẳng tài nào đoán ra.

– Có lẽ Phụng đang ngấm nghĩa để dò xem những lời Tố Oanh nói về tôi đúng hay sai. Phải không?

– Sao anh Đình lại nghĩ vậy?

Vừa nghe nóng bừng cả mặt, vừa bối rối tột cùng, Tố Phụng chỉ yếu ớt hỏi trả lời lại rồi đưa tay vuốt nhẹ những cọng lá măng dịu dàng mềm mại nằm trong lọ hoa. Cô có cảm tưởng Đình đã thấu tim đen đỏ của cô, qua câu hỏi đột ngột có vẻ như ...muốn ...kiểm chuyện vừa rồi. Cô cắn đôi môi ẩm ứ:

Xem ra lão ra hắc ám thật! Lời mở đầu xã giao nghe thật khó có cảm tình. Bộ lão ta nghĩ chị em nhà mình chụm vào là chỉ để nói về những người như lão hay sao ấy? Đúng là kẻ tự cao, tự đại. Với suy nghĩ đó, tự nhiên Phụng lại nói những lời bênh vực Oanh:

– Chị Oanh chưa bao giờ nói như than phiền về bất cứ ai trong chỗ chị ấy làm việc ...Thì ra anh Đình là ...đồng nghiệp của chị à?

Triết cũng vừa bưng nước ra, anh cười to khi nghe cô hỏi như thế:

– Không phải là đồng nghiệp, mà là thủ trưởng.

Tố Phụng liếc nhẹ về phía Đình, giả vờ:

– Vậy mà Phụng đâu có biết. Anh Triết có bạn thân làm to ghê!

Phụng thoáng thấy Đình cười, nụ cười nửa miệng đầy thách thức như ngầm bảo rằng “tôi biết tổng chị em nhà cô đã nói gì về tôi, nhưng có ai làm gì được tôi đâu, qua các câu chuyện đàn bà ấy!”.

– Mời quý vị uống nước.

Đình lịch sự đưa ly nước tận tay Tố Phụng, cô lại bối rối nhìn bàn tay với những ngón dài của anh và lí nhí cảm ơn. Trong lòng cô sự e

ngại khi thấy người khác phái tỏ vẻ thân mật, chăm sóc mình vẫn mãi là câu chuyện cảnh giác.

Cô hớp một ngụm nhỏ rồi đặt ly xuống bàn, ngón tay trở của Phượng buồn buồn vẽ vớ vẩn quanh thành ly, hơi nước mát lạnh làm cô dễ chịu và tự tin hơn.

– Tôi và Triết có thể hút thuốc được chứ Tố Phượng?

– Dạ được! Phượng không sợ phải hít vài hơi khói bay lạc đâu. Và lại, trong phòng khách có các ông mà chẳng có khói thuốc là cả một thiếu sót nếu không nói là vô vị.

Mắt Triết ánh lên một tia tinh quái:

– Hôm nay Phượng có chuyện vui?

Ngạc nhiên Phượng lắc đầu:

– Đâu có!

– Vậy sao xem Phượng phấn khởi, nói chuyện nghe hay vậy?

Hiểu là Triết trêu mình, cô đáp trả:

– Tại Mai Nhi nhờ em trông nhà, đón tiếp khách quý của nó, em phải làm tròn phận sự chớ sao bây giờ. À quên! Còn món khóm ướp đường để tủ lạnh, món “ruột” của anh Triết, em đem ra ngay.

Tố Phượng đứng dậy lấy chiếc gạt tàn thuốc hình con cá để ở góc nhà đem ra bàn rồi bước vào trong.

Đình phà một hơi thuốc dài, nhìn những cánh cắm chướng hồng lợt đang run rẩy yếu đuối mỗi lần có một đợt quạt máy quét ngang. Anh nói trống không:

– Hai người giống nhau y hệt, nhưng lại khác nhau hoàn toàn.

Triết trêu lên:

– Mà y khá đó, mới xã giao dăm ba câu mà đã thấy được như vậy, rõ cũng là bậc lỗi cao cấp về đàn bà con gái.

Đình nhếch môi hơi tự phụ:

– Mà y quên rằng Tố Oanh là nhân viên của tao. Trong công việc, tao phải biết rõ người của mình. Bây giờ gặp Tố Phượng dĩ nhiên tao nhận ra sự khác nhau của chị em cô ta chứ.

Triết nheo mắt:

– Theo mà y thì Tố Phượng là người như thế nào?

Đình thản nhiên gạt thuốc vào tàn:

– Cô gái này có thể vì người khác hơn là vì mình. Còn chị cô ta thì ngược lại.

Triết cười:

– Có bao nhiêu đó thôi sao?

Đình so vai:

– Tao có phải thầy bói đâu mà biết nhiều hơn nữa, mà biết hơn để làm quái gì?

Có thể cô ta trở thành một nhân vật nữ rất khả ái nào đó trong tiểu thuyết của mà y. Còn với tao hả, nội cô chị không đã phát ngán, tìm hiểu thêm cô em chi cho rộn chuyện.

Triết lắc đầu:

– Lúc nào mà y cũng né tránh tránh đàn bà con gái, hèn chi tới giờ vẫn ế vợ.

Bây giờ mà y là kẻ nắm quyền hành trong tay, nhưng quyền hành mà ở trong tay kẻ có trái tim sắt thì ...thì ...

Triết ngừng nói. Anh và Đình cùng nhìn gương mặt Tố Phượng ân

cần chân tình.

– Anh Đình và anh Triết ăn thử món khóm của Mai Nhi làm xem.
Ngon lắm đó!

Cô dịu dàng đặt hai chiếc đĩa nhỏ màu trắng đựng những khoanh khóm được cắt ra làm nhiều miếng nhỏ xuống bàn.

– Ăn khóm, ngồi chờ người yêu càng xót ruột dữ hả anh Triết? Chắc Nhi cũng sắp về tới.

“Hình như cô ra áy náy, lo lắng một điều gì như sợ mình sơ suất khi làm việc bạn nhờ” – Đình vừa ghim miếng khóm có mùi rượu lên vừa nhận xét tiếp:

“Đúng là cô gái này có thể sống vì người khác hơn là vì bản thân mình”.

Lòng anh chợt trĩu xuống một niềm ân hận:

“Lẽ ra ta không nên nói với Tố Phượng câu mở đầu đột ngột và xúc xược như vậy. Có lẽ ta đã bị Tố Oanh làm lệch tầm nhìn lẫn sự suy nghĩ, nên khi trông thấy Phượng ta đã cố tình khích bác nàng ...trong khi đôi mắt Phượng vẫn vô tư nhìn ta đầy thiện ý”.

Triết lên tiếng:

– Phượng không ăn à?

– Em ăn rồi ...em sợ rất lười lắm!

Triết đùa:

– Hèn gì! Rất lười nên nói nhiều hơn bình thường.

Tố Phượng chợt thấy mình tự nhiên hơn, cô trả đũa:

– Không nói thường hay bị ăn hiếp. Nên dù chẳng muốn, em cũng phải nói thật nhiều cho người ta sợ.

Đình giễu cợt:

– Bộ Phượng hay bị ăn hiếp lắm sao? Tôi lại nghĩ, thiên hạ nể kẻ nói ít hơn sợ người ba hoa ấy chứ!

Phượng chớp mi. Cô có cảm giác Đình cố ý nói cô ba hoa, rồi trách mình tự nhiên lại tạo cơ hội để người lạ mai mỉa, cợt đùa. Phượng lúng túng chuyển sang chuyện khác.

– Sách anh Triết sắp xuất bản chưa? Em đang nôn nóng được một cuốn sách có chữ ký đề tặng của tác giả lắm đó.

Im lặng một thoáng, Triết cười gượng gạo:

– Tôi còn nôn ký tặng hơn cả Phượng, nhưng tiếc quá, đâu vẫn yên đó, chưa in Phượng à!

Tiếng kèn xe rè rè quen thuộc của Nhi vang lên như một chuỗi âm thanh khàn tiếng là cái cớ để Triết né đụng tới vấn đề “sự nghiệp” của mình. Anh bật dậy khỏi ghế:

– Bà chủ hội yêu dấu về đến rồi! Phải ra mừng ngay mới được!

Còn lại hai người bị rơi vào khoảng trống của im lặng. Phượng hướng nét mặt của mình lên vách tường nơi có treo chiếc đồng hồ ẩn trong bức tranh ba bốn con mèo Xiêm thật đẹp. Cô biết Đình đang nhìn cô. Gã đàn ông này có gây cho cô một ấn tượng nào đó, mơ hồ cô chưa đoán ra, nhưng về cảm tình thì không. Lâm Đình là bạn thân của Triết nhưng anh ta khác Triết nhiều lắm. Một đẳng tế nhị, mềm mại, dí dỏm, một đẳng cao ngạo, khô khan và ...như là bất lịch sự. Hắn có thể khác đi được không?

Bỗng nhiên cô nghe tiếng Đình vang lên:

– Có bao giờ Phượng thấy mình hoàn toàn giống Oanh không?

Lại một câu hỏi vô duyên nữa! Anh ta không biết đó là điều tối kỵ với cô sao?

Phượng chột chua chát:

– Khi ngồi một mình và nhìn bóng mình trên vách, Phượng thấy mình hoàn toàn giống chị Oanh.

Đình cười. Anh gật gù kiểu người lớn, cái gật gù tán thưởng quen có ở một giám đốc quyền uy:

– Câu trả lời rất tuyệt! Người này có thể hoàn toàn giống cái bóng người kia.

Một cái bóng dẫu không muốn vẫn đeo bám theo ta suốt cả cuộc đời. Một ẩn dụ thông minh đầy chua xót của số phận.

Giọng Đình trầm hẳn xuống ở cuối câu, rồi đôi mắt đẹp âm áp có tia nhìn nghiêm nghị của anh chần chú hướng về Phượng làm cô khó chịu. Anh ta bâng quơ nói tiếp làm Phượng hoang mang:

– Tâm hồn và chiếc bóng là hai thứ khác nhau. Cô gái nào có tâm hồn sâu lắng ẩn tận vào trong trái tim là cô gái đáng quý. Cô ta là người sống vì người khác, và sẽ là người bạn tuyệt nhất của kẻ nào đã từng vấp ngã trong cuộc sống.

Phượng nghe buốt trái tim. Gã đàn ông cao ngạo, khô khan và bất lịch sự kia vừa ...hát bài gì vậy? Hắn muốn ám chỉ ai? Và ẩn ý gì mà thản nhiên nói điều hắn ta nghĩ một cách tự tin, y như rằng đó là chân lý. Cô gái có tâm hồn sâu lắng, rồi gì gì nữa mà hắn vừa kể ra chắc không phải là Phượng. Vì hắn nào biết gì về cô, một người mới nói vu vơ vài câu xã giao bắt buộc với hắn. Có lẽ Lâm Đình muốn nói đến chị Oanh thôi!

Cái mặc cảm lâu nay ẩn trong lòng của Phượng chợt bùng bùng trỗi lên khi nghĩ có kẻ đem cô ra so sánh với Oanh. Cô không thể và không bao giờ như Tố Oanh được. Với đàn ông, chị cô mau chóng thu phục cảm tình và dễ đưa họ vào vòng tình ái cợt đùa, lấp lửng của chị ấy. Còn cô, bao giờ cũng được nghe những lời yêu gian dối. Với thầy Sang người cô không yêu, rồi với Trường người cô trao trọn mối tình đầu cũng vậy. Họ đã cợt đùa và giả dối với một cô gái yếu đuối nhẹ dạ, để sau đó lao vào vòng tay cuồng mê của một cô gái táo bạo, sâu sắc. Lâm Đình chắc cũng vậy thôi. Có chăng anh ta khác ở Sang và Trường ở chỗ không tặng một lời khen giả dối nào cho cô,

để lấy lòng cô làm đường tiến thẳng đến trái tim bà chị.

Mai Nhi hồ hởi bước vào với một giỏ xách, cô reo lên thay câu chào:

– Em biết tối nay thế nào cũng khách quý nên đã mua về vài món
...Anh Đình không được chê nhe!

Đình vui vẻ:

– Ai lại đi chê lòng hiếu khách bao giờ!

Khẽ nhìn sang Tố Phượng, Đình nửa đùa nửa thật:

– Nhi có tội lớn lắm đó!

Hắc mặt lên, Nhi hỏi một cách thách thức:

– Tội gì mới được cơ chứ!

Đình bỗng cất giọng nghe rất chải chuốt:

– Người ta có tới hai chị em giống y như hai giọt sương mai lấp lánh, vậy mà tận hôm nay anh mới được biết. Không phải tội của Nhi thì tội của ai?

Nhi bật cười:

– Chỗ ông Duy cần một thư ký thì em giới thiệu một người thôi. Phải chi anh cần một chỗ vẫn còn trống trong tim thì em sẽ giới thiệu cả hai cho anh chọn.

Tố Phượng đỏ mặt, lòng thầm trách Nhi cợt đùa quá lố. Cô đứng dậy đem bình đựng đá cục xuống bếp nhưng vẫn nghe tiếng Nhi rõ to:

– Nhưng bây giờ hai người quen nhau rồi phải không? Phải có cả Tố Oanh nữa thì hay biết mấy.

Giọng Đình chế giễu:

– Nhi nghĩ là như vậy à!

– Chính anh xui em nghĩ vậy chứ ai. Có cả hai chị em, anh hết bắt ...tội em.

Quay sang Triết, Nhi cười cười:

– Hai người cứ ngồi tán gẫu. Đúng mười phút nữa chúng ta sẽ làm một châu, em có ...tha về mấy lon bia.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 15

Tố Phượng vừa cắt khoanh giò thủ ra thành miếng vừa hỏi:

– Nhi nè! Phải Đình là người trước đây làm chung với mày, rồi qua anh ta mày mới quen với Triết không?

– Ừ! Mà sao?

Phượng ngần ngừ một chút rồi buông một cây:

– Hồi trước, nghe mày nói sơ về Đình tao tưởng anh ta khác, ai ngờ khi gặp mới biết mình lầm.

Ngừng tay cắt bánh mì, Mai Nhi ngạc nhiên:

– BộĐình không vừa ý mày à!

Phượng thẳng thắn:

– Tao thì có gì đáng kể. Điều tao khó chịu là anh ta có vẻ cao ngạo, khó hiểu làm sao ấy. Hình như anh ta giấu mất con người thật của mình. Là bạn thân mà anh Triết và Lâm Đình khác nhau hoàn toàn.

Tao đoán anh ta thích Oanh nhưng chỉ lại ghét anh ta, nên nói chuyện với tao, Đình có vẻ cay cú lạ kỳ, rồi lại bâng quơ khen ngợi Oanh, ý như muốn tao về nói lại với chỉ để vớt vát chút điểm.

Mai Nhi tròn mắt nhìn Phượng. Cô tỏ ý bênh Đình:

– Mà có chủ quan không khi nhận xét như vậy? Thật tình mà nói Đình là người rất tốt. Khổ nỗi cách biểu lộ tình cảm của anh thường rất khô khan và cả lạnh lùng. Đúng là anh luôn giấu con người thật, cảm xúc thật của anh mình vào trong. Nhưng Đình là mẫu đàn ông có nội tâm, sống từng trải, lăn lóc, từ hai bàn tay trắng làm nên, do đó anh rất nhạy cảm. Đình không thể nào thích mẫu người như Tố Oanh. Mà nói vậy tội anh.

Mỉm cười với Phượng, Mai Nhi dịu dàng:

– Đừng vì một lần thất vọng mà nhìn đàn ông bằng đôi mắt “kỳ thị”. Còn Tố Oanh, có lần vui miệng tao đã rửa nó là hồ ly tinh, điều ấy chẳng sai. Chỉ do con Oanh tự tin lẫn tự phụ, tưởng tay giám đốc nào cũng là Trụ Vương còn nó là Đắc Kỷ, nên hồi đó nó chèn thì đâm ra bực người ta.

Cười hì hì, Nhi cao giọng kể cả:

– Mà bảo con Oanh ghét ông Đình à? Còn lâu! Nó ám ức anh thì có!

Phượng làm thinh. Có lẽ những lời Nhi nói về Oanh đều đúng hết. Mà nếu thật như vậy thì anh chàng Lâm Đình cũng chẳng xem cô ra gì. Chị em sinh đôi lúc nào cũng y như nhau mà. Hấn ta đã nói:

“Một cái bóng dẫu không muốn vẫn đeo theo ta suốt cả cuộc đời” rõ là rất thâm và đầy mai mỉa đối với Tố Phượng.

Sắp xếp các món vào mâm xong, cô bước đến lavalô rửa tay. Phượng vừa với tay lấy túi xách thì Nhi cũng vừa xuống tới, cô nhỏ nhẹ:

– Tao về thôi Nhi à!

Mai Nhi giã nảy:

– Giỡn hoài mây! Tự nhiên giờ chứng kỳ vậy, rồi Triết và cả Đình sẽ nghĩ thế nào về tao?

Tố Phụng dẫn đo cô cảm thấy mệt mỏi và chán chường khi nghĩ đến lúc khi phải ngồi đối diện với Lâm Đình để hẳn ta sẽ so sánh, bởi móc những điểm giống nhau, khác nhau của chị em nhà cô. Tất cả những gì liên quan đến Tố Oanh, cô đều không muốn dính tới, Tố Phụng bặm môi. Nhất là mối liên quan ấy kèm theo một gã đàn ông đang là mục tiêu của Oanh như Đình.

Phụng thờ dài nhìn Nhi:

– Mà phải hiểu tao chẳng thích dính dấp tới bất cứ gã đàn ông nào có liên quan tới bà Oanh.

Nhi cự nự:

– Mà thật quái, nói năng nhăng cuội! Đình thì có liên quan gì khác với Oanh ngoài quan hệ thủ trưởng và nhân viên. Mà cứ mang mãi, mang hoài cái mặc cảm tự ti để tự làm khổ mình. Có bao giờ Tố Oanh nghĩ tới mà như mày luôn nghĩ tới nó đâu? Đi ra với tao, không có về gì hết à!

Triết bước vào, anh ngạc nhiên khi thấy Phụng cầm xách tay:

– Sao lại về vậy Phụng? Sao lại tự giam mình trong căn phòng trống ở lứa tuổi người ta gọi là thanh xuân như vậy? Phụng mà về thì tôi và Đình cũng về luôn đó!

Phụng cười gượng gạo rồi miễn cưỡng bước ra. Mai Nhi ngồi kế bên Triết, cô đang mau mắn khui lon bia và vui vẻ hỏi:

– Nãy giờ hai ông đang tranh luận về đề tài gì:

Thế kỷ hai mươi mốt của chúng ta, tình yêu của những người ngoài năm mươi hay môi trường và sinh thái?

Triết cười to:

– Ai mà tranh luận những đề tài ...vĩ đại như gợi ý của em. Bọn anh đang nói về lọ hoa trên bàn này nè.

Nhi lách chách:

– Tổ Phụng cảm đó. Anh thấy thế nào?

Triết khều Đình:

– Mà thấy sao?

Phụng nghe người mình nóng lên khi mắt Đình chạm phải mắt cô. Anh nói ngắn gọn:

– Tự nhiên, sống động, gợi cảm. Cá tính của người cắm hoa thể hiện rất rõ qua bình hoa này. Tuy nhiên nhìn bề ngoài của Tổ Phụng, tôi lại thấy những cá tính đó như được giấu kỹ đến mức như cô ấy không hề có nó.

Nhi và Triết cùng cười. Nhi gật đầu:

– Anh Đình làm thầy bói được đó. Nói tiếp đi!

Khẽ nhướn đôi mày rậm, Đình đưa đẩy:

– Phụng có thích nghe tôi mới dám nói chứ!

Phụng cố giữ bình thản:

– Anh Đình cứ tự nhiên. Phụng thích nghe lắm chứ!

Nhi chui mũi lại:

– Giọng nói vẫn còn khách sáo quá, rõ là mình cũng tự giấu mà lại đi trách người khác.

Lâm Đình ngắm nghía lọ hoa:

– Những đóa cắm chướng hồng nhạt trông mong manh yếu đuối làm sao.

Nhưng ở thế cắm thành mảng như vậy thì các đóa hoa rời rạc hình như được gom lại tạo thành một vẻ rất tự nhiên và mạnh mẽ tựa vào nhau để vươn lên.

Phía sau những cành cắm chướng là một khung tam giác được ghép bằng cành thủy trúc, phải chăng Phượng muốn nói đến những trở ngại, gập ghềnh của cuộc đời mà con người phải vượt qua. Còn những lá dương xỉ xanh mượt kia, đó là những cánh tay bao dung của tình người tìm đến với nhau, cần có nhau. Lọ hoa thể hiện tính người cắm khá rõ:

dịu dàng, cương quyết và bao dung.

Triết trầm giọng:

– Phượng có đặt tên cho lọ hoa không?

Tố Phượng bối rối:

– Em cắm theo cảm hứng, đâu có suy nghĩ gì sâu như anh Đình nói:

Nhi tủm tỉm:

– Người vẽ tranh, người đề thơ. Hay thật đó. Anh Đình đặt tên đi!

Đình liếc Tố Phượng rồi nói nhỏ:

– Nếu được phép tôi sẽ đặt lọ hoa mang tên Tố Phượng!

Triết vỗ vai Đình:

– Mà thuộc về thầy tao rồi Đình.

Nhi láu táu:

– Vậy mà người ta đồn Tổng giám đốc Lâm Đình mặt sắt lạnh lùng, tính từng lời nói, trái tim thường xuyên bị ướp đá nên chẳng còn biết xúc cảm trước bất kỳ cái đẹp nào.

Đình điềm tĩnh:

– Có một thời gian hai anh em làm chung với nhau, Nhi không biết anh thế nào sao mà nghe người ta đồn?

Nhi vẫn đùa dai:

– Lúc đó anh chưa là Tổng giám đốc. Mà khi làm lớn, người ta có thể thay đổi cho phù hợp với vai trò mới chớ. Hì ...hì ...Em đùa cho vui, chớ anh lúc nào cũng là anh lạnh lùng nhưng đa cảm. Giống như Phượng, dịu dàng nhưng cương quyết.

Triết quay sang Phượng, ân cần:

– Sao ngồi im hoài vậy Phượng? Bây giờ chúng ta chạm ...lon mừng cuộc gặp gỡ thú vị này chứ!

Mỉm cười, Phượng cầm lon bia lên. Cô vẫn chưa quen lắm với bia, nhưng nếu từ chối biết đâu ...người ta lại bảo cô làm bộ làm điệu.

Nhi chạm lon bia với Đình, cô hóm hỉnh:

– Uống mừng anh Đình tối nay tự dưng ...cao hứng nói nhiều và nói rất hay.

Hình như Đình cố trêu Phượng, anh nhìn cô không rời mắt và nói:

– Mang tiếng ba hoa một lần cũng không sao. Anh sợ ngồi im bị người khác ăn hiếp lắm Nhi à!

Quay sang đối diện với Phượng, Đình đổi giọng lấp lửng:

– Phượng này! Phượng không từ chối uống mừng tôi vừa tìm được hình của chiếc bóng lâu nay quanh quần bên tôi chứ?

Anh ta chẳng phải là tay vừa. Anh ta giỏi biến hóa lắm! Tố Phượng lịch sự một cách khách sáo:

– Phượng bao giờ cũng sẵn lòng chúc mừng chuyện của người khác. Xin mời anh Đình.

Có lẽ lon bia đã làm Phượng tự tin và dạn dĩ hơn. Nghĩ làm chi ẩn ý của lời anh ta nói, đã từ lâu rồi mình không suy nghĩ đến bất cứ lời bóng gió nào cả mà.

Hôm nay có gì khác hơn đâu, cũng những ngôn từ đó được thốt ra từ một tay giám đốc hợm hĩnh, y cho rằng quyền lực của mình là điểm mà các cô gái phải mê mết lụy quỳ.

Tự dưng Phượng lại uống nữa và cảm thấy thích thú bởi cảm giác lâng lâng nhẹ nhẹ của bia.

– Phượng ăn ít quá đấy!

Vừa bỏ vào chén cô một lát chả, Đình vừa tỏ ý chăm sóc bằng giọng nói hơi ấm khá ngọt ngào. Phượng trầm tư với tiếng hát từ máy cassette gần đó nên chẳng trả lời.

“Tìm nhau trong thống khổ ...

Tìm nhau như thiếu phụ tìm mộ bia ...”.

Lời hát nghe hay hay, buồn buồn. Cô xoay xoay chiếc lon gần cạnh trong tay mình và hỏi Đình:

– Chẳng lẽ anh tìm được hình của chiếc bóng riêng anh trong giây phút nào đó của tình cờ à?

– Điều đó có gì đáng ngạc nhiên. Vì trong tình cờ nào cũng có hữu ý. Người ta luôn có sẵn trong tim một nhân ảnh, mà trong tích tắc thôi của cuộc đời nếu anh không nhìn ra đó là của riêng mình thì vĩnh viễn anh sẽ tìm không tìm thấy nữa.

Tiếng Mai Nhi vui vẻ vang lên:

– Ôi! Em có cảm tưởng trái tim ướp nước đá của anh Đình đang ấm lại vì một cái gì đó, và nó đang phát tín hiệu đi “búa xua”. Tim em với anh Triết thì chung một băng tần rồi. Riêng còn trái tim ...ai kia chẳng biết hệ nào đây!

Chẳng thèm tỏ vẻ phản đối hay khó chịu trước câu cợt đùa cố tình của Nhi, Tố Phụng bâng quơ nói trống:

– Trái tim của kẻ luôn giấu con người thật của mình thường sẽ phát tín hiệu giả, chỉ có trái tim giả hoặc một cái bóng không tim mới đáp lại tín hiệu giả này thôi. Tim Phụng sẽ cổ lỗ sĩ lắm, nó chẳng bắt nhịp nội cuộc sống hiện đại nên chả làm sao biết bằng tần, hệ số là gì để có thể nhận hay trả tín hiệu với bất kỳ đài, máy nào.

Bật cười khan, Đình mai mỉa:

– Nếu không có hình thì chẳng làm sao có bóng, nếu không có ánh sáng thì không ai nhìn rõ được bóng ai. Nhờ ánh sáng ta sẽ nhìn thấy tất cả để tiếc nuối rằng hình với bóng chỉ là một.

Phát một cử chỉ tiếc rẻ, Đình nói:

– Hình sao thì bóng vậy! Cổ nhân dạy quả chẳng sai.

Tố Phụng uất đến nghẹn người. Đình chỉ là một thứ đáng rửa, nhưng cô chẳng biết phải đáp lại thế nào cho hả. Những lời nói cao xa của cô vừa rồi chắc là do sự hưng phấn của bia. Mà một lon bia thôi đâu đủ giúp cô có đủ mồm mép như Tố Oanh để trả treo mai mỉa kẻ khác, hiện giờ chất men nồng ấy đã theo cơn nghẹn tức bay biến đi hết, chỉ còn trơ lại cô – một người rụt rè quen nhường nhịn và bao giờ cũng muốn làm kẻ khác vui lòng.

Mới vừa chua ngoa đó thôi, Tố Phụng lại mau chóng khép mình vào lớp vỏ rụt rè e ngại. Cô bối rối nhìn ra cửa sổ. Bóng tối và sự cô đơn bỗng ủa tới quanh cô, dù nơi phòng khách này ánh sáng vẫn đang ngập tràn và cô không ngồi một mình như trong phòng ngủ lạnh tanh của mình.

Cũng tại ta cố tình khích bác kẻ khác. Nếu ta đừng hành động tới trái tim, con người của hắn thì hắn đâu có cơ hội trả miếng ta.

Triết tế nhị gọi cô:

– Phụng ơi! Làm ơn cho anh xin thêm chút tiêu. Anh thích tiêu hột lắm.

Thiếu nó thì mất đi phân nửa khoái khẩu.

Chớp mắt nhìn Triết với ngụ ý hàm ơn, Tố Phụng bước xuống bếp. Cô bình tâm trở lại rồi quyết định ra về, dù ở điểm này thật là không lịch sự lắm.

– Phụng xin phép về trước, vì tới lâu rồi và đường về nhà hơi vắng.

Nhi cố giữ bạn, cô nói:

– Ở lại chút nữa, về nhà cũng ru rú một mình. Con Oanh còn lâu mới tàn cuộc vui sớm. Mà yên trí, đừng lo đường vắng, sẽ có người hào hiệp đưa về tận nơi.

Khe khẽ lắc đầu, Phụng dịu dàng nhưng không kém phần cương quyết:

– Tao muốn về và về một mình. Cám ơn mà ...và mọi người, buổi tối thật đáng nhớ!

– Về ngủ ngon Phụng nhé! Hôm nào anh em mình gặp lại nói chuyện đời.

Phụng cười với Triết nhưng cái nhìn của cô lại rơi vào Đình, anh ta cũng đang nhìn cô, đôi mắt nghiêm nghị và hình như có chút buồn phiền ẩn bên trong như muốn nói điều gì đó với cô. Ân hận à!

Cười khan trong cổ, Phụng nhủ thầm:

Đã muộn rồi! Tiếng hát bay xa, không ai giữ được nó lại đâu!

Tiến Phụng ra tới cửa, Mai Nhi cản hẳn:

– Anh Đình hôm nay làm sao ấy! Cả mà cũng vậy. Ai cũng thích nói những điều không bao giờ từng là của mình. Lạ thật!

Tố Phụng im lặng. Cô nhéo má Nhi rồi rò ga phóng đi. Ngoài phố, đêm vẫn là của những người đang yêu nhau. Với cô, đêm nay lại rơi khỏi tầm tay nữa rồi.

Mỹ Linh bĩu môi nhìn Tố Oanh nhún nhảy trên đôi giày bít gót nhọn bước vào phòng Tổng giám đốc Lâm Đình. Chờ cho Tố Oanh khuất sau cánh cửa, Mỹ Linh mới quay sang nói với một người đàn bà khác ngồi bàn đối diện:

– Thứ dơ dáng đại hình, ăn mặc khiêu gợi kiểu mời chài đàn ông. Đem câu sấu chắc sấu nó cũng chê ...Cái ngữ như vậy!

Trang Thảo cười khúc khích:

– Sấu nó chê dai nó không ăn, chớ đem câu người thử coi. Hết ý đó!

– Câu ai còn mong chớ câu Lâm Đình thì thua. Bởi vậy thứ trơ trên đó nói bóng nói gió rằng ông Đình là gà trống thiến.

– Tố Oanh nói với chị như vậy à?

– Nó không nói rõ như thế nhưng qua giọng điệu của nó thì ý là như vậy? Hừ!

Thằng đàn ông nào chịu rề rề theo nó mới là thứ tốt mã. Rõ là cái giống đàn bà ...

Nhưng Mỹ Linh chợt ngưng ngay lại khi cánh cửa phòng giám đốc bật mở, Tố Oanh cầm xấp bì-a sơ-mi bước ra, gương mặt cô tươi rói phơn phớt trông đầy tràn vui sướng. Liếc đôi mắt tô xanh của mình về phía Mỹ Linh, Oanh ngồi xuống bàn cất cao giọng:

– Em lại làm phiền tới chị Linh nữa rồi! Nhưng biết làm sao bây giờ, em đâu muốn vậy. Cũng vì anh Đình nói mãi, nói hoài, buộc lòng em đành xin nghỉ ...

Mỹ Linh và Trang Thảo tròn mắt chờ nghe Oanh nói tiếp nhưng Oanh chỉ im lặng khẽ thở dài. Mỹ Linh hoang mang, cô chưa nghĩ xem Oanh đang bày trò gì thì Trang Thảo đã hấp tấp hỏi tới:

– Xin nghỉ ...là nghỉ thế nào hả Tố Oanh? Mình thấy bỏ làm việc cũng tốt mà.

Mỹ Linh thấy gương mặt Oanh hắt lên, rồi tia nhìn ranh ma khoái chí của kẻ biết mình đã lừa được người khác lóe sáng trong đôi mắt đẹp của Oanh, cô nhỏ nhẹ ngậy thơ một cách xảo quyệt:

– Cũng bởi làm việc được, nên anh Đình mới động viên em nghỉ phép vài hôm đi Đà Lạt hay Nha Trang gì đó cho thoải mái. Ngại quá, em từ chối, vì dầu sao em cũng là người mới, đã làm được gì nhiều cho công ty đâu. Nhưng anh Đình bảo độ này thấy thần sắc em có vẻ nhợt nhạt, ảnh lo em bệnh nên bắt em phải đi an dưỡng vài hôm.

Liếc Mỹ Linh một cái, Oanh trầm giọng:

– Anh Đình còn bảo bằng giọng rất chân tình rằng:

“Phải chi Tổ Oanh được khỏe mạnh, giỏi chịu cực như Mỹ Linh thì cũng nên hùng hục mà làm việc.

Đằng này “mai cốt cách, tuyết tinh thần” như vậy, ráng sức cày cũng được mấy đây”.

Ồn ỉn một cách giả dối, Tổ Oanh nói:

– Anh Đình có nói tiếp ...sau đó thì em mới hiểu vai trò thư ký, trợ lý giám đốc của em là để làm đẹp cho văn phòng công ty thôi chứ người làm việc tích cực ở đây nhất là chị Linh. Bởi vậy em nghỉ phép lại phiền tới chị. Chị phải thay em làm đẹp bộ mặt văn phòng tổng công ty đó!

Mắt Mỹ Linh trợn lên, cô rít nhỏ:

– Ăn nói bá láp! Ông Đình chẳng khi nào phát biểu những chuyện linh tinh như cô vừa kể. Ai mà tin được lời dối trá đó.

Cười cười rất duyên dáng, Tổ Oanh cứ tỉnh bơ:

– Anh Đình cũng bảo em như vậy. Ảnh nói:

“Chuyện gì cũng phải có ngoại lệ, chẳng hạn những chuyện vừa xảy ra, những lời anh nói với em, em có kể lại với người khác cũng chẳng có ai tin, và nếu một ai đó có đôi chút nghi ngờ hỏi lại anh, thì

chắc anh cũng chối, vì có bao giờ giám đốc lại thú nhận với nhân viên là tôi đã quá rầy cô thư ký khả ái của mình”.

Nhìn mặt Tố Oanh, Mỹ Linh ức đến mức muốn nghẹn lời, cô lắp bắp:

– Vu không trắng trợn!

Chớp đôi mắt ra vẻ ngờ ngác Oanh thốt:

– Ơ hay! Em có nói gì xúc phạm đến anh Đình đâu mà chị bảo là em vu không. Nãy giờ em chỉ nói những điều tốt của một giám đốc dành cho nhân viên của mình thôi mà. Chẳng lẽ làm chị giận vì công việc của em buộc chị phải làm giúp suốt mấy hôm em xin nghỉ à? À, tí nữa em quên! Anh Đình nói chị đánh gấp bản dự trù này ...

Không biết từ bao giờ cái thích thú được nhìn nghe và thấy kẻ khác khốn khổ, bực dọc, đau đớn vì mình đã trở thành một khoái cảm trong Tố Oanh.

Khoái cảm đó càng được nâng cao khi cô biết linh hoạt đem trút nỗi bực dọc của mình sang kẻ khác bằng nhiều cách.

Từ lúc qua làm thư ký chi Đình đến nay phải công bình mà nói là Tố Oanh chưa thấy ngày nào mình được thanh thoi về tâm hồn. Cô luôn bó mình trong lớp vỏ phòng thủ, vì ở đây cô chỉ có một mình với những đối thủ cũ có, mới có.

Hôm đầu tiên qua làm việc ở tổng công ty thuộc văn phòng của Tổng giám đốc Đình, Tố Oanh đã cố ý rề rà ở nhà, cô trang điểm thật kỹ, ăn mặc thật sang và dĩ nhiên đến trễ hơn giờ làm việc. Phải gây một ấn tượng mạnh và một uy thế ban đầu với đám nhân viên ở đây, Oanh tính toán và thực hiện suy nghĩ của mình vào ngày đầu tiên như vậy. Nhưng khi vào đến nơi cô đã ức muốn nghẹn khi thấy Mỹ Linh ngồi chễm chệ trên ghế sau chiếc bàn bureau khá to, cô ta dài giọng khi thấy Tố Oanh yếu điệu bước vào:

– Gớm! Ngày thứ nhất đi làm đã vào trễ. Ở đây chớ không phải chỗ của ông Vương Duy đâu. Phải thực hiện nghiêm túc tám giờ vàng bạc đó.

Hất mắt vào chiếc bàn gỗ tạo cũ kỹ dơ bẩn cuối góc phòng, Mỹ Linh lạnh lùng:

– Chỗ của cô đằng đó, kín đáo và yên tĩnh, đúng là ý thích của cô nhé!

Tố Oanh nuốt hận vào trong. Té ra con ...quỷ dạ xoa này cũng chuyển qua đây một lúc với cô. Vậy mà Duy chẳng hé môi cho cô biết để cô kịp thời đối phó.

Mỹ Linh đợi Tố Oanh ngồi xuống bàn xong, cô ta mới nói tiếp:

– Lúc này ông Đình có ý đợi cô vào cho đủ mặt để ổng phân công, nhưng cô vào quá trễ, ông ấy đi công việc rồi. Bây giờ như vậy. Nhóm của chúng ta có ba người. Tôi là nhóm trưởng sẽ điều động công việc của nhóm cũng như chịu trách nhiệm về nhân sự trong nhóm ...

Cúi đầu nhìn mặt bàn đầy bụi, Tố Oanh ngao ngán:

“Vào tròng của mụ này thì chết, nhưng Tố Oanh này chưa từng thua kém bất kỳ người đàn bà nào. Cứ chờ xem, ta nhường chớ không nhịn đâu ...”.

Và cứ như thế, lúc đầu Oanh bao giờ cũng rất nhường. Riêng đối với Đình, cô ra sức ngọt dịu và tích cực. Một cô gái rất đẹp và khôn lanh như cô dĩ nhiên phải có sức hấp dẫn, sự quyến rũ riêng chớ. Thế nhưng bao giờ cô cũng bắt gặp trong mắt anh ra một vẻ dửng dưng khó hiểu. Tố Oanh đã khỏa lấp sự thất bại trong việc quyến rũ ông tổng giám đốc bằng cách tung tin “anh ta bắt lực” với mọi người. Một mặt cô lại rêu rao bịa ra nhiều chuyện như:

Đình rất lo lắng, chăm sóc đặc biệt tới cô nhưng tiếc thay anh ta là một kẻ bệnh hoạn. Câu chuyện cô vừa mới nói với Mỹ Linh và Trang Thảo cũng là một câu chuyện tưởng tượng một trăm phần trăm nhằm trút nỗi bực dọc của mình sang kẻ khác.

Số là Đình nhờ cô thảo một văn bản hợp đồng giữa công ty và một đơn vị khác, cô thảo lần thứ nhất, anh không vừa ý, lần thứ hai, Đình nhăn nhó bực dọc lấy viết gạch chéo lên văn bản và đưa trả lại Oanh

theo lời ngắn gọn nhưng hách dịch.

– Sáng mai phải xong đúng theo ý tôi muốn!

Tối hôm ấy Oanh đã khóc tức tưởi trên ngực Duy, cô đòi trở về làm với ông, nhưng Duy không chịu, ông lơ lửng bảo rằng:

– Không sớm thì muộn, anh cũng tách công ty của anh ra khỏi công ty của Đình. Em cứ đâu ở yên đó dùm anh.

Duy tự thảo lại cho Oanh văn bản hợp đồng rồi bảo:

– Kèm với văn bản này là đơn xin nghỉ phép. Anh dự định đi Nha Trang, anh muốn em đi cùng ...

Oanh làm đúng theo lời Duy. Có lẽ sáng hôm nay cô gặp may nên khi bước vào phòng trình văn bản cô đã kèm đơn xin nghỉ phép với lý do:

Bận việc nhà mà Đình chỉ nhìn phớt qua văn bản rồi hỏi:

– Việc nhà của cô có quan trọng không để nghỉ những một tuần lễ.

Như một diễn viên rành nghề, Tố Oanh chớp mắt rầu rĩ:

– DạĐứa em gái của Oanh bị tai nạn phải nằm viện.

Cô ngạc nhiên khi thấy Đình sững sốt, anh hấp tấp hỏi tới:

– Cô ấy, cô ấy ...có làm sao không vậy?

– Dạcũng nặng. Vậy em có thể nghỉ ngày hôm nay được chứ ạ!

– À! Được, được. Mà này ...

Oanh thấy hình như Đình muốn biết thêm về bệnh tình của em thì phải.

Oanh vội vàng bước ra cửa khi thấy anh có vẻ ngập ngừng. “Phải chuồn trước khi hắn ta đổi ý!”.

Thế là xong, cô sẽ an tâm nghỉ một tuần, trước khi đi cô phải chọc cho bỏ ghét con mụ già này. Oanh hả hê đứng lên xách chiếc xách tay rồi nói với Trang Thảo:

– Chị Thảo ở nhà ráng làm vừa lòng anh Đình nhe! Khi về thế nào Oanh cũng có quà.

Liếc Mỹ Linh một cái, Oanh bước ra khỏi phòng. Cô chẳng hề nhớ vừa rồi mình đã nói dối cái gì để được nghỉ phép cả một tuần lễ.

Đình nhắc điện thoại lên gọi Mai Nhi. Lòng anh chột chùng xuống một nỗi lo, một nỗi buồn. Nếu quả là Tố Phượng gặp tai nạn như Tố Oanh vừa nói thì thật tội cho Phượng.

– Mai Nhi đó hả? Nghe Oanh nói Phượng bị tai nạn gì phải nằm viện à?

– Đâu có! Em và Phượng vừa ăn sáng với nhau xong. Đưa nó tới công ty, em mới tới chỗ làm mà! Sao Oanh nói kỳ vậy?

– Nhi có số điện thoại của Phượng không?

– Có, em đọc cho anh nhe ...

Đặt điện thoại xuống, Đình ngán ngẩm. Tố Oanh muốn nghỉ phép đã đem em mình ra để làm lý do chính đáng, con người của cô ta quả là tệ. Đình chột nhớ lại lần đầu anh nhìn thấy Tố Oanh trong văn phòng của Vương Duy. Cô ta đẹp thật, cái đẹp khiến ai đã nhìn thấy một lần đều ao ước có được cô gái ấy.

Nhưng qua cặp mắt của Oanh, Đình bỗng hơi thất vọng. Có một vẻ gì không thật rất lỗi đời trong ánh nhìn đầy ẩn ý đó làm anh lạnh lùng quay mặt đi. Rồi hôm sau, Tố Oanh đã đến trình diện với anh, Đình chẳng muốn nhìn đến cô, anh nhạt nhẽo hỏi thăm vài câu vô thưởng vô phạt rồi thôi. Anh nổi tiếng là tay giám đốc máu lạnh và chề đàn bà. Điều ấy chẳng ảnh hưởng gì đến công việc của anh.

Một tổng giám đốc trẻ, có nhiều tham vọng đưa sự nghiệp của mình lên cao nữa.

Do đó trong làm ăn anh thường có nhiều kế hoạch táo bạo mà Vương Duy luôn là người đầu tiên phản đối. Với cổ phần cao nhất so với các người có phần vốn, dĩ nhiên Vương Duy có quyền có ý kiến, nhưng Đình biết ông ta đang manh nha một mưu đồ gì đó.

Nhắc điện thoại lên, Đình nhắm lại dãy những con số Mai Nhi vừa đọc cho anh. Trong tâm tưởng Đình, gương mặt Tố Phụng phút chót bỗng lẩn át mọi thứ khác. Anh chưa bao giờ và sẽ không bao giờ nhìn kỹ cô theo cách như từng quan sát Tố Oanh, nhưng anh biết mình khó thể nào nhầm lẫn hai chị em cô, đôi mắt, gương mặt, sống mũi hai người hầu như hoàn toàn giống hệt nhau, nhưng cách nhìn, nụ cười, và sự biểu lộ tình cảm suy nghĩ trên gương mặt họ khác nhau như trắng với đen, như bóng tối và ánh sáng.

Từ hôm gặp Tố Phụng rồi nghe Mai Nhi kể về tình tình lẫn chuyện riêng tư buồn nhiều hơn vui của Phụng, chẳng hiểu vì sao Đình cứ nghĩ vớ vẩn đến cô gái này. Có lẽ hằng ngày anh cứ chạm phải về mặt phấn phơ của Tố Oanh, nên tự nhiên tâm tưởng anh lại hướng về cái đối ngược với cái anh thấy.

Đã rất nhiều lúc Đình ao ước được ngồi bên Phụng và nghe cô nói bằng giọng dịu dàng, rụt rè, chân thật chỉ có được ở cô, một người xem chừng yếu đuối khác hẳn với cô chị. Ở Phụng, bất chợt Đình khám phá ra một cái đẹp cả hình thức lẫn bên trong, cái bên trong vô cùng cần thiết và quan trọng anh từng thất vọng khi không tìm thấy nơi Tố Oanh.

Thế nhưng hình như Tố Phụng chẳng mấy có cảm tình với anh. Bằng chứng là Mai Nhi mời Tố Phụng đi xem ca nhạc, cô đã nhận lời, đến khi biết có cả Đình cùng đi thì Phụng lại viện cớ nhức đầu để ở nhà.

Đình chưa bao giờ điện thoại thăm hỏi, trò chuyện gì với Tố Phụng cả. Nếu bây giờ anh gọi thì anh sẽ nói gì và bắt đầu ra sao?

Cánh cửa phòng bật mở. Mỹ Linh bước vào, cô ngọt ngào.

– Thưa ...tôi đã đánh máy xong ...

– À! Chị cứ để đó. Cô Oanh về rồi chứ?

– Dạ

– Chị cố gắng phụ thêm phần việc của cô ấy ít hôm. Chị bao giờ cũng xốc vác hơn người khác nên tôi tin tưởng rất nhiều ở chị.

Mỹ Linh ngần ngừ:

– Có phải là Tố Oanh đi an dưỡng không anh Đình?

Trán Đình nhíu lại, anh khó chịu:

– Cô ấy nói với chị vậy à?

– Dạ

– Rộn chuyện quá! Bây giờ chị dò lại dùm tôi danh sách những thiết bị cần bổ sung trong quý tới ngay.

Mỹ Linh thở dài bước ra. Thế là những điều con quỷ nhỏ ấy nói xem ra có thể đúng. Vậy thì nguy, ông Đình mà sa vào tay Tố Oanh thì đi đứt cả sự nghiệp chớ chẳng chơi.

Đình hồi hộp khi nghe ở đầu máy bên kia vang lên giọng nữ rất ...dễ yêu:

– A lô. Tố Phượng đây! Xin lỗi ai gọi vậy?

Anh lúng túng một chút dù trước lúc gọi cho Phượng anh đã chuẩn bị đầu đó cả rồi.

– À! Tôi đây ...Lâm Đình, tổng giám đốc công ty ...

Đình cắn môi khi nhớ mình vừa xưng tên lẫn chức vụ, rõ là lố bịch. Anh nghe giọng Tố Phượng hốt hoảng:

– Anh Đình đó à? Có ...chuyện gì xảy ra cho chị Tố Oanh của em hả?

– Không! Không! Sao Phượng lại hỏi vậy?

Anh nghe tiếng thở phào nhẹ nhõm của Phượng ở đầu dây ròi tiếng cô ríu rít vui mừng:

– Tại hồi tối chị Oanh không về nhà. Sáng sớm nghe điện thoại của ...giám đốc chị ấy gọi, bảo sao em không hết hồn nghĩ quần.

Lòng Đình xôn xao vì những xúc cảm chân thành anh vừa cảm nhận được qua giọng nói của Phượng. Thế đấy! Một người vì ham muốn tầm thường đã không ngại mang tiếng ác khẩu tung tin em ruột mình bị tai nạn để được nghỉ phép đi du hí. Còn một người vừa nhấc điện thoại lên đã lo cuống cuồng cho bà chị có một không hai của mình. Cùng một buổi sáng mà Đình biết thêm khá nhiều về chị em Tố Phượng. Thú vị đó chứ!

Giọng Phượng hơi ngập ngừng. Có lẽ cô đã bình tâm để trở lại bản chất rụt rè muôn thuở. Cô bối rối nghe mà tội nghiệp:

– Anh Đình vẫn khỏe ạ!

Đình cười, anh hóm hỉnh trêu:

– Lúc nào Phượng cũng quan tâm đến sức khỏe của người khác. Vừa ròi Phượng lo cho Oanh, bây giờ sợtôi ốm. Thế còn Phượng thì sao? Đã hết nhức đầu ròi chứ?

– Ờ! Phượng có nhức đầu bao giờ đâu?

– Có chứ! Những lúc không muốn xem ca nhạc ấy!

Đình nghe tiếng cô cười thật tự nhiên, anh bỗng nảy ra một ý bất ngờ:

– Tố Phượng! Tôi mời Phượng đi xem ca nhạc vào chiều mai, chắc không nhức đầu nữa chứ?

– Nhưng mà ...

– Có cả Triết và Mai Nhi nữa. Nhóm bốn người của buổi tối hoa cầm

chương, buổi đầu tiên tôi biết Phượng.

Giọng Đình chột trâm xuống thật trâm:

– Đừng từ chối nhé!

Anh nhìn điểm nhấp nháy trên mặt chiếc đồng hồ đeo tay và chờ đợi ...Một giây, hai giây, ba, bốn, năm giây. Tiếng Phượng nhỏ nhẹ, dịu dàng và cũng cương quyết:

– Phượng rất tiếc anh Đình à! Chiều mai Phượng phải thi.

Đình ngơ ngác:

– Thi à! Mà thi về cái gì?

– Thi cuối khóa để lấy bằng lớp gia chánh Phượng đang học. Một cái bằng rất thường nhưng với Phượng thì khá quan trọng, vì Phượng nghĩ sắp về nhà chồng mình phải biết nấu vài món nào đó để vừa lòng chồng lẫn ba mẹ chồng.

Đình nuốt nghẹn vào trong. Anh nghe hình như Tố Phượng nói rằng cô thích xem ca nhạc lắm nhưng rất tiếc. Phải! Rất tiếc!

Ngả người ra chiếc ghế bành to êm ái, Đình cười một mình. Cùng một buổi sáng anh bị hai chị em Tố Oanh “dợt” hai cú đích đáng. Nhưng cú của Oanh làm anh càng xa cô hơn. Trái lại, quả đấm bọc nhung của Tố Phượng sao lại vừa làm anh choáng lại vừa làm anh “cố chịu đấm” để được gần cô hơn. Trái tim lạnh của anh bắt đầu lộn xộn rồi đó!

Mở chồng hồ sơ trên bàn ra, Đình tập trung đọc. Được vài trang, anh lại đứng dậy bước đến cửa sổ chiêm cho mình một điếu thuốc. Anh xót xa ray rức như kẻ thất tình. “Rõ ràng là cô ta chẳng thích mình, cô ta từ chối buổi xem ca nhạc vì lý do khá rõ, nhưng liền sau đó cô ta đã thông báo ngay cái giới hạn rạch ròi giữa mình và cô ta. Quả là Phượng không muốn gặp mình, cô ấy đem anh chồng sắp cưới một kẻ chẳng còn chỗ đứng nào trong trái tim của cô ấy ra để khuyến cáo ta. Lẽ nào ta còn tệ hơn gã đàn ông đã từng bị Phượng tụt đẩy ra khỏi cuộc đời”.

Đình bực bội vùi mẩu thuốc vào gạt tàn, anh cảm thấy tự ái. Từ lâu lắm rồi anh luôn cho mình có quyền chê đàn bà và lạnh lùng với họ. Ngược lại, những người đàn bà quanh anh gần như coi anh là thần tượng, họ sẵn đón, chiều chuộng và anh chỉ cần mỉm cười là có thể đạt được ý muốn. Nhưng không, Đình không phải mẫu đàn ông quan hệ bừa bãi với phụ nữ, nhất là với nhân viên của mình. Anh ân cần dịu ngọt nhưng cũng rất lạnh lùng nghiêm khắc, bởi vậy nhân viên của anh bất luận nam hay nữ đều nói lên rằng:

Tổng giám đốc Khuất Lâm Đình ...máu lạnh và chê ...đàn bà ...Có thể họ thêu dệt quanh anh những giai thoại nào đó cho thỏa lòng những kẻ thích nghe và để miệng những kẻ lắm điều, nhưng với anh chẳng nghĩa lý gì cả những lời ong tiếng ve đó.

Kể từ khi cô gái anh yêu chê anh tay trắng cơ bản đi lấy chồng giàu có, Đình đã lao vào công việc để lấp đi sự hụt hẫng của trái tim. Ba năm, bốn năm, bảy năm, vận may và thời cơ rồi cũng phải đến với anh.

Khi lên giữ chức giám đốc và bây giờ đã là tổng giám đốc, Đình lúc nào cũng nhủ với lòng:

vợ anh phải là một người phụ nữ bản lĩnh, xông xáo giỏi trong lãnh vực làm ăn để có thể phụ giúp anh đưa sự nghiệp, công danh đi lên nữa. Đình đã tìm kiếm lựa chọn và vẫn chưa thật sự hài lòng ai. Với anh, tình yêu bây giờ không phải là sự rung động của trái tim mà là sự tính toán của lý trí.

Đã bao năm, bao tháng rồi Đình chỉ quen nhìn mọi người đàn bà bằng đôi mắt dò xét phán đoán của một ông tổng giám đốc đang tìm một người phụ việc.

Nhưng ở buổi tối ngọt ngào mùi hoa cẩm chướng ấy hình như trái tim anh chợt ấm lại vì một cái gì đó như Mai Nhi đã trêu ...Có lẽ nếu là người khác chớ không phải Tố Phượng thì cái thoáng ấm lại của trái tim anh đã biến mất luôn rồi, vì chắc anh sẽ chẳng nhớ lâu đâu. Khổ nỗi, mỗi ngày anh một anh đụng mặt Tố Oanh, Đình lại so sánh, quan tâm nghĩ ngợi và lạ kỳ thay anh vẫn muốn gặp lại Tố Phượng, dù anh biết ở Phượng không thể có một điểm nào trong những tiêu

chuẩn anh hằng tâm niệm về người anh sẽ chọn làm vợ, có chăng những tiêu chuẩn này hầu như hiện hữu đầy đủ ở Tố Oanh?

Chuông điện thoại reo vang. Đình nhắc máy tiếng Vương Duy nghe rõ mồn một:

– Ngày mai tôi sẽ đi Nha Trang lo vụ thăm dò để đặt chi nhánh. Mọi việc ở nhà tôi đã sắp xếp cử người thay.

– Hình như anh đi sớm hơn dự kiến?

– Công việc mà, sáng sớm được càng tốt, chắc không có gì trở ngại cho anh đâu.

Đình cười tinh quái:

– Có đấy ...Nhưng không sao, mọi việc ở nhà tôi cũng đã sắp xếp, cử người thay ...

Thoáng im lặng ở đầu giây bên kia rồi giọng Duy gượng gạo:

– Anh ranh hơn quỷ sứ, bảo sao nhân viên không sợ.

– Phải ranh như vậy mới làm tổng giám đốc chứ. Thôi stop! Đi vui nhé!

Đúng phúc là Tố Oanh đi với Vương Duy. Lần này không khéo ông ta sa bẫy của nàng đây – một người đàn bà có cái nhìn lẫn một trái tim đầy ắp tham vọng, và cô ta chẳng hề giấu ai những ham muốn của mình.

Giờ đây, có lẽ cô nàng đang khoái chí, hả hê nghĩ rằng mình vừa qua mặt lão tổng giám đốc nổi tiếng hắc ám, đa nghi nhưng thật ra rất ngốc.

Khoảng Đồi Lấp Lùng

Chương 16

Tố Oanh thần thò đi dọc bãi biển một mình. Sáng nay Duy bận họp. Cũng tốt cho cô, vì đâu phải lúc nào Oanh cũng thích có ông đi kể bên. Nhất là ở biển, nơi thiên hạ thích phô trương và ngắm nhìn những đường cong sống động của các thân thể trẻ trung đầy sức quyến rũ.

Biết mình đẹp, Oanh muốn được mọi người chiêm ngưỡng. Cô không giấu vẻ tự cao mỗi khi bọn đàn ông hau háu mắt nhìn cô bước qua. Đi một mình thú vị biết bao! Oanh vừa nhủ với lòng vừa nhớ tới cái bụng phệ đầy mỡ của Duy.

Ở những buổi tối tiếp tân sang trọng, nơi để thiên hạ có hơn nhau ở chức tước quần áo thì vẻ chững chạc, bệ vệ của Duy là một lợi thế cho Tố Oanh. Nhưng tại nơi mà con người chỉ hơn nhau nhờ tuổi trẻ, sắc đẹp như ở bãi biển này thì Tố Oanh – Vương Duy quả là một cặp tương phản về mọi thứ. Vì vậy Oanh thường tìm nhiều cách để được ra biển một mình.

Sáng nay trông cô thật khiêu gợi trong bộ bikini màu đỏ chói. Oanh chỉ khoác hờ hững tấm khăn lông thật to màu trắng ngang vai rồi đi bộ từ khách sạn bên kia đường ra bãi biển.

Rất nhiều cặp mắt, đàn ông có, đàn bà có nhìn theo cô. Mặc kệ họ! Cái nhìn ấy có nghĩa lý gì khi bao giờ Oanh cũng sống và thích làm theo ý Oanh. Bởi những sỏi rất dài dọc theo bờ, Oanh cảm thấy thoải mái. Là bao giờ ra đến biển, Tố Oanh cũng cảm nhớ con sông nhỏ ở quê nhà. Đúng là ra biển rồi mới thấy sông quá nhỏ bé. Mỉm cười, Oanh tự phụ:

Một người như cô không thể nào chết chìm trong những dòng sông nhỏ.

Oanh bơi vòng trở lại. Bãi đã đông người và nắng đã gắt lắm rồi. Cô bước lên và nhìn dấu những bước chân mình để lại trên cát trông

sâu thế kia nhưng nhòa mau lắm, chỉ một vài cơn sóng thôi, bãi cát lại mới tinh như chưa từng có ai đã qua.

Choàng chiếc khăn lên vai, đội nón rơm vào, Oanh chăm cho mình điếu thuốc. Kể từ lúc hút điếu đầu tiên đến nay, Oanh không bỏ được thuốc, cô không nghiện như những tay đàn ông lúc nào cũng khét nồng mùi khói, nhưng với Oanh thuốc lá là thứ giúp cô an ổn tinh thần những lúc cô đơn, quạnh quẽ ...như lúc này.

– Phải Tố Oanh đó không?

Một giọng đàn ông trầm vang lên khá to như muốn át tiếng sóng biển đang ào ạt vỗ bờ làm Oanh giật mình. Cô ngược mắt nhìn cái dáng to cao với chiếc bóng đồ dài che tối cả nắng mặt trời gay gắt:

– Hùng!

Giọng Tố Oanh thảng thốt lẫn vui mừng. Thật chẳng bao giờ Oanh ngờ mình sẽ gặp người quen ở đây, mà người quen đó lại là Hùng. Thế mới biết không gian tuy bao la, thời gian tuy vô tận nhưng vẫn có những lúc đời người ta lại nằm bên ngoài cái bao la, vô tận đó.

Rất tự nhiên mà làm như chẳng quan tâm đến nguyên do dẫn đến sự chia tay rồi bật tin nhau bao nhiêu năm trời, Hùng ngồi xuống kế bên Oanh. Hai người im lặng nhìn nhau.

Đôi bờ mi cong của Oanh bắt chợt chớp nhanh một cái. Cô xúc động và bối rối khi sát mình là thân thể khỏe mạnh săn chắc rất đẹp của người đàn ông ...đầu đời ngày xưa của cô. Hùng dăm dăm nhìn Oanh, trên người anh chỉ độc chiếc quần tằm bó sát màu vàng cam.

Hùng lên tiếng trước:

– Anh nhìn thấy em và ông chồng hờ ...từ hôm qua. Anh nhận ra và tin chắc mình không thể làm, vì chỉ có Tố Oanh mới tự tin và hãnh diện khoác tay một lão đầu hói, bụng phệ vào ra trong các nhà hàng sang trọng như vậy thôi. Lâu lắm rồi, anh có về nghe bạn bè nói Tố Oanh đã có chồng trẻ tuổi, tài cao con nhà giàu được cưng như trứng. Lẽ nào hôm nay em đã lật quyển sách đời mình sang một trang khác rồi?

Búng mẩu thuốc ra xa một cách thuần thục, Tố Oanh gượng cười, cô tránh câu trả lời bằng một câu hỏi:

– Anh làm gì ở đây vậy?

– Cũng như Oanh. Có thể là đi nghỉ mát hay một chuyến làm ăn nào đó.

Nhìn quanh một vòng, giọng Hùng ôn tồn:

– Mình ra ghé bố ngồi nói chuyện nhé Oanh! Bao nhiêu năm rồi biết bao nhiêu điều để hỏi, để nghe về nhau.

Đứng dậy trước, anh hơi cúi người đưa tay cho Oanh. Một thoáng ngần ngừ mỏng như sợi khói rơi nhẹ trên mắt cô, Oanh mỉm cười đưa cánh tay dài thon thả mềm mại của mình cho Hùng kéo lên.

Cái đà kéo của Hùng quả là mạnh, Oanh đứng dậy, cát dưới chân cô hơi lún xuống làm Oanh mắt đà hơi nghiêng mình té vào người Hùng. Anh nhanh lẹ đặt tay ngang eo Oanh để giữ cô lại. Hai người lại nhìn nhau, cái khăn choàng tẩm rơi khỏi vai Oanh. Một luồng điện chạy rần trong thân thể cô, làm cô có cảm tưởng mình đang trần truồng dưới ánh mắt của Hùng, cái rạo rức xa xưa từ đêm trăng năm nào ở sân vận động bóng sống dậy nhanh đến không ngờ. Oanh bặm môi nhìn Hùng mỉm cười quý quý. Anh ta đã đoán được những xao động trong lòng cô.

Cúi xuống nhặt chiếc khăn, Hùng điệu nghệ choàng lại lên vai Oanh, anh dịu dàng dìu cô tới những chiếc ghế bố nằm dưới hàng dù xanh đồ dọc bãi cát. Nhìn xéo qua vai Hùng, Tố Oanh có cảm giác mặt biển chao nghiêng và những con sóng đang rút xa bờ, xa thật xa bờ ...

– Có bao giờ anh nghĩ sẽ gặp lại nhau không?

– Chẳng bao giờ, vì anh đâu muốn tìm để gặp lại một Tố Oanh không còn là của mình.

Tố Oanh cười:

– Có khi nào em là của anh đâu?

Xoay người trên nệm trắng, Hùng chống một tay dưới cằm nhìn Oanh, đôi mắt cô đầy kiêu hãnh. Anh chậm chạp đáp:

– Có chứ! Như lúc vừa rồi và có lẽ sau này, em sẽ là của anh. Anh nghĩ như vậy đó!

Lăn lại sát Hùng, cô đưa tay lùa vào tóc anh giọng vừa lấp lửng vừa sổ sàng một cách cố ý:

– Anh rất tuyệt, nhưng chỉ với bao nhiêu đó chưa đủ sức để em phục đâu.

Người đàn ông hơn người đàn bà ở cái đầu ...

Hùng lém lỉnh ngắt lời Oanh:

– Lâu nay em chỉ được biết những gã đàn ông hơn em có cái đầu thôi, nên em phải tự an ủi mình bằng lời nói dối, dần dà lời nói dối ấy thành một tư tưởng để sống.

Vuốt nhẹ khoảng lưng trần của cô, Hùng nói tiếp:

– Trật rồi em bé ạ! Chúng ta đâu còn khờ như cái hồi học chung trường, thuở mười tám, đôi mươi nữa đâu để anh phải tin em. Thật ra em chưa bao giờ phục một người đàn ông nào cả. Qua câu chuyện đời mình, em đã cho anh nhận xét đó. Em đang cần một người đàn ông khỏe mạnh và thân xác hơn là thông minh, trí tuệ.

Oanh cười, cả cô lẫn Hùng ai cũng đã già hơn xưa nhiều để đi thâu tìm đen, tìm đỏ nhau. Đúng là cô chưa phục một người đàn ông nào cả, nhưng đối với những kẻ già đời, cô luôn thích thú khi phải suy tính để đối phó, để qua mặt họ.

Đợt đi biển này thật thú vị. Cô vừa qua mặt lão tổng giám đốc nổi tiếng ranh ma lại vừa cảm sùng lão nhân tình đầu hai thứ tóc. Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn Vương Duy đã cho cô những ngày ở biển tuyệt vời, mà tuyệt vời hơn tất cả mọi thứ là Hùng. Cô đã gặp lại

Hùng và đã nằm gọn trong vòng tay anh ngay buổi chiều hôm đó. Ngày xưa cô giữ gìn tấm thân mình chẳng qua muốn làm cao, muốn Hùng phải khổ sở, phải khao khát chạy theo cô. Bây giờ cô buông thả gọi mời cũng chính bằng thân thể mình. Bao giờ Oanh cũng biết đánh giá kẻ đối diện. Hùng rồi cũng như Vương Duy như Sang như Trường ...sẽ bám lấy cô, không thể nào bỏ cô được.

Giọng Hùng vang lên ồm ồm:

– Oanh này! Em là mẫu đàn bà thích làm hơn thích nói, phải không?

Oanh đáp lại cũng ồm ồm chẳng kém:

– Không hẳn là như vậy. Gặp người nói hay thì em thích đối đáp lại bằng lời.

Gặp người làm hay thì em thích làm hay hơn.

Siết chặt cô vào người, Hùng tán tỉnh:

– Em tuyệt thật! Nói cũng hay mà làm cũng hay ...Anh không thể không đáp lại những sở thích của em.

Đẩy cặp môi tham lam đang ráo riết tìm kiếm của Hùng ra, Tố Oanh chống tay ngồi dậy:

– Bây giờ không phải lúc, dù em rất muốn. Đến giờ về rồi. Ít ra em cũng tỏ vẻ biết điều chứ!

Hùng thở dài:

– Bao giờ em cũng thích trêu người kẻ khác. Tại sao người mà em ít ra cũng tỏ vẻ biết điều không phải là anh?

Nhún vai, Oanh trả lời:

– Vì với anh, em đã quá rộng rãi. Phải có chừng mực Gấu Xám ạ! Cổ nhân đã dạy “tham thì thâm”. Anh không được quên.

Hùng bồi hồi khi nghe Tố Oanh gọi mình là Gấu Xám, cái biệt danh

ngày xưa Oanh thường gọi anh. Ngày xưa ấy bây giờ trôi đi biên biệt, người xưa bằng xương bằng thịt rất gần gũi ngồi đó nhưng đã khác xưa. Anh đã được nổi khát khao chiếm đoạt nàng nhưng chắc gì anh sẽ có nàng, người con gái mà anh luôn e dè vì anh biết cô ta rất thông minh quý quái chứ không tầm thường như những người đã qua tay anh. Đứng dậy soi mình trước gương, Oanh chải lại mái tóc mượt mà có vài chỗ rối. Cô ngần ngừ:

– Về Sài Gòn cứ theo địa chỉ nhà đó sẽ gặp em. Em chắc không mòn mỏi trông chờ anh đâu. Vì anh biết đó, em chẳng có thói quen ngóng đợi. Nhưng nếu còn muốn gặp lại, anh cứ tìm em.

Bước đến giường, cô ngồi xuống bên Hùng, tay cô bá cổ anh, môi trề ra nũng nịu:

– Có lẽ rồi em sẽ nhớ anh. Nhớ những phút bên anh.

...

Rời khách sạn nơi Hùng ở, Tổ Oanh đi bộ về khách sạn của mình. Giờ này Vương Duy đã họp xong, công việc của ông mấy hôm nay hình như khá căng thẳng, nhưng có lẽ đâu đã vào đó nên Duy tuy mệt mỏi mà vẫn vui vẻ. Ông đùa khi Oanh bước vào phòng:

– Có em đi theo, anh gặp may mắn. Chúng ta sẽ mở thêm chi nhánh ở đây.

Em là thần hộ mệnh của anh đó Oanh.

Cô tròn mắt ngạc nhiên:

– Anh mà cũng tin chuyện may rủi à?

Duy cười:

– Có gì đâu mà xấu! Niềm tin có nhiều dạng và con người đặt để nó ở nhiều hình thái khác nhau. Em là niềm vui của anh. Có em kề bên, anh thấy vững tin hơn khi làm việc để có nhiều sáng kiến tốt hơn và như vậy dĩ nhiên dễ thành công hơn. May mắn là thế đó!

Tố Oanh chớp mắt. Nói chuyện với Duy, cô luôn có cảm giác dễ chịu. Ông không sáo rỗng bằng những từ sặc mùi trình diễn hoặc đao to búa lớn như Sang, mà thường là những câu thông thường nhưng hàm chứa nhiều ý. Đôi khi Oanh ầm ỨC vì cô chẳng hiểu hết ý ông nói:

Cô chuyển sang vấn đề khác:

– Chi nhánh mở ra ở đây thuộc công ty của anh hay thuộc tổng công ty?

Ngước mắt nhìn cô, Vương Duy khẽ lắc đầu:

– Đúng là câu hỏi của đàn bà. Em thắc mắc làm chi việc ấy! Có rất nhiều ý kiến của em làm anh phải kinh ngạc vì khi áp dụng vào thực tế hiệu quả rất cao.

Rồi cũng có những câu hỏi như câu vừa rồi, thật buồn cười!

Oanh nói ngay:

– Không phải em khờ dại gì khi hỏi anh như vậy. Nhưng em thấy chúng ta có thể độc lập một mình, cần gì phải lệ thuộc vào tổng công ty, vào Khuất Lâm Đình.

Duy nhẹ nhàng:

– Điều đó anh đã tính rồi. Nhưng chưa phải lúc.

Tố Oanh thẳng thắn:

– Em muốn trở về làm việc với anh ngay.

– Hết tháng này con bé nghỉ hộ sản trở vào làm lại, anh sẽ rút em về. Mà Oanh này! Đình không thoải mái với em hay sao? Anh nghĩ hẳn ta khó với tất cả nhân viên chứ chẳng có thành kiến với riêng ai đâu!

Im lặng, Oanh tới tủ lạnh rót cho mình một ly nước. Vương Duy nói đúng.

Đình nghiêm khắc và giữ đúng nguyên tắc với tất cả nhân viên chớ không có thành kiến với riêng cá nhân ai. Điều đó lại chạm vào điểm kỵ của cô. Oanh muốn với cô, Đình phải có mối quan tâm đặc biệt vì cô đẹp nhất và có nhiều tài hơn các cô gái ở công ty này. Thế nhưng Đình lại dừng dừng chẳng chú ý đến cô. Dẫu rằng anh ta bị bắt lực, nhưng chẳng lẽ kẻ bắt lực chẳng biết ngắm nhìn, tán tỉnh một cô gái đẹp?

Thở dài chán nản, Oanh chua xót. Phải biết hẳn là người bệnh hoạn như vậy, cô đã chẳng qua làm ở đây. Trước kia Oanh bằng lòng rời chỗ Vương Duy để qua làm cho Đình, nói nào ngay cũng vì cô ham làm bà tổng giám đốc đó thôi!

Giọng Vương Duy lại vang lên sau khi thấy Oanh im lặng hơi lâu không trả lời mình.

– Em ghi lý do gì khi xin nghỉ cả tuần lễ.

Cái cảm giác khóai trá được qua mặt kẻ khác làm Tổ Oanh bật cười:

– Em viện lý do nuôi em gái bị tai nạn nằm viện. Lão khờ ấy sốt sáng cho ngay.

Duy nghiêm giọng:

– Em nghĩ Đình tin à?

– Ôi! Sao anh lại hỏi vậy? Không tin sao Đình bằng lòng cho em nghỉ. Anh ta còn tỏ vẻ hốt hoảng lo lắng khi nghe em trình bày lý do nữa kìa.

Tới phiên Duy cười, ông nheo mắt nhìn Oanh đang thay áo:

– Đình không khờ như em tưởng đâu. Hẳn biết em đi đâu, đi với ai đó. Đúng là tay xỏ lá, hẳn còn chúc anh vui nữa chứ!

Ngẩn người ra mắt một thoáng, Oanh chăm chú nghe Duy kể kỹ lại lời Đình nói qua điện thoại. Cô trề môi khó chịu. Oanh không lo lắng khi nghĩ tới lúc phải đối phó với Đình, vì cô còn bao nhiêu cách để biện hộ cho hành động của mình. Với Oanh, nói dối là việc thường,

vẫn hiểu rằng tốt nhất là đừng để kẻ khác biết ta nói dối. Nhưng nếu hắn đã biết rồi thì phải làm sao cho hắn ngậm bồ hòn làm ngọt chớ không trách cứ gì được ta. Oanh chớp đôi mi cong. Với cô, chắc chắn Đình ngậm hồ hòn thôi.

Điều Oanh băn khoăn là phải chăng vì Đình biết cô là nhân tình nhân gái với Duy nên hắn không để ý đến cô, hắn lạnh lùng và xa cách như giữa hai người đã có một thành trì ngăn trở vô hình.

Bỗng dưng Tố Oanh thở dài tiếc nuối, cô tiếc mình không gặp cơ may và tiếc cho Lâm Đình một người đàn ông khỏe mạnh có địa vị, mục tiêu của bao cô gái lại là kẻ không làm ăn được gì cả. Lần đầu trong đời, Oanh cảm thấy thương hại một người đàn ông. Mà có phải cô thương hại Đình không? Hay Oanh thương thân cô đã không vượt khỏi sự trớ trêu của số phận để cô trở thành bà tổng giám đốc như lòng cô vẫn hằng đeo đuổi.

Nằm duỗi người trên giường, cô hát nho nhỏ trong lúc Duy đang tắm. Bất giác. Oanh nhớ những giây phút, những cảm giác tuyệt vời đã qua với Hùng.

Anh chàng như cơn lúc dữ dội cuốn tròn cô trong vòng mê đắm ngất ngây của khoái cảm. Nằm bên Hùng, cô quên hết mọi chuyện, trên đời, cô không phải nhớ tới Sang, nghĩ đến Trường, lo âu một chút vì Vương Duy, hay phải bức dọc tưởng tượng ra gương mặt của Lâm Đình.

Nhưng sáng mai cô phải rời khỏi đây rồi. Cô sẽ phải đến công ty, phải làm việc. Có thể Oanh hứng thú khi chọc được Mỹ Linh nổi giận, và hả hê khi được nhìn Đình bằng cặp mắt khiêu khích. Và nữa, cô phải tìm đến Trường, chắc chắn việc đầu tiên khi về đến nơi là Oanh phải tìm đến Trường. Hôm cô đi Nha Trang, Trường không có ở nhà, anh đang rong ruổi với những chuyến hàng chở cho xí nghiệp của mình ra miền Bắc. Kết hợp với những chuyến đi này là chuyện mua bán riêng của hai người. Số vàng Oanh lấy được lần về thăm mẹ là toàn bộ vốn liếng của cô đưa cho Trường kèm theo thân thể mình như một hợp đồng dài hạn. Oanh tin chắc Trường một mực trung thành với cô. Bản thân Trường cũng nhẹ nhõm, và tự ý Tố Phụng rời xa anh, anh không cảm thấy ân hận, ray rức mỗi lần ôm Oanh trong lòng. Trường vẫn khờ khạo nghĩ rằng Oanh rất yêu anh, cô bỏ

vốn ra để hai người xây dựng cho mình một cơ nghiệp nhỏ cho hạnh phúc sau này. Với anh, Tố Oanh chẳng tiếc gì cả, duy có điều phải chờ một thời gian cho quá khứ ngủ quên đi, rồi mới tính tới chuyện lâu dài.

– Em đang nghĩ gì vậy cưng?

Lườì biếng chẳng thèm nhòm đầu lên nhìn Duy, Tố Oanh phụng phịu.

– Em đang nghĩ đến ngày mai về, phải đi làm, phải đụng mặt những người dễ ghét. Sao anh ác với em vậy?

– Anh có làm gì đâu mà ác?

Tiếp tục giọng đả đớt của trẻ con, Tố Oanh đóng vai giận dỗi:

– Anh không ác với em thì cũng chẳng hề thương em như anh đã từng nói rất nhiều lần. Em đã xin anh cho em về làm với anh từ bao lâu rồi, vậy mà anh cứ bảo đợi rồi chờ. Chẳng lẽ Lâm Đình có uy dữ vậy?

Duy điềm đạm vỗ về cô.

– Em phải hiểu cho anh! Khi Đình xin em và cả Mỹ Linh là những người thân tín của anh lên tổng công ty là hấn đã có ý cả. Ai lại không biết Khuất Lâm Đình và Vương Duy là hai con cạp lớn. Mà một rừng đầu dung hai hổ. Anh và hấn ta bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Ngày xưa khi thành lập công ty, bản thân anh có nhiều điểm không thuận lợi nên phải nhờ vai vế, uy tín của Đình một kẻ có tài nhưng không có của. Đến giờ, mọi sự thay đổi rồi, Đình hầu như đã quên cái thuở hàn vi khó rách áo ôm của mình, hấn quên ơn kẻ đã lót tiền dọc theo đường hấn đi khi hấn đang làm tổng giám đốc.

Nhẹ nhàng vượt bờ vai Oanh, Duy cười:

– Anh đã tính toán đầu đó rồi, nếu rút em về ngay, hấn sẽ nghĩ anh kiếm chuyện, sẽ để ý nghi ngờ. Em cứ vì anh thêm vài tháng nữa. Anh sẽ trả công em rất xứng.

Mắt Oanh lúng liếng, cô dẫu môi:

– Em đâu cần anh trả công. Em chỉ cần có anh thôi!

Giọng Duy trầm xuống bất ngờ:

– Anh biết, em đang cần có anh. Chẳng bao lâu đâu, em sẽ còn hãnh diện hơn nữa vì anh. Oanh này! Lúc nào đó anh sẽ tách công ty ra khỏi tổng công ty này. Anh sẽ làm tổng giám đốc và em sẽ là tổng giám đốc phụ nhân.

Ngồi bật người lên, Oanh cố giữ cho lời mình nói dừng dưng không xúc động:

– Anh lại đùa! Một con bé có nhiều yếu điểm như em lẽ nào lại có điểm phúc ấy.

Lắc nhẹ chiếc đầu hói, Duy lên giọng cao:

– Em không nhiều yếu điểm lắm đâu. Nhưng lại có vài yếu điểm chết người mà các phụ nữ khác không có. Yếu điểm lớn nhất của em mà chắc chắn anh sẽ mua được là tham vọng. Em có nhiều tham vọng lắm bé ạ!

Chống bàn tay với ngón út có đeo chiếc nhẫn ngọc bích vào chiếc cằm đã có nọng, Duy cười nheo đôi mắt xếch:

– Ít ra chúng ta cũng giống nhau ở điểm này! Anh rất mê loại đàn bà như em.

Thông minh một cách quỷ quyệt, tham lam một cách tính toán và đa tình một cách vô độ

Ông ta muốn giờ trò gì với ta đây? Oanh soát lại những buổi đi về, công việc của mình và thái độ của Vương Duy mấy hôm nay ... Vẫn bình thường mà! Duy luôn phấn khởi vì công việc thuận lợi, ông tỏ ra vui và chăm sóc cô ân cần hơn lúc ở nhà. Cô nhìn phớt ông rồi vờ dỗi để lãng sang chuyện khác.

– Anh khen và chê y như nhau. Thật em vẫn sợ nhất và phục nhất

những con sói già đầy bản lĩnh, nói một nhưng ý tới mười như anh.

Cười thích thú, Duy nghiêng đầu nhìn Oanh:

– Thế là anh có thể làm tổng giám đốc đặc biệt của riêng em chứ! Anh không có thói quen tỏ tình hay cầu hôn. Việc đó anh chỉ thực hiện một lần trong đời thời còn trai trẻ. Bây giờ anh đã quá già để thấy mình hài hước khi làm việc đó lần thứ hai. Giữa chúng ta bao giờ cũng là sự thỏa thuận và trao đổi. Em đổi lấy địa vị và danh vọng bằng một ông chồng bề thế, có tuổi.

Oanh im lặng, cô không chớp mắt vờ vĩnh làm điệu làm bộ lẫn làm duyên nữa. Lúc này những động tác kịch ấy rõ là chẳng có tác dụng gì, tâm trí lẫn trái tim cô đang bị thôi thúc bởi cách nói chậm rãi một cách cố ý nhưng đầy cảm dỗ lẫn kích thích của Duy.

– Làm vợ anh, em sẽ có tất cả. Quyền lợi của anh, địa vị của anh, tất cả những gì của anh là của em. Đó là giấc mơ mà anh nghĩ đã đôi lần em từng mơ.

Duy nói đúng. Đó là giấc mơ nhiều lần cô đã từng mơ:

Vợ của tổng giám đốc. Nhưng người tổng giám đốc ấy là một chàng trẻ trai tràn đầy sức sống rất mực phong lưu chứ không phải là một ông già như Vương Duy. Oanh nuốt tiếng thở dài lẫn niềm nuối tiếc vào trong lòng. Khi người ta biết mình đã trật lô độc đắc, họ sẽ nghĩ đến lô an ủi. Với cô, lô trúng an ủi này vẫn quá lớn. Nhưng để có được nó chắc hẳn cô sẽ phải trả một cái giá nào đó. Vương Duy thả mồi đâu phải chỉ để bắt một cái bóng.

Oanh dè dặt rào đón y như một cô con gái nhà lành tỏ ý khiêm tốn, e lệ khi có kẻ tỏ tình:

– Em còn trẻ người non dạ lắm, em lo không biết mình sẽ làm gì cho vừa lòng người em gọi là chồng.

Ngước nhìn Duy bằng đôi mắt nào lòng, Oanh thỏ thẻ:

– Em như con chim một lần trúng tên. Đã mỗi cánh rồi, nhưng nhìn cành cây nào cũng sợ đó là giàn nà, biết đậu xuống rồi thân sẽ ra

sao?

Duy cười:

– Em không phải là con chim trúng tên mà em là con chim sổ lồng, được tự do rồi em khao khát nhiều thứ. Bay nhảy quá nhiều, em cũng mệt mỏi, em đang tìm cho mình một khu vườn yên tĩnh để nương thân. Anh không đòi hỏi nhiều ở em. Anh chỉ xin duy nhất một điều đó là lòng chung thủy. Em biết đấy! Đàn ông càng về già càng đa nghi bảo thủ và càng ghen. Anh chẳng xấu hổ vì thú nhận điều này, khi anh là lớp già lại có cô vợ vừa trẻ, vừa đẹp lại vừa ...giòn.

Oanh khôn khéo trả lời Duy một lúc hai vấn đề:

– Anh đã thấy và hiểu là em chẳng quan tâm tới ai ngoài anh, nên khi em làm vợ anh thì anh đừng bao giờ phải ghen tuông lo em một dạ hai lòng. Với em, chung thủy là điều em đặt lên hàng đầu.

– Cám ơn em đã đáp ứng đòi hỏi của anh. Về vật chất, em sẽ không thiếu bất cứ thứ gì. Do vậy, anh không muốn em phiêu lưu, lao vào những cuộc mua bán nữa.

Tổ Oanh sững người, cô chưa kịp có phản ứng thì Duy nói tiếp:

– Anh không muốn vợ mình quan hệ với một tên tài xế, dù chỉ là quan hệ buôn bán, làm ăn.

Oanh lắp bắp vì không ngờ Duy biết việc mình làm và ông ta nói ra thẳng thừng như vậy:

– Nhưng ...nhưng Trường là chồng sắp cưới của Tổ Phụng, nó là em rể của em.

– Chính vì vậy nên anh mới không muốn giữa anh em cột chèo có chuyện buồn vui. Mà anh nói thật, buôn hàng lậu thuế kiểu cò con như em và hần ta thì chỉ để cải thiện đời sống chút đỉnh chớ làm sao làm giàu được. Chỉ cần bị một chuyến là mất trắng. Thời buổi này không dễ làm giàu đâu bé con!

Tổ Oanh xụ mặt nhìn bàn tay Duy vẽ một vòng trên không khí khi ông

phác một cử chỉ lúc nói, chiếc nhẫn ngọc bích chợt lóe lên một ánh sáng hào nhoáng làm cô bất giác ngó nó chẳng rời mắt.

Đúng là muốn làm giàu không phải dễ. Chỉ có thừa hưởng của nhà giàu có sẵn là sướng thôi. Nhưng sâu xa trong tâm tưởng, Oanh hiểu Duy muốn đề cập đến vấn đề gì khi nhắc tới Trường thông qua việc làm ăn mua bán chung của hai người.

Tiền tài, danh vọng là thứ ai cũng ham và giá phải trả để có chúng không phải là rẻ. Tố Oanh chợt nhớ đến mẹ mình, cô đã từng phê phán mẹ chịu ở tù chung thân vì những chất phù hoa mà ba cô đã cung phụng cho bà. Oanh ngậm ngùi. Nói như vậy cũng tội cho mẹ vì dù sao bà cũng chỉ là một người có được tí của cải nhờ chất chiu dành dùm. Chớ ba cô nào phải là ông đốc, ông quan danh gia vọng tộc đâu. Có thể mẹ cô chịu đựng sống với ông mười mấy hai mươi năm vì một nỗi gì đó khó giải thích như số mạng chẳng hạn. Còn Oanh, nếu cô chấp thuận làm vợ Vương Duy thì có phải cô cũng chịu ở tù chung thân để có những thứ cô muốn không?

Cô sẽ không bao giờ được tự do nữa. Với Sang Oanh đã biết thế nào là tuân thủ là ràng buộc, nhưng Sang là mẫu người không đủ bản lĩnh để giữ cô trong vòng cương tỏa của anh, cô đã vừa khinh bỉ để bỏ anh ta vừa náo nức trở lại cuộc sống tự do thời con gái.

Bây giờ Oanh sẽ nép mình sống cho một người cô không yêu và không hài lòng nhiều thứ, bù lại cô sẽ có nhiều thứ cô yêu và cô rất hài lòng.

Ngay lúc này Oanh phải tính toán để tạo cho mình một uy tín nào đó với Vương Duy. Với ông ta, chiến thuật lấp lửng còn có thể sử dụng được, vì Duy vẫn tỏ vẻ thích mỗi lần Oanh làm màu làm mè.

Tố Oanh sửa lại điệu bộ. Cô đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn ra biển. Duy đến bên cô, ông nói sang chuyện khác:

- Một tuần ở đây em thấy thế nào?
- Phải nói là một tuần lễ biển tuyệt vời mà em đã được anh tặng.

Nụ cười tinh quái làm đôi mắt Duy xéch lên:

– Em lại vẫn chương lại lảng nữa rồi! Nhưng sức anh chỉ tặng được riêng em một tuần lễ biển. Còn tất cả mọi cái gọi là tuyệt vời ấy chắc của kẻ khác ưu ái dâng tặng cho em.

Dựa hẳn người ra cửa sổ, Oanh quắc đôi mắt đẹp nhìn Duy, Thoáng chốc, cô đã không kiềm được sự tức giận của mình:

– Em chưa là gì của anh cả mà anh đã theo dõi em kỹ đến thế. Hừ! Không đời nào, sẽ không đời nào em làm vợ anh. Con người em là như vậy đó, đa tình, phóng đãng. Anh biết và đã cợt đùa em bằng cái trò đùa như thật mà ...mà anh vừa ...

Tố Oanh òa lên khóc nức nở, cô chạy trở về giường nằm úp mặt xuống nệm.

Rõ ràng Duy là con cáo già quỷ quyệt nhất mà cô từng biết. Ông ta đi guốc trong bụng cô. Đã thế thì cứ làm giả, Tố Oanh khóc ngon khóc ngọt làm Duy bối rối. Ông thở dài khổ sở:

– Oanh! Nghe anh nói đây này! Ở tuổi anh không ai thích đùa dai, lẽ ra anh chưa cần nói với em chuyện nên vợ nên chồng. Nhưng thú thật, anh đã hấp tấp vì sợ mất em.

– Em đã là của anh hồi nào đâu mà anh sợ mất? Giữa chúng ta ta quan hệ “khi cần có nhau” chứ đâu phải quan hệ “mình là của nhau”. Nếu thấy còn cần có nhau em và anh sẽ tiếp tục quan hệ cũ. Chớ còn chuyện vợ chồng chắc không xảy ra đâu.

Nói xong lời, những giọt lệ trên má Oanh cũng vừa cạn. Cô biết Vương Duy rất tính toán khi muốn cô là vợ. Đã từ lâu Duy vẫn hay khen Oanh có đầu óc tinh tế trong kinh doanh, những ý kiến đóng góp khơi khơi cô hay tỏ vẻ với Duy lúc vui đùa, kề cận xem ra lại giúp ông thành công. Chính các lời khen này đã làm nảy sinh trong Oanh một mơ ước cao vời ...giá như mình là giám đốc ...

Điểm thứ hai Duy chằm Oanh là cô đẹp, sắc sảo khôn ngoan (nếu tránh dùng từ quỷ quái) có thể cho ông những đứa con thông minh để nối dõi, một điều Duy rất khát khao ở cái tuổi sắp về chiều này. Ông đã lựa chọn để nói với cô những lời như đang đăng ký một hợp

đồng trao đổi. Không chủ quan nhưng Oanh biết Duy chẳng dám để mất cô, dù ông ta thừa sức hiểu bản chất cũng như những việc lằng nhằng cô quan hệ. Đây là một cuộc hôn nhân trao đổi kiểu đôi bên cùng có lợi.

Nằm thừ ra trên giường với vẻ mệt mỏi, chán chường, bất cần. Oanh chờ nghe và Duy đã nói, ông nói với cái cách riêng chỉ ông mới có:

– Cơ hội chỉ đến với mỗi người một lần thôi! Anh tin em thừa thông minh để hiểu điều ấy. Em có thể bay nhảy thêm một thời gian nữa. Anh sẽ chờ, nhưng chờ trong một giai đoạn nào thôi, chớ không phải chờ hết phần đời còn lại.

Khoảng năm tháng nữa anh sẽ tách công ty. Đó là cơ hội anh dành cho em. Cứ bình tâm suy nghĩ. Anh không ép, nhưng em nhớ:

Đã là vợ anh thì không là tình nhân của bất cứ ai!

Tổ Oanh vẫn im lặng. Cuối cùng, Duy cắt đứt câu chuyện bằng cách giảng hòa:

– Bây giờ mình đi ăn, có lẽ em đã rất đói ...và mệt.

Nhìn Duy dịu dàng mỉm cười sẵn đón, Tổ Oanh tức muốn điên. Câu chuyện này hôm nào ông cũng nói khi đưa cô đi ăn. Nhưng hôm đó Oanh vừa nhong nhánh vừa vờ ngây thơ ngoan ngoãn đáp lời Duy một cách vô tư:

– Ôi! Có anh mới đói và mệt vì họp hành suốt ngày. Còn em, em có làm gì ngoài việc nằm dài ở ...phòng chờ anh về. Em đâu có đói ...

Oanh nhớ lại, lần nào Duy cũng cười. Bây giờ cô đã hiểu rõ vô cùng nụ cười cùng câu nói của ông. Duy biết cô quay cuồng bất tận với Hùng suốt thời gian ông bận. Hừ! Cái lão tài xế mắt lé là tay sai, tình báo của Duy chứ không ai. Cô giận dữ:

– Em mệt thật nhưng ...no vô cùng. Em không ăn đâu!

– Trẻ con vừa vừa thôi! Phải biết nhường, biết nhịn và phải biết đúng lúc nào sẽ tấn công và lúc nào cần giữ thể thủ. Mau, đứng dậy đi ăn

với anh!

Oanh lăn người vào vách. Duy cười:

– Thôi thì anh nhìn em vậy. Anh sẽ gọi thức ăn lên đây mình cùng ăn.

Bật ngồi dậy, và diễn rất thuần thục vai của mình, Tố Oanh kêu lên:

– Không! Không! Em sẽ đi với anh, ngồi tiếp thức ăn cho anh, dù em chẳng muốn ăn một tí nào cả.

– Em rất tuyệt Tố Oanh à! Bao giờ em cũng làm chủ được bản thân mình.

Đưa cánh tay cho Duy kéo lên, Oanh chạnh nhớ đến vóc dáng lực lưỡng của Hùng, cô thầm nghĩ:

“Người ta bảo có tiền mua tiên cũng được. Điều ấy rồi sẽ xảy ra với ta!”.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 17

Tố Phụng sốt ruột đứng đợi Mai Nhi trước cổng trường dạy nữ công gia chánh. Cô lo con nhỏ Nhi mãi mê đi thâu tiền mà quên rước cô dùm. Thở dài, Phụng dựa vào hàng rào, chiếc túi xách thòng xuống đong đưa sát chân cô đơn độc.

Cũng tại chiếc xe ăn hại, một tháng hư gần hết hai tuần, tiền sửa chữa rồi phụng tiện không có làm Phụng khổ sở mỗi lúc muốn đi đâu.

Sáng nay cũng vậy, xách xe ra cổng đập mỗi cả chân vẫn không nổ. Ngày xưa Trường biết ý chiếc xe này, anh chỉ loay hoay với nó một chút là Phụng đã an tâm. Bây giờ thì chỉ mình cô, và Phụng dĩ nhiên làm sao được việc chữa bệnh cho xe, dầu chỉ là bệnh rất thông

thường. Cô đành đi xích lô đến cơ quan, ở lại đó buổi trưa, chiều đi học và điện thoại nhờ Nhi đến rước dùm. Chắc con bé quên mất rồi!

Vừa dợm bước định tìm xích lô thì Tố Phượng đã thấy Đình trờ xe tới. Anh ngừng lại trước mặt cô, miệng cười cuốn hút. Phượng đứng sững như trời trồng.

Cô chẳng ngờ Đình xuất hiện đột ngột ở đây, vào lúc này. Tình cờ hay hữu ý đây? Dù thế nào thì cái tư tưởng phòng thủ vẫn trỗi dậy trong cô đầu tiên lấn hết thấy mọi suy nghĩ khác. Tố Phượng buột miệng hỏi một câu mới thấy mình ngớ ngẩn:

– Anh Đình đi đón người thân à?

Gật đầu nhưng mắt vẫn không rời gương mặt Phượng, Đình nửa đùa, nửa thật:

– Mai Nhi bận việc, nhưng cô ấy vẫn nhớ tới Phượng, cô ấy ra lệnh cho tôi bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa cho được Phượng về đến nhà tối nay.

Giả vờ thờ dài thiếu não, Đình trầm giọng xuống:

– Phải thừa nhận là Nhi rất oai, cô ta chẳng phải là thủ trưởng của tôi, nhưng lệnh cô ta đưa ra tôi tuân thủ ngay lập tức.

Nghiêm gương mặt lạnh lại, Đình hỏi:

– Phượng có biết vì sao không?

Tố Phượng bối rối, cô chớp mắt rồi nhẹ lắc đầu. Ôi! Lòng cô xao động tràn đầy. Cô chẳng biết ứng phó thế nào ngoài việc lắc đầu cho qua chuyện.

– Vì một điều rất dễ hiểu mà tôi cũng vừa phát hiện ra. Chẳng qua lệnh của Mai Nhi trùng hợp với mệnh lệnh của trái tim tôi đó thôi.

Nóng bừng cả hai bên má. Phượng liếc vội Đình rồi cúi xuống nhìn mấy chiếc lá khô sẫm màu nằm chơ vơ bên lề đường. Trái tim cô trĩu xuống một nỗi lo. Cô vẫn sợ đàn ông mồm mép. Mà Đình ngoài cái

mồm mép ra lại già đời và quyền chức. Phượng sắp vướng vào vòng mê đắm ngọt ngào rồi đây nếu cô không cứng rắn.

– Thật phiền anh Đình quá! Phượng còn đi công việc lòng vòng nhiều chỗ lắm, tưởng có Nhi hai đứa cùng đi cho vui. Giờ Phượng về bằng xích lô, không lại trễ việc.

Cô cắn môi khi thấy mắt Đình đang lấp lánh bỗng dưng tối sầm lại. Anh mỉm cười ngay sau cái chớp mi thật nhanh. Nụ cười của một nhà ngoại giao đi kèm với câu nói cũng rất ngoại giao đầy hóm hỉnh:

– Tiếc thật! Tôi chỉ còn biết mong một dịp may khác ...có thể rất gần nếu xe của Phượng tiếp tục hư và Nhi tiếp tục bận việc.

Nói dứt câu, Đình gờ cái nhìn như một lời chào hơi lâu trên gương mặt Phượng rồi phóng xe đi.

Tổ Phượng bước một mình trên hè phố. Con đường vắng vẻ với những hàng me dọc ngôi trường đã quá giờ tan học. Cô bước những bước dài mệt mỏi. Với chiếc túi xách choàng trên vai kiểu bất cần, trông Phượng thật lạ thường, thật đơn độc.

Vừa rồi, cô đã xua Đình bằng những lời vụng về nhất cô có, để bây giờ Phượng thấy trống vắng đến ngợp hồn, cô đơn đến tuyệt vọng. Phượng biết Nhi và Triết đang cố tình vun vào cho cô và Đình tiến xa hơn nữa mối quan hệ đang có giữa hai người. Điều này làm Phượng tự ái. Cô không muốn ai sắp xếp, đặt để trái tim cô cả. Hai lần từ chối đi xem ca nhạc với Đình là hai đêm Phượng thao thức. Gã đàn ông lạnh lùng đó hình như đã bước tới ngưỡng cửa khu vườn hồn cô rồi. Một khu vườn âm u đầy cỏ dại, nếu hấn ta bản lãnh lý lợm và trì chí biết đâu hấn sẽ thành công.

Phượng mỉm cười chua xót. Gã đàn ông cao ngạo ấy bỏ đi và khu vườn hồn cô lại quạnh hiu khép cửa.

Qua một đoạn dài, Phượng mới phát hiện ra khúc đường này hình như cấm xích lô chạy. Muốn đón xe phải chịu khó đi hết con đường vắng vẻ này thôi. Có thể mình nhờ nhờ một chút cho khuây khỏa trước khi lên xe về nhà cũng nên!

Con đường thật yên tĩnh với những ngôi biệt thự ở hai bên với không khí thơm hương hoa nở về đêm. Đây là nơi lý tưởng cho các cặp tình nhân cần tâm sự. Tố Phượng nghĩ như vậy khi cô thấy thoáng ẩn hiện sau những gốc cây to là những cặp trai gái quấn quít lấy nhau.

Mặc cảm cô đơn xui chân Phượng bước mau hơn, cô xuống lòng đường và lầm lũi đi tới.

– Đi ...không em bé!

Tiếng xe và tiếng đàn ông sát bên người làm Phượng hết hồn quay lại.

Gương mặt gớm ghiếc nồng nặc hơi rượu của hai tên con trai gần như muốn đụng vào mặt cô khiến cô mất tinh thần.

Tên ngồi phía sau chộp ngay ngực Phượng, miệng nhăn nhở:

– Nai tơ à! Lên đây ngồi giữa hai anh.

Dứt lời, hấn kéo ngực cô thật mạnh. Phượng hét lên:

– Buông tôi ra!

Vung chiếc túi xách lên, Phượng vụt đại vào người hấn. Gã đàn ông điên tiết leo xuống khỏi xe. Hấn ghệt mái tóc dài của cô xuống, người mặt cô lên rồi phun vào những lời gớm ghiếc:

– Mẹ! Con nhà lành hả? Đừng làm màu! Con nhà lành không đứm nào thả rông ban đêm một mình ở khúc đường này như vậy đâu. Khi dễ bọn anh không tiền à?

Phượng vừa đau vừa khiếp hãi, cô vùng vẫy và la to:

– Ăn cướp! Ăn cướp!

– Khúc này lúc nào lại chẳng có ăn cướp. Em la lối cũng chẳng ai nghe. Có im cha cái mồm không thì bảo!

Tên thứ hai dựng xe bước đến, hấn hình như đã rất say nên sấn tới

Phượng với điệu bộ loạng choạng, chẳng nói chẳng rằng hấn vung tay vào mặt cô hai cái nổ đom đóm. Tiện tay, hấn xé toạc vạt áo trước ngực cô ra.

Phượng bủn rủn cả người, nước mắt cô trào ra tối tăm mày mặt, cô không kêu cứu được nữa ...

– Buông cô ta ra ngay! Đồ khốn!

Phượng té chui vào lề đường khi tên say xô cô để chạy thoát. Phượng thấy mình kiệt sức hoàn toàn, cô run rẩy hoảng loạn và òa lên như đứa trẻ con khi nhận ra Lâm Đình đang ngồi thụp kế bên cô. Giọng nah khàn đi vì lo lắng:

– Em ...em có sao không! Té có trúng đầu không? Hình như mắt sưng rồi!

Đình càng hỏi Phượng càng khóc dữ, chưa bao giờ cô thấy tủ thân và yếu đuối như lúc này. Những giọt nước mắt như một cái có để Đình ân cần choàng tay qua bờ vai rung rung của Phượng, cô đang cần một chỗ dựa, và khoảng ngực rộng ấm của Đình thoáng chốc đã ướt đẫm nước mắt.

Nhìn Tố Phượng, Đình xót cả lòng. Bàn tay cô cuống quýt kéo vạt áo bị xé tung, tóc lòa xòa che gương mặt. Anh dịu dàng.

– Đừng sợ nữa! Tôi sẽ đưa Phượng về!

Đình nhẹ nhàng đỡ Phượng đứng dậy, anh dìu cô ra xe. Ngồi sau lưng anh, Phượng vẫn còn thút thít như con nít.

Giọng Đình ấm áp:

– Lúc này Phượng không bằng lòng cho tôi đưa về, tôi phóng xe như bay mà chẳng biết đi đâu. Vòng qua vài con phố vắng, tôi sực nhớ đoạn đường này cấm xích lô và nổi tiếng có lăm ma quỷ, để Phượng đi bộ một mình tôi không chịu được. Một lần nữa, tôi buộc lòng phải nghe theo mệnh lệnh của trái tim mình.

Tôi quay xe lại tìm em.

Tiếng “em” cuối cùng thoát ra từ bờ môi Đình nhẹ như con gió, nó thổi mát, xoa dịu cái buốt rát trên gương mặt và nổi ê chề trong tâm hồn Tố Phụng. Cô nhắm mắt lại ...”Giá mà ta có gan gục đầu lên vai anh ấy như lòng ta đang ao ước thì chắc ta sẽ an ổn và không hề sợ bất cứ điều gì nữa”.

– Tố Phụng! Sao lúc nào em cũng im lặng giấu kỹ suy nghĩ thật, con người thật của mình hết vậy? Có lẽ tại tôi chẳng đáng được tin cậy, nên em luôn chối từ những tình cảm tốt tôi dành cho em. Phải không?

– Không phải đâu!

Tố Phụng thẳng thốt kêu lên, nước mắt cô lại ứa ra, cô rụt rè nói bên tai Đình những điều rất thật:

– Em bao giờ cũng nghĩ tốt về anh. Nhưng khi gặp anh, chẳng hiểu sao em lại lẩn tránh, rồi nói toàn những lời khách sáo dối lòng. Tệ hại hơn hết là anh luôn đi thấu suy nghĩ của em, nên em ghét ...

Đình cười hiền lành:

– Nếu Phụng ghét chắc tôi không vòng xe lại tìm làm gì để phải nhói tim vì lo. Lúc này sợ lắm hả?

– Dạsợ. Nhưng không sợ bằng lúc này.

– Sao vậy?

– Em đâu có biết!

Phụng chợt thấy tay Đình thật ấm vòng ra sau tìm lấy tay cô. Thở dài một tiếng rất khẽ, cô gục mặt vào lưng anh thổn thức. Đêm nay Phụng chỉ là một cô gái cô đơn yếu đuối về thể chất lẫn tâm hồn. Cô định làm khác sự thôi thúc của trái tim mình, để rồi cuối cùng cô cũng phải tựa vào anh, người đàn ông mà chỉ gặp một lần cô đã yêu, đã khổ sở vì chính tình yêu chớp nhoáng đó dù trong sâu kín hồn cô vết thương cũ vẫn còn đau chưa lành.

Thật là bất ngờ!

Tố Oanh tròn mắt, ngẩng nhìn Đình mắt mấy giây, cô mới mở rộng cánh cổng cho anh phóng xe vào sân. Oanh không đoán được hẳn ta đến nhà cô nhằm mục đích gì.

Đi Nha Trang về đến nay tính ra đã gần hai tháng. Oanh thấy rõ Đình thay đổi nhiều trong cách đối xử với cô. Ánh nhìn của anh hình như bớt cao ngạo xa lạ, lạnh lùng hơn trước, nhưng nụ cười của Đình vẫn ẩn chứa ít nhiều cái gì như sự khinh mạn làm Tố Oanh luôn phòng thủ một cách khó chịu. Thế nhưng sáng hôm nay anh ta lại xuất hiện ở hiên nhà cô, lịch sự, nhã nhặn và rất phong lưu trong chiếc áo chemise trắng giản dị cùng chiếc quần màu đồng đúng mốt.

– Tuy hy vọng sáng chủ nhật sẽ có cô ở nhà. Và thật là tuyệt khi trông thấy cô ra mở cổng.

Tố Oanh lấp láy đôi mắt, nũng nịu đôi môi mọng:

– Anh Đình nói thế chứ ...bao giờ Oanh lại không ở nhà. Ngoài công ty ra, Oanh chẳng biết đi đâu với ai, khi bạn thân không có.

– ...Và người yêu cũng không.

Đình nói vuốt đuôi và theo Oanh vào phòng khách. Anh tự nhiên và có lẽ hơi uy quyền khi ngả người ngồi ung dung tựa trên salon mà chẳng đợi Oanh mời.

Điều gì làm anh tự nhiên như ở nhà mình đến thế? Oanh vừa đưa tay mở rộng cánh cửa sổ cho nắng buổi sáng tràn vào suy nghĩ tính toán cách đối đáp thế nào cho đừng bị hẫng, vì Oanh vẫn rất gờm Đình. Hôm nay lần đầu tiên anh đến nhà cô và cũng lần đầu tiên cô nghe anh nói đùa, dầu sao cũng phải dè dặt.

Tự nhiên Oanh xoay người lại chăm chú nhìn Đình. Nét lạnh lùng, nghiêm khắc thường có trên mặt biến đi đâu mất, thay vào đó là một chút mơ mọng trong mắt, lãng mạn trong cách chống tay tựa cằm. Đình đang ngắm nghía lọ hoa trên bàn. Lọ hoa bằng cái vỏ ốc gai màu trắng tinh Oanh đem từ Nha Trang về, và chiều hôm qua con bé Phượng cao hứng nhặt ở đâu được hai nụ hồng đã cắm vào đấy

cùng với mấy cọng lá măng lơ thơ yếu đuối. Tố Oanh nói vu vơ nhưng ngụ ý là lọ hoa ấy do cô cắm.

– Ở nhà một mình, buồn tay làm vài việc vặt, có thể lọ hoa là một tác phẩm nghệ thuật không chút giá trị, nhưng được ngồi ngắm nghĩa cái mình làm, quả thật là vui!

– Tố Oanh nói đúng đó! Lọ hoa được cắm khá độc đáo, chứng tỏ tác giả là người có tâm hồn trong sáng và sâu lắng.

– Anh Đình ngồi chơi. Oanh quên mời khách uống nước rồi! Thật đáng trí quá ...

– Tôi lại tưởng cô nhớ thói quen của tổng giám đốc Lâm Đình là không thích uống nước vào buổi sáng chớ.

Tố Oanh đong đưa sóng mắt:

– Oanh vẫn nhớ! Nhưng nghĩ rằng khi tới nhà Oanh, anh Đình là một vị khách quý chớ không phải là tổng giám đốc có trái tim lạnh như băng.

Nhìn Oanh bằng cái nhìn ý nhị, Đình thông thả nói:

– Trái tim tôi bao giờ cũng lạnh, nó không nóng vội trước bất cứ chuyện gì.

Ví dụ như chuyện mà nãy giờ tôi chưa vội hỏi là ...

Ngừng lại để vuốt nhẹ cánh hồng trong lọ hoa, Đình nhẹ nhàng nói bằng giọng như ý không muốn tìm hiểu:

– Tố Phượng đi đâu rồi Oanh?

Suýt chút nữa Oanh đã bật đứng dậy. Tay cô bấu lấy thành ghế, mặt tái đi vì tức. Cô không giữ được bình tĩnh khi nghĩ rằng nãy giờ mình đã làm trò hề:

– Anh ...anh biết Tố Phượng à?

Đình thản nhiên gật đầu. Anh đã chịu hết nỗi cái trò dối như cuội của Oanh.

Lẽ nào cô cố tình không hiểu rằng anh chẳng ưa gì cô, để trơ trẽn nhận vợ về mình điều tốt đẹp. Lẽ nào Oanh thật tình không hiểu rằng anh biết tổng về cô từ cái nhìn đầu tiên. Cũng có thể Oanh chẳng biết những điều anh đã nghĩ về cô đâu, vì cô quá tự cao và chủ quan, cô luôn tin vào lớp ngụy trang cô có được.

Trần tĩnh lại rất nhanh, Tố Oanh chua ngoa đầy cố ý:

– Hai người hay thật, chỉ có tôi vô tâm nên có biết đâu. Mà anh Đình này!

Con bé Phượng khờ khạo ấy bỗng dựng trái tính trái nết đem của trả lại cho chồng sắp cưới là tôi đã nghi phải có người xúi giục. Hừ! Ngờ đâu kẻ ấy là anh, một người bao giờ cũng tỏ vẻ đạo mạo không cần đàn bà. Ngờ đâu ông tổng giám đốc của tôi là kẻ đạo đức giả bệnh hoạn.

Sững người trước miệng lưỡi độc địa của Tố Oanh, Đình nén giận bằng cách đốt cho mình một điếu thuốc. Quét đôi mắt đẹp rất lạnh của mình ngay mặt Oanh, Đình gặng giọng:

– Cô vẫn nhớ là đang nói chuyện với ai, vậy mà cô lại quên mình là ai để phun ra những lời như thế. Cô nói lời ràng buộc với tôi, trong khi cô thừa biết vì ai mà Tố Phượng phải chia tay với Trường. Hừ! Cô thì biết tính tôi quá rồi, tôi không thích úp mở đâu và giả dối là điều tôi ghét nhất.

Oanh đốp chát:

– Anh nói thế nhằm mục đích gì?

– Bao giờ tôi cũng tôn trọng cô, quan hệ của chúng ta chỉ là quan hệ công tác.

Tôi biết rõ về cô, về con người, bản chất cũng như việc làm của cô. Nhưng với tôi, điều ấy chỉ có nghĩa như nắm bản lý lịch của một nhân viên. Làm giám đốc biết rõ nhân viên của mình thì sử dụng họ tốt

hơn. Tôi chưa bao giờ lẫn lộn một Tố Oanh nhân viên của mình với Tố Oanh chị của Tố Phượng. Đến đây với Phượng gặp cô, tôi nói chuyện với cô theo tính cách khách ở công ty, vậy mà cô lại nói những điều hết sức đáng tiếc. Cô đã giận vì thất vọng một chuyện riêng tư nào đó rồi đổ trút cho tôi và Tố Phượng. Thật buồn cười!

Ngoảnh mặt ra sân nghe Đình nói một hơi, Oanh cười nhạt:

– Anh và Phượng lén lút quen nhau tôi không hề được biết. Đó có phải là cái bất thường đầy đen tối không? Trong khi tôi và anh cũng như tôi và nó có xa lạ gì đâu, ra vào đụng mặt, chị em ruột thịt mà còn hơn người dưng. Tại sao con bé Phượng giấu tôi chứ?

Đình cay cú:

– Tại sao phải nói cho cô biết cơ chứ? Tôi không muốn xen vào đời tư của ai cả, nhưng hỏi thật nhé, những lúc cô hẹn hò với Trường, cô có nói với Phượng không? Ít ra, cô cũng phải thông minh hơn tí nữa để hiểu tại sao chúng tôi im lặng đến với nhau mà không muốn phiền ...tới cô chứ! Chẳng có gì phải gọi là lén lút.

Lạnh lùng, Oanh liếc nhìn Đình:

– Anh nói nhiều về người khác quá.

So vai, Đình mỉa mai:

– Đó không phải là thói quen của tôi! Và thật ra những điều tôi vừa nói cũng chẳng hay gì nếu không muốn nói là tởm.

Đứng bật dậy, Oanh căm tức:

– Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ trở về làm việc với Vương Duy. Tôi chán cái tổng công ty của anh lắm rồi.

Đình vẫn đốp chát:

– Vậy sao! Nhưng rất tiếc, tôi lại không muốn trả cô về.

– Anh muốn hành tôi để trả thù à?

Đình cười, anh tựa lưng vào ghế nhìn Tố Oanh đang long đôi mắt đẹp lên.

Anh không ngờ câu chuyện dẫn dắt đưa đến chỗ anh phải nói nhiều và như đôi co với đàn bà, điều anh tối kỵ. Thế nhưng với Tố Oanh, cần cho cô ta nghe như vậy. Cô ta cần học nhiều bài học hơn như thế này nhiều để cô ta đàng hoàng ra và bớt đi cái dối trá lỗi đời.

– Sao anh không trả lời?

Dịu dàng trở lại, Đình nhỏ nhẹ:

– Vì đâu Oanh lại nghĩ tôi giữ cô lại để trả thù? Chẳng lẽ cái suy nghĩ con nít ấy là của Oanh, một cô gái tinh tế, thông minh, khéo léo, ngoại giao hay, giám đốc mà trả thù nhân viên thì còn ra thể thống gì và làm sao điều hành công việc.

Ngừng một chút, Đình nói tiếp:

– Tôi muốn Oanh ở lại tổng công ty vì Oanh làm việc rất tốt.

Tố Oanh ngắt lời:

– Nhưng ở đây công việc không phù hợp với tôi. Tôi chỉ quen nhận sự chỉ đạo trực tiếp.

– Tôi hiểu ý Oanh, nhưng Mỹ Linh xông xáo và thạo việc hơn cô. Phải có thời gian Oanh ạ!

Tố Oanh hơi trề môi. Cô ân hận là nãy giờ mình không kèm được sự thất vọng nổi ê chề đến đốn đau một cách khủng khiếp khi cô biết Đình quen thân với Tố Phượng. Tất cả những bất ngờ đó làm cô muốn phát khùng. Tại sao Đình không hề để ý đến Tố Oanh, lại tỏ vẻ say Phượng như vậy? Họ đã quen nhau bao lâu rồi mà im ỉm giấu cô. Tay Lâm Đình này thật thâm, con bé Phượng cũng vậy. Nó giấu kín như bưng chuyện yêu đương với tay giám đốc bị đồn là bất lực này vì Phượng sợ cô hay vì lý do nào khác.

Một ý chợt nảy sinh trong đầu Oanh. Cô chưa kịp nghĩ sâu hơn để

biến nó thành đòn quyết đấu thì Tố Phụng về tới.

Phụng đỏ mặt và bối rối rõ ràng khi trông thấy Đình ngồi hút thuốc và Oanh lạnh lùng nhìn cô đầy trách móc. Phụng đáp ứng:

– Anh Đình tới lâu chưa?

Oanh thấy đôi mắt Đình bùng lên những tia âm áp và triu mến, giọng anh âu yếm tự nhiên không tí gì giả dối:

– Anh đến hơi lâu, nhưng điều ấy đâu có nghĩa gì khi anh muốn chờ.

Cảm giác hụt hẫng từ đời nào xưa cũ chợt sống lại trong Oanh. Thế đấy, cô đã thua rồi, khổ hơn hết là sự thua cuộc này chỉ riêng mình cô biết vì chỉ mình cô ôm ấp đeo đuổi người đàn ông đó với mục đích riêng. Oanh không yêu anh ta, thậm chí còn coi khinh và chế giễu cái bệnh ác ôn mà anh ta mắc phải, nhưng cô luôn luôn muốn anh ta là của mình. Đến lúc biết không thể làm rung động trái tim của Đình, Oanh đã tự an ủi với suy nghĩ “kẻ bệnh hoạn đó không có cả tình yêu với bất kỳ ai”.

Bây giờ rõ ra, hẳn chẳng thêm để ý đến cô, nghĩa là Đình chê Oanh để đeo đuổi Tố Phụng em song sanh ruột thịt với cô chứ đâu phải hẳn không biết yêu.

Đình có phải là một người bệnh hoạn thật sự không, hay tin đồn nhảm đó do Duy xướng lên nhằm ngăn ngừa từ phía Oanh một tình cảm?

Thì ra, hai gã đàn ông quái quỷ ấy đã đem cô ra làm trò đùa. Vương Duy thật đáng nguyên rủa. Có thể ông biết mọi chuyện nhưng không hé với cô một lời.

Oanh muốn ngộp thở vì những lời cô vừa nghĩ ra. Cô chịu không nổi khi thấy Đình và Phụng mắt trong mắt nhau đầy yêu mến. Cô là kẻ thừa, là con số không với cả hai người, cô là con số không với cả mơ ước cô từng đeo đuổi.

Lặng lẽ, Oanh đứng dậy bước vội vào trong. Tại sao không đi tìm cho mình một người đàn ông khác. Mặc xác Đình, mặc xác Duy, mặc

xác Trường và cả Sang nữa, người đàn ông nhu nhược đã hướng đời cô qua một lối rẽ đầy những bóng thiêu thân tìm ánh sáng. Oanh sẽ đến căn phòng xô bồ xô bộn của Hùng, ở đó Tố Oanh cảm thấy mình vừa có đủ uy quyền của một nữ chúa vừa khỏi phải lo toan, bận bịu bất cứ chuyện gì của đời thường đầy ganh đua hơn kém.

Đình thích thú nhìn hai má Tố Phượng cứ đỏ hồng lên. Anh biết cô đang bối rối và có thể đang dối cả anh nữa vì đôi môi mọng của cô phụng phịu muốn nói gì đó, nhưng Phượng kịp ngăn lại bằng cách chớp mắt im lặng.

Mãi đến hôm nay, Tố Phượng vẫn chưa muốn Tố Oanh biết quan hệ giữa anh và cô. Điều này có làm Đình tự ái. Một người đàn ông vững vàng và tự tin trong cuộc sống như anh không thể chiều lòng thuận theo ý Phượng. Anh yêu cô bằng tình yêu muốn mang nhưng vô cùng say đắm, Phượng cũng đáp lại tình anh trong sáng, chân thành. Đình hiểu ý Phượng khi cô muốn giấu chị, nhưng nếu vậy chẳng lẽ Phượng xem Đình cũng như Sang, như Trường, những tên đàn ông đã cố ý đánh đồng Tố Oanh với Tố Phượng.

Tiếng Phượng nhỏ nhẹ nhưng đầy trách móc:

– Đã hứa với em mà vẫn đến ...Có chị Oanh ở nhà, em ngại lắm, anh hiểu em không?

Nhíu đôi mày rậm Đình tỏ vẻ bất đồng tình. Anh lắc đầu.

– Anh và Oanh có xa lạ gì nhau. Anh không muốn chúng ta có một điều gì như mặc cảm đối với Oanh. Anh là đàn ông, anh phải biết rõ chỗ đứng của mình đối với gia đình của người sẽ là vợ anh chứ.

Tố Phượng trầm giọng:

– Anh có vội vàng khi nói như thế không?

– Anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, tình yêu với anh đâu phải chỉ là bài thơ, bài hát dành để nghe khi lòng trống vắng. Mà tình yêu cũng không phải một món hàng để trao đổi lựa chọn. Với anh, tình yêu là nền tảng cơ bản cho đời sống gia đình.

Thở dài một tiếng, Đình xoay người Phượng lại, anh dùng hai bàn tay nâng mặt cô lên. Đình yêu vô cùng đôi mắt của Phượng. Nó vẫn y như đôi mắt Tố Oanh nhưng không phải là mắt của Oanh. Nổi rung động bỗng tràn đầy thân thể anh, Đình cúi xuống hôn lên mắt cô rồi say đắm đặt nụ hôn thật dài đầy đam mê lên môi cô.

– Ôi! Tại sao anh lại yêu em nhiều đến thế hở Phượng. Đã nhiều đêm anh nằm suy nghĩ và tự cười mình đã sống một thời gian dài vô vị.

Tựa đầu vào ngực Đình, Phượng hỏi:

– Sao vậy anh?

Bóp bàn tay nhỏ nhắn của Phượng, Đình hỏi:

– Anh luôn vẽ cho mình một cô vợ theo mẫu, nghĩa là anh chọn làm vợ sẽ phải rất nhạy bén trong công việc làm ăn, phải có bản lĩnh đối phó với nhiều thứ trong cuộc sống, phải đẹp, thông minh và phải nhiều thứ khác nữa. Để đêm đêm nằm nghĩ lại, anh thấy nếu cưới một cô vợ như thế, không cần tình yêu thì rõ ràng anh không cưới vợ cho anh mà anh cưới vợ cho tổng công ty, cho cái sự nghiệp của anh.

Im lặng ôm Phượng trong vòng tay một lúc, Đình tiếp tục:

– Chính vì nghĩ mình sẽ có một cô vợ cho sự nghiệp của mình nên tự dựng cái nhìn của anh đối với phái đẹp như bị méo mó. Anh lạnh lùng, nghiêm khắc và đòi hỏi cao ở họ về năng lực, về công việc. Anh đã đánh mất trái tim mình và thay vào đó bằng khối đá vô cảm, để rồi anh thấy mất thăng bằng trong cuộc sống mà anh luôn đo bằng các tiêu chuẩn.

Cúi xuống nâng cằm Tố Phượng lên, Đình âu yếm:

– Mãi đến khi nhìn thấy em, anh chợt rung động. Em có tin không? Thật lạ kỳ, Tố Oanh và em có khác gì nhau đâu? Thế nhưng chỉ khi nhìn thấy em, trái tim anh mới trở lại những phút giây sôi nổi cuồng nhiệt của tuổi hai mươi, của mối tình đầu đã mất từ lâu. Anh biết anh đã trúng đạn rồi.

Tố Phụng cười rất dễ yêu:

– Khi anh nhìn em trôn trôn, em chỉ thấy sợ cái tên ...bất lịch sự và càng sợ hơn khi biết hắn là lão tổng giám đốc hắc ám của Oanh.

– Rồi sao đó?

– Sau đó em vẫn tiếp tục sợ vì hắn ta tấn công khá dữ bằng những đòn độc đáo. Em cứ lẩn tránh mãi vì biết mình dở dờ đòn.

Hôn nhẹ lên môi Phụng, Đình triu mến:

– Tránh mãi rồi cũng tựa vào anh. Này! Mai Nhi nói nhiều về anh với em lắm phải không?

– Nhi không nói nhiều nhưng đủ làm em khổ sở để cứ trốn tránh anh. Vì em thấy rõ là mình chẳng hề có được tiêu chuẩn nào để có thể gọi ở người ta sự chú ý. Em hiểu anh nhiều qua Nhi và Triết, em biết hai người có ý tốt cho em với anh, nhưng em không thể ...

– Nhiều tự ái quá khổ lắm bé con ạ! Nếu đêm đó anh tự ái nhiều hơn ...tình ái thì chắc anh sẽ ân hận suốt đời và sẽ không có được em. Một cô gái dịu dàng, xem như rất yếu đuối nhưng cương quyết và hoàn toàn không chút gì giống với mẫu người lý tưởng anh đã vẽ cho mình nhiều năm. Chính vì vậy em sẽ là vợ anh, là chủ trái tim anh.

Mặt Tố Phụng xụ xuống, cô giả vờ nghiêm nghị; – Anh chưa hiểu ý em thế nào mà đã tự tin cho rằng em sẽ là vợ anh, là chủ trái tim anh. Lỡ em không bằng lòng rồi anh tính sao?

Mỉm cười lém lỉnh, Đình khôn khéo:

– Anh biết em yêu anh nên anh mới nói như vậy. Mà em thấy không? Danh chánh ngôn thuận trước mặt Tố Oanh là điều có lợi. Anh buồn cười khi thấy em cứ lo vớ vẩn, sợ nhầm nhí.

Ngước nhìn Đình, Tố Phụng ngập ngừng:

– Vậy chứ khi biết anh quen với em, đến đây tìm em, chị Oanh có tỏ

thái độ gì với anh không?

Đình trả lời bằng quơ:

– Đương nhiên Tố Oanh bất ngờ. Và tỏ vẻ trách tại sao chúng ta giấu chuyện hai người kỹ thế. Rồi anh và Oanh nói về chuyện ở công ty rất bình thường.

Tố Phụng im lặng. Cô hiểu Đình không nói đến diễn biến mọi việc với cô.

Tố Oanh thường làm tới nơi tới chốn cái gì cô đã muốn. Mà tổng giám đốc Khuất Lâm Đình là cái mà Oanh cũng muốn đấy.

Bất giác, Phụng rùng mình, cô ôm vội lấy Đình. Không đời nào cô để mất hay nhường tình yêu cô đang có, và Đình cũng không phải là mẫu đàn ông hai lòng hai dạ như người đàn ông trong quá khứ của cô.

Nhưng cuộc đời đầy cạm bẫy có mấy ai biết được chữ ngờ. Nỗi lo cháy lòng làm Tố Phụng muốn ngắt đi. Cô nghe giọng Đình chững chạc:

– Sao thế? Em lại đem anh ra so sánh với Trường phải không? Đừng ngốc nghếch như vậy. Anh chỉ yêu và biết mỗi mình em. So sánh như vậy vừa tự làm khổ mình vừa chạm đến tự ái của anh. Hiểu không Phụng?

Nhắm mắt yên ổn trong lòng Đình, Phụng gật gù:

– Em hiểu nhưng em vẫn lo.

– Với ai, em có thể lo, nhưng với anh thì không đời nào có chuyện đổi thay khi lòng anh đã muốn.

Cầm bàn tay Phụng lên, Đình ngắm nghía:

– Cái sẹo ở ngón tay đeo nhẫn này dễ ghét lắm. Rồi anh có cách sẽ che nó đi.

Tuần sau anh sẽ đưa em về thăm mẹ anh. Chắc chắc bà sẽ rất mừng. Còn em bao giờ đưa anh về quê?

Tim Phượng lại trứ xuống vì một nỗi niềm riêng. Cô chớp mi tránh né:

– Để thư thả đã anh. Mình cũng mới quen nhau.

Đình lắc đầu, anh ngắt lời Phượng:

– Cưới vợ phải cưới liền tay. Dù có thừa thời gian, anh cũng không chần chừ, thư thả đâu.

Cụng đầu mình vào trán Phượng, Đình an ủi:

– Ai cũng phải có cha mẹ. Đừng nghĩ xấu về người sinh ra mình.

– Em không nghĩ xấu về mẹ, nhưng em lại buồn và tủi thân khi cho rằng mẹ không còn thương mình, cần có mình như hồi xưa khi gia đình còn đầy đủ.

Dịu dàng, Đình thì thầm vào tai Phượng:

– Sao em không nghĩ là mẹ cũng đang nghĩ về em như vậy? Anh tính như vậy. Tuần sau nữa chúng ta sẽ về thăm mẹ. Rồi em cũng cần cho mẹ biết bây giờ em đã có anh, và Lâm Đình này mới là chồng của Tố Phượng chứ không phải là ai khác như mẹ vẫn tưởng. Sự ràng buộc của gia đình rất quan trọng, ai sống một mình, không trách nhiệm với người thân rất dễ sa ngã. Em đừng tự tách rời mình ra khỏi nơi từng là mái ấm thân yêu dù bây giờ em đã có anh.

Tố Phượng nhìn Đình đầy yêu thương và tin tưởng, lúc nào anh cũng tinh tế và thẳng thắn đối với cô. Bên anh, Phượng như sống lại, cô yêu đời, ríu rít suốt ngày với mọi người quanh cô. Đã rất nhiều lúc Phượng để ý thấy Oanh nhìn mình bằng cặp mắt ngạc nhiên ẩn chứa chút gì ganh tỵ. Tự dưng niềm hân hoan trong lòng Phượng xẹp xuống, thay vào đó nỗi lo lẫn nỗi buồn. Ấn tượng ấy vẫn chưa đả động tận sâu cùng tim cô. Khi yêu, ai cũng muốn thổ lộ tình yêu của mình cho người thân thiết của mình biết. Riêng Tố Phượng thì phải giấu giếm, cô sợ lắm nên đã năn nỉ Đình đừng nói với Oanh

là cô và anh yêu nhau. Khi nhìn nét mặt và điệu bộ âm ự của Đình, cô hiểu anh sẽ không nghe cô đâu. Và rõ là chẳng giữ được lâu, Đình đã cố tình cho Oanh biết.

Giọng anh trầm trầm:

– Riêng với Tố Oanh, anh sẽ tìm cách tạo hòa khí vui vẻ, vì Oanh cũng rất cần tình cảm gia đình. Chuyện cũ giữa hai chị em, phải bỏ qua và quên đi. Chúng ta không có quyền để Oanh một mình, dù anh biết tính Oanh khó lòng lắm. Cô ấy chẳng dễ nghe ai đâu.

Phượng chạnh lòng, cô thấy hổ thẹn với Đình khi nghe anh đề cập đến chị mình. Quả là Tố Oanh rất cô đơn, chị ấy cứ đi tìm những thứ không có ở đời thường và luôn ao ước sẽ được cái cao hơn thực tại, chỉ vì Oanh chưa thật lòng yêu ai.

Oanh đến với tình yêu bằng những thứ khác với sự rung động của trái tim. Phượng bỗng sửng ngờ. Lẽ nào Tố Oanh từ xưa đến giờ chưa hề yêu ai.

Khoảng Đòi Lấp Lửng

Chương 18

Hùng lấy tay gỡ điếu thuốc trên môi Oanh ra:

– Đủ rồi! Đây là điếu thuốc thứ tư. Muốn “phê” em phải chơi thứ khác kìa.

Mà chuyện gì căng thẳng dữ vậy?

Nằm đã được trên phô-tơi, Oanh im lặng, cô cứ tưởng bỏ nhà đến với Hùng là cô sẽ an ổn. Những lần trước cô lấp khoảng trống trong hồn bằng những giây phút cuồng nhiệt, quên hết đất trời bên anh.

Hôm nay thì Oanh không thể nào quên, dù cô đã mệt đừ. Trái tim Oanh nhức nhối, đau buốt khi nghĩ rằng mình đã bị loại, bất ngờ và

độc đáo ngoài tưởng tượng của cô.

Tội nghiệp Vương Duy đã dựng lên câu chuyện ông tổng giám đốc bắt lặc để ngăn ngừa cô. Thật ra, Oanh mới là kẻ bắt lặc, cô đã không khơi gợi được gì ở Đình cả, mà con bé Phượng lơ lơ kia lại làm hấn si mê, mắt hồn mắt vía mới lạ chứ!

Ngẫm cuộc đời biết đâu mà lường. Hai gã đàn ông ngày đó đã từng yêu Phượng là Sang và Trường lại lao vào vòng tay của cô, để bây giờ người cô quen biết trước lại không màng tới cô mà nhất nhất yêu chỉ Tổ Phượng. Biết giải thích ra sao ngoài việc đổ cho duyên số. Mà duyên số của cô rồi sẽ như thế nào đây hờ trời?

Thở dài cho lòng nguôi ngoai, Oanh hỏi dò:

– Có bao giờ anh nghĩ đến chuyện vợ con chưa?

Xào xào bộ bài Tây trên tay, Hùng tùm tùm:

– Em hỏi nhằm mục đích gì?

Oanh đáp chát:

– Dĩ nhiên là để biết cho vui, chớ chắc chắn là chẳng phải để năn nỉ anh lấy em làm vợ.

Nheo con mắt rất lẳng, Hùng gật gù:

– À, thì ra là thế! Căng thẳng chuyện vợ con của thằng cha nào rồi lao vào anh dữ dội như trả thù. Trả thù xong, đã rồi lại xin thêm màn phỏng vấn. Em tệ thật đó Oanh à!

Ngồi dậy, Oanh khó chịu ném tia nhìn về Hùng. Gặp lại anh ta lần thứ ba, cô đã nhận ra cách sống và lối ăn nói hạ cấp ở Hùng. Hiện tại anh vẫn chưa có một nghề nào ổn định hơn nghề cờ bạc, nhưng chẳng hiểu sao Oanh vẫn thích thú tìm đến với Hùng. Có lẽ ở anh ta vẫn còn nguyên vẻ người hùng một cõi trong mơ thuở nào với cách sống bất cần, đã làm Oanh sống lại phút giây xa xưa với những khát khao thời con gái, nên tuy rất coi khinh Hùng, cô vẫn không giữ chân mình ở nhà để cứ lao vào ngõ cụt với kẻ bán đời mình cho vận đỏ

đen.

Giờ đây, anh ta vừa buông Oanh ra đã bắt lấy bộ bài, vừa nói chuyện với cô vừa luyện đôi tay xóc, xào, chia, tráo bài như một nhà ảo thuật.

– Sao, trả lời em đi chứ “Thần cò bạc”?

Thích thú với lời gọi của Oanh, Hùng xòe nhanh cho bộ bài sắp dài theo cánh tay. Anh lẹ làng bỏ tất cả xuống bàn rồi nhào lại phía Oanh kéo cô nằm xuống:

– Chuyện vợ con hả? Có nghĩ đến chứ. Nhưng lâu lắm rồi Oanh à! Khổ nỗi chính em là người khiến anh tự hứa sẽ không có vợ con làm chi, vì đàn bà gian dối lắm. Ngày ấy em xem anh như trò giải trí chớ gì? Chính vì nghĩ vậy nên suốt bao nhiêu năm anh chẳng buồn khổ vì khi chột có nhớ tí ti về em.

Giọng Oanh không mấy hài lòng:

– Chỉ nhớ em tí ti thôi sao?

Hùng so vai ra vẻ khinh đời kể cả:

– Vậy là đã nhiều lắm rồi. Đàn ông mà em, thằng nào vướng vào bệnh thất tình là tệ nhất. Anh có cái thú riêng của anh. Khi bỏ nhà ra đi, anh hận em lắm, nên chẳng thèm để ý đến đàn bà anh lao vào cò bạc, cái thú vui ấy đã thành nỗi đam mê choán hết tâm trí anh.

Mỉm cười tự phụ Hùng nói tiếp:

– Trò này gặp hên, hái ra tiền dễ lắm. Tha hồ mà vung tay ném qua cửa sổ trong khi bao kẻ chấy túi khôn khổ có thể tự tử chết vì thất vọng. Trò đời mà Oanh, anh cần chi phải nghĩ đến vợ con khi đã lao vào cuộc rủi may. Hãy để đầu óc rảnh rang khi nhập ...sòng. Không mang gánh nặng nào trên vai là sung sướng nhất khi đánh bài.

Tố Oanh mai mỉa:

– Nghe anh nói, em có cảm tưởng anh rất thừa lương tâm. Không vợ

con chỉ tại sợ họ khỗ vì mình.

Tình queo Hùng hợm hĩnh:

– Trong các tay cờ bạc, anh là có lương tâm đó nhe. Bao giờ được bạc anh cũng làm phước.

– Còn thua?

– Thua thì huề. Mình và mấy cha ăn xin lúc đó có khác gì nhau. Chỉ có khác là chẳng ai thêm bố thí cho mình.

Oanh nháp nháy đôi mắt:

– Bố thí, làm phước khi thừa tiền là có lương tâm à?

– Đương nhiên vẫn hơn nhiều người giàu sụ nhưng chưa biết bố thí là gì.

Nghiêng đầu nhìn Oanh, Hùng hát hàm:

– Vậy chứ em có bao giờ đi chùa, làm phước không?

– Em có làm điều gì để phải tự dẫn vật đâu mà phải mua chuộc sự thanh thản của tâm hồn bằng những việc trên.

Hùng hỏi gằn lại:

– Thật vậy sao?

Oanh chột bối rối. Chưa có ai hỏi cô như vậy, và cô cũng chưa từng ngòl ngẫm nghĩ đến những việc mình đã làm. Trong đầu Oanh bao giờ cũng là những toan tính phải làm sao, làm gì để có được cái mình muốn. Ở tuổi cô, ít ai ngòl làm bản tự kiểm cuộc đời để sám hối, để chuộc lỗi lầm.

Lắc nhẹ cái đầu bướng bỉnh, mưu trí, Oanh lừ mắt nhìn Hùng. Cô lạnh lùng xoa mọi suy nghĩ:

– Dẹp ba cái chuyện đồng bóng đàn bà của anh lại là vừa. Em không

ưa cái gì đại hoại như vậy.

Hùng bật cười to:

– Anh cố gắng tin em là người thánh thiện, em thánh thiện đến mức chẳng cần phải làm việc thiện trong đời. Nhưng nàng công chúa ơi! Em còn thiếu anh một món nợ đó mà em đâu có hay.

Ngạc nhiên Oanh hỏi lại:

– Nợ à?

Làm một động tác búng tay thành thạo như bọ bụi đời, Hùng đá mắt:

– Chớ sao! Nợ tình. Chính em đã khiến đời anh qua một lối rẽ khác.

Oanh bĩu môi:

– Thôi đi! Không có em tự anh cũng sẽ theo hướng đó. Cái mộng làm người hùng ăn sâu trong đầu anh từ đời kiếp nào trước khi gặp em mà!

Giọng Hùng chột ríu lại, mặt anh lạnh tanh khiến Oanh hiểu Hùng không đùa:

– Đành là như vậy, nhưng chính em đã đẩy anh vào con đường ma quỷ này nhanh hơn.

Nhỏm người dậy, Oanh nổi nóng:

– Đây, đừng bán cái đời mình cho người khác một cách lố bịch như vậy!

Chẳng lẽ anh rẽ đến thế?

Rồi cô thách thức:

– Hừ! Cho là em thiếu anh món nợ đời đó đi. Nhưng em đổ anh đời cho được nếu em không muốn trả.

Liếc Hùng một cái, Oanh cười:

– Nhiều lúc em thấy anh ngớ ngẩn sao ấy! Nợ tình em đã trả bằng tình rồi còn gì?

Oanh thoáng thấy Hùng nhếch mép:

– Nói vậy thì nợ gian dối sẽ được trả bằng sự lừa gạt phải không?

Bẹo tai Hùng, cô nói lảng:

– Nhà tù thiện đầy lương tâm, sao tự nhiên lại ngồi tính toán? Đòi còn dài mà anh vội chi cộng số.

– Phải tính chứ em. Vì làm việc thiện cũng phải có chừng mực. Nếu không, thừa thì uổng, mà thiếu thì tội lỗi ngập đầu. Ân, oán mình tạo ra đều nhau, có chết linh hồn mới siêu thoát được.

Tố Oanh phì cười trước cách nói gàn gàn, hư hư thật thật của Hùng. Dù sao anh cũng làm cô vui đi nỗi đau trong tim ...

– Này Oanh! Nên đi chùa, làm phước đi, để cầu được tám chồng ngon lành.

Đời người ta chẳng mấy chốc đâu.

Sa sầm mặt xuống, Oanh rít lên vì bị chạm nọc:

– Ai nói là tôi không tìm được một người xứng đáng. Đừng thấy tôi đến đây rồi tưởng mình ngon.

Giọng Hùng ngọt ngào một cách đều giả:

– Anh biết cái thân thẳng anh cờ gian bạc bịp. Em đoái hoài tới chẳng qua là muốn trả chút nợ tình ...

– Im ngay! Mở cửa cho tôi về!

Nhún vai, Hùng dắt xe cho Oanh ra tới cổng. Anh ngạo nghễ:

– Rồi em sẽ trở lại đây thôi, Gấu cái!

Oanh phóng xe ào ào bất chấp mọi thứ. Hôm nay là ngày gì mà đáng nguyên rủa đến như vậy. Một gã đàn ông làm cô hụt hẫng với nỗi ê chề đớn đau đến chết đi được. Một gã nữa lái nhải những chuyện bá vớ làm cô nổi khùng. Ôi!

Đời thật chó!

Với Hùng, Tố Oanh tưởng sẽ tìm lại được tình yêu đầu đời cùng tất cả ngọt ngào đam mê rất ngây thơ của thời mới lớn. Nhưng thật ra mọi thứ chỉ còn là hoài niệm. Càng quay trở về, Oanh càng nhận ra cô cùng bao nhiêu nhọc nhằn của khoảng đời mình đã đi qua, để hơn bao giờ hết Oanh thấm thía vô cùng câu nói của người xưa “không ai tắm hai lần trên cùng một giếng nước”.

Trường ngây người nhìn Tố Phượng dịu hiền trong bộ quần áo bằng xoa màu trắng. Cô y như con thỏ bạch, và con thỏ ấy đang rụt rè trước mặt anh.

Trường lè nhè cất giọng:

– Em vẫn còn hận anh lắm sao Tố Phượng?

– Không! Không có đâu, anh đừng nghĩ vậy! Có điều em và anh không hợp với nhau. Chia tay là phải.

Lườm đôi mắt không còn mấy tinh anh, Trường gầm gừ:

– Em mà cũng nói như vậy nữa à?

Lạnh lùng Phượng đáp:

– Chứ anh bảo em nói sao cho vừa lòng anh? Van xin anh khi anh lừa dối, đồng ý khi anh chia tình với người khác à? Anh đâu hề yêu em, ràng buộc nhau thì khổ cả ba người.

Bật cười, Trường hơi cao giọng:

– Ở đâu ra mà nhiều người khổ vì yêu dữ vậy Phượng? Anh không khổ, em không khổ thì thôi chớ cô ta đùa cho vui ấy mà, khổ quỉ gì.

– Vậy thì chắc không ai khổ trong chuyện tình dài như chuyện chúng ta đâu.

Và hôm nay không có chị Oanh ở nhà, anh có thể về, em bận chuyện phải đi ngay.

Phượng nhìn Trường, lòng cô nhói lên một cơn tức giận vì không tìm cách giải thích được tại sao con người này đã có thời cô yêu đến tưởng chết được.

Trường lẩm bẩm:

– Anh tìm Tố Phượng chớ có tìm Tố Oanh đâu. Lẽ nào em nỡ xua đuổi anh?

Cho tay vào túi áo, Trường móc ra điều thuốc móp méo. Anh khom khom mũi thuốc và có vẻ tỉnh hơn khi đã rít vài hơi khá dài.

– Phượng à! Sau bao đêm nằm thức trắng với những làm lỗi không ai tha được, anh đã quyết định trở lại đây được nhìn thấy em thôi. Và nếu em bằng lòng tha thứ hết cho cuộc đời còn lại của anh sẽ là của riêng em. Anh thề sẽ trở lại với em và thề sẽ làm bất cứ việc gì để em sung sướng.

Định sẽ mĩa mai là “việc ấy đã muộn rồi” nhưng không hiểu sao Phượng lại ngồi im lặng. Cô chỉ thấy một chút nuối tiếc nhẹ nhẹ. Chẳng phải tiếc cho cô mà là tiếc cho Trường. Ngày xưa cô yêu anh biết bao ...

– Cho anh ly nước đi Phượng!

– Vâng!

– Chạnh lòng thương hại, Phượng vào nhà rót cho Trường ly nước trong tủ lạnh. Dường như sự im lặng và chiều ý của cô làm Trường tự nhiên hơn, có thể anh nghĩ Phượng đang khổ lòng.

– Ngồi xuống đây với anh!

– Em ngồi thế này được rồi. Nhưng mà em phải đi ngay ...

Trường thờ dài:

– Tiếc với anh từng phút sao? Cũng không nên trách em. Nhưng anh xin em hãy cho anh nói. Ngày ấy, lần đầu gương mặt em hốt hoảng và đầm đìa nước mắt, trái tim anh đã nhói lên. Suốt đêm hình ảnh em làm anh chập chờn khó ngủ, anh cứ chộn rộn ra vào chờ đến chiều hôm sau tìm đến. Gặp Tố Oanh, nghe cô ấy nói, nhìn mắt cô ấy đong đưa vào cõi mộng mơ hư thật khó hiểu. Sau đó xét lại lòng mình, anh khổ sở vô cùng khi biết anh đã yêu Tố Oanh và anh cũng không phải khờ khạo gì để chẳng hiểu Phượng yêu anh. Rồi Oanh về làm vợ Sang. Anh đã đeo đuổi nhưng chỉ được em, hình bóng không sai của Oanh, anh bằng lòng với cái số phận đã cho mình nhưng lòng thì bao giờ cũng mong có cơ hội được cận kề Tố Oanh.

Thờ dài, Trường bù ngùi:

– Và ngày ấy đã đến. Anh những tưởng em không biết gì nên an tâm lún dần vào tội lỗi. Tố Oanh thì cứ lấp lửng thật thật hư hư, cô ta bảo sợ em khổ, nhưng thật ra Oanh chỉ lợi dụng anh như một công cụ chớ có yêu gì anh như anh vẫn ngu ngơ tưởng vậy đâu!

Phượng nghiêm mặt:

– Chuyện đã lỡ rồi anh không được đổ cho chị Oanh. Em đã rút lui, anh và chị đừng đem em vào cái quá khứ ấy nữa. Anh tặc lăm khi nghĩ một cô gái như Oanh lợi dụng mình. Oanh chẳng tặc đến vậy đâu!

Trường cười lớn, một chút rượu còn lại làm anh hăng:

– Bao giờ em cũng mù quáng để bênh vực Tố Oanh. Thôi thì cho mình anh là kẻ duy nhất có tội. Anh đã rù quên Oanh. Khi anh phản bội em quả là anh rất áy náy. Nhưng sau đó, anh dẹp đi rồi dần quên cả lương tâm khi thực tế Oanh đã trong vòng tay anh. Bọn anh hùn hạp làm ăn, vốn Oanh bỏ ra rất khá, anh tốn công. Tưởng có gì hạnh phúc hơn khi được cả tình lẫn tiền? Oanh luôn hứa hẹn “một ngày

nào đó Tố Phụng có người yêu mới, chúng ta sẽ tiến tới” ...

Rồi giọng Trường chột nhỏ lại:

– Càng gần với Oanh, anh càng rõ cô ta hơn. Tố Oanh không trong sáng chân thật và dịu hiền như em, trái tim cô ta là một lò lửa nung nấu tham vọng. Mà anh không đủ điều kiện lẫn khả năng đáp ứng mọi ước muốn của Oanh. Vả lại, cô ta chỉ vờ yêu anh thôi mà!

Mỉm cười nụ cười méo mó, Trường thú nhận:

– Oanh đã bỏ anh để theo một tay tổng giám đốc giàu sụ nào đó. Hai người vừa làm một chuyến tham quan ở nước ngoài thay cho tuần trăng mật.

Mặt Phụng tái mét, cô run run bật ra tiếng nói lạ như không phải tiếng mình:

– Láo! Láo! Anh ác lắm khi nói như vậy!

– Anh biết em không tin anh. Nhưng nếu anh không bị cú sốc đó, chắc anh chẳng dám mang mặt đến đây ...

– Làm sao anh biết là ...là Oanh.

Nghiến răng đau đớn Trường uất ức:

– Anh theo dõi, để ý và đã hiểu, Tố Oanh cặp với người này, người nọ khác chi một con điếm hạng sang. Lần này thì đã rõ, anh đoán đúng mà.

Tố Phụng nhìn không chớp mắt cái dáng ngồi ngả nghiêng của Trường.

Anh ta vẫn tỉnh đó chứ để phun ra những lời như sấm sét.

Thấy Phụng thất thần, Trường ngỡ cô đã xiêu lòng nên rên rỉ tiếp:

– Em hãy cho anh một lời khuyên. Một niềm hy vọng chính vì em trong sáng nên khi soi vào em, anh thấy lương tâm mình đen tối, anh

biết thế nào là hối hận.

Em là tất cả những gì còn lại trong anh. Hãy tha thứ cho anh nhé Tố Phượng.

Anh đáng nguyên rủa vì đã phụ bạc em, để bây giờ anh đang hứng lấy quả báo.

Càng nghĩ về em, anh càng ray rứt. Anh rượu chè cho quên hết đi mọi thứ, nhưng anh không thể quên em. Hãy tha thứ và quay lại với anh.

Tố Phượng bỗng nghẹn lời:

– Tôi không bao giờ tha thứ cho bọn đàn ông các anh. Anh ra khỏi đây ngay.

Và nhớ rằng tôi hận anh, lúc còn sống anh đừng quên điều đó và đến lúc chết phải cố mang theo.

Rồi cô òa lên khóc tức tưởi. Trường như không hiểu được thái độ của Phượng. Anh nhóm người lên định đến bên cô. Phượng xua tay quyết liệt.

– Rời khỏi nhà tôi ngay và đừng bao giờ trở lại nữa!

Trường đi rồi, Phượng ngồi chết trân trên salon, đầu óc cô hoảng loạn vì điều Trường vừa nói về Tố Oanh. Trời ơi! Bọn đàn ông và bà chị cô sao cứ dây mơ rễ má đan vào nhau.

Lúc này Phượng nói với Trường là bận công chuyện phải đi ngay, cô đã nói thật chứ không hề lấy cớ để đuổi anh.

Thế nhưng bây giờ Phượng không còn muốn đi đâu nữa cả dù cô biết chỉ nhẫn nha vài phút nữa thôi là đã trễ. Chuyến bay Hồng Kông – Thành phố Hồ Chí Minh sẽ hạ cánh rất đúng giờ. Nếu cô không ra đón chắc Đình cũng chẳng buồn đâu vì bên anh đã có Tố Oanh rồi.

Ngớ ngẩn nhìn xuống ngón tay có vết sẹo hình chữ thập, Phượng cười vô hồn. Lẽ nào trên đời này niềm tin và tình yêu là những thứ

không có thật, để cô cứ mơ mãi giấc mộng dài và cuộc đời ơi đừng bao giờ lay cô nhé.

Đình khó chịu nhìn Duy mỉm cười rất tươi trước khi bước đến bắt tay anh, lạnh lùng và ngạo nghễ như thói quen thường ngày trong quan hệ xã giao. Đình hờ hững nắm bàn tay Duy.

– Ở nhà có gì vui không?

Khác với thái độ của Đình, Duy rất niềm nở. Ông nghiêng đầu nói:

– Mọi việc tốt đẹp đúng theo ý tôi. Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi vài bữa.

Dứt lời, Duy bước xéo về phía Tố Oanh, cô đứng xa xa sau lưng Đình.

Trông cô thật sang và lạ trong chiếc xường xám bằng gấm Thượng Hải màu tím Huế. Duy ầu yếm:

– Em mệt nhiều không Oanh?

Cô khe khẽ lắc đầu. Duy bỗng thấy Oanh dịu dàng và trầm lắng hơn bao giờ hết khi ánh mắt cô chạm phải mắt ông.

Có lẽ nào Tố Oanh biết nhớ ...Vương Duy hơi bất ngờ với suy nghĩ lạ kỳ này.

Ngoái lại nhìn Đình, Duy từ tốn:

– Xin phép, chúng tôi về trước.

Ông lịch lãm choàng ngang eo Tố Oanh và đưa cô ra chiếc xe du lịch gần đó.

Còn lại Đình và người phụ tá. Anh sốt ruột chờ xe ra đón và đầu óc suy nghĩ mông lung ...

Lẽ ra Đình đã không đi chuyến công du dài những một tháng trời vì công việc trong tổng công ty đang có nhiều cái khó, nhưng cương vị tổng giám đốc buộc anh phải sang Hồng Kông. Dù ngày nào anh

cũng điện về thăm dò, mọi việc vẫn yên ổn, song thái độ hơi xa lạ của Duy vừa rồi khiến Đình bất an.

Ông ta đã lịch sự một cách giả dối và dửng dưng đưa Tố Oanh về khi Đình còn đứng chờ xe ở sân bay, là việc cho anh thấy Vương Duy đã đối xử với anh khác đây một tháng.

Chắc chắn là ông ta đã làm được việc đó. Mọi việc tốt đẹp theo ý Vương Duy. Hừ! Duy đã tách công ty của ông ra khỏi tổng công ty trực thuộc quyền tổng giám đốc Khuất Lâm Đình rồi sao? Vào lúc nào và trên cơ sở nào khi không có anh ở nhà.

Đình định tìm phương tiện khác để về cho nhanh thì chiếc xe du lịch đời mới màu hạt nhãn sang trọng của anh cũng vừa chạy trờ tới. Nhìn thoáng vào trong không thấy Tố Phượng lòng Đình chợt se lại, anh tưởng về đây sẽ gặp cô đầu tiên cho thỏa nỗi nhớ kỳ cục ở gã đàn ông vốn rất lạnh lùng, nào ngờ đâu anh lại gặp những chuyện làm căng thẳng thêm bộ óc đã làm việc mãi miết cả tháng trời.

Vinh- Phó tổng giám đốc mở cửa xe cho anh bước vào. Đình hỏi ngay:

– Có chuyện gì rồi phải không?

– Ông Duy đã tranh thủ được bốn chữ ký về việc tách công ty lẫn lấy lại cổ phần thuộc ông ta ra khỏi tổng công ty nội trong buổi sáng nay. Chỉ còn mình anh ...là thiếu số.

Giọng Đình ngượng tanh:

– Chuyện này tôi biết từ lâu, nhưng ông ta hành động lúc vắng tôi thì thật là tệ. Duy muốn thế cũng tốt. Chúng ta sẽ hơi rối một chút nhưng chẳng sao, tôi đã chuẩn bị mọi thứ. Việc đầu tiên anh phải làm ngay là tìm người thay chỗ cô Tố Oanh.

Ngạc nhiên, Vinh hỏi lại:

– Anh cho cô ta nghỉ à! Bộ chuyến đi này cô ta làm không tròn trách nhiệm?

– Tự cô ta sẽ nghỉ thôi. Vì trước sau gì Tố Oanh cũng là vợ của Vương Duy.

Vinh ngó ra:

– Có chuyện như vậy nữa à?

Đình im lặng. Từ lâu, anh biết Duy lợi dụng vào uy tín, uy thế và khả năng sẵn có ở anh. Ông ta có vốn và chuyện bỏ vốn ra đầu tư mọi thứ với Duy không phải là vấn đề nan giải như đối với Đình. Nhưng cách đây dăm ba năm, có tiền không vẫn chưa đủ để có thể thành lập một công ty, một cơ sở lớn có giao dịch với nước ngoài. Vương Duy không làm được nhưng Khuất Lâm Đình làm được những việc ấy. Hai người có cùng nỗi đam mê và nhiều tham vọng chung sức nhau làm ăn, bởi công việc và mục đích, nhưng giữa Duy và Đình thường là những cuộc đấu trí căng thẳng, chẳng ai chịu thua ai. Hai người đàn ông ngang tài ngang trí hiểu nhau vô cùng, nên dĩ nhiên họ biết họ muốn gì ở nhau.

Đình chẳng muốn Duy thuộc tổng công ty của anh, vì bây giờ anh muốn đừng có kẻ nào vỗ ngực cho rằng nhờ mình mà Khuất Lâm Đình mới có chức như ngày nay. Chẳng phải Đình vô ơn, mà đúng ra con người là vậy. Mấy ai thích kẻ khác nói mãi về thuở hàn vi của mình đâu.

Nhưng nếu tách nhau ra thì Đình sẽ để Duy tự làm chuyện ấy. Và anh ta đã làm đúng như suy nghĩ của anh. Duy lợi dụng lúc anh đi vắng, ông ta tranh thủ ý kiến đa số cổ đông, xin chữ ký tự ý tách công ty mình ra. Bất giác Đình nhếch môi cười. Trước đây để cho Duy nghĩ rằng anh không bao giờ đồng ý cho ông ta tách công ty, Đình yêu cầu cho Mỹ Linh và Oanh sang làm việc với anh, Duy đã nhượng bộ. Và dĩ nhiên Đình biết tổng Duy đồng ý cũng là để anh nghĩ rằng ông ta không bao giờ có ý định tách rời khỏi tổng công ty.

Bây giờ ván bài đã đánh xong. Đình bực mình ở chỗ cáo già Vương Duy ra tay sớm hơn dự định của anh nhiều lắm.

Tiếng Vinh vang lên làm Đình sực tỉnh:

– Lúc này bọn tôi về trễ vì đợi Tố Phượng, chẳng biết sao cô ấy

không tới ...Tôi nghĩ dù sao ông với Duy cũng là anh em cột chèo, nên khéo khéo một chút, chớ đừng chia tay rồi lại chơi nhau tới tấp tội nghiệp chị em người ta.

– Sao anh lại nghĩ vậy? Không chung tổng công ty nhưng cũng chung ngành nghề, vẫn còn có quan hệ trao đổi chứ! Rồi anh sẽ thấy những linh kiện điện tử cho Vương Duy sản xuất chủ yếu sẽ cung cấp cho chúng ta chớ chẳng cho ai khác đâu. Nhưng ngoài Duy ra, còn khối chỗ sẵn sàng cung cấp linh kiện cho công ty độc quyền của chúng ta.

Mỉm cười, Đình tỏ vẻ hài lòng:

– Chuyến đi này rất hữu ích. Rồi tôi sẽ đưa báo cáo và dự định kế hoạch tới cho anh xem.

Dựa người ra băng ghế một cách thoải mái, Đình bỗng nhớ mấy câu thơ rất lạ của Triết:

“Nếu như hình trái đất là vòng

Trẻ con sẽ chơi trốn tìm quanh bốn góc

Nhưng thật ra trái đất lại tròn

Nên chúng ta chẳng nấp vào đâu được ...”.

Nhìn những hàng cây dọc đường chạy lùi về phía sau, Đình thầm nhủ: “Ta chẳng phải là trẻ con, nên dù có chơi trò cút bắt ta dứt khoát chẳng nấp vào đâu cả. Đố ai đuổi kịp ra! Ừ. Đố ai đuổi kịp Khuất Lâm Đình”.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 19

Buổi chiều đến muộn, nắng vẫn mãi lẩn khuất trên những ngọn cây như còn luyến tiếc ngày tàn. Phượng mở toang cánh cửa sổ bị gió

khép lại ra và nhìn khoảng sân trồng buồn hiu hắt. Cô dự định mua vài chậu kiểng về để cho có màu xanh và cho mát nhưng vẫn chưa ở không. Vả lại, độ này Đình bận cô cùng, anh đầu tắt mặt tối bao nhiêu việc ở công ty nên Phượng đâu thể bảo anh đưa cô đi mua những thứ đồ trang trí ấy.

Còn Oanh thì từ lâu rồi cô coi đây là chỗ tạm trú qua đêm, nên Phượng có đưa ra ý kiến gì, Oanh cũng lặng im không phản đối cũng chẳng ủng hộ.

Nhưng phải nhận ra rằng khoảng thời gian sau này Tố Oanh có nhiều thay đổi. Từ lúc biết Đình yêu Phượng hình như Oanh đối với cô khác trước. Buổi tối Oanh ít đi chơi thâu đêm mà thay vào đó cô học tốc ký Anh ngữ. Chị em đầm ấm trở lại, dẫu chuyện về Trường vẫn còn là một vực sâu ngăn cách mà cả hai tránh né không muốn nói tới. Theo lời Đình cho Phượng biết thì Oanh dạo này đang vui với Duy, mà Duy thì Phượng đã gặp. Cô vẫn nghĩ Duy có thể điều khiển được trái tim của Tố Oanh, ông ta thừa khả năng để làm anh Hai cô.

Bất chợt, Tố Phượng buông tiếng thở dài. Với đàn ông công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, hai thứ ấy rạch ròi đến xa lạ. Hầu như Duy và Đình vẫn bình thường khi gặp nhau. Họ thân thiện tay bắt mặt mừng, chúc tụng và bàn về chuyện làm ăn thật rôm rả. Đố ai biết hai người ấy đang nghĩ gì về nhau, cũng như đố ai hiểu Tố Oanh đang nghĩ gì lúc này.

Phượng vẫn lo lắng khi Oanh dùng dằng chưa muốn tiến tới với Duy. Ông ta muốn tổ chức đám cưới trong năm nay, còn Oanh thì lững lờ bảo đợi. Mà đợi gì nữa cơ chứ? Bao giờ trong thâm tâm Phượng cũng muốn Oanh lấy chồng trước mình, mà ngày cưới của Phượng cũng đã ấn định rồi, đâu còn bao lâu nữa.

Rùng mình, Phượng vội xua đi ấn tượng cũ, cô vẫn không sao quên được về chị mình. Hôm nghe Trường lè nhè trong cơn say rằng Oanh cặp với tay giám đốc giàu sụ và cả hai đang du hí ở nước ngoài, Tố Phượng đã không gượng dậy nổi để ra phi trường đón Lâm Đình. Cô nằm vùi cho tới chiều, tới tối Oanh chẳng thấy về, mà Đình cũng chẳng ghé. “Thế là xong!” Phượng đau đớn tưởng chết được với bao nhiêu tưởng tượng.

Mãi đến chiều tối hôm sau Đình mới ghé, gương mặt anh phờ phạc mệt mỏi như vừa qua một cơn bệnh, chỉ có đôi mắt của Đình là ngời sáng một vẻ hài lòng.

Lúc ấy, tự dưng nhìn anh, Phượng ứa nước mắt, chỉ cần vòng tay Đình mở rộng là cô đã thổn thức trên ngực anh, cô run rẩy nhận đôi môi cuồng nhiệt nhớ nhung của Đình:

– Sao lại khóc? Sao không ra đón anh? Hôm qua chẳng thấy em ở sân bay, anh như mất một nửa phần hồn. Đã vậy, phải lao vào giải quyết ngay công việc ở nhà, tính toán suy nghĩ suốt đêm đâu có ngủ được.

Ngạc nhiên, Phượng hỏi:

– Chuyện gì gấp lắm sao mà anh không kịp nghỉ ngơi ...

Mỉm cười khoan khoái, Đình nói:

– Vương Duy đã hoàn tất mọi thủ tục để tách ra khỏi công ty, chỉ còn chờ chữ ký của anh là xong. Ông ta tưởng anh sẽ bị một vố bất ngờ chớ đâu nghĩ rằng ngay chiều hôm qua anh đã ký tên và quyết định kèm theo lời chúc ông ta làm anh phát đạt.

Khoát tay một cái, Đình chép miệng:

– Chỉ tội Tố Oanh!

Nín thở, Phượng hỏi tới với giọng hốt hoảng:

– Oanh làm sao hả anh?

– Chẳng làm sao! Nhưng cô ấy là con cò của Duy, sớm muộn gì Oanh cũng nhận ra điều này vì Oanh rất thông minh. Anh sẽ trả Oanh về công ty của Duy.

Im lặng một thoáng, Phượng dè dặt:

– Có cần phải làm như vậy không?

Dịu dàng Đình bảo:

– Anh biết Oanh là chị em, nhưng nếu anh không làm vậy Tố Oanh cũng sẽ nghĩ và Duy cũng kéo Oanh về với ông ta.

Nhún vai một cái, Đình ranh mãnh:

– Làm việc với Duy, Oanh sẽ thấy phù hợp và dễ chịu hơn với anh nhiều. Vả lại, như vậy em sẽ yên tâm hơn phải không nào?

Đỏ mặt, Phượng vùi mặt vào vai anh. Giọng Đình êm êm:

– Ở nhà cả tháng, nghĩ gần nghĩ xa, đoán già đoán non hay nghe ai nói gì sao mà em không ra đón anh?

Hôm ấy Phượng đã xấu hổ vô cùng với tính đa nghi của mình, cô chỉ biết bẽn lẽn hôn lên môi Đình như chuộc lỗi, rồi vùng chạy vào nhà rót cho anh một ly nước. Mãi mãi trong tình yêu, cô là đứa trẻ con, cô chỉ yêu trọn vẹn bằng trái tim mình.

Tiếng kèn xe rộn ràng ngoài cổng làm Tố Phượng nghiêng người ra nhìn. Cô với tay lấy chùm chìa khóa để mở cửa. Đình cười rất quyến rũ:

– Hôm nay em kỹ vậy, còn sớm mà đã khóa cổng rồi!] – Ở nhà một mình tự nhiên em sợ.

Đình nhíu mày:

– Trước đây cũng vậy sao em không sợ? Có chuyện gì phải không?

Ngần ngừ một chút, Tố Phượng thú thật:

– Trường uống rượu như như rồi cứ đến đây kiểm chuyện ...em sợ
....

Giọng Đình lạnh băng:

– Lâu chưa? Sao không cho anh biết? Anh ta đến mấy lần rồi?

Tố Phụng nói một cách khó nhọc:

– Lần đầu anh ta đến đúng lúc em sửa soạn đi đón anh ở sân bay. Trường van xin em tha thứ và trở lại với anh, rồi anh nói chị Oanh đang cặp với một tay giám đốc, cả hai đang du hí ở Hồng Kông.

– Và em đã tin vào Trường chứ không tin vào anh?

Lắc đầu, Phụng thâm thì:

– Em không tin anh ấy. Nhưng quả thật em bị choáng, em ngồi dậy chẳng nổi, anh hiểu không?

Nhìn gương mặt và đôi mắt rần rần nước mắt của Phụng, Đình mềm lòng.

Anh dịu giọng:

– Anh hiểu! Nhưng những lần sau này Trường đòi gì ở em?

– Trường vẫn van xin nỉ non trông thật thê thảm, em phải trốn trong nhà.

Ảnh gặp chị Oanh, hai người đôi co về vấn đề tiền bạc. Cách đây chừng bốn năm ngày ảnh lại đến nữa, hai người có hơi to tiếng.

Rùng mình, Phụng nhìn Đình:

– Chị Oanh rửa “mong ảnh chết đường, chết sá cho rồi”. Em ớn cả người khi nghe anh Trường cười lạnh hờn lạnh vía. Ảnh đổi khác quá nhiều chứ không còn như ngày xưa.

Buồn bã, Phụng nghẹn lời:

– Sau đó, Oanh ngồi hút thuốc suốt buổi, chỉ dặn em lúc nào cũng phải khóa cổng nhà, vì lúc này Trường uống rượu nhiều và đang rất hận cả hai chị em.

Chống tay tư lự, Tố Phụng băng khuâng:

– Em không hận anh thì thôi, tại sao anh lại hận em?

Đình kéo cô vào lòng:

– Đừng nghĩ đến việc đó nữa. Nhưng khóa cổng lại là đúng. Con người uống nhiều rượu vào thì chẳng làm chủ được mình đâu. Có gì xảy ra với em thì cuộc sống này với anh không còn ý nghĩa gì nữa. Tiếc cho Trường, có vật quý mà chẳng biết nâng niu, anh ta để lọt vào tay anh rồi sẽ không đời nào lấy lại được.

Phượng phụng phịu:

– Anh làm như em là món đồ gì không bằng.

Đình tán vào:

– Ừ! Em là trái tim của anh. Trước kia anh không có trái tim nên lạnh lùng, vô tâm, bây giờ khác trước rồi nên lúc nào anh cũng hối hả, gấp rút vì sợ trễ không còn thời gian trống để yêu và được yêu. Mà em phải nhớ đã là trái tim của tổng giám đốc Lâm Đình thì không được mít ướt. Cái khuyết điểm nổi bật ở em là mau nước mắt quá dù em rất bướng và cương quyết.

Phượng liếc mắt:

– Em hay khóc thật nhưng ai mà “thừa nước mắt khóc người không quen”.

đâu.

Cười to, Đình kéo cô vào lòng:

– Em muốn nói gì thì nói bé con ạ. Nhưng thật tình mà nghĩ, anh bao giờ cũng biết ơn những giọt nước mắt của em trong đêm đó. Nhờ nó mắt em mới long lanh, em tim mới thổn thức và em mới tựa vào anh.

– Ừ! Cứ nhắc hoài chuyện cũ, thấy ghét anh quá!

– Sao lại ghét! Không có xưa làm sao có nay. Đưa bàn tay cho anh nắm rồi hãy nói ghét thật ghét!

Tố Phượng lặng lẽ nhìn Đình lấy trong ngực áo ra chiếc hộp nhỏ. Anh trang trọng mở nắp ra, và lấy đeo vào ngón tay áp út Phượng một chiếc nhẫn tuyệt đẹp.

Phượng sửng sờ nhìn bàn tay mình:

– Ôi! Đẹp quá sức!

Giọng Đình tự hào:

– Bằng hồng ngọc đây! Viên ngọc vừa đủ che vết sẹo ở ngón tay em ... Còn vết sẹo ở tâm hồn em sao rồi?

– Nó tự xóa từ lúc em tựa vào lòng anh đêm nào mà suốt đời không bao giờ em quên.

Nâng mặt Phượng lên, anh âu yếm:

– Anh cũng vậy! Còn bây giờ anh muốn đưa em đi ăn mừng vật kỷ niệm này.

Tố Phượng bối rối, cô chớp nhẹ đôi mắt có đôi mi dài đã cảm, giọng rụt rè rất dễ yêu:

– Em muốn ...

– Muốn gì bé con?

– Muốn được hôn anh và nói là em yêu anh mãi mãi.

Đình mỉm cười sung sướng:

– Em ngoan quá! Điều đó lúc nào anh cũng sẵn sàng, vì anh là của em rồi mà!

Khi Đình đưa cô về thì hơi khuya, cổng nhà khép hờ và cửa phòng khách cũng khép hờ. Bên trong tiếng nhạc từ cassette vẫn vọng ra êm dịu chứng tỏ Oanh vẫn còn thức. Bỗng dưng một linh cảm mơ hồ làm Phượng lạnh gáy. Tố Oanh rất kỹ, bao giờ cũng khóa cổng khi

vào nhà. Mỗi người có chìa khóa riêng, không ai phải chờ cửa ai. Vậy sao tối nay đã hơi khuya, chị cô vẫn bỏ ngõ thế kia?

Quay lại nhìn ra đường, xe Đình đã mất hút, Phượng chợt dạ. Cô bước vội vào nhà và thấy Oanh nằm trên salon, thói quen vẫn thường có đối với chị cô.

Phượng thở ra nhẹ nhõm, cô cầm gói giấy đựng cái bánh paté chaud đưa cho Oanh:

– Ăn đi kẻo nguội! Để em ra khóa cổng đã!

Khi trở vào, Phượng mới nhìn kỹ, Oanh vẫn mặc nguyên bộ đồ đi làm, nét mặt tái xanh lạ kỳ, nhìn cô như kẻ lạc hồn mất vía lơ lơ, láo láo.

Phượng kêu lên hốt hoảng:

– Chị làm sao vậy? Bệnh à!

Giọng Oanh run rẩy khàn đục:

– Không!

Phượng ngồi xuống kế bên:

– Chớ chị làm sao?

Nhìn em bằng đôi mắt thất thần, Oanh thì thầm:

– Trường chết rồi!

– Hả! Ai? Cái gì?

Thốt nhiên Phượng la lên, rồi hỏi lại:

– Chị nói là ...

– Là Trường chết rồi! Xe anh rớt đèo!

– Trời ơi!

Tổ Phụng rêu lên một tiếng rồi ngã người ra ghế. Cô bả hoải, rã rời không tin vào điều mình vừa nghe. Tự dưng giọng Phụng cũng nhỏ lại như hỏi chính mình:

– Tại sao? Tại sao? Em đâu muốn vậy! Chưa bao giờ, dù rất nhiều lúc em hận ảnh vô cùng. Sao Trường lại phải chết hả chị Oanh?

Oanh không trả lời cô. Hai chị em im lặng nằm rũ rượi trên salon. Không ai khóc cả dù vừa lúc này tại đây, Đình đã bảo Tổ Phụng rất mau nước mắt.

Lâu lắm, Oanh mới lên tiếng, giọng cô vỡ ra rơi vào thính không vắng lặng:

– Tại chị! Tại chị đã cướp Trường của em. Tại chị đã làm hỏng đời Trường.

Giá mà ảnh vẫn là của em thì đâu đến nỗi say sưa be bét.

Tủi cực biết là bao, Phụng cắn môi và rồi chẳng ngăn được mình, cô nấc lên. Mãi đến hôm nay Oanh mới nói được với cô điều đó. Oanh nói khi Trường đã chết. Cô vừa lau nước mắt vừa nghe Oanh đều đều giọng như đang cầu kinh sám hối.

– Tại chị! Chị độc ác lắm khi rửa ảnh chết đường chết sá chỉ vì Trường cứ rà rề van xin rồi hăm dọa chị. Chị còn nợ anh Trường món nợ rất lớn Phụng à.

Làm sao chị trả được cho ảnh.

Tổ Phụng gượng ngồi dậy. Cô tỉnh táo hơn:

– Ai báo cho chị tin này? Có chắc không?

– Xí nghiệp của ảnh. Xe cháy và xác Trường cũng cháy đen. Người ta chôn tại chỗ. Tất cả là ba người. Ba cái xác.

Oanh nhắm mắt khi nói dứt câu cuối. Cô nhớ lại gương mặt, giọng

nói và tất cả những gì thuộc về Trường khi anh gần bên cô. Hết rồi! Vĩnh viễn cô không nhìn thấy anh. Mỗi mỗi Trường sẽ không tha thứ những gì cô đối với anh, dù anh chẳng còn tồn tại trên cõi đời này, dù ngoài Trường ra chẳng còn ai biết cô đã làm gì, đối xử với anh ra sao. Thế nhưng còn lương tâm? Oanh chột đành mặt lại. Cô không muốn động tới lương tâm, thứ sản phẩm của tâm linh, mà cô đã cho rằng người như cô chưa hề làm điều gì phải cần sự hiện diện của lương tâm để suy xét, phán đoán.

Trong mối quan hệ của cô và Trường thì rõ là Trường yêu cô, mà Oanh lại không yêu anh. Trường phải cung cúc tận tụy để mong làm cô xiêu lòng đóai tưởng bằng tất cả khả năng, sức lực anh có được. Đáp lại lòng si mê cuồng loạn của Trường, Oanh đã không tiếc thân mình. Thế là sòng phẳng! Có gì đâu phải nghĩ ngợi. Những lời Oanh vừa nói với Phượng chẳng qua trong một phút xao lòng vì quá bất ngờ, quá buồn cô đã thốt ra để ...em mình đừng hốt hoảng và tự trách thân. Vì Tố Phượng lúc nào cũng dễ khổ với những bi kịch như vậy.

Giọng Oanh chột khô khan:

– Đừng khóc nữa Phượng! Tại cái số của anh như vậy. Suy ra cho cùng, chị em mình không ai có lỗi gì cả.

Tố Phượng nhìn Oanh, cô biết chị mình sẽ nói như vậy sau khi đã đột phát nói những câu như sám hối. Tất cả những lời vòng vo còn nghĩa lý gì khi Trường đã chết.

Khi Tố Oanh dẫn mạnh gót giày để bước vào thì trong phòng trật tự chớp nhoáng được vãn hồi. Tiếng máy đánh chữ lóc cóc vang lên thay cho những tiếng cười giòn ồn ào như vỡ chợ mà ở chân cần thang Oanh đã nghe mòn một.

Những đôi mắt được tô vẽ đủ màu đã sụp xuống trên các chồng giấy đầy con số.

Từ khi trở về làm tại công ty của Duy, Oanh đương nhiên có một chỗ đứng đặc biệt. Mọi người đều e dè trước vị trí đường bệ của cô. Và chẳng hiểu từ đâu những lời thơn thảo tốt lành bắt đầu chảy về phía chân Oanh như con suối mùa nước dâng.

Tố Oanh không phải ngốc nghếch gì để chẳng nhận ra điều đó. Cô thản nhiên đón hết mọi tình cảm dành cho cô. Nấc thang danh vọng bắt đầu từ đâu nhỉ? Phải chăng nó bắt đầu từ những cái cô đang nắm trong tay:

một người đàn ông lớn tuổi.

Đóng cửa phòng Duy lại, Oanh khoan khoái với không khí mát lạnh thoang thoảng hương thơm mà Duy bảo người phục vụ phải phun đầy hai buổi sáng chiều. Ông muốn tạo một cảm giác khó quên lẫn sự ngưỡng mộ cho bất cứ ai bước vào phòng làm việc của ông.

Duy đứng dậy khi nhìn thấy Oanh, đôi mắt ông toát ra vẻ hài lòng vì cô quá đẹp. Oanh biết Duy không thích cầu thả khi ăn mặc, cũng như ông không ưa mọi cái lòe loẹt khiêu gợi một cách dung tục, nên cô đã khéo léo và cẩn thận từng chút trong việc chọn trang phục sao cho vừa ý Duy.

Sáng nay Tố Oanh thật dễ thương trong chiếc jupe kẻ ô màu đỏ và chiếc áo mỏng màu trắng may kiểu chemise tay rộng, nách rộng. Mái tóc dài của Oanh được Tố Phượng tỉ mỉ tết thành chiếc đuôi sam kiểu thêm tóc phồng lên thật dễ thương.

Tố Oanh nghiêng đầu cho chiếc đuôi sam rơi xéo qua một bên vai:

– Mặc thế này chắc không đến nổi tệ hả anh?

Duy lững lờ trả lời trong lúc ngắm cô:

– Mọi câu trả lời đều vô nghĩa cô em ạ! Em giống con gái mười tám thế này báo hại anh một tháng nhuộm tóc hai lần, ăn chay bảy ngày cho tiêu bớt mỡ và chẳng bao lâu thành vận động viên cấp quốc tế về bộ môn tennis mà vẫn sợ em chê già, bụng phệ.

Liếc thật ngọt về phía Duy, Oanh nói:

– Anh thừa biết em yêu cái già của anh, nên anh cứ nhắc đến cái già mãi. Bộ định tăng giá chắc?

Kéo Oanh vào lòng, hôn phớt lên môi cô, Duy hỏi:

– Em làm xong chưa?

– Thưa giám đốc, đã xong ạ! Chỉ còn chờ xin chữ ký của ngài thôi.

Oanh chợt ngập ngừng:

– Em được biết Đình nhận linh kiện từ các công ty khác nhiều hơn ở công ty chúng ta ...

Mặt Duy chợt sa sầm lại:

– Việc ấy có gì đâu em phải lo. Duy không nói với cô nhưng qua tay phó giám đốc, Oanh biết ông ta đã tìm được thị trường nước ngoài tiêu thụ rất mạnh các linh kiện điện tử của công ty ông. Lúc đầu Oanh không tin, nhưng tay phó giám đốc “xì” thêm cho cô hiểu là Duy được người thân ở nước này giúp đỡ, chính người đó đã đứng ra làm môi giới, giới thiệu Duy với chỗ tiêu thụ sản phẩm này. Còn người thân quý báu ấy là ai, Tố Oanh vẫn chưa cạy răng tay này để hiểu thêm được gì cả.

Có lẽ nguồn tin ấy chính xác nên Duy mới hơi xấc khi nói với Oanh như vừa rồi. Từ khi dứt bỏ quan hệ với Hùng đến giờ, Tố Oanh đã chọn cho mình hướng đi khác. Nhờ dốc lòng học thêm sinh ngữ và tốc ký, Oanh đã theo Đình đi nước ngoài, với đầu óc nắm bắt thực tế rất nhanh và rất thông minh cô làm việc giúp Đình rất tốt, và Oanh cũng mạnh mẽ hiểu ra Vương Duy xem cô như một con cò, dù ông ta có yêu cô ít nhiều theo như cách ông đối xử với cô. Điều đó làm Oanh buồn. Chưa bao giờ Tố Oanh thấy buồn lòng như vậy. Suốt thời gian ở Hồng Kông, Oanh lại nghĩ nhiều đến Duy, mặc kệ bên cô là Đình một kẻ có lần cô đã muốn chinh phục dù cô không yêu và dù cô biết anh ta đang là của riêng của Tố Phượng. Thế nhưng cái thời muốn chứng tỏ quyền lực của mình đối với đàn ông hình như đã qua rồi, để Tố Oanh hiện tại đang quay về với sự cô đơn.

Chưa bao giờ như lúc này, Oanh muốn có một tình yêu dấu muộn màng.

Cô muốn có một mối tình như Đình với Phượng như Mai Nhi với

Triết. Thế nhưng những người đàn ông đi qua đời cô còn lại được ai?

Đầu tiên khi đến với Vương Duy, Oanh hoàn toàn bị thúc đẩy bởi những ham muốn từ thời còn con gái, cô không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị chinh phục bởi Duy. Nhưng qua cách đối xử, cách sống, dần dà Tố Oanh đã nhận ra Vương Duy là người đàn ông hiểu rõ cô hơn ai hết. Oanh tha hồ dùng tuổi trẻ và tài sắc của mình để mình để làm tình làm tội, trói buộc lấy Duy. Ấy thế, ngược lại, hiện giờ cô cũng rất say ông, vắng ông chừng đôi ba ngày là Oanh nhớ quay quắt. Cô có cảm giác trái tim mình không còn nơi nương náu, nó đơn côi, lạc lõng đến khôn khổ. Để khi gần bên Duy, trái tim ấy lại trở lại bản chất quý quái, nó đòi hỏi, tính toán đủ thứ như nó chưa từng bao giờ phải khổ vì ông.

Tại sao vậy? Chẳng lẽ từ thâm tâm Oanh nghĩ rằng mình đã nắm được linh hồn Duy, cô đã chủ quan với bao nhiêu yêu sách của người tự cho mình quyền hành của một người vợ. Nhưng thực tế Vương Duy là con cáo già. Liệu Oanh có hạnh phúc khi làm vợ Duy không? Tim cô dội lên một nhịp đập mạnh. Hình như từ trước đến giờ khi nghĩ đến lúc sẽ là vợ Duy, Oanh luôn sợ mình sẽ bị ràng buộc, bị lộ tẩy khi mất tự do hay sợ những thứ khác không như ý mình, chớ chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện xem cô và Duy có hạnh phúc không? Hai người luôn nói về một sự trao đổi chớ chưa khi nào nói về tình yêu một cách thiêng liêng nghiêm túc đâu cô biết mình đã yêu ông ta. Thế nhưng Tố Oanh luôn nghĩ nếu là vợ Duy nhất định cô sẽ sánh vai cùng ông đưa sự nghiệp đi lên vì hai người có chung tham vọng (?) Nói là một việc, làm lại việc khác. Duy chưa tin tưởng để nói những dự định phát triển công ty với cô. Ông không muốn cô chen vào việc của đàn ông? Điều đó làm Tố Oanh tức tối! Như vậy cô sẽ được gì khi đã là vợ của Vương Duy? Khi đã thật sự yêu bằng máu thịt mình.

Tố Oanh lạnh lùng:

– Việc Lâm Đình nhận hàng của ta ít hơn hàng của chỗ khác là điều em phải lo chớ! Vì em biết công ty của Đình là công ty độc quyền, linh kiện của ta chỉ phục vụ hàng của công ty Đình. Chỉ cần hấn chơi đều, hạ chỉ tiêu nhận hàng xuống còn phân nửa là đủ cho ta chết.

Rồi như không dần được, Oanh nói tiếp:

– Chỉ có anh không lo vì anh là giám đốc, anh có kế hoạch riêng mà anh không muốn cho em biết. Anh xem thường em hơn mọi người ở đây, trong khi lúc nào anh cũng dỗ ngọt dỗ ngon “em sẽ là vợ anh, là bà giám đốc. Quyền lợi của anh, địa vị của anh sẽ là của em”. Bà giám đốc tương lai mà chẳng hay biết gì về chuyện ông chồng tương lai của mình sắp làm gì cả!

Duy thờ dãi. Ông kéo cô ra ngồi bộ salon gần đó:

– Lại giận dỗi! Trẻ con vậy sao Oanh? Đúng là anh có kế hoạch mới về hướng phát triển, về thị trường nhưng chưa chắc chắn, anh chẳng muốn nói với em. Tuần sau, sẽ có người thân của anh ở Mã Lai về, chúng ta mới biết chắc có thị trường hay không?

Giọng Oanh âm ức:

– Người thân của anh là ai vậy?

– Người ...em. Anh nói Oanh cũng có biết đâu, vì cô ta đi lâu rồi!

– Em sẽ được gặp cô ấy chứ?

Duy ngân ngữ:

– Nếu thấy tiện! Chuyện ấy ta sẽ tính sau, đâu phải đó là vấn đề quan trọng đâu Oanh?

Nhìn Duy, Oanh cố tìm xem trong đôi mắt xéch ấy còn cất điều gì hay không.

Nuốt cơn tức trong lòng, Oanh suy nghĩ xem cô sẽ hỏi gì thêm ở Duy để biết rõ hơn về người em gái của ông. Rõ ràng Duy đã nói dối vì ông đã từng nói gia đình ông chỉ độc nhất có ông là con và dòng họ Duy có đặc điểm đặc biệt là không ai có con gái. Hay cô ta là là ...Tự dưng Tố Oanh ghen người vì một nỗi ghen tuông choáng ngợp. Tố Oanh biết Duy vẫn còn rất yêu người vợ cũ.

Cô đứng thẳng người tung đòn quyết tử:

– Nếu cô em gái ấy là vợ cũ của anh thì em không gặp làm gì. Vì điều đó đâu phải là việc quan trọng. Và em, dầu gì đi nữa cũng có sĩ diện, em đâu muốn làm kỳ đà.

Quắc mắt nhìn Oanh, Duy thẳng thốt:

– Ai nói với em? Ai?

Tố Oanh trầm giọng:

– Chính đôi mắt anh nói. Anh còn yêu cô ta ghê lắm. Yêu ghê lắm kìa!

Duy buột miệng:

– Điều đó không ảnh hưởng gì đến quyền lợi và địa vị anh đã hứa với em.

– Nhưng ảnh hưởng đến tình yêu của em!

Nheo đôi mắt với vẻ ngạc nhiên cố ý, Duy cười to:

– Ha ...ha ...Em vừa hát câu gì vậy Tố Oanh? Có bao giờ em cảm thấy yêu anh tí nào đâu mà lại sợ bị tranh giành ảnh hưởng.

Tố Oanh gằn giọng giận dữ:

– Anh thật sự nghĩ về em như vậy sao?

Nhìn Duy trầm ngâm không nói rằng. Oanh thấy não nề và đau đớn như vừa bị ai đâm vào ngực. Cô có thật sự khổ sở vì ghen tuông thì Duy cũng cho rằng cô đang diễn trò như từ trước đến giờ cô vẫn diễn, chớ ông không ngờ tim cô đang buốt nhức vì lo sợ ...Oanh chớp mắt. Cô mà cũng ghen à!

Tựa lưng vào ghế, Oanh cố nén nỗi xúc động bất ngờ và nỗi lo từ sâu thẳm của sự toan tính được hay mất. Phải thật thà mà nói, chưa bao giờ Tố Oanh nghĩ đến lúc người đàn bà một thời đắm say của Duy sẽ trở về. Dù biết đó là vết thương không lành mà ông luôn né

tránh mỗi lần cô châm chọc. Nhưng Oanh cũng kiêu hãnh cho rằng hiện tại cô đang có ông trong tay, còn dĩ vãng đời ông chỉ là một kỷ niệm đẹp đã chết từ lâu rồi. Người đàn ông nào khi đắm mình trong hiện tại với một cô gái có lắm thú hơn người về khôn ngoan, tài sắc như Oanh thì cũng kiếm dư thời gian để nhớ về thời xưa ấy.

Xem chừng không phải mọi việc diễn ra như cô đã chủ quan nghĩ. Oanh mới vừa chạm nhẹ vào bóng dáng vẫn còn lẩn khuất chớ chưa rõ mặt của cô ấy thôi, là Duy đã muốn hậm hực rồi!

Tổ Oanh bàng hoàng. Đó là tình yêu chớ gì nữa. Với cô, Duy chẳng bao giờ như vậy cả. Ông thừa biết cô dan díu với Trường, rồi sau này hò hẹn với Hùng.

Đỏ mặt, cô khổ sở nghĩ tiếp, thậm chí Duy còn đọc cả ham muốn thầm kín của cô để ...xổ lá tung tin Đình bất lực ...Nhưng tất cả những việc làm, cuộc sống của Oanh, Duy vẫn dửng dưng vì đó chẳng liên quan gì tới tình yêu của ông cả, và cũng chẳng liên quan tới sự trao đổi của cả hai người.

Đến bây giờ Tổ Oanh mới lặng người khi nghĩ ra những điều đó. Cô thấy mình bị xúc phạm vì việc đã rồi. Cười hiu hắt, cô nói lạnh sang nhiệm vụ:

– À! Anh ký tên đi, để em đưa cho ông An hồ sơ này.

Xoay người Oanh lại, Vương Duy nghiêm nghị:

– Em nghĩ gì, nói anh nghe coi?

– Sao anh không trả lời câu hỏi của em, mà lại bắt em phải nói suy nghĩ của em cho anh nghe? Em chẳng nghĩ gì cả, vì em đâu có trái tim, vì quyền lợi và cả địa vị của em nữa đâu bị ảnh hưởng gì. Em nghĩ lẩn thẩn làm chi cho mệt cơ chứ?

Duy lại im lặng, ông buông Oanh ra, cô biết mình đã thua. Trước đây bao giờ nghe Oanh dỗi hờn, phiền trách Duy cũng xoắn xuýt tìm cách đáp, dối lại, trêu chọc cho cô vui. Hôm nay thì không, một là do tâm trí ông bất ổn, hai là việc ấy chẳng còn cần thiết nữa. Trái tim lạnh lùng của Oanh siết lại, lo sợ. Trời ơi! Lẽ nào cô để vuột ông?

Không! Không thể nào để vượt mục đích lẫn tình yêu cô đang đeo đuổi. Phải mềm dịu và chịu lép một chút.

Tố Oanh buồn rầu mân mê chiếc bím tóc rất dày. Chỉ đôi ba cái chớp mi thôi, nước mắt Oanh đã ứa ra hoen mi:

– Quyền lợi, địa vị, những thứ ấy có nghĩa lý gì khi đã không có tình yêu thật sự giữa đôi bên.

Vương Duy trầm giọng:

– Lại than thân trách phận nữa rồi! Anh ngạc nhiên thật đó khi nghe em đề cập đến tình yêu. Cái thứ mà có lần em bảo là xa xỉ phẩm của trái tim. Té ra em cũng có thay đổi đó chứ! Trái tim anh lại không thích những thứ ấy. Tình yêu của anh luôn được bảo kê bằng hiện vật giá trị thực tế, chứ không phải như xa xỉ phẩm dùng một lần rồi vứt.

Cầm bàn tay thon thả của Oanh lên, Duy bóp nhẹ và để lên đùi. Ông tháo chiếc nhẫn mặt ngọc bích ở ngón út ra lồng vào ngón tay đeo nhẫn của Oanh:

– Nhìn thấy nhẫn là sẽ nghĩ đến anh. Còn tình yêu hả, khó nói quá khi chúng ta hiểu về nhau nhiều hơn chúng ta tưởng. Lẽ ra em không nên dùng dằng khi anh muốn chúng ta làm đám cưới ngay. Vì em biết đó, có những thứ rượu càng để lâu men càng nồng uống càng say, cũng có những thứ rượu để lâu lại biến chất, thành vô vị nhạt nhẽo.

Tố Oanh bặm môi, cô đã tính sai một nước cờ khi muốn lượn lờ kéo dài thời gian chờ đợi để treo giá với Duy. Thì ra cô không cao giá như cô vẫn tưởng.

Ông ta vừa ló mòi cho cô thấy rồi đó.

Duy mềm mỏng phán quyết tiếp theo ngay:

– Anh muốn em trả lời dứt khoát. Bao giờ sẽ cưới? Anh không chờ đến qua năm được. Với anh, khi đeo cho em chiếc nhẫn này có nghĩa em đã là vợ anh.

Em hiểu điều đó chứ!

Tự dưng, Oanh buột miệng:

– Nhưng vợ anh ...sắp trở về.

Duy lắc đầu:

– Không có vợ nào hết. Người đàn bà đó đã ra khỏi nhà anh, cô ta trở về làm điều tốt cho anh nhưng đâu còn là vợ anh nữa.

Oanh nghẹn lời:

– Anh vẫn còn đau khổ vì yêu cô ta.

Duy lạnh lùng một cách bất ngờ:

– Việc ấy anh đã bảo hoàn toàn không ảnh hưởng đến em kia mà!

Tố Oanh nãy nề kêu lên:

– Anh chỉ cần một người vợ chứ không cần tình yêu!

Mỉm cười, Duy nhỏ nhẹ vỗ về cô:

– Em cũng muốn vậy, bộ em quên rồi sao? Trái tim em đâu cần ba thứ xa xỉ phẩm ấy. Anh định chúng mình sẽ cưới trước Đình và Phượng. Được chứ Oanh!

Sao lại không được! Tố Oanh tự trả lời mình, vừa hoang mang tột cùng.

Vương Duy bao giờ cũng thẳng thừng như ngã giá với cô. Trước kia Oanh cho là ông nông không muốn hạ mình tỏ tình với cô, nên cô rất thích thú lối nói kiêu trao đổi bán buôn. Nay cô hiểu, ông nói vậy vì ông không yêu cô thật sự như cô nghĩ. Duy chỉ muốn một người vợ trẻ, khỏe, đẹp, thông minh sanh cho ông những đứa con và phụ ông trong công việc. Ngoài nhiệm vụ ấy ra, hết rồi, chẳng còn chút lãng mạn nào nữa đâu.

Bây giờ Duy lại muốn đám cưới ngay. Phải ông muốn dùng Oanh làm tấm bình phong che nỗi buồn khổ khi gặp lại vợ cũ của mình không? Phải Duy còn nhớ thương bà ta nên vẫn ở một mình, vì vậy ông vội vàng tiến tới với Oanh không? Cô gạt phăng suy nghĩ ấy ngay. Chắc không phải đâu? Vương Duy luôn yêu Oanh nhưng ông không muốn thú nhận như vậy. Mà ngược lại, Duy muốn cô phải quỳ lạy vì ông kia.

Tại sao Duy không thấy những đổi thay từ cô? Oanh đã từ bỏ quan hệ với Trường cũng vì lòng cô thật sự hướng về ông, để Trường say sưa vô độ dẫn đến cái chết. Cô cũng dứt hẳn liên lạc với Hùng vì anh ta từ xưa đến nay chỉ là tên khóac lác rỗng ruột chẳng xứng với đầu óc của Oanh. Thế Duy còn muốn gì nữa mà cứ đem tiền tài, danh vọng ra gán ghép cho cô.

Rân rân nước mắt, Tố Oanh áp úng nói rất thật lòng mình:

– Với em chuyện đám cưới không quan trọng bằng cuộc sống thật sự. Trái tim em cần tình yêu của anh, chứ em không cần thứ khác. Nếu anh cần một người vợ chứ không cần tình yêu, thì rất tiếc em không là vợ anh được.

Qua màn lệ nhòa, Oanh lại thấy Duy cười nụ cười mới lạ làm sao với giọng giễu cợt như thật của ông:

– Tố Oanh ạ! Bao giờ em cũng biết nâng giá hàng đúng lúc. Anh yêu em ở điểm đó. Ai bảo với Oanh rằng anh lấy vợ không cần tình yêu vậy? Anh yêu em chứ sao không. Mà này, nếu vì nghi ngờ lòng anh rồi từ chối đám cưới thì tiếc thật!

Môi Duy lại nhếch lên quái quỷ:

– Lúc nào anh cũng yêu em ngang với tình em yêu anh. Vừa lòng chứ! Chúng ta cưới nhé!

Tố Oanh ráo hoảnh cả nước mắt.

Cô muốn rêu lên một tiếng cho đỡ khổ vì Duy vẫn cố tình đùa cợt với lòng thành thật của cô.

Trời ơi! Lúc cô nói rất chân thành cũng là lúc Duy đáp lại rất chân thành. Với ông, cô vẫn là một diễn viên chuyên nghiệp.

Khoảng Đồi Lấp Lửng

Chương 20 (chương kết)

– Tao thấy mày có thể đắc đạo đó Tố Oanh!

Mai Nhi vừa nhám nháp miếng bánh đậu xanh vừa nheo mắt nói tiếp bằng giọng đùa cợt:

– Nhưng thôi, tu bao nhiêu đó đủ xiêu lòng ông Duy rồi. Mà tao thấy ngộ ghê!

Vương Duy với Lâm Đình cạnh tranh nhau cả trong chuyện cưới vợ nữa hay sao ấy.

– Vì đâu mày nghĩ như vậy?

– Vì mày chớ vì đâu! Mày bảo quan hệ giữa mày và Duy là quan hệ trao đổi chớ chẳng yêu đương gì. Ông ta thừa biết mày sáu câu về mày nhưng vẫn cưới.

Thế thì ...thì ...

Nhắm nháy đôi mắt rất lém, Nhi cười cười:

– Phải tại Duy thấy Đình cưới con Phượng nên ông ta cũng vội cưới mày, kẻ thua cơ hay không? Hay vì một mục đích nào ...cao siêu hơn nữa?

Tố Oanh bĩu môi thản nhiên nói:

– Anh ấy cưới tao vì yêu tao, đó là lý do cao siêu nhất chứ chẳng phải vì mục đích nào cả. Mà chỉ hay tưởng tượng ra những điều chỉ có trong truyện của ông Triết. Tiếc rằng truyện ấy chưa in ra được. Nếu không, thiên hạ lại “cạnh tranh” nhau, ùn ùn làm đám cưới để rồi “bồng bế nhau lên núi ở non” thì chẳng biết đâu mà nói.

Mai Nhi trợn mắt:

– Làm gì mà cay cú vậy! Tao đùa có tí xíu mà đã tự ái. Hì ...hì ...Yêu thật rồi chứ gì, nên mới chạm vào người yêu nhẹ nhẹ thôi mà đã cáu tiết. Này! Hết chê đầu hói, bụng to rồi hả?

Tố Oanh phì cười, cô sợ mồm mép của Mai Nhi luôn. Oanh trả đũa:

– Bút pháp của tay Triết mà cỡ miệng lưỡi của mày thì chẳng lo truyện viết ra không ai đọc.

Thản nhiên, Mai Nhi đáp:

– Rất tiếc điều đó không xảy ra, vì ông Triết bảo rằng thà sách ông ế còn hơn mang bút pháp của ...mụ chủ hụi.

Nhìn qua Oanh, Nhi hát cầm:

– Nãy giờ đùa, bây giờ thật. Sao hôm nay “rồng cái” hạ cố đến nhà “tôm he”.

vậy!

Oanh nhăn nhó:

– Sao mày khó chịu với tao vậy Nhi? Ở nhà hoài không ghé mày thì mày nói tao tu, sắp đặc đạo giờ đến thăm thì mày lại móc họng. Nếu nói theo cách của mày, thì lão Triết cũng nên “cạnh tranh” với Duy và Đình đi cho rồi, kéo càng già mày càng đành hanh quá quắt.

Nhi im lặng. Cô đang tìm xem vì sao nãy giờ cô cứ gây gây với Oanh mãi.

Lâu lắm rồi, kể từ hôm Nhi hăm hờ đem tất cả nhiệt tình của mình

đến gặp Oanh, khuyên Oanh đừng quyến rũ Trường mà sẽ khổ Phượng và đừng phải bộ mặt dửng dưng vô tình, vô nghĩa của Tố Oanh đến nay, Nhi rất bất nhẫn. Chút tình cảm mong manh cô còn cho Oanh rơi rụng đâu mất, thay vào đó là sự khinh rẻ và ...ghét rất tự nhiên. Dù Tố Oanh vẫn đến mỗi tháng đóng hụi cho Nhi, nhưng giữa hai người là một khoảng cách vô hình. Oanh muốn lẩn, Nhi muốn tránh, việc đã xảy ra rồi, chẳng ai muốn nhắc đến khi Tố Phượng đã lặng lẽ nhận hết phần thiệt thòi về mình. Để rồi sau đó, Phượng và Đình yêu nhau, Nhi lại thắc thỏm, dẫu biết Đình không như Trường, Nhi vẫn lo. Vì Oanh đã từng đeo một tài xế để anh ra chạy hàng cho cô, thì với một tổng giám đốc, cô có trăm ngàn kế để quyến rũ. Oanh bao giờ cũng cố làm cho bằng được điều cô ta muốn kia mà!

Thế nhưng chẳng biết vì sao Oanh lại thay đổi. Có thể cô gặp một thành trì quá vững, cũng có thể cô đã “tỉnh” ra để biết rằng, nếu cuộc sống được xây trên tham vọng con người ta chẳng có hạnh phúc thật sự, nên Tố Oanh đã dậm trở lại.

Sau đó là cái chết của Trường. Oanh giấu rất kỹ xúc cảm của mình, nhưng Tố Phượng vẫn nhận ra Oanh khổ nhiều vì ân hận. Cô đã từ chối không đi thăm mộ Trường. Hôm ấy chỉ có Nhi, Phượng và Đình ra tận chân con đèo hiu hắt lau thưa để đốt cho Trường vài nén nhang, nhỏ vài giọt lệ rồi quay trở về trong buổi chiều mưa tầm tã.

Tố Phượng bệnh ngót nửa tháng vì bị cái chết của Trường ám ảnh. Tố Oanh lằm lì bên khới thuốc và cả bên ly rượu, để rồi sau đó cô lao vào công việc với Vương Duy như để quên những ray rức trong lòng.

Bây giờ Oanh sắp đạt được điều cô mơ ước. Là vợ giám đốc, cô còn gì băng khuôn mà đôi mắt sắc ấy cứ như có muôn con sóng dao động.

Mai Nhi nén lòng dẹp đi những thành kiến có từ đời nào với Oanh để vô tư hơn khi nói chuyện với cô:

– Mà tính kỹ lắm rồi mới đồng ý tổ chức cưới trong năm nay phải không?

Cũng tốt đó! Tao nghe đồn tuần sau bà vợ cũ của ông Duy về nước.

Phải coi chừng mày ạ!

Tố Oanh khinh khỉnh:

– Tao cũng đang chờ xem mặt bà ta đây! Vớ lại, cái gì phải coi chừng. Ai cũng già đời hết rồi, có lạc đi đâu mà sợ.

Nhi cười hà hà, nửa đùa nửa thật:

– Có thật không sợ hôn đó, khi ông ta vẫn chưa thật là của mày. Mà mày xem chừng đã yêu thật ông ta.

So vai, Oanh hát mái tóc ra sau:

– Yêu người sẽ là chồng mình có gì là sai. Trong đời chẳng lẽ tao không được yêu ai?

– Hi ...hi ...Trái lại mày yêu hơi tham ấy chứ?

– Xi! Ai yêu lại không tham.

– Có điều là tham khôn hay tham ngu thôi. Mày quên câu “tham thì thâm”.

rồi sao Oanh?

Tố Oanh nhíu mày khó chịu:

– Mày nói vậy là sao?

Nhi từng từng:

– Thông minh như Tố Oanh mà không hiểu à? Người ta bảo “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”. Xem chừng bề dày yêu đương của mày không chống nổi độ nhọn lõi đời của Vương Duy đâu.

Liếc Oanh một cái, Nhi bồi thêm:

– Hồi nhỏ, tao hay nghe bà nội kể chuyện thần giữ của. Nội tao bảo đời xưa người Tàu giàu có thường bỏ tiền ra mua con gái về chôn

theo số của cải của họ ở những nơi bí mật. Các cô gái này chết sẽ thành thần giữ của cho họ. Đời này, người Tàu vẫn thức thờ trong việc này, dĩ nhiên họ không chôn được ai.

Tố Oanh long đôn mắt đẹp lên:

– Đồ quỷ! Mà muốn nói Duy cưới tao về cốt để giữ của, trông nhà, chứ anh ấy chẳng yêu thương gì tao hết phải không?

Mai Nhi tỉnh queo:

– Mà hiểu sao thì hiểu. Với lại ý mà cũng muốn vậy mà. Tao nhớ có lần mà nói với tao mà chỉ cần biết cái túi của ông ấy ra sao chứ không cần biết trái tim ông ta đập thế nào cả.

Tố Oanh bỗng bừng bừng tức giận. Cô muốn đập một cái gì đó cho hả. Mẹ kiếp! Con yêu tinh này bắt đầu ganh ghét với địa vị, tiền tài cô sắp hưởng nên nói năng nhăng cuội, lỡ đến tai Duy thì chẳng hay ho gì! Rồi Tố Oanh khựng lại với ý nghĩ vừa có. Cô cười chua chát. Duy cũng như mọi người khác, không ai nghĩ rằng hiện giờ cô chỉ yêu ông, cô bớt yêu những thứ của cải, địa vị ông có.

Với cô, bây giờ Vương Duy là trên tất cả mọi thứ. Thế nhưng ngoài trái tim cô đang thổn thức vì yêu kia, còn có ai tin rằng Tố Oanh đang thổn thức vì yêu kia, còn có ai tin rằng Tố Oanh đã thay đổi, vì đúng là trên đời này chẳng có gì bền lâu được, ngay Tố Oanh với Tố Oanh đây thôi cũng khác trước rồi!

Trán tĩnh lại, Tố Oanh mềm mỏng:

– Trước kia thì tao không bao giờ nghĩ mình sẽ yêu thật sự một người đàn ông nào. Với tao, hình như tình yêu là cái gì đó nhằm thỏa mãn một khát khao như sự tò mò hoặc đáp ứng yêu cầu của một giai đoạn sống hay đạt cái gì đó như địa vị. Tức là tình yêu lúc nào cũng đi kèm quyền lợi. Tao yêu và không bao giờ cho rằng tình yêu phải là sự say mê thuần túy về tâm hồn về con người, cũng như tao không thể nào hiểu nổi sao có nhiều người đã sống chết, hy sinh vì nó.

Nhi cười cười:

– Còn bây giờ, mà thay đổi cách yêu rồi à?

Chẳng để ý câu mai mỉa của Nhi, Oanh buồn buồn:

– Có lẽ trên đời này chỉ có một cách yêu. Và tao đã yêu đúng cách để thấy và ném đủ mùi vị của nó.

– Lâu lâu nghe mà ca sáu câu cũng muối dử! Nãy giờ tao đùa cho vui thôi, chứ ông Duy lụy mà thấy mồ, chồng già vợ trẻ mà! Ông không lo mà bỏ ông thì thôi, hơi sức đâu mà đi lo ngược lại.

Như sực nhớ ra điều gì, Nhi kêu lên:

– Oanh nè! Cách đây mấy hôm tao gặp thầy Sang. Bất ngờ lắm mà ạ! Đố mà đoán ra vị “đệ tử lang quân” của mà bây giờ làm gì, ở đâu?

Nhún vai, Oanh đáp:

– Mà đố làm gì cho mất công, có khi nào tao quan tâm tới ông ta đâu mà biết.

Thấy Nhi có vẻ cụt hứng, Tổ Oanh bèn hỏi:

– Vậy chứ mà gặp ảnh ở đâu, làm gì ...và với ai?

Mắt Mai Nhi bỗng vui hơn bình thường khi Oanh nghe cô nhắc đến tên người cô yêu:

– Hôm thứ hai anh Triết chở tao đến nhà một tay phát hành sách khá gộc ở Sài Gòn này, thì cũng ba cái vụ sách vở, bản thảo của ảnh thôi! Đó là một ngôi biệt thự nhỏ khá xịn. Vào ngồi ở phòng khách tao cũng tò mò muốn biết mặt người mà giới viết lách gọi là đầu nậu, để rồi cả lăm khi đứng lên chào ...thầy ...Sang. Ha ...ha ...ha ...Nhớ lại tao còn buồn cười, lúc ấy chắc mặt tao tiều lăm lăm hay sao mà ông ta vừa vồn vã bắt tay tao vừa hỏi:

– Làm gì em ngạc nhiên dử vậy. Thầy nghỉ dạy để qua làm sách lâu lắm rồi.

Bộ em không biết sao?

Nghe thầy hỏi, tao cười thâm trong bụng ...Nhưng vẫn lễ phép lắc đầu ngơ ngác. Đến lúc vợ thầy bước ra thì tao còn tròn con mắt hơn nữa ...

– Ông ấy lại cưới vợ nữa à!

– Không lẽ thầy chờ mày trở về? Mày đoán xem ai ...cũng chẳng lạ đâu?

Tổ Oanh nhăn nhăn:

– Ai? Quen à? Không lẽ cô Thoa?

– Đúng phóc! Điều làm tao tròn mắt là cô Thoa đang mang bầu ị ạch gần đến ngày sanh rồi. Và thầy Sang hí hửng ra mặt về việc mình sắp có con.

Tổ Oanh nhìn xa xăm:

– Mày thấy anh Sang có gì thay đổi không?

– Thay đổi à? Chắc phải có thôi, nhưng chủ yếu là nội dung, còn hình thức vẫn y như cũ.

– Nghĩa là sao chứ!

Mai Nhi hóm hỉnh:

– À! Nghĩa là thứ nhất, thầy vẫn “sính” đọc thơ như xưa, có điều nội dung thơ đã khác. Ngày xưa thầy toàn đọc thơ tình yêu cho học trò nghe, ngày nay thầy đọc thơ ...Tình đời cho ...nhà văn ...nghe. Tao phải phục lẫn thầy đấy! Với giọng sang sảng, thầy đọc những bài thơ mà thầy bảo nhờ vào nó, bản thân thầy mới vươn lên, vượt qua mọi nhọc nhằn gian khổ để sống. Thứ hai, thầy vẫn có thói quen thao thao bất tuyệt không để cho ai nói xen vào được. Dĩ nhiên thầy không giảng bài, mà thầy đang khoe khoang, kể lể những việc tốt thầy đã làm được là phát hành sách cho biết bao nhiêu tác giả trên toàn quốc.

Tố Oanh tủm tỉm:

– ...Trong đó có anh chàng Triết của mày!

– Ủ. Cứ cho là như vậy! Nghĩ lại tao tiếc sao mình đã gặp lại thầy. Vì dù thế nào đi chăng nữa, hình ảnh thầy Sang trên bục giảng vẫn tuyệt đẹp ở lứa tuổi học trò, đã lẫn lóc quá nhiều với đời, thầy nói nhiều chỉ làm tao thất vọng.

Ngược nhìn Oanh, Nhi nói:

– Thầy hỏi thăm hai chị em nhà Tố, tao trả lời đầy đủ. Thầy bảo:

“rất an tâm và vui mừng”. Cuối cùng thầy với cô gởi lời thăm Tố Oanh, Tố Phượng.

– Vậy còn ...Cô Thoa ra sao, có thay đổi để phù hợp với nghề mới của đáng ông chồng không?

Ngẫm nghĩ một chút, Mai Nhi thông thả:

– Cô Thoa vẫn trầm trầm ít nói như xưa. Tao để mặc ông Triết với thầy Sang đối đáp, ngâm vịnh, chạy tọt xuống bếp trò chuyện với cô ấy. Thì ra sau khi cưới nhau, thầy Sang xin nghỉ dạy, thầy bắt đầu tập tành làm quen việc bỏ vốn ra in sách rồi phát hành nhờ anh Hai của cô Thoa. Việc này xem rất phù hợp với khả năng của thầy nên chẳng bao lâu hai vợ chồng không phải nhờ vả cha mẹ.

Ra khỏi môi trường cũ, cô Thoa bảo rất thoải mái vì những cái gì thuộc về quá khứ không còn ai biết để moi móc lên nữa.

Tố Oanh cười một mình, cô nghe giọng Nhi liến thoắng:

– Xem chừng vừa xấu vừa già như cô Thoa vậy mà hay cho thầy Sang. Mà này! Ít ra ông Sang và mày cũng có một điểm giống nhau

...

Trợn mắt, Oanh ngạc nhiên:

– Điểm nào đâu? Tao tìm không ra!

– Mà y và ông có cách sống lấp lửng giống nhau. Mà y thì lấp lửng trong tình yêu, còn thầy Sang lấp lửng trong công việc làm ăn.

– Sao mà y lại nói vậy hả Nhi?

– Mà y yêu như thế nào thì tao khỏi bàn. Còn ông Sang, tao mới biết qua lời anh Triết. Từ xưa, thầy đã đứng trên bục giảng để bệch bạch rằng đời thầy có hai nỗi đam mê mà không bao giờ thầy xa rời được là thơ ca và âm nhạc. Dĩ nhiên thầy không thể được là ca sĩ rồi, nên nghiệp văn chương đã theo chân thầy khi chọn tác phẩm và nỗi đam mê xưa được thầy thể hiện được bằng quyền định đoạt số lượng sách in ra. Trong lãnh vực này, thầy Sang quả là một thiên tài.

Thầy đánh giá chính xác bản thảo nào có giá trị văn học lâu dài, tác phẩm thời thượng viết theo thị hiếu để rồi sau đó ...Hì ...hì ...

Sốt ruột, Oanh gắt:

– Mà y cứ cà kê hoài, mất thời gian. Nói hắt cho rồi!

– Ờ! Để rồi sau đó thầy mới lấp lửng bảo rằng các tác phẩm tâm huyết viết cả năm, dựng tới chân tơ kẽ tóc, ngóc ngách của cuộc sống, của xã hội thì rất đáng được trân trọng. Thế nhưng khó lắm! Tốt nhất vẫn là viết về tình yêu đời thường, vừa dễ bán chạy vừa không đụng đến ai vừa mau làm giàu cho thầy.

Nhi trầm giọng xuống hỏi Oanh:

– Có phải thầy đã thay đổi hoàn toàn rồi không Oanh? Nói thật, mà y yêu lấp lửng chỉ mình mà y khổ hoặc sướng, còn lấp lửng kiểu hô hào một đảng, giấu mặt làm theo một nẻo khác kiểu thầy Sang thì chết chẳng biết bao nhiêu người.

Oanh ngược mắt nhìn lên trần:

– Mà y khéo thần tượng hóa ông thầy của mà y, chứ Sang bao giờ cũng vậy, lập lờ lấp lửng trong cách nghĩ, cuộc sống. Ngày xưa nếu tao không cố đấm ăn xôi thì cũng dễ gì trói chân được anh. Hừm!

Sang đâu phải là dân trí thức đương thời. Cách suy nghĩ, đời sống riêng của gia đình Sang nói xưa cũ như đời nào đâu ở thuở phong kiến. Anh ấy là kẻ sĩ của thời đại vi tính đó mà ạ. Biến đổi cho hợp thời thì chớp nhoáng như cái cốt thì muôn đời vẫn là cốt lõi của một lão đồ nho mặc veston thắt cà vạt, miệng vờ vịt rao giảng luân thường đạo lý, truyền thống dân tộc nhưng tay thì vung lên phá hoại.

Nhi nhìn Oanh trân trân:

- Mà nói nghe ngon thật!
- Chắc vì tao hiểu ông ta hơn ai hết.

Thở dài, Oanh nói tiếp:

- Mà hiểu để làm gì nhỉ? Mà nói tao giống Sang tức là sỉ nhục tao. Có thể tao rất nhiều thói hư tật xấu, nhưng không bao giờ tao giống Sang. Tao đã biết thế nào là yêu một người, còn Sang thì không. Suốt đời anh chỉ biết yêu bản thân mình.

Mai Nhi ngờ vực:

- Bộ mà yêu ông Duy thật à!

Mặt Oanh đầy thất vọng, cô nãy nê thốt lên:

- Chắc không yêu thật đâu! Vì tất cả mọi người kể cả Duy, chẳng ai tin như vậy.

Tổ Oanh một mình trong thang máy của nhà hàng. Cô tựa lưng vào vách cố gắng lấy lại bình tĩnh trước khi thang ngừng dưới đất. Oanh không muốn bất kỳ ai nhìn thấy cô đang hồn hển xúc động vào lúc này cả.

Đề một tay lên ngựa, Oanh hít vào một hơi thật sâu.

- Ôi trái tim quý quái! Sao hôm nay mà lại phản chủ vậy!

Oanh gượng gạo cười với chiếc gương soi nhỏ xíu cô vừa lấy trong ví, rồi bước ra ngoài. Cô vừa tới cửa nhà hàng thì đã thấy một người

bồi chạy tới.

– Thưa bà! Ông Vương Duy xin bà đợi vài phút. Ông ấy sẽ xuống ngay!

Giọng Oanh dửng dưng như chẳng màng để ý dù trong lòng cô bão tố đã tan rôi:

– Ông ấy nói vậy thật sao?

– Vâng! Ông Duy vừa điện thoại xuống ...

– Tiếc quá! Tôi không chờ được. Phiền anh lên bảo rằng tôi rất mệt, phải về ngay thôi!

Dứt lời, Tố Oanh quay lưng bước đi. Ngoắc chiếc xích lô, Oanh khoan khoái thả người xuống tận hưởng chút gió từ bờ sông đêm thổi vào mát lạnh. Đầu óc ôc tỉnh táo lại để cô suy gẫm những việc mình vừa làm.

Tối nay là tối Duy tổ chức dạ tiệc mừng người vợ cũ. Ông nói với Oanh đó chỉ là cái cớ để ông có dịp tiếp xúc thân một người đại diện công ty mà ông sẽ bán sản phẩm của ông cho họ. Người đại diện này là bạn thân với vợ cũ của ông.

Duy bắt buộc Tố Oanh phải có mặt trong tư cách vợ sắp cưới của mình.

Oanh đã suy đi nghĩ lại để thấy rằng nếu từ chối là cô rất dở, là cô đã vô tình bỏ đi cơ hội cho tất cả mọi người biết Tố Oanh là ai, là gì của Vương Duy.

Và quả nhiên mọi người được mời, chủ yếu là nhóm bạn gốc Hoa của Duy đã biết Tố Oanh là ai, thế nhưng qua lần giới thiệu, qua cái gật đầu, bắt tay họ đã quên bẵng cô để tíu tít bu quanh bà ta, người đàn bà một thời làm chủ trái tim Duy.

Tố Oanh như trôi đi trong thế giới xa lạ với những người lạ cùng ngôn ngữ của họ. Cô đã dửng dưng, lịch sự, kiên nhẫn với tất cả bản lĩnh mình có được để đối phó với tình địch. Hừ! Dù sao bà ấy cũng là

địch thủ của cô. Một địch thủ kỳ phùng.

Thế nhưng có lẽ Oanh rất vụng về khi muốn che giấu nỗi ghen tuông khổ sở của mình, cô thấy nóng mặt và khó chịu khi ai đó nhìn cô rồi xì xồ xì xào một ngữ điệu chói tay với bà ta. Cô không thể đóng kịch để giấu che cơn ghen ghét đang tràn lên. Lần đầu tiên trong đời Oanh đã hiểu ghen là thế nào khi thấy Duy âu yếm choàng tay người vợ cũ. Cô muốn chóng mặt và muốn đập phá, cầu xé một cái gì đó khi bà ta đến trước mặt cô, miệng mỉm cười khiêu khích:

– Cô trẻ và đẹp vô cùng, nhưng bao nhiêu đó chưa đủ giữ trái tim Duy đâu.

Vì trái tim ảnh thuộc về quá khứ!

Cầm ly rượu trên tay mà Oanh thấy được chất rượu sóng sánh bên trong.

Cho đến bây giờ Oanh vẫn không hiểu vì sao cô đã hát nguyên ly rượu ấy vào người bà ta. Rượu ướt chiếc áo dài vàng rực thêu những đóa hồng to kịch cỡm.

Vứt cái ly xuống sàn, Oanh lạnh lùng:

– Hành động này của tôi cho bà thấy tôi sẽ làm bất cứ việc gì để Duy là của riêng tôi.

Nhắm mắt lại, Oanh nhớ cô đã nén để giữ bình tĩnh ra sao khi bỏ chạy đến cầu thang máy. Đưa tay khẽ bóp trán, Oanh ân hận rêu rĩ:

– Tại sao ta lại hành động lỗ mãng, cộc cằn như một mụ bán cá vậy, để rồi bây giờ phải bỏ về như chạy trốn. Muộn quá rồi! Ta làm mất mặt Duy và chìm tình yêu của ta xuống bùn đen rồi! Anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ ...

– Cô về đâu đây?

– Anh cứ chạy tới đi!

Đầu óc Tố Oanh quay cuồng, quay cuồng. Cô sẽ làm gì cho qua hết

đêm nay.

Rồi đêm mai, đêm kia khi cô biết rõ những đêm tiếp theo nữa cô không có được người đàn ông của riêng mình.

Tố Oanh lẩm bẩm:

– Tại sao? Tại sao mình không làm chủ được bản thân chỉ vì một câu khiêu khích tầm thường. Lẽ ra mình phải khôn ngoan đập lại bằng một câu thông minh hơn, thâm thúy hơn thì mình lại làm điều ngu ngốc thiếu suy nghĩ mà Duy rất ghét.

Phải! Duy rất ghét những kẻ hành động hồ đồ thiếu chín chắn, thiếu bản lĩnh, không kiểm chế bản thân. Trước đây Oanh từng hãnh diện vì bao giờ cô cũng được Duy đánh giá là cô gái trẻ nhưng sâu sắc, từng trải tính toán, hiểu rõ hành động của mình trước khi làm nên ông đã chọn cô trong muôn ngàn người đàn bà khác.

Thế nhưng hỏng to rồi! Tố Oanh đau đớn ngậm ngùi. Cô đổ hát ly rượu vào người tình địch vì cô quá sức yêu Duy hay vì cô yêu cô. Oanh lắc đầu xua mọi suy nghĩ, đôi mắt ráo hoảnh nhìn vô hồn hai bên đường. Đột nhiên, cô buột miệng nói một địa chỉ quen thuộc mà lâu rồi cô thề là không trở lại.

Người đập xích lô hăm hở đập nhanh hơn. Mồm anh ta nghêu ngao hát một bài nhạc rầu rầu ...

“Đường thương đau đầy ải nhân gian, ai chưa qua chưa phải là người. Trông thói đời cười ra nước mắt ...”.

Phải gọi đến lần thứ ba, Hùng mới ra mở cửa. Trong tranh tối tranh sáng của hàng hiên, Oanh thấy gương mặt khá bảnh trai của Hùng tươi lên khi đã nhận ra cô:

– A! Vẫn còn vương nợ nên vẫn gặp nhau!

Hùng nép qua một bên cho Oanh bước vào. Căn phòng bẽ bộn càng bẽ bộn hơn với những chiếc quần, cái áo bị vứt ném lung tung trên giường, dưới đất.

Oanh chẳng biết ngồi đâu nên đứng giữa phòng nhìn anh vợ vợi vợ vàng các thứ hồ lớn ấy.

– Anh làm gì mà vung quần áo đầy nhà vậy?

Hùng cho tay vào túi một chiếc áo lục soát:

– Anh đang tìm xem có chút may mắn nào còn sót lại với cái thời vận đen tối của anh không? Em ngồi đỡ xuống giường đi.

Vứt chiếc ví lông lánh kim tuyến lên giường, Oanh buột miệng:

– Cháy sạch túi rồi à! Đáng buồn thật!

Mắt Hùng ngừng lại trên người Oanh như ước lượng đáng giá. Khi nghe cô nói xong, anh cười cười:

– Lại bực bội “khứa lão” nên mới đến đây chứ gì. Xem nào! Trông em vừa “xịn” vừa sang, nhưng cái túi chẳng biết có “sộp” không.

– Đừng nói nhảm nữa! Cho em xin điều thuốc! Đang chán mọi cái đây!

Hùng khệnh khạng bước đến bàn lấy gói thuốc rồi trở lại ngồi xuống bên Oanh:

– Duy nhất con một điều, dành cho em.

Vừa nói anh vừa gắn thuốc lên đôi môi hơi trề rất dễ yêu của Oanh và bật quẹt.

– Lâu ghê là lâu mới trở lại. Em tưởng anh đổi chỗ rồi chứ!

– Với anh khi nào có một sự kiện nào đặc biệt lắm mới đổi chỗ. Lần thứ nhất là anh tát em hai bạt tai bỏ học ra đi. Anh qua tận Nam Vang, ở đó đánh bài sượng nhất Oanh ạ! Nhưng cũng vì tranh ăn, anh đã thí mạng một thằng anh chị nên phải đổi chỗ lần thứ hai.

Oanh phún khói thuốc:

– Vậy sao hồi đó đến giờ em không nghe anh kể chuyện đâm chém ấy?

– Đâu phải lúc nào người ta cũng kể cho kẻ khác nghe hết mọi khúc quanh của đời họ. Hừ! Chỉ có những lúc “sạch sẽ” như vậy thì mới buồn nói để thấy đời mình từ tẻ đến tẻ.

Liếc Oanh bằng đôi mắt long lanh khác thường, Hùng nói tiếp:

– Những lúc thua chẳng còn một xu thường là lúc đầu óc anh căng thẳng và trái tim anh rối nhất. Rồi anh mà hết tiền thì lương tâm anh cũng biến mất tiêu.

– Em hiểu! Còn tiền đâu nữa để làm việc thiện, để khoe với thiên hạ về cái lương tâm co giãn của mình.

– Ờ! Thì cứ cho như em nghĩ đi! Nãy giờ anh quên hỏi xem dạo này em sống ra sao?

– Cũng thường! Buồn vui bất chợt và không bị ràng buộc bởi ai.

Tố Oanh chua xót với câu nói dối này. Cô cảm thấy môi Hùng vờn quanh cổ mình nóng bỏng.

– Vậy ...tối nay ở lại với anh. Lúc nãy tới bằng gì? Xích lô à!

– Ừ. Xích lô! Nhưng em phải về!

– Giỡn hoài! Sao lại về! Bao lâu rồi không gần nhau ...

Oanh nhắm mắt lại, cô chẳng thấy háu hức chút nào với sự vồ vập của Hùng.

Giờ này Duy đang làm gì bên bà ta và bên đám người ấy. Ông có còn giận hay nghĩ đến Tố Oanh không? Ông có biết rằng cô đang ở đây bên một gã đàn ông cô từng chê là rỗng tuếch không? Trời ơi! Lẽ nào cô mãi mãi mất ông để chỉ có được những người như Hùng, vai u, thịt bắp nhưng nông cạn, ngu si, chẳng bao giờ hiểu thấu con người Oanh. Cô cần một người đàn ông biết làm tim cô đau khổ, mắt cô rơi lệ, cô cần một người đàn ông mà cô nể phục. Oanh cắn môi!

Bất cứ giá nào cô cũng không để mất Vương Duy.

Cô ngồi dậy đẩy Hùng ra:

– Em về thôi Hùng ạ!

– Lạ thật! Chưa gì đã về! Vậy em định ghé để trêu anh chắc?

Tố Oanh thành thật:

– Em xin lỗi! Khi trên xích lô đến đây em nghĩ mình sẽ thanh thản và vui, nhưng không phải vậy, lòng em cứ như ai xé. Em không thể dối lòng mình và dối cả anh. Vả lại, em phải về trông nhà. Con bé Phượng đi Vũng Tàu chơi rồi!

Hùng cười lảng lơ:

– Nhà có gì mà phải giữ! Em là quý nhất, ở đây với anh rồi còn sợ mất ...hay sao?

Oanh đứng dậy:

– Đùa hoài! Mất xe em, rồi xe con bé Phượng thôi thì cũng đủ cụt chân. Cho em xin ly nước đi anh!

Hùng nhếch môi:

– Vậy là dứt tình, về thật?

Oanh gạt đầu. Hùng nhún vai, anh vào bếp mang ra cho cô một ly nước ngọt không đá.

– Kỳ thật! Trong nhà anh mọi thứ đều hết, nhưng sót lại còn một chai Coca.

Chắc là điềm hên cho anh, điềm anh chưa hề nghĩ tới.

Nhìn Tố Oanh uống từng ngụm nhỏ. Hùng thở dài, anh nói một câu khó hiểu:

– Coi như số mạng đã sắp như thế! Anh muốn đưa em về, được chứ!

Xoay xoay chiếc ly trên tay, Oanh lắc đầu:

– Phiền lắm!

Cô nhìn thấy mặt Hùng buồn bã:

– Tố Oanh! Có lẽ ngày mai hay chậm nhất là sáng mốt anh cũng sẽ đổi chỗ.

Lần này chắc mình sẽ không còn gặp nhau nữa đâu. Anh đi xa lắm!

Oanh ngạc nhiên:

– Sao lại phải đi!

– Ở đây anh hết thời rồi. Toàn vận đen thôi!

Nhìn Oanh bằng cặp mắt rất lạ đầy vẻ cuồng tín, Hùng bỗng nhiên đổi giọng.

Anh vừa như van vãn vừa như bắt buộc.

– Hình như em là thần hộ mệnh của anh. Khoảng thời gian có em bên anh, anh luôn đỏ bạc. Đến lúc em bỏ rơi anh thì thời anh cũng hết, toàn thua bài, toàn rỗng túi. Tố Oanh! Đêm nay hãy ở lại với anh. Ở lại nhé!

Nhíu mày im lặng, Oanh âm thầm hồi tưởng. Đã có nhiều lần Duy cũng gọi cô là thần hộ mệnh của riêng ông. Hôm nay Hùng cũng nói y như vậy. Nghe thật lạ tai và thật buồn cười. Cô nhỏ nhẹ từ chối.

– Rất tiếc! Em ghé thăm anh rồi phải về, dù biết rằng mình sắp chia xa mãi mãi.

Oanh nghe tiếng Hùng thở dài:

– Vậy ...em cho anh đưa em về.

Uống một ngụm nước ngọt cuối cùng, Oanh phá lên cười to:

– Lạ nhỉ! Em nhớ anh đâu phải tuýp đa cảm để bịn rịn như đàn bà. Lần chia tay ngày xưa, anh rất oai hùng, anh mạnh bạo cho em hai tát tai rồi hầm hầm chạy mất. Lẽ đâu giờ trái tim chai lại muốn mềm lại theo điệu hát cải lương khi giã biệt.

Hùng cười cười:

– Anh muốn đưa em về vì muốn gây cho em một ấn tượng thật mãnh liệt về con người của anh. Một ấn tượng không bao giờ quên. Sau này khi nhớ đến anh, em sẽ nhớ đến hai cái tát hồi còn ngây thơ và một nỗi nhức nhối trong tim lúc đã trưởng thành.

Tố Oanh lười lười đứng dậy, cô hơi buồn ngủ để chẳng thèm nghĩ sâu hơn những lời Hùng nói:

– Vậy thì đi! Nhưng đưa em tới đầu ngõ thôi nhé!

Giọng Hùng phấn khởi:

– Xin tuân lệnh nữ thần hộ mệnh!

Tố Oanh nằm vùi đầu vào gối mặc cho nước mắt trào ra. Mãi tới hôm nay, mỗi lúc nhớ lại cô vẫn nghẹn ngào khổ sở vì tức, tức đến ngạt thở, đến choáng váng. Dù sau cơn hốt hoảng đến té ngồi xuống đất cô đã bình tĩnh trở lại để chai lỳ mà ngẫm nghĩ mọi việc xảy ra trong đêm đáng rửa ấy.

Cần môi nhằm ngăn tiếng nấc thay cho tiếng chát lưỡi như thạch sùng tiếc của, Oanh nắm bàn tay mình lại. Bàn tay trở trời không còn chiếc nhẫn ngọc thạch của Duy mà thời gian gần đây Oanh hay mê mê và quý hơn mọi thứ.

Chiếc nhẫn yêu dấu ấy mất rồi, Tố Oanh cũng chẳng còn gì nếu không muốn nói là cô đã trắng tay và trắng cả trái tim.

Cô đã bị dọn sạch nhà. Oanh chợt nhớ lại những câu Hùng nói mà chua xót.

Đúng là ấn tượng Hùng gây cho cô vô cùng sâu sắc. Khi đưa Oanh về tới cổng Hùng đã nhanh tay ôm sát và hôn cô nụ hôn dài ngắt ngư kèm theo lời giã từ:

– Vĩnh biệt Mi Mi của Gấu Xám.

Lúc ấy Oanh đã cảm động đến rưng rưng, một xúc cảm hiếm có nơi cô. Chỉ cần một tia mắt van lơn, một vòng tay ve vuốt siết chặt thêm của Hùng nữa thôi chắc Oanh đã mềm lòng.

Nhưng thật ra lòng Tố Oanh vẫn cứng như đá, thay vào đó là đôi chân cô tự dưng mềm nhũn để người cô chao đi. Oanh ngã hẳn vào mình Hùng mặc cho anh dìu vào nhà, cô mơ mơ màng màng rồi không biết gì cả.

Giờ đây những câu nói như “Vậy là dứt tình ...Điền hên cho anh ...Số mạng đã sắp như thế ...Thần hộ mệnh của anh ...” được thốt ra từ miệng Hùng đêm đó quả là một ấn tượng cay đắng theo cô đến hết đời.

Tất cả là do cô. Nếu Oanh không tìm đến hang gấu thì Gấu Xám làm sao có dịp để ra tay. Và nếu Hùng không thua bạc thì có thể anh ta còn nghĩ chút tình ...Hừ! Đã sa vào đường cờ bạc thì ai chịu nghĩ đến chút tình. Người ta chỉ lợi dụng chút tình để có cơ may đi sâu hơn vào nỗi đam mê này thôi!

Và Hùng là kẻ đã thực hiện việc đó một cách vô cùng bất ngờ và đầy cố ý đối với Tố Oanh. Hùng cho cô uống ly nước ngọt có thuốc mê rồi đưa cô về, trên chiếc xích lô anh ta rĩ rả những lời chia tay buồn như một điệp khúc trong bản tình ca nào đó rất cũ hòng làm Oanh mất cảnh giác.

Bực bội, Oanh nắm tay liên hồi lên gối ...Đêm đó cô đã chủ quan, đã quen cao ngạo xem thường người tình hồ năm xưa để hẳn ta thích thú vơ vét sạch sẽ toàn bộ gia tài của thần hộ mệnh hẳn.

Hùng lấy đi chiếc Dream mới của Tố Phụng, và điều làm Oanh đau đớn hơn cả là anh ta đã tìm tòi, lục lọi để biết được chỗ Tố Oanh cất giấu số vàng cô đánh cắp của mẹ mình trước đây, số vàng ấy giờ

được nhân đôi do công sức của Trường bỏ ra trong bao nhiêu chuyến hàng lậu.

Bất chợt, Tố Oanh rùng mình. Ý nghĩ vay của người này trả cho kẻ khác mấy hôm nay cứ vang vang trong đầu cô. Và rõ ràng là Oanh phải trả giá khá đắt. Cô đổi tình nghĩa mẹ con, chị em và cả tình yêu của Trường là người say mê mình đến lúc chết để có được số vàng ấy, rồi cuối cùng tất cả rơi gọn vào tay thằng cờ gian bạc lận, một thứ bản cùng mà cô rất khinh.

Nghĩ tới Tố Phượng, lòng Oanh dâng lên niềm thương đến ứa nước mắt.

Sáng hôm ấy khi giật mình tỉnh dậy và thấy chuyện thật như mơ ràng ràng trước mắt, Tố Oanh đã lờng lộn như điên, khổ nỗi cô không còn sức để chạy đi khỏi nhà. Oanh ngồi như chết trân trên ghế, chưa bao lâu thì Đình chở Tố Phượng về tới.

Mặt mày Phượng xanh mướt và thất sắc. Câu đầu tiên cô hỏi Oanh là:

– Chị có sao không? Có bị gì không?

Tố Oanh bỗng dưng bật khóc, cô vừa khóc, vừa lắc đầu, vừa hỏi lại Phượng:

– Ai nói cho em biết mà em từ Vũng Tàu về sớm vậy?

– Em à? Em có biết gì đâu? Chuyện gì vậy? Tự nhiên đêm qua, em không tài nào ngủ được, trần trọc mãi, tim em cứ nhoi nhói đau, em bồn chồn lo lắng rồi hồi hộp vô cùng, dù anh Đình vẫn ké bên em. Càng gần sáng em càng lo, em nghĩ chắc chắn là có chuyện xảy ra cho chị. Vừa hừng đông là em năn nỉ anh Đình lái xe đưa em về ngay ...Mà có chuyện gì?

Nhìn Tố Phượng bằng đôi mắt vô hồn, Oanh thẫn thờ nói rời rạc khó hiểu:

– Mất hết rồi Phượng ơi! Em xem xe của em, đồ đạc của chị, rồi cả tình yêu, chắc anh Duy sẽ chẳng tha thứ những gì chị đã ...

Tố Oanh bặm môi. Cô không muốn Đình biết những việc cô đã làm đêm qua để dẫn tới hậu quả sáng nay.

Nghẹn ngào cô kéo em mình vào phòng và lần đầu tiên trong đời, Oanh đã thật tình trút hết những khổ sở của cô với Tố Phụng, rồi đau đớn thốt lên rằng “Oanh đã mất trắng cả trái tim lẫn của cải dành dụm”.

Tố Phụng im lặng. Với cô, chiếc xe mới mua cũng là cả một gia tài mà trong đó phần của Đình góp vào phân nửa. Phụng cũng ngần ngại vì tiếc của, nhưng khi nhìn mặt Oanh, cô khổ tâm vô cùng. Đã một lần hụt hẫng trong mối tình với Trường nên Phụng hiểu Tố Oanh đang hoảng loạn vừa vì sợ mất tình yêu, vừa bị kẻ không ra gì lừa đảo để lấy sạch vốn của mình lẫn gia tài dành dụm chắt chiu của đứa em, không khéo Oanh sẽ mất trắng bằng vì bị cú sốc quá lớn này.

Lúc đó nhìn đồng hồ, Phụng thấy đã gần mười giờ sáng. Thế mà Vương Duy không đến, dầu ông ta thừa biết đêm qua Tố Oanh đã có hành động khác bình thường và sáng nay cô không đi làm.

Tố Phụng thờ dãi. Chắc Duy nghĩ rằng Tố Oanh quá quắt đã làm mất mặt ông mà còn nghỉ ở nhà làm nư, cũng có thể Duy cho rằng Oanh đang diễn trò chớ thật ra cô có yêu gì ông.

Bây giờ Oanh đoán, có lẽ Duy đã nghĩ như vậy thật, nên đến tận hôm nay Oanh vẫn chưa gặp lại ông. Cô chỉ nghe mấy người làm chung nói rằng Duy đã đi Hà Nội với bà vợ cũ ...Có lẽ họ cùng đi với nhau vì việc làm ăn thôi. Ông ta thật độc ác! Suốt khoảng thời gian cả tuần Duy không hề điện thoại thăm Oanh lấy một lần, mặc dầu ngày nào ông cũng gọi về công ty để dặn dò, hỏi thăm công việc.

Qua Mai Nhi, chắc chắn Vương Duy đã biết việc mất mát ở nhà mình, lý do từ đâu, để chính vì vậy mà Duy đã không tha thứ.

Tố Oanh lại đắm vào gối và rấm rư¹, khổ sở. Trên đời này nếu có ai tin Oanh yêu Duy thì người đó chính là Tố Phụng, đứa em song sanh hiểu cô và chịu nhiều đắng cay vì cô nhất, nhưng Phụng đã không trách mà bao giờ cô cũng yêu thương và tha thứ cho Oanh.

Tâm hồn trong sáng và trái tim vị tha của Phượng khiến cô có một mối đồng cảm huyền bí đến mức Phượng cùng khổ sở nỗi khổ của Oanh, để suốt đêm thao thức lo cho chị, bỏ cuộc vui, bắt người yêu đưa về với chị, trong khi Tố Oanh thì chưa bao giờ nghĩ đến em mình như vậy.

Suốt tuần lễ nay, không đi chơi với Đình, hết giờ làm việc, cô về với chị, Phượng huyền thuyên bao nhiêu chuyện trên đời cho Oanh vui. Tố Phượng nói rất chắc ăn rằng cô cá bất cứ thứ gì để được cuộc là “Vương Duy rất yêu Tố Oanh, ông ta giận thì giận chớ sẽ về lại với Oanh ...”.

Tố Oanh cười buồn hỏi:

– Căn cứ vào đôi mắt của anh Duy ...Có một lần em thấy ảnh nhìn trộm chị bằng cặp mắt chứa chan tình cảm của một người đang yêu thật sự.

– Đó chỉ là sự nhận xét bằng cảm tính thôi!

Tố Phượng hùng hồn nói tiếp:

– Chính vì anh Duy yêu chị thật nên hôm rày ảnh giữ thái độ im lặng, không thăm chẳng hỏi, nhưng chắc trong lòng thì khổ vô cùng. Đàn ông họ tự ái như vậy đó, và họ yêu cũng như vậy đó!

Nhéch môi cười gượng, Oanh nhỏ nhẹ:

– Làm như em là đàn ông không bằng. Nói nghe chắc chắn dữ!

Tố Phượng nghiêng nghiêng đầu:

– Chắc chứ sao không! Rồi chị coi em nói đúng hay chị nghĩ đúng. Mà em cho rằng chị đang rất mong là em nói đúng, phải không?

Ngồi một mình, Tố Oanh bâng khuâng nhớ lại lời Phượng nói. Dù không mấy tin Duy sẽ trở về với mình nhưng hiện tại quả là Oanh vẫn mong lời Phượng là đúng. Thật khổ khổ! Một người quen tính toán, thủ đoạn đến lắm lúc hẳn tâm như Tố Oanh vẫn là một cô bé ngu ngơ khi thật sự khổ vì yêu.

– Làm gì mà nằm dật nằm dựa hoài vậy? Dậy mau, tao có quà cho mày đây!

Mai Nhi vừa nói vừa kéo Oanh ngồi lên. Oanh nín thở nhìn Nhi mở chiếc xác xinh xắn một cách chậm chạp.

– Cái gì vậy? Thơ của Duy à!

– Duy thì có liên quan gì tới việc này. Đưa tay ra đây ...Mau lên!

Nghe Nhi trợn mắt gắt, Oanh ngần ngừ rồi xòe tay ra. Cô xuýt hét lên vì sung sướng. Gọn lỏn trong lòng bàn tay cô là chiếc nhẫn ngọc thạch vô giá của Vương Duy. Oanh lấp bắp:

– Ở đâu! Mày tìm ra nó ở đâu?

Giọng Nhi tỉnh queo:

– Nó nào! Thằng Hùng hay cái nhẫn?

– Cái nhẫn, cái nhẫn của anh ấy. Ở đâu mày có hả Nhi?

– Làm gì mà cuống lên vậy? Đeo nhẫn vào đi đã! Mừng quýnh quá! Châu về hợp phố quá! Thằng Hùng đúng là thằng mê bài đến mức liều mạng. Đêm lấy đồ ở nhà mày xong, hắn trở lại xòng bài lấy chiếc nhẫn này ra đánh nữa. Hắn thua xiểng niểng mấy ván rồi mới bỏ đi mất. Một tên bợm khác lấy nhẫn đem lại chỗ bà hàng thịt quen với tao năn nỉ bán. Chị ấy mua, đeo ở tay, đến đóng hụi tao thấy, tao mới xin chuộc lại.

– Mất bao nhiêu tiền, tao đưa lại cho mày!

Nhún vai Mai Nhi đáp:

– Lúc đó có cả Đình và Triết, ông Đình dành trả tiền rồi nhờ tao đem tới cho mày. Anh ấy nhấn mày đừng nghĩ gì hết, coi như từ hồi Duy đeo vào tay cho mày đến bây giờ, chiếc nhẫn này chưa hề “lưu lạc giang hồ”.

Đứng dậy Nhi nói:

– Tao phải về ngay!

Tố Oanh vẫn còn chìm trong những dòng xúc cảm đang nổi tiếp, nghe thế liền kêu:

– Sao lại gấp vậy?

Cười tủm tỉm, Nhi che tay ngang miệng ra chiều bí mật:

– Vì mày sắp bận rộn. Ê! Lo sửa soạn lại dung nhan đi, sao tao thấy mày giống con mèo quá. Giờ này chắc Duy đã tới sân bay rồi! Chắc chắn ông ta sẽ ghé đây trước khi về nhà!

Trống ngực đánh dồn dập như cô gái nghe nhắc đến người yêu, Oanh nghèn nghẹn không tin:

– Sao mày biết?

– Hôm nào Duy không điện thoại cho tao nhắn hỏi về mày, có điều ông ta không muốn mày biết. Hi ...hi ...Thương quá rồi giận như con trai mới lớn.

Thấy mày ử dột, tao tính nói cho mày an lòng hôm rày. Nhưng nghĩ lại, tao lại thấy mày xứng đáng được hưởng tất cả cái khổ do mày tạo ra, do đó tao đâu thêm hé môi. Oanh này! Tao thấy khoảng đời lấp lửng của mày qua rồi. Nên làm lại tất cả với tình yêu đầu muợn màng mà mày đang có được. Thôi, tao về thật à!

Tố Oanh cứ để mặc nước mắt mình tuôn rơi, vì đây là những giọt lệ tình yêu chân thật nhất trong đời cô. Vương Duy khe khẽ lắc đầu:

– Sao em không nghĩ rằng anh yêu em. Lẽ nào em tin vào những lời anh nói lập lờ, lấp lửng chớ không tin vào trái tim anh.

Tố Oanh chớp mắt thú nhận:

– Tại em làm khi nghĩ cách yêu của anh giống cách yêu của em trước kia. Không mà như có, có mà như không, để rồi tất cả hậu quả

làm em đã lãnh, chẳng đến nỗi chết nhưng cái đau thì quả thật suốt cả đời. Có như vậy, em mới có cái nhìn thật rõ về con người mình, cũng như hiểu được tình cảm của mọi người đối với em.

Thờ dài, Oanh thốt thức:

– Em chỉ biết sống vì mình, ngay cả hành động nôn nổi đêm ấy ở nhà hàng cũng chỉ vì em nghĩ tới em. Nếu biết vì anh, em đã phải dằn lòng, đừng nàyđừng này em như bắt kẻ danh dự của mình và uy tín của người mình yêu thương, nông nổi hành động với cô ấy.

Siết Oanh vào lòng, Duy trầm giọng ăn năn:

– Cũng tại anh, anh ích kỷ, anh ghen. Càng yêu em, anh càng muốn chọc cho em tức, cho em nghĩ rằng anh xem em chỉ như một người đứng ký hợp đồng hợp tác đôi bên cùng có lợi, chứ đôi bên không cùng có tình yêu. Đêm ấy, trước hành động tự phát dữ dội của em, anh không thấy bị mất uy tín mà lại hả hê, cái hả hê của kẻ được yêu.

Âu yếm nhìn vào mắt Oanh, ông nói tiếp:

– Không ngờ em bình thường thì ranh như quỷ ấy, đến khi yêu và ghen lại khùng khiếp như vậy. Hãy tin rằng với anh bây giờ, cô ta chỉ là một người bạn trong muôn ngàn người bạn cần quan hệ làm ăn mà em không cần phải biết tên họ. Điều quan trọng là những ngày tháng sắp tới, chúng ta sẽ sống ra sao, sự chênh lệch về tuổi tác không phải là nỗi bất hạnh cho cả đôi bên.

Tổ Oanh thì thào:

– Em hiểu ý anh. Em đã có một khoảng thời gian dài để nhìn lại chính mình, từ đó em hiểu yêu có nghĩa là phải biết nghĩ đến người khác nhiều hơn nghĩ tới mình. Chính vì vậy mà từ lâu em nghĩ đến chuyện chung thủy, em không còn những khao khát tầm thường khi em đã thật sự yêu anh. Anh có tin điều đó không anh?

– Có tin nên anh mới trao em chiếc nhẫn ngọc bích của dòng họ chứ. Oanh này! Tháng sau Đình và Phượng tổ chức đám cưới. Anh muốn chúng mình cũng cưới cùng ngày ấy, em nghĩ sao?

Tủm tủm cười, Oanh hỏi mà hồng hồng gò má:

– Ủa! Anh không đòi cưới trước Lâm Đình à?

Vương Duy hóm hỉnh:

– Cưới một ngày thì Vương Duy cũng vai anh hấn ta. Vả lại, còn chuyện làm ăn nữa. Đã là anh em phải nương nhau mà sống. chớ không nên ganh tỵ!

Tổ Oanh bắt chọt trầm giọng:

– Em muốn anh đưa em về quê thăm mộ ba. Xong, em sẽ gặp mẹ ...Em có lỗi với ba mẹ vô cùng. Rồi em cũng sẽ đi ngược ra miền ngoài thăm mộ Trường trước khi em là vợ anh. Được không anh?

Vương Duy dịu dàng, gật đầu:

– Em nói được như vậy là em đã khác xưa nhiều. Anh rất mừng Oanh ạ! Bây giờ anh đưa em tới nhà Mai Nhi. Chắc Phượng và Đình đã có mặt ở đó rồi.

Hôm nay Nhi tổ chức mừng cuốn tiểu thuyết mới xuất bản của Triết. Anh không biết nội dung cuốn sách ấy, nhưng nghe đâu chàng Triết viết về hai chị em sanh đôi tuyệt đẹp mà kết thúc quyển sách ấy ...thì cô chị là vợ của anh.

Đang tròn mắt nghe Duy nói, Tổ Oanh chọt bặm môi phụng phịu rồi ngã vào vai Duy, nét mặt cô sáng ngời hạnh phúc. Oanh thì thầm:

- Quả là một kết thúc đúng như em hằng mong muốn đó, anh yêu!

Hết

Nguồn: may4phuong
Người đăng: NHDT
Thời gian: 23/03/2007 9:52:46 CH

